RÅDETS GENOMFÖRANDEFÖRORDNING (EU) nr 1239/2013

av den 2 december 2013

om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([1]), särskilt artikel 15,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

1. FÖRFARANDE

1.1. Inledande

(1) Den 8 november 2012 meddelade Europeiska kommissionen (nedan kallad *kommissionen*) genom ett tillkännagivande i *Europeiska unionens officiella tidning* ([2]) (nedan kallat *tillkännagivandet*) att ett antisubventionsförfarande skulle inledas beträffande import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i Folkrepubliken Kina (nedan kallat *Kina* eller *det berörda landet*).

(2) Antisubventionsförfarandet inleddes efter ett klagomål som lämnades in den 26 september 2012 av EU ProSun (nedan kallad *klaganden*) som företrädare för tillverkare som står för mer än 25 % av unionens totala tillverkning av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter. Klagomålet innehöll *prima facie*-bevisning för att produkten i fråga subventionerades och för att detta vållat väsentlig skada, och denna bevisning ansågs tillräcklig för att motivera inledandet av ett förfarande.

(3) Innan förfarandet inleddes underrättade kommissionen, i enlighet med artikel 10.7 i förordning (EG) nr 597/2009 (nedan kallad *grundförordningen*), de kinesiska myndigheterna om att den hade mottagit ett vederbörligen underbyggt klagomål i vilket det påstods att subventionerad import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter med ursprung i Kina vållar unionsindustrin väsentlig skada. De kinesiska myndigheterna inbjöds till samråd i syfte att klargöra påståendena i klagomålet och i syfte att uppnå en ömsesidig lösning. De kinesiska myndigheterna godtog erbjudandena om samråd, som därefter hölls. Under samråden kunde ingen ömsesidigt tillfredsställande lösning nås. Man beaktade dock synpunkterna från de kinesiska myndigheterna om att de program som anges i klagomålet inte kan utjämnas. Efter samrådet kom de kinesiska myndigheterna med inlagor.

1.2. Samtidigt antidumpningsförfarande

(4) Den 6 september 2012 meddelade Europeiska kommissionen genom ett tillkännagivande i *Europeiska unionens officiella tidning* ([3]) att ett antidumpningsförfarande hade inletts beträffande import till unionen av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i Folkrepubliken Kina.

(5) Den 6 juni 2013 införde kommissionen genom kommissionens förordning (EU) nr 513/2013 ([4]) en preliminär antidumpningstull på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina (nedan kallad *förordningen om preliminär tull*).

(6) I de skadeanalyser som gjorts inom ramen för den pågående antisubventionsundersökningen och den antidumpningsundersökning som utfördes samtidigt användes samma definitioner av unionsindustrin, representativa unionstillverkare och undersökningsperiod, och om inget annat anges var de slutsatser som drogs i analyserna identiska. Detta ansågs lämpligt för att effektivisera skadeanalysen och för att kunna dra konsekventa slutsatser i båda förfarandena. Kommentarer om skadeaspekter som kommit in i samband med något av förfarandena har därför beaktats vid båda.

1.3. Registrering

(7) Efter en begäran från klaganden, som även lämnade in nödvändig bevisning, antog kommissionen den 1 mars 2013 kommissionens förordning (EU) nr 182/2013 ([5]), som innebar att all import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina måste registreras från och med den 6 mars 2013.

([1]) EUT L 188, 18.7.2009, s. 93.
([2]) EUT C 340, 8.11.2012, s. 13.
([3]) EUT C 269, 6.9.2012, s. 5.
([4]) Kommissionens förordning (EU) nr 513/2013 av den 4 juni 2013 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina och om ändring av förordning (EU) nr 182/2013 om registrering av dessa importer med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina (EUT L 152, 5.6.2013, s. 5).
([5]) Kommissionens förordning (EU) nr 182/2013 av den 1 mars 2013 om registrering av import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina (EUT L 61, 5.3.2013, s. 2).

(8) Några berörda parter hävdade att beslutet att importen ska registreras var ogrundat, eftersom villkoren i artikel 24.5 i grundförordningen inte var uppfyllda. Inga bevis eller konkreta belägg lades emellertid fram till stöd för dessa påståenden. När beslutet om registrering av importen fattades hade kommissionen tillräcklig *prima facie*-bevisning för att det fanns ett behov av detta, särskilt en kraftigt ökad import både i absoluta tal och uttryckt som marknadsandel. Följaktligen avvisades dessa påståenden.

1.4. **Parter som berörs av förfarandet**

(9) Kommissionen underrättade officiellt klaganden, andra kända tillverkare i unionen, de kända exporterande tillverkarna i Kina, de kinesiska myndigheterna och kända importörer om att förfarandet inletts. De berörda parterna gavs möjlighet att skriftligen lämna synpunkter och begära att bli hörda inom den tidsfrist som angetts i tillkännagivandet om inledande.

(10) Eftersom antalet exporterande tillverkare, unionstillverkare och icke-närstående importörer föreföll vara stort, ombads alla kända exporterande tillverkare och icke-närstående importörer att ge sig till känna för kommissionen och att, i enlighet med tillkännagivandet, lämna grundläggande uppgifter om sin verksamhet med avseende på den berörda produkten under den undersökningsperiod som anges i skäl 38. Dessa uppgifter begärdes enligt artikel 27 i grundförordningen för att kommissionen skulle kunna besluta huruvida ett stickprovsförfarande var nödvändigt och i så fall göra ett urval. Kommissionen samrådde även med de kinesiska myndigheterna.

(a) *Stickprovsförfarande avseende exporterande tillverkare*

(11) Till en början lämnade 121 exporterande tillverkare eller grupper av exporterande tillverkare i Kina in de begärda uppgifterna och samtyckte till att ingå i ett urval. De samarbetsvilliga företagen stod för mer än 80 % av den sammanlagda kinesiska exportvolymen. På grundval av uppgifterna från de exporterande tillverkarna och i enlighet med artikel 27 i grundförordningen, föreslog kommissionen inledningsvis ett urval med sju exporterande tillverkare/grupper av exporterande tillverkare.

(12) Urvalet utgörs av de tre samarbetsvilliga exportörerna med den största exportvolymen av moduler, de två samarbetsvilliga exportörerna med den största exportvolymen av celler och de två samarbetsvilliga exportörerna med den största exportvolymen av plattor. Dessa sju grupper av exporterande tillverkare användes som grund för fastställandet av subventionerna till dessa grupper och av subventionsnivån för alla samarbetsvilliga exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet, enligt artikel 15.2 och 15.3 i grundförordningen. Såsom anges i skäl 46 undantog kommissionen plattor från produktdefinitionen i det slutgiltiga skedet av undersökningen. Vissa företag valdes ut på grundval av att de hade den största exportvolymen när det gäller plattor. Men med beaktande av att kommissionen redan hade undersökt dessa företag och kontrollerat uppgifterna från dem samt av att alla dessa företag hade en betydande export av moduler och/eller celler ansågs det inte vara nödvändigt att ändra urvalet.

(13) Det slutliga antalet exporterande tillverkare som ingick i urvalet var åtta företag/grupper. Trots att det inledningsvis uppgavs att företagen Jinko Solar Co. Ltd och Renesola Jiangsu Ltd var närstående konstaterades det senare att så inte var fallet.

(b) *Stickprovsförfarande avseende unionstillverkare*

(14) Kommissionen meddelade i tillkännagivandet om inledande att den preliminärt hade valt ut ett antal unionstillverkare. Alla kända unionstillverkare och kända intresseorganisationer för tillverkare underrättades om att ett preliminärt urval av unionstillverkare hade gjorts. I det preliminära urvalet ingick nio av ca 215 unionstillverkare som man redan före undersökningen visste tillverkade den likadana produkten. Urvalet gjordes utifrån den största representativa tillverkningsvolymen, med beaktande av den försäljningsvolym och det geografiska område som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande. Det säkerställdes att urvalet täckte in både vertikalt integrerade och icke-integrerade unionstillverkare. Berörda parter inbjöds att lämna synpunkter på det preliminära urvalet.

(15) Flera berörda parter gjorde följande invändningar när det gällde det preliminära urvalet av unionstillverkare:

i) Vissa parter framförde att den information som tillhandahölls om det preliminära urvalet var för begränsad och hindrade dem från att lämna meningsfulla synpunkter på det föreslagna urvalet. De var särskilt kritiska till att unionstillverkarnas identitet hemlighölls och begärde att det skulle anges i vilka medlemsstater de unionstillverkare som ingick i urvalet fanns, samt att det skulle lämnas ut uppgifter om de utvalda unionstillverkarnas andel av den totala tillverkningsvolymen av solcellsmoduler och solceller samt om deras individuella och sammantagna andelar av tillverkningen och försäljningen.

ii) Den metod som användes för att göra urvalet ifrågasattes för att den enligt parterna ”blandar ihop tre olika steg”, dvs. stödet för inledande av undersökningen, definitionen av unionsindustrin och stickprovsförfarandet. De ansåg därför att det var oklart om unionsindustrin redan hade definierats vid den tidpunkt då urvalet gjordes och om det följaktligen kunde anses vara representativt. Om unionsindustrin inte definierades när stickprovsförfarandet genomfördes kunde de berörda parterna inte kontrollera om det preliminära urvalet var representativt och därmed inte heller huruvida det gick att göra en korrekt bedömning av unionsindustrins situation under undersökningsperioden enligt definitionen i skäl 38. Vidare hävdades det att det var olämpligt att göra det preliminära urvalet på grundval av de svar unionstillverkarna lämnat i samband med granskningen av stödet för inledande av undersökningen.

iii) Det hävdades även att det preliminära urvalet gjordes enbart bland företag som hade uttryckt sitt stöd för den aktuella undersökningen.

iv) En part hävdade att eftersom vertikalt integrerade företag ingår i det preliminära urvalet kan tillverkningsvolymen av celler räknas två eller tre gånger, vilket innebär att urvalets övergripande representativitet kan ifrågasättas. Det begärdes att man för vertikalt integrerade tillverkare endast skulle räkna med tillverkningsvolymen för moduler och inte med volymen celler.

v) Samma part hävdade att de uppgifter som urvalet byggde på åtminstone delvis var otillförlitliga, vilket kunde ha betydelse för det preliminära urvalets övergripande representativitet.

vi) En part överlämnade en lista som enligt uppgift innehöll ytterligare ca 150 unionstillverkare av den likadana produkten och hävdade att även de borde beaktats när urvalet av unionstillverkare gjordes.

(16) Parternas argument besvarades enligt följande: Unionstillverkarna önskade att deras namn skulle behandlas konfidentiellt på grund av risken för repressalier. Det förekom faktiskt konkreta hot mot unionstillverkare om att skada deras företag, både i och utanför unionen. Kommissionen ansåg att unionstillverkarnas önskemål var tillräckligt väl underbyggda för att tillgodoses. Om platsen eller produktions- eller försäljningsandelen lämnades ut för enskilda unionstillverkare som ingick i urvalet skulle de berörda tillverkarnas identitet lätt kunna avslöjas, och kraven på att dessa uppgifter skulle lämnas ut måste därför avslås.

(17) Kommissionen blandade inte ihop fastställandet av stödet för inledandet av undersökningen, fastställandet av definitionen av unionsindustrin och det preliminära urvalet eftersom dessa steg var oberoende av varandra och besluten om dem fattades separat. Det visades inte hur mycket urvalets representativitet hade påverkats av att man använde de tillverknings- och försäljningsuppgifter som tillhandahållits av unionstillverkarna i samband med granskningen av stödet för att inleda undersökningen. När undersökningen inleddes hade unionsindustrin redan definierats preliminärt. All tillgänglig information gällande unionstillverkarna, inklusive uppgifter som tillhandahållits i klagomålet och samlats in från unionstillverkare och andra parter innan undersökningen inleddes, användes för att preliminärt fastställa den totala unionstillverkningen under undersökningsperioden, enligt definitionen i skäl 38.

(18) Alla unionstillverkare som svarade på frågor om stödet för inledande av undersökningen beaktades vid urvalet, oavsett om de stödde, motsatte sig eller inte uttryckte någon åsikt om undersökningen. Detta påstående avvisas därför.

(19) Frågan om dubbel- eller trippelräkning beaktades vid det preliminära urvalet. Om vertikalt integrerade unionstillverkares tillverkning och försäljning av celler skulle ha undantagits skulle den andel celler som såldes på den fria marknaden inte ha tagits med i beräkningen. Att utesluta försäljning av celler från den totala tillverkningsvolymen skulle därför inte nödvändigtvis ge ett mer representativt urval. Vidare fastställdes urvalets representativitet inte enbart på grundval av tillverkningsvolymen utan också på grundval av geografisk spridning och en balanserad representation av vertikalt integrerade och icke-integrerade tillverkare. Tillverkningsvolymens relativa representativitet beräknades för varje typ av likadan produkt. På denna grundval ansågs det att det preliminära urvalet hade gjorts med hjälp av en rimlig metod och urvalet ansågs därför vara representativt för unionsindustrin avseende den undersökta produkten. Detta påstående avvisades därför. När det gäller de berörda uppgifternas tillförlitlighet skedde urvalet på grundval av information som var tillgängliga vid den tidpunkten, i enlighet med artikel 27 i grundförordningen. När det gäller tillförlitligheten hos de uppgifter som användes som stöd för att inleda undersökningen, fann man vid undersökningen inga bevis för att uppgifter som samlats in innan den inleddes hade några väsentliga brister. Därför kan det rimligen antas att grundvalen för det preliminära urvalet var tillräckligt tillförlitlig. Detta påstående avvisades därför.

(20) När det gäller förteckningen med ytterligare ca 150 unionstillverkare bör det påpekas att denna information lämnades långt efter att tidsfristen både för berörda parter att lämna synpunkter på det preliminära urvalet och för unionstillverkarna att ge sig till känna och begära att få ingå i urvalet hade löpt ut. Vidare var ca 30 av unionstillverkarna på listan kända av kommissionen när urvalet gjordes. Dessutom beaktades alla unionstillverkare som gav sig till känna efter tillkännagivandet om inledande när urvalet gjordes. Urvalets representativitet har alltså inte påverkats. Detta påstående avvisades därför.

(21) Efter att synpunkterna tagits emot sågs urvalets sammansättning över eftersom det fanns indikationer på att ett av de utvalda företagen inte var i stånd att samarbeta fullt ut. För att se till att urvalet fortfarande var representativt valdes ytterligare en unionstillverkare ut. I och med detta bestod urvalet alltså av tio företag, utvalda efter största representativa volym för varje tillverkningsnivå, med hänsyn till den försäljningsvolym på unionsmarknaden och det geografiska område som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande. Sedan plattor hade uteslutits från definitionen av den berörda produkten och alltså inte omfattades av undersökningen (se skälen 42–46 och skäl 349 nedan), utgjordes urvalet av åtta företag. De unionstillverkare som ingick i urvalet stod till följd av detta för 18–21 % av den totala unionstillverkningen av moduler och för 17–24 % av den totala unionstillverkningen av celler. Urvalet omfattade både vertikalt integrerade och icke-integrerade tillverkare. Den exakta andelen kunde inte offentliggöras, eftersom det skulle ha gjort det möjligt att beräkna tillverkningsvolymen för den ovannämnda ytterligare unionstillverkaren och därigenom fastställa dennes identitet.

(22) De unionstillverkare som lämnade uppgifter till kommissionen för urvalet i detta antisubventionsförfarande hade även lämnat relevanta uppgifter i den antidumpningsundersökning som pågick samtidigt. Samtliga unionstillverkare som ingick i det slutgiltiga urvalet i antidumpningsundersökningen har lämnat de uppgifter som efterfrågades inom ramen för den aktuella antisubventionsundersökningen, vilket gjorde det möjligt för kommissionen att göra ett urval. Det ansågs därför lämpligt att de slutliga urvalen av unionstillverkare i båda förfarandena var identiska.

(23) De kinesiska myndigheterna höll fast vid att det enligt deras mening inte var berättigat att behandla namnen på klagandena och på de unionstillverkare som ingick i urvalet konfidentiellt. Redan i skäl 9 i förordningen om preliminär tull anges att unionstillverkarna begärde att deras namn skulle behandlas konfidentiellt på grund av risken för repressalier Kommissionen ansåg att deras önskemål var tillräckligt väl underbyggda för att tillgodoses. De uppgifter som har lämnats till kommissionen för att styrka risken för repressalier kan inte lämnas ut till tredje parter, eftersom detta skulle motverka syftet med begäran om konfidentialitet. I ett fall där en unionstillverkare, enligt uppgifter från de kinesiska myndigheterna, omprövade sin ståndpunkt och avslöjade sin identitet genom att inleda en rättsprocess mot förordningen om preliminär tull finns det dessutom inte längre några skäl för att lämna ut de uppgifter på grundval av vilka anonymiteten beviljades eftersom identiteten har avslöjats.

(24) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter förde den kinesiska handelskammaren för import och export av maskiner och elektroniska produkter (nedan kallad *den kinesiska handelskammaren*) igen fram argument mot den metod som använts för det preliminära urvalet av unionstillverkare. Den kinesiska handelskammaren påstår bland annat att institutionerna inte har tagit hänsyn till 120 tillverkare. Denna fråga har redan behandlats i skäl 9 i förordningen om preliminär tull. Dessutom har institutionerna kontrollerat den verksamhet som bedrivs av de företag som finns med på denna förteckning. Det visade sig att förteckningen främst består av installatörer, återförsäljare, närstående importörer och exporterande tillverkare i Kina, Taiwan och Indien. Den var därför inte tillräcklig för att visa att institutionerna hade förbisett ett betydande antal unionstillverkare. Den kinesiska handelskammaren har dessutom inte lagt fram några sifferuppgifter som skulle ha visat att den totala tillverkningen i unionen var inkorrekt eller några bevis för att urvalets representativitet kunde ha påverkats, eftersom ingen av de påstådda ytterligare unionstillverkarna skulle ha valts ut för stickprovet om kommissionen hade känt till förteckningen.

(c) *Stickprovsförfarande avseende icke-närstående importörer*

(25) Av de ca 250 icke-närstående importörer som klaganden nämnde och som kommissionen kontaktade svarade 20 på det frågeformulär som bifogades tillkännagivandet om inledande. Tolv av dem importerade moduler och en av dem celler. Dessutom gav sju andra parter sig till känna, men lämnade inga uppgifter om import eller återförsäljning av den berörda produkten. Ett urval gjordes i enlighet med artikel 27 i grundförordningen för att täcka den största möjliga representativa importvolym som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till

förfogande. Urvalet av icke-närstående importörer omfattade därför två importörer av moduler och en importör av celler. Tillsammans stod de för ca 2–5 % av den totala importen från det berörda landet. Efter att frågeformuläret mottagits visade det sig dock att kärnverksamheten för en av de tre importörerna i praktiken var solvärmeteknik och inte handel med den berörda produkten. Den andra importörens verksamhet bestod av import av moduler och inte av celler. De uppgifter som importören lämnade i sitt svar på frågeformuläret var emellertid inte av tillräckligt hög kvalitet för att kunna beaktas i analysen av icke-närstående importörer. Undersökningen avslöjade dessutom att den berörda produkten i de flesta fall importeras till unionsmarknaden av företag som är närstående de exporterande tillverkarna i Kina eller genom installatörer eller projektledare.

(26) Sedan preliminära antidumpningsåtgärder hade införts inom ramen för den antidumpningsundersökning som pågick samtidigt, kontaktade kommissionen fler importörer som hade samarbetat i undersökningen redan i inledningsskedet och då lämnat grundläggande uppgifter om sin verksamhet beträffande den undersökta produkten under undersökningsperioden, i enlighet med tillkännagivandet om inledande. Syftet var att avgöra huruvida urvalet av icke-närstående importörer skulle kunna utvidgas. Sex företag som var att betrakta som icke-närstående importörer som handlar med den berörda produkten (dvs. köper och säljer den vidare) gav sig till känna och var villiga att samarbeta ytterligare i undersökningen. Av dem besvarade fem frågeformuläret inom tidsfristen. Av de fem svaren var dock endast tre så utförliga att det gick att göra en ändamålsenlig bedömning. Urvalet av icke-närstående importörer utvidgades därför till fyra importörer av moduler, som stod för ca 2–5 % av den totala importen från det berörda landet. Med beaktande av de icke-närstående importörernas struktur (de flesta var små och medelstora företag) var det inte möjligt att ha ett urval som motsvarar en större andel, eftersom institutionernas resurser är begränsade.

(d) *Svar på frågeformuläret och kontroller*

(27) Kommissionen sände frågeformulär till olika kinesiska företrädare (bland annat särskilda frågeformulär avsedda för China Development Bank, Export Import Bank of China, Bank of China, Bank of Shanghai, Sinosure, andra relevanta finansinstitut och statsägda tillverkare av polykristallint kisel, glas och aluminium som levererade dessa råvaror till den berörda industrin under undersökningsperioden), till de åtta exporterande tillverkare i Kina som ingick i urvalet och till andra exporterande tillverkare i Kina som bad att få frågeformuläret. Dessutom sände kommissionen frågeformulär till de unionstillverkare och de icke-närstående importörer som ingick i urvalet samt till aktörer i tidigare och senare led och deras intresseorganisationer, som gav sig till känna inom tidsfristerna i tillkännagivandet om inledande. Kommissionen kontaktade också en representativ konsumentorganisation.

(28) Svar mottogs från de kinesiska myndigheterna, från alla de exporterande tillverkare som ingick i urvalet och deras närstående företag i Kina, från fem exporterande tillverkare som hade begärt individuell undersökning samt från alla unionstillverkare och icke-närstående importörer i unionen som ingick i urvalet liksom från 21 aktörer i tidigare och senare led samt tre av deras intresseorganisationer.

(29) Kommissionen inhämtade och kontrollerade alla uppgifter som den ansåg vara nödvändiga för ett avgörande i fråga om subventionering, därav vållad skada och unionens intresse. Kontrollbesök gjordes på plats hos följande statliga myndigheter och finansinstitut, hos de företag som ingick i urvalet, en icke-närstående importör, två aktörer i tidigare led och fyra aktörer i senare led samt hos intresseorganisationer och en oberoende konsult:

(a) Statliga myndigheter i Kina

— Kinas handelsministerium, Peking, Kina

— Huaxia Bank, Peking, Kina

— China Development Bank, Peking, Kina

— Export Import Bank of China, Peking, Kina

— China Export & Credit Insurance Corporation (Sinosure), Peking, Kina

(b) Unionstillverkare

— Åtta unionstillverkare som ingick i urvalet

(c) Grupper av exporterande tillverkare (och närstående företag) i Kina

— Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd, Kina

— Delsolar (Wujiang) Ltd (Wujiang) Co. Ltd., Kina

— Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd, Kina

— JingAo Group, Kina

— Wuxi Suntech Power Co. Ltd, PRC Power Co. Ltd, Kina

— Yingli Green Energy Holding Company, Kina

— Zhejiang Yuhui Solar Energy Source Co. Ltd och Renesola Jiangsu Ltd, Kina

— Jinko Solar Co. Ltd, Kina

(d) Icke-närstående importör i unionen

— IBC SOLAR AG, Bad Staffelstein, Tyskland

(e) Aktörer i tidigare led

— Roth & Rau AG, Hohenstein-Ernsthal, Tyskland

— Wacker Chemie AG, Burghausen, Tyskland

(f) Aktörer i senare led

— Juwi Solar GmbH, Worrstadt, Tyskland

— ValSolar SL, Badajoz, Spanien

— Jayme de la Costa, Pedroso, Portugal

— Sunedison, Spain Construction, Madrid, Spanien

(g) Intresseorganisationer

— European Photovoltaic Industry Association (EPIA), Bryssel, Belgien

(h) Oberoende konsult

— Europressedienst, Bonn, Tyskland

(30) Synpunkterna från de berörda parterna övervägdes och togs i beaktande där så var lämpligt.

(31) The Association for Affordable Solar Energy (Afase), en organisation som företräder importörer samt aktörer i tidigare och senare led ifrågasatte den rättsliga grunden för det besök som genomfördes på plats hos Europressedienst, och gjorde gällande att en oberoende konsult inte är en berörd part enligt artikel 26 i grundförordningen. De slutsatser som dras i undersökningen bör när så är möjligt grundas på tillförlitliga och kontrollerbara uppgifter. Europressedienst har tillhandahållit uppgifter om makroekonomiska indikatorer inom ramen för ett avtal. I enlighet med principen om sund förvaltning gjorde kommissionen ett kontrollbesök på plats hos Europressedienst för att se om de uppgifter som låg till grund för slutsatserna var tillförlitliga och korrekta.

(32) De kinesiska myndigheterna hävdade att deras rätt till försvar när det gäller tillgång till den akt som de berörda parterna får ta del av hade kränkts eftersom i) vissa uppgifter saknades i de icke-konfidentiella handlingarna utan att man ”på goda grunder” kunde säga varför eller utan att det fanns tillräckligt detaljerade sammanfattningar, eller i undantagsfall, utan att förklara varför en icke-konfidentiell sammanfattning inte tillhandahölls, ii) den icke-konfidentiella versionen av ett helt svar på frågeformuläret saknades för en unionstillverkare och iii) de berörda parternas tillgång till de icke-konfidentiella versionerna av unionstillverkarnas svar på frågeformuläret fördröjdes orimligt.

(33) i) Den berörda parten nämner inte vilka uppgifter som enligt hans mening saknades i den öppna akten. ii) Påståendet att den icke-konfidentiella versionen av ett helt svar på frågeformuläret inte har gjorts tillgängligt stämmer inte. iii) Dröjsmålen när det gäller tillhandahållandet av de utvalda unionstillverkarnas icke-konfidentiella svar på frågeformuläret berodde på att frågeformulären inte fogades till de icke-konfidentiella handlingarna innan man hade kontrollerat att de var fullständiga och att sammanfattningarna var rimliga, vilket förklarades för den berörda parten. För att säkerställa unionstillverkarnas rätt till anonymitet kontrollerades det också att de icke-konfidentiella versionerna av frågeformulären inte röjer den berörda unionstillverkarens identitet. I vissa fall måste de icke-konfidentiella versionerna därför korrigeras av den part som lämnat in dem innan andra berörda parter kunde ges tillgång till dem.

(34) Detta ansågs inte på något sätt ha påverkat de berörda parternas rätt till försvar. Kommissionen har gett alla berörda parter möjlighet att i tid kommentera de uppgifter som ingår i den akt de får ta del av, så att deras synpunkter, förutsatt att dessa var väl underbyggda och berättigade, kunde beaktas innan några slutsatser drogs i undersökningen. Den berörda parten hade alla möjligheter att lämna synpunkter på frågeformulären från unionstillverkare som ingick i urvalet även efter det preliminära och det slutliga meddelandet av uppgifter. Även om meddelandena om uppgifter och tillgången till de handlingar som de berörda parter får ta del av grundar sig på olika rättsliga bestämmelser fanns det alltså gott om möjligheter för de berörda parterna att lämna synpunkter på de uppgifter som någon av parterna lagt fram i undersökningen. Detta påstående måste därför avvisas.

(35) Samtliga berörda parter underrättades om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för beslutet att rekommendera en slutgiltig utjämningstull på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler) med ursprung i Folkrepubliken Kina (nedan kallat *slutligt meddelande av uppgifter*). Samtliga parter beviljades även en tidsfrist inom vilken de kunde lämna synpunkter på det slutliga meddelandet av uppgifter.

(36) Synpunkterna från de berörda parterna övervägdes och togs i beaktande där så var lämpligt.

1.5. **Godtagande av ett åtagande med hänsyn till slutgiltiga tullar**

(37) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter tog kommissionen emot ett ändrat åtagande från exporterande tillverkare och den kinesiska handelskammaren. Åtagandet omfattar också den antidumpningsundersökning som görs samtidigt. Genom kommissionens genomförandebeslut 2013/707/EU av den 4 december 2013 som bekräftar godtagande av ett åtagande som erbjudits i samband med antidumpnings- och antisubventionsförfarandena avseende import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina under giltighetsperioden för slutgiltiga åtgärder [1] bekräftas att kommissionen har godtagit åtagandet.

[1] Se sidan 214 i detta nummer av EUT.

1.6. **Undersökningsperiod och skadeundersökningsperiod**

(38) Undersökningen av subvention och skada omfattade perioden från den 1 juli 2011 till den 30 juni 2012 (nedan kallad *undersökningsperioden* eller i tabeller *UP*). Undersökningen av tendenser av betydelse för bedömningen av skadan omfattade perioden från den 1 januari 2009 till undersökningsperiodens slut (nedan kallad *skadeundersökningsperioden*).

2. BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT

2.1. **Berörd produkt**

(39) När undersökningen inleddes definierades den berörda produkten som solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel samt celler och plattor av den typ som används i solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina. Cellerna och plattorna har en tjocklek på högst 400 mikrometer. Denna produkt klassificeras för närvarande enligt KN-numren ex 3818 00 10, ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 och ex 8541 40 90.

(40) Följande produkttyper är uteslutna från definitionen av den berörda produkten:

— Bärbara solladdare som består av mindre än sex celler och som laddar batterier eller tillhandahåller elektricitet till apparater.

— Solcellstunnfilmsprodukter.

— Solcellsprodukter av kristallint kisel som permanent har integrerats i elektriska produkter som inte används för energiproduktion men som använder den elektricitet som produceras av de integrerade solcellerna av kristallint kisel.

2.2. **Likadan produkt**

(41) Undersökningen har visat att den berörda produkten och den produkt som tillverkas och säljs i unionen av unionsindustrin har samma grundläggande fysiska, kemiska och tekniska egenskaper och samma grundläggande slutanvändning. De anses därför vara likadana produkter i den mening som avses i artikel 2 c i grundförordningen.

2.3. **Invändningar gällande produktdefinition**

2.3.1. *Uteslutning av plattor*

(42) Vissa berörda parter hävdade att plattor bör uteslutas från produktdefinitionen eftersom plattor inte har samma grundläggande fysiska, kemiska och tekniska egenskaper som celler och moduler. Utöver de argument som lades fram innan förordningen om preliminär tull offentliggjordes framfördes ytterligare två argument efteråt.

(43) För det första gjorde berörda parter gällande att plattor kan användas för andra ändamål än för tillverkning av celler, framför allt tillverkning av integrerade kretsar och annan mikroutrustning. Produktdefinitionen i den här undersökningen omfattar dock inte alla plattor, utan endast ”plattor av den typ som används i solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel” och plattor som ”har en tjocklek på högst 400 mikrometer”. Plattor används visserligen i andra tillämpningar, men undersökningen gällde inte plattor som används vid tillverkningen av andra produkter såsom integrerade kretsar. Dessutom gjorde inga tillverkare, importörer eller användare på marknaden för dessa olika typer av plattor gällande att deras plattor skulle omfattas av registrering eller preliminära antidumpningstullar. Slutsatsen är därför att dessa andra typer av plattor inte omfattas av produktdefinitionen i denna undersökning. Detta visar också att plattor inte nödvändigtvis har samma slutanvändning som solceller och solcellsmoduler.

(44) För det andra hävdas det att obearbetade plattor inte har några av de väsentliga elektriska egenskaper som skiljer solceller och solcellsmoduler från andra produkter. Plattor saknar till exempel förmågan att generera elektricitet från solljus, vilket är huvudsyftet med solceller och solcellsmoduler av kristallint kisel.

(45) Undersökningen visade att det inte är förrän plattan förvandlas till en cell som den kan generera elektricitet från solljus. Omvandlingen sker genom celler som absorberar ljus och omvandlar det till elektricitet via kristallint kisel. Cellerna har en pn-övergång för uppsamling och vidareledning av den elektricitet som produceras. Modulerna monteras genom att celler svetsas samman med platt tråd eller metallband till en sträng av celler. Dessa lamineras mellan skikt. Oftast används glas överst och ett polymeriskt bärarskikt i botten. Vanligen används ramar för att göra det möjligt att montera modulerna eller panelerna utomhus (t.ex. på hustak). Modulen kan ha en växelriktare men måste inte ha det.

(46) Eftersom de grundläggande fysiska och tekniska egenskaperna – som i undersökningen definierades som förmågan att generera elektricitet från solljus – är olika konstaterades det att plattor bör uteslutas från definitionen av den berörda produkten och alltså inte omfattas av undersökningen.

2.3.2. *Fysiska, kemiska och tekniska egenskaper samt slutanvändning*

(47) Flera berörda parter hävdade att undersökningen inte kan omfatta två produkter med olika fysiska, kemiska och tekniska egenskaper och att moduler och celler därför borde vara föremål för två separata undersökningar. Vidare hävdade de att det är oklart huruvida undersökningen omfattar en enda produkt eller två separata produkter och att de därför inte har full möjlighet att försvara sina intressen.

(48) Tillverkningen av celler och moduler sker i en enda process med olika steg. Cellerna avgör slutproduktens (dvs. modulens) egenskaper. Undersökningen visade att celler direkt och uteslutande tillverkas för tillverkning av moduler. Moduler och celler har samma fysiska, kemiska och tekniska egenskaper (som bestäms av det råmaterial som används) och samma grundläggande slutanvändning, dvs. de säljs för att byggas in i solcellssystem. Modulernas prestanda är direkt kopplad till cellernas.

(49) I tillkännagivandet om inledande sägs uttryckligen att moduler och celler utgör den undersökta produkten. Berörda parter hade därför full möjlighet att försvara sina intressen på grundval av den berörda produkten såsom den definieras. Detta påstående måste därför avvisas.

2.3.3. *Annan nomenklatur*

(50) Det gjordes gällande att moduler och celler inte kunde betraktas som en enda produkt, eftersom de har flera olika åttasiffriga KN-nummer, sexsiffriga undernummer och fyrsiffriga HS-nummer. Både solceller och solcellsmoduler kan deklareras enligt tullnummer 8541 40 90, medan tullnumren under nr 8501 används för elektriska generatorer i allmänhet och inte särskilt för solcellsprodukter. Av dessa skäl avvisades argumentet.

2.3.4. *Cellernas mervärde*

(51) Flera parter hävdade att mervärdet från cellens omvandlingsprocess utgör den största delen av en moduls värde och att celler därför bör betraktas som en separat produkt.

(52) Undersökningen visade att celltillverkningen är den tekniskt mest sofistikerade delen av tillverkningsprocessen. Den visade dock också att de två bearbetningsstegen är kopplade till varandra och att mervärdet inte är koncentrerat till något särskilt skede i tillverkningsprocessen utan är fördelat över hela processen. Detta påstående måste därför avvisas.

2.3.5. *Separata marknader*

(53) Enligt vissa berörda parter har moduler och celler skilda marknader och bör därför behandlas som skilda produkter, vilket även skulle framgå av det faktum att ett stort antal tillverkare inte är vertikalt integrerade.

(54) Moduler och celler kan inte betraktas som separata produkter vars priser fluktuerar enbart beroende på marknadsfaktorer. Deras priser är i stället nära kopplade till varandra och påverkas av priset på polykristallint kisel. Den berörda produkten tillverkas dessutom i en enda tillverkningsprocess med olika steg, vilket förklarats i skäl 49. Att vissa tillverkare inte är vertikalt integrerade beror enbart på företagsbeslut och stordriftsfördelar och ändrar inte denna slutsats. Detta argument måste därför avvisas.

2.3.6. *Slutanvändning och utbytbarhet*

(55) Flera berörda parter hävdade att moduler och celler måste behandlas som olika produkter eftersom de har olika slutanvändning och inte är utbytbara.

(56) Undersökningen visade dock att tillverkningen av celler och moduler är en enda process och frågan om utbytbarhet mellan olika steg i en enda tillverkningsprocess är därför inte tillämplig. Vidare har moduler och celler samma slutanvändning, dvs. att omvandla solljus till elektricitet, och kan därmed inte användas i andra tillämpningar.

2.3.7. *Distributionskanaler*

(57) En berörd part hävdade att moduler och celler inte har samma distributionskanaler och därför inte bör betraktas som en enda produkt. Undersökningen visade att moduler och celler kan distribueras inom olika eller liknande distributionskanaler. Huvudkriterierna när man definierar en enda produkt är att den ska ha samma fysiska, kemiska och tekniska egenskaper samt samma slutanvändning. Mot bakgrund av skälen 47–49 dras slutsatsen att olika distributionskanaler därför inte kan anses vara en avgörande faktor. Argumentet bör därför avvisas.

2.3.8. *Konsumenternas uppfattning*

(58) Det hävdades att konsumenternas uppfattning av moduler och celler skiljer sig väsentligt och att de därför inte bör betraktas som en enda produkt.

(59) Liksom i fallet ovan är huvudkriterierna när man definierar en enda produkt att den ska ha samma fysiska, kemiska och tekniska egenskaper samt slutanvändning. Mot bakgrund av skälen 47–49 dras slutsatsen att olika konsumentuppfattningar därför inte kan anses vara en avgörande faktor. Argumentet bör därför avvisas.

2.3.9. *Separata undersökningar för celler och moduler*

(60) Vissa berörda parter höll fast vid att celler och moduler inte utgör en enda produkt och att de därmed bör bedömas separat. Till skillnad från plattor har celler och moduler däremot samma grundläggande egenskap, dvs. förmågan att generera elektricitet från solljus. Dessa argument avvisades därför.

(61) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en exportör att celler i sig själva inte kan generera elektricitet. Enligt exportören måste de integreras i moduler för att det ska vara möjligt. Varje enskild cell kan dock vanligen producera cirka 4W elektricitet från solljus. Detta räcker måhända inte för de flesta tillämpningar, utan det krävs att flera celler kopplas samman till moduler, men det betyder inte att en enskild cell inte i sig har förmågan att generera elektricitet

(62) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade vidare en exportör att celler inte bara är en annan typ av modul, utan en helt skild produkt. I själva verket är celler viktiga komponenter i en modul. Eftersom celler är viktiga komponenter är de inte ”en helt skild produkt”, genom att moduler och celler båda har samma grundläggande egenskap, dvs. att generera elektricitet från solljus (se skäl 60 ovan).

(63) Samma part hävdade också att skillnaden mellan celler och moduler beaktades när urvalen av unionstillverkare och kinesiska exportörer gjordes. Olika tullsatser borde därför ha fastställts för moduler och celler. Det stämmer att skillnaden mellan moduler och celler beaktades när urvalet av unionstillverkare och kinesiska exportörer gjordes, vilket framgår av skälen 10 och 14 i den förordningen om preliminär tull. Anledningen till att man gjorde detta var dock endast att man ville försäkra sig om att urvalet var representativt, och det betyder inte att celler och moduler bör beaktas som en och samma berörda produkt eller att olika tullsatser borde fastställas för dem. För att se till att urvalet var representativt för alla produkttyper var det i själva verket viktigt att skilja mellan celler och moduler när urvalet gjordes. Eftersom det rådde en viss osäkerhet om huruvida celler och moduler skulle anses vara en produkt eller två separata produkter måste man se till att urvalet var representativt i båda fallen

(64) Enligt vissa exporterande tillverkare är det faktum att åtagandet inför olika minimipriser och volymer för import av celler och moduler en bekräftelse på att moduler och celler är två olika produkter som kräver två separata undersökningar. Att minimipriserna för importen är olika är emellertid endast ett tecken på att celler och moduler hör till olika grupper av produkttyper som säljs till olika priser. Därför måste man fastställa olika priser för att minimipriserna för importen skulle vara meningsfulla.

(65) Det faktum att celler och moduler utgör olika grupper av produkttyper är inte heller relevant för definitionen av berörd produkt. För definitionen av berörd produkt räcker det att produkterna har samma grundläggande egenskaper och slutanvändning, och detta är fallet för moduler och celler, enligt beskrivningarna i skäl 46 respektive 71.

(66) De kinesiska myndigheterna menade att man vid bedömningen av huruvida celler och moduler utgör samma berörda produkt inte tagit hänsyn till ett antal av de kriterier som definieras av överprövningsorganet i fallet *EC–Asbestos* ([1]). De kriterierna används för definitionen av likadan produkt och inte för berörd produkt. De används med andra ord för att definiera t.ex. den likadana produkt som tillverkas av unionsindustrin och som sedan jämförs den berörda produkt som exporteras av de kinesiska exporterande tillverkarna. Kriterierna i fråga är alltså inte relevanta för definition av den berörda produkten. Institutionerna kan dock konstatera att slutsatsen inte skulle ha blivit en annan om man hade tillämpat de kriterier som användes i fallet *EC–Asbestos* när den berörda produkten definierades i det nuvarande fallet. Det första och andra kriteriet (egenskaper, art och kvalitet samt slutanvändning) är desamma som kriterierna fysiska, kemiska och tekniska egenskaper och slutanvändning som anges ovan. Det tredje kriteriet (konsumenternas smak och vanor) är inte användbart i det nuvarande fallet, eftersom celler är viktiga komponenter i moduler. Vad gäller det fjärde kriteriet (klassificering enligt tulltaxan) konstateras det att både celler och moduler kan deklareras under tullnummer 8541 40 90, medan tullnumren under 8501 används för elektriska generatorer i allmänhet och inte särskilt för solcellsprodukter.

(67) Andra berörda parter hävdade att en objektiv tillämpning av de kriterier som tagits fram av domstolen i tidigare mål ([2]) skulle leda till slutsatsen att moduler och celler är olika produkter. Det bör noteras att domstolen endast nämnde ett antal kriterier som kan beaktas och att det inte finns någon skyldighet att använda alla kriterier i samtliga fall, eftersom inte alla nödvändigtvis är relevanta. Dessa kriterier behandlades i skälen 27–39 i förordningen om preliminär tull där det konstaterades att ett

([1]) Överprövningsorganets rapport *European Communities – Measures Affecting Asbestos and Asbestos-Containting Products*, WT/DS135/AB/R, 5.4.2001.

([2]) Målen T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd m.fl. mot Europeiska unionens råd, och T-314/06, Whirlpool Europe Srl mot Europeiska unionens råd.

antal kriterier inte är relevanta i det här fallet. I målet *Brosmann* ansågs endast tre kriterier vara relevanta för bedömningen av huruvida olika typer av skor tillhör den berörda produkten. Eftersom de berörda parterna inte gav några skäl till varför en objektiv tillämpning av kriterierna skulle leda till slutsatsen att moduler och celler är olika produkter kan argumentet inte godtas.

(68) Man ska heller inte glömma att celler och moduler har samma grundläggande slutanvändning, dvs. de säljs för att byggas in i solcellssystem. Modulernas prestanda är direkt kopplad till cellernas, såsom konstateras i skäl 28 i förordningen om preliminär tull.

(69) En berörd part hävdade att argumentet att celler och moduler har samma slutanvändning motbevisas av det faktum att plattor uteslutits från produktdefinitionen och att det krävs betydande bearbetning för att tillverka moduler från celler. Det gjordes också gällande att man gjort bedömningen att moduler och celler har samma slutanvändning utifrån antagandet att plattor, moduler och celler tillverkas i samma process.

(70) Slutsatsen om att bedömningen av modulers och cellers slutanvändning skulle bygga på tillverkningsprocessen är inte korrekt. Även om båda konstaterandena finns i skäl 36 i förordningen om preliminär tull så betyder det inte att den ena slutsatsen bygger på det andra antagandet. Det andra konstaterandet inleds med ordet ”Vidare” vilket tydligt visar att det inte bygger på det första konstaterandet. Dessutom gäller konstaterandena olika frågor under rubriken ”Slutanvändning och utbytbarhet”. Det första konstaterandet om tillverkningsprocessen handlar om utbytbarhet, med det andra gäller slutanvändning. Det är därför inte korrekt att påstå att bedömningen att moduler och celler har samma slutanvändning skulle ha gjorts utifrån antagandet att tillverkningsprocessen för plattor, moduler och celler är densamma.

(71) De berörda parterna bestrider inte att den faktiska slutanvändningen för celler och moduler, dvs. att de säljs för att byggas in i solcellssystem. Slutsatsen att moduler och celler har samma slutanvändning bekräftas därför.

2.3.10. *Tunnfilmsprodukter*

(72) En berörd part hävdade att tunnfilmssolcellsprodukter bör ingå i definitionen av den berörda produkten, eftersom de har samma fysiska, kemiska och tekniska egenskaper samt samma grundläggande slutanvändning.

(73) Tunnfilmssolcellsprodukter är tydligt uteslutna från produktdefinitionen, se skäl 40 ovan. Tunnfilmssolcellsprodukter har nämligen andra fysiska, kemiska och tekniska egenskaper än den berörda produkten. Deras tillverkningsprocess är en annan och de består inte av kristallint kisel, som är det huvudsakliga råmaterialet för tillverkning av moduler och celler. De har lägre omvandlingsverkningsgrad och lägre uteffekt och lämpar sig därför inte för samma typer av tillämpningar som den berörda produkten. Dessa argument måste därför avvisas.

2.3.11. *Halvfärdiga produkter*

(74) Det gjordes gällande att celler borde betraktas som halvfärdiga insatsvaror medan modulerna är slutprodukter och att de därför inte bör betraktas som en enda produkt.

(75) Precis som ovan är huvudkriterierna när man definierar en enda produkt att den har samma fysiska, kemiska och tekniska egenskaper samt samma slutanvändning. Med beaktande av skälen 47–49 dras därför slutsatsen att skillnaden mellan halvfärdiga produkter och slutprodukter inte anses vara en avgörande faktor. Argumentet bör därför avvisas.

2.3.12. *Solladdare*

(76) En berörd part begärde att solpaneler avsedda endast för laddning av 12-voltsbatterier skulle uteslutas, med hänvisning till att de har en annan slutanvändning än modulerna för anslutning till elnätet eftersom de genererar en mycket lägre spänning och därför inte är lämpliga för nätanslutning.

(77) Enligt tillkännagivandet om inledande omfattas bärbara solladdare som består av färre än sex celler och som ger elektricitet till enheter eller laddar batterier inte av definitionen av den undersökta produkten. Moduler som består av fler än sex celler och som endast är avsedda för laddning av batterier har samma grundläggande egenskaper och prestanda som modulerna för nätanslutning. De använder en öppen spänningskrets med lägre spänning

än den krets som används i moduler för nätanslutning. Undersökningen har visat att denna typ av moduler trots detta kan anslutas till nätet. Den lägre spänningen kan enkelt kompenseras genom en ökning av cellernas storlek och antal. Därför omfattas moduler som består av fler än sex celler och är avsedda för batteriladdning av definitionen av den berörda produkten.

(78) Berörda parter hävdade också att definitionen av ”solladdare som består av mindre än sex celler” är alltför snäv och bör utvidgas till att omfatta produkter med liknande funktion men som inte omfattas av denna definition, t.ex. produkter som är ungefär lika stora men använder fler mindre celler.

(79) Enligt de berörda parterna är dessutom definitionen av ”solcellsprodukter av kristallint kisel som permanent har integrerats i elektriska produkter” för snäv, eftersom det endast är den kompletta elektriska produkten som är utesluten, medan solcellskomponenter som kan integreras i den elektriska produkten inte nödvändigtvis är uteslutna.

(80) En analys av de argument som de olika berörda parterna lagt fram visade att det är lämpligare att använda tekniska standarder och inte antalet celler för att fastställa vilka produkter som ska uteslutas. Det konstaterades framför allt att definitionerna i standarden IEC 61730-1 (*Application Class C*) är lämpligare när det gäller att avgöra vilka produkter som bör uteslutas från tillämpningsområdet för åtgärderna.

(81) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter lades synpunkter fram på beslutet att utesluta solladdare på grundval av den internationella standarden. Det hävdades att man i stället för att hänvisa till standarden borde använda den utgående spänningen och uteffekten som grund för att fastställa att ”moduler eller paneler med en utgående spänning som inte överstiger 50 V likspänning och en uteffekt på högst 50 W som endast är avsedda att användas direkt som batteriladdare i system med samma spänning och effekt” ska uteslutas. Detta påstående kunde godtas och avgörandena om uteslutning har följaktligen gjorts enligt denna definition.

2.3.13. *Takintegrerade solcellsmoduler*

(82) En berörd part hävdade att takintegrerade solcellsmoduler borde uteslutas från produktdefinitionen i denna undersökning, eftersom de inte enbart fungerar som solcellsmoduler utan även har samma funktion som taktegel eller skifferplattor. I det avseendet är de inte direkt utbytbara med en standardmodul.

(83) Undersökningen har emellertid visat att både standardmoduler och takintegrerade moduler måste uppfylla samma elektriska standarder. Takintegrerade solcellsmoduler kan dessutom inte ersättas med enbart standardmoduler, men däremot kan de ersättas av en standardmodul och taktegel eller skifferplattor. Dessa produkters grundläggande tekniska egenskap är därmed densamma, nämligen att generera elektricitet från solljus. Den tilläggsfunktion de har (dvs. att fungera som takmaterial) anses inte vara väsentlig och är inte ett skäl till att utesluta takintegrerade solcellsmoduler från produktdefinitionen.

(84) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter gjorde samma berörda part gällande att det faktum att takintegrerade solcellsmoduler och standardmoduler inte är sinsemellan utbytbara är ett tecken på att takintegrerade solcellsmoduler inte borde omfattas av åtgärderna. Parten hänvisade till målet som gällde skodon ([1]), och nämner särskilt avancerade sportskor. Det fanns dock många orsaker till att avancerade sportskor uteslöts från produktdefinitionen, och det att två produkter inte är sinsemellan utbytbara ansågs i sig inte utgöra en tillräcklig grund i Brosmann-målet ([2]), i vilket tribunalen slog fast att så olika produkter som skor för stadsbruk och vandringsskor kan anses vara en berörd produkt i samma antidumpningsundersökning trots sina olikheter.

(85) Samma berörda part menade dessutom att det faktum att takintegrerade solcellsmoduler inte tillverkas i EU och att den berörda parten innehar immateriella rättigheter skulle utgöra en bekräftelse på att sådana solcellsmoduler är innovativa och skiljer sig från andra produkter. I skodonsmålet som den berörda parten hänvisade till konstaterade dock tribunalen att det ”att denna typ av skor inte tillverkas i gemenskapen och att det inte finns något patent för dem, är inte avgörande.” ([3]). I det målet ansågs alltså skor med patenterad teknologi ingå i den berörda produkten.

(86) Den berörda parten hävdade vidare att takintegrerade solcellsmoduler bör uteslutas från definitionen av den berörda produkten eftersom de är betydligt dyrare än standardmoduler. Också i skodonsmålet uteslöts avancerade sportskor över ett visst pris från definitionen av den

([1]) Kommissionens förordning (EG) nr 553/2006 av den 23 mars 2006 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa skodon med överdelar av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och Socialistiska republiken Vietnam. Rådets förordning (EG) nr 1472/2006 av den 5 oktober 2006 (slutgiltig antidumpningstull på import av skodon från Kina och Vietnam).

([2]) Mål T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd m.fl. mot Europeiska unionens råd, punkt 133.

([3]) Mål T-401/06, Brosmann Footwear (HK) Ltd m.fl. mot Europeiska unionens råd, punkt 135.

berörda produkten. Här konstateras att en takintegrerad solcellsmodul inte enbart fungerar som solcellsmoduler utan även har samma funktion som taktegel eller skifferplattor (se skäl 83). En direkt jämförelse av priserna är därför inte meningsfull, eftersom den extra funktionen naturligt leder till att priset blir högre.

(87) Den berörda parten bemötte detta argument med att ett sådant resonemang skulle göra det omöjligt att någonsin hänvisa till prisskillnader som ytterligare en indikator som motiverar uteslutning från produktdefinitionen. Men en sådan tolkning är alltför långtgående. I föregående skäl sägs endast att priset i just det här fallet, där takintegrerade moduler har samma funktion som både den berörda produkten och en annan produkt (i detta fall taktegel eller skifferplattor), naturligtvis inte är av betydelse. Detta betyder självklart inte att man i något annat fall inte skulle kunna använda prisskillnader som indikator för att fastställa om en produkt bör uteslutas från definitionen av den berörda produkten.

(88) Slutligen hävdade den berörda parten att dess leverantör av takintegrerade solcellsmoduler bör ges tillgång till åtagandet om minimipriser. Det har dock visat sig att den kinesiska exportören inte samarbetat i undersökningen, och som icke-samarbetsvillig part är exportören inte berättigad att delta i åtagandet. Denna begäran kan därför inte godtas.

2.3.14. *Monokristallina och multikristallina celler*

(89) En berörd part hävdade att det inte tillverkades några monokristallina celler i unionen och att dess export av monokristallina celler därför inte konkurrerade med unionsindustrin. Undersökningen visade dock att monokristallina celler tillverkas i unionen. Argumentet avvisas därför. Tribunalen har i Brosmann-målet dessutom konstaterat att det inte är avgörande att en viss produkttyp inte tillverkas i unionen.

2.3.15. *Uttrycket ”avsända från”*

(90) Enligt vissa berörda parter var det inte motiverat att utvidga undersökningen till att gälla även produkter avsända från Kina, eftersom förfarandet när det inleddes endast gällde produkter med ursprung i Kina.

(91) Varor som avsänts från Kina omfattades dock redan när förfarandet inleddes. I punkt 5 i tillkännagivandet om inledande står det att företag ”som skeppar den berörda produkten från Kina men som anser att all eller en del av denna export i tullhänseende inte har sitt ursprung i Kina, uppmanas att ge sig till känna och lämna alla uppgifter som är av betydelse för undersökningen”. Alla företag som avsänder varor från Kina hade alltså möjlighet att samarbeta i undersökningen. Eftersom den undersökta produkten ofta omfattar komponenter och delar från olika länder, meddelades det också i punkt 5 i tillkännagivandet om inledande att ”särskilda bestämmelser” kan antas.

(92) Det anses därför att alla berörda ekonomiska aktörer har informerats om att särskilda bestämmelser vid behov kan komma att antas för varor som avsänds från Kina. De har också uppmanats att samarbeta i undersökningen. Undersökningen har alltså inte utvidgats till att gälla produkter avsända från Kina, utan dessa omfattades redan från början.

(93) Efter meddelandet av uppgifter gjorde berörda parter gällande att oavsett de bestämmelser i tillkännagivandet om inledande som det hänvisas till i skäl 91 så gällde undersökningen endast varor med ursprung i Kina och inte en bedömning av effekterna av varor som avsänds från Kina.

(94) Det framhålls att följande åtgärder har vidtagits för att se till att alla varor som avsänts från Kina bedömdes under undersökningen, och inte bara varor med ursprung i Kina:

— Alla företag som skeppar den berörda produkten från Kina uppmanades att ge sig till känna i undersökningen, oberoende av varornas ursprung.

— I bilaga A till tillkännagivandet om inledande uppmanades exportörer att inkomma med uppgifter om alla produkter som företaget tillverkar. Uppgifterna gällde inte enbart produkter med ursprung i Kina.

— Utifrån dessa uppgifter, som inbegrep alla export till EU oavsett varornas ursprung, gjordes ett representativt urval.

— De tillverkare som ingick i urvalet fick ett frågeformulär avsett för tillverkare som exporterar till Europeiska unionen och Kina kallades det berörda landet och inte ursprungsland. Det var därför klart att alla varor, oavsett deras ursprung, undersöktes.

(95) Mot denna bakgrund kan man alltså konstatera att undersökningen omfattade alla varor som hade sitt ursprung i eller avsändes från Kina och att dess slutsatser, inbegripet om subventionering och skada, omfattar alla varor med ursprung i eller avsända från Kina.

(96) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade de berörda parterna att klagomålet endast innehöll *prima facie*-bevisning för import av solpaneler med ursprung i Kina och inte varor som avsänts från Kina. Det bör förtydligas att klagomålet gällde varor ”från Kina”, vilket framgår av det stämplade försättsblad som den sökande lämnat in. Före detta blad finns ett annat blad där man mycket riktigt använder formuleringen ”med ursprung i Kina”. Men detta blad var inte en del av det dokument som klaganden lämnade in, utan lades till som försättsblad av kommissionen, och där användes namnet på undersökningen och inte rubriken på klagomålet. Klagomålet anses därför omfatta alla varor från Kina oavsett om de har sitt ursprung där eller inte.

(97) Kinesiska exporterande tillverkare menade vidare att exporterande tillverkare i tredjeländer inte rimligtvis kan förväntas ha vetat att även deras produkter skulle bli föremål för undersökningen. Det ska påpekas att åtgärderna inte gäller för varor som transiteras i den mening som avses i artikel V i Gatt. Exporterande tillverkare som inte har någon verksamhet i Kina påverkas alltså inte av åtgärderna. Inga exporterande tillverkare från tredjeländer kontaktade kommissionen för att påtala att de produkter de exporterar är föremål för åtgärder.

(98) Samma exporterande tillverkare påstod att exporterande tillverkare i tredjeländer inte uppmanades att ge sig till känna och att de inte gavs möjlighet att visa att deras produkter inte är subventionerade. Institutionerna anser att de exporterande tillverkare som inte har någon verksamhet i Kina inte påverkas av åtgärderna eftersom deras varor, om de har avsänts från Kina, har transiterats. Övriga exporterande tillverkare blev genom tillkännagivandet om inledande informerade om att deras verksamhet omfattas av undersökningen.

2.3.16. *Slutsats*

(99) Sammanfattningsvis omfattar den slutgiltiga produktdefinitionen alltså solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel samt celler av den typ som används i solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel, med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina, om de inte transiteras i den mening som avses i artikel V i Gatt. Cellernas tjocklek är högst 400 mikrometer. Produkten klassificeras för närvarande enligt KN-numren 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 och ex 8541 40 90.

(100) Följande produkttyper är uteslutna från definitionen av den berörda produkten:

— Bärbara solladdare som består av mindre än sex celler och som laddar batterier eller tillhandahåller elektricitet till apparater.

— Solcellstunnfilmsprodukter.

— Solcellsprodukter av kristallint kisel som permanent har integrerats i elektriska produkter som inte används för energiproduktion men som använder den elektricitet som produceras av de integrerade solcellerna av kristallint kisel.

— Moduler eller paneler med en utgående spänning som inte överstiger 50 V likspänning och en uteffekt på högst 50 W som endast är avsedda att användas direkt som batteriladdare i system med samma spänning och effekt.

3. **SUBVENTIONER**

(101) Klaganden hävdade att Kina kraftigt subventionerar solcellsindustrin i landet och hänvisade som stöd för detta till en rad policy- och planeringsdokument liksom till lagstiftning som ligger till grund för statligt stöd inom sektorn. Kommissionen granskade och analyserade de handlingar som nämnts i klagomålet samt ytterligare handlingar som de kinesiska myndigheterna och de exporterande tillverkare som ingick i urvalet hade lämnat in i samband med undersökningen, och konstaterade att många av dem visar att solcellsindustrin i Kina de facto får förmånsbehandling på många områden.

(102) De kinesiska myndigheterna anger i sin tolfte femårsplan ([1]) att solcellsindustrin är en strategisk bransch. De kinesiska myndigheterna har också utarbetat en särskild femårsplan för solcellsindustrin (som en del av den huvudsakliga femårsplanen). I planen ger de kinesiska

([1]) I kapitel 10, avsnitt 1 i den tolfte femårsplanen sägs att *industrierna för ny energi ska inriktas på utveckling av bl.a. utnyttjandet av solenergi och fotovoltaisk och fototermisk elproduktion*.

myndigheterna sitt stöd till s.k. ”överlägsna företag” ([1]) och ”centrala företag” ([2]) och lovar att ”främja olika åtgärder för att stödja solcellsindustrin ([3]) samt att utarbeta övergripande stödåtgärder som gäller industrin, finansiering, skatter m.m.” ([4]).

I statsrådets beslut nr 40 anges att de kinesiska myndigheterna aktivt ska stödja utvecklingen av industri för ny energi och påskynda utvecklingen av solenergi ([5]). I beslutet beordrar statsrådet alla finansinstitut att bevilja krediter endast till vissa främjade projekt (bl.a. solcellsprojekt) och lovar att även vidta ”andra åtgärder för förmånsbehandling av de främjade projekten” ([6]). I ett annat statsrådsbeslut från den 10 oktober 2010 sägs det att ”graden av skatte- och finanspolitiskt stöd” ska utökas och att finansinstitut ska ”utvidga sitt kreditstöd”, samtidigt som man ”lovar att utnyttja skattemässiga förmåner som till exempel riskkompensation” ([7]) inom nya strategiska branscher som solcellsindustrin. I den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020) lovas det att ”finansiering av politiska åtgärder ska komma i första rummet” och att ”finansinstitut ska uppmuntras att förmånsbehandla större nationella projekt för vetenskaplig och teknisk utveckling inom industrin när de beviljar krediter” samt ”utveckla fler och bättre finansiella tjänster till företag med avancerad teknik”. Dessutom utlovas en ”gynnsam skattepolitik som främjar utvecklingen av sådana företag” ([8]).

Även den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg innehåller flera åtgärder till stöd för strategiska branscher som solcellsindustrin. Den visar bland annat att staten ska uppmuntra och vägleda finansinstituten när det gäller att stödja utveckling av industrier med ny och avancerad teknik genom lån ([9]), instruerar politiskt inriktade finansinstitut att prioritera utvecklingen av industrier med ny och avancerad teknik genom finansiella tjänster ([10]), föreskriver ”lägre ränta och säkerhet på lån” som beviljats vissa företag samt ”särskilt stöd” från politiskt inriktade finansinstitut till projekt som främjas av staten ([11]). Hur dessa åtgärder tillämpas i praktiken beskrivs närmare nedan.

3.1. **Inledande anmärkningar**

(103) Både de kinesiska myndigheterna och de exporterande kinesiska tillverkare som ingick i urvalet ingav svar på frågeformuläret och godkände besök på plats ([12]) för kontroll av svaren.

(104) Efter att ha granskat de kinesiska myndigheternas svar på frågeformuläret skickade kommissionen en skrivelse för att påpeka att svaren var ofullständiga. Kommissionen skickade även ut en skrivelse före kontrollen, följt av korrespondens som gällde programmet för kontrollbesöket. De kinesiska myndigheterna gavs gott om tid att utarbeta och skicka in sina inlagor, om de begärde detta och om det var motiverat. Till exempel förlängdes tidsfristen för att svara på frågeformuläret med hela 30 dagar, vilket betydde att Kina hade sammanlagt 69 dagar på sig att svara. Kina fick även 25 dagar på sig för att svara på skrivelsen om ofullständigt svar. De kinesiska

([1]) Avsnitt III.ii.1 i den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin.
([2]) Avsnitt III.iii.1 i den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin.
([3]) Avsnitt III.ii.3 i den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin.
([4]) Avsnitt VI.i i den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin.
([5]) Kapitlet om strategier och prioriteringar vid industriell omstrukturering, artikel 5 i statsrådets beslut nr 40 om tillfälliga bestämmelser om främjande av industriell strukturanpassning.
([6]) Kapitel III, artikel 17 i statsrådets beslut nr 40 om tillfälliga bestämmelser om främjande av industriell strukturanpassning.
([7]) Artikel 7.1 och 7.3 i statsrådets beslut av den 10 oktober 2010 som syftar till att uppmuntra utvecklingen av sju nya strategiska branscher.
([8]) Avsnitt VII kapitlen 1 och 5 i den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020).
([9]) Artikel 18 i den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg.
([10]) Se ovan.
([11]) Artikel 34 i den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg.
([12]) Med undantag av vissa statsägda finansinstitut.

myndigheterna har alltså sammanlagt haft mer än tre månader för att inkomma med de uppgifter som kommissionen begärt.

(105) Under kontrollbesöken på plats vid det kinesiska handelsministeriet i Peking och vid fyra finansinstitut (China Development Bank, Export Import Bank of China, Huaxia Bank och Sinosure) försökte kommissionen i enlighet med artiklarna 11 och 26 i grundförordningen kontrollera uppgifterna utifrån de styrkande handlingar som hade använts för utarbetandet av de kinesiska myndigheternas svar. Kommissionens preliminära slutsats var att avsaknaden av uppgifter och styrkande handlingar från de kinesiska myndigheterna inte gjorde det möjligt att genomföra en ordentlig kontroll av svaren på frågeformuläret. Vissa uppgifter hade inte lämnats alls trots att de uttryckligen hade begärts och vissa frågor hade helt enkelt inte besvarats. De kinesiska myndigheterna uppmärksammades därför i enlighet med artikel 28.1 och 28.6 i grundförordningen på följderna av bristande samarbete.

(106) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen ålade dem en orimlig börda och att de uppgifter som begärdes i frågeformuläret och i den efterföljande skrivelsen om ofullständigt svar var irrelevanta och onödiga.

(107) De uppgifter som kommissionen ville ha gällde dock endast påståenden i klagomålet och ansågs vara nödvändiga för att kommissionen skulle komma fram till ett representativt resultat. Samma uppgifter efterfrågades konsekvent under hela undersökningsförfarandet. De kinesiska myndigheterna uppmanades också förklara de uppgifter de hade lämnat in och vad de innebar för de system som var föremål för undersökningen. Kommissionen begärde med andra ord bara sådana uppgifter som var nödvändiga för att bedöma om och i så fall hur stora subventioner den berörda produkten kunde få enligt de påstådda subventionssystemen i klagomålet.

3.2. **Bristande samarbete**

(108) Såsom konstateras i skäl 105 underrättade kommissionen den 23 maj 2013, efter kontrollbesöket på plats, de kinesiska myndigheterna om att man övervägde att använda tillgängliga uppgifter, i enlighet med artikel 28 i grundförordningen. Kommissionens preliminära slutsats var nämligen att avsaknaden av information och styrkande handlingar från de kinesiska myndigheterna inte gjorde det möjligt att kontrollera vare sig svaren på frågeformuläret om antisubvention eller på skrivelsen om ofullständigt svar eller andra inlagor från de kinesiska myndigheterna under förfarandet i fråga. Vidare konstaterades det vid kontrollbesöket på plats att vissa uppgifter hade utelämnats i svaret på frågeformuläret eller i senare inlagor från de kinesiska myndigheterna trots att kommissionen särskilt bett om dem. Dessutom besvarades vissa frågor överhuvudtaget inte. De tillgängliga uppgifter som eventuellt skulle användas gällde statliga planer, projekt, olika lagar och andra handlingar, förmånliga statliga lån, annan finansiering, garantier och försäkringar, cirkulär från People's Bank of China, kontroller hos banker, exportkreditförsäkring och kontroller hos Sinosure, Golden Sun Demonstration-programmet, program för direkta skattebefrielser eller skattelättnader, program för indirekt beskattning och importtullar, tillhandahållande av insatsvaror som polykristallint kisel, aluminiumprofiler och glas mot otillräcklig ersättning samt tillhandahållande av markanvändningsrättigheter.

(109) De kinesiska myndigheterna invände genom en skrivelse av den 3 juni 2013 mot kommissionens preliminära avsikt att tillämpa bestämmelserna i artikel 28 i grundförordningen. De menade att villkoren för att bortse från de uppgifter som lämnats eller att komplettera uppgifter som saknades inte var uppfyllda i detta fall.

(110) Enligt de kinesiska myndigheterna bör kommissionen inte låta bli att beakta de uppgifter som lämnats, om den enda anledningen till detta är att kommissionen inte kunnat bekräfta uppgifterna utom alla tvivel. Kommissionen håller inte med om detta eftersom det inte överensstämmer med de faktiska förhållandena. Kommissionen har inte bortsett från någon av uppgifterna endast på grund av att de inte hade kunnat bekräftas under kontrollbesöket på plats. Men om de uppgifter och förklaringar som de kinesiska myndigheterna lämnat befanns vara motstridiga och/eller ofullständiga jämfört med andra uppgifter som kommissionen hade tillgång till och det inte var möjligt att bekräfta uppgifterna vid kontrollbesöket på plats kunde kommissionen inte ta dem för givet. Alla uppgifter har tillmätts vederbörlig betydelse, beroende på graden av bristande samarbete från de kinesiska myndigheterna. Det ska också noteras att kommissionen inte opponerade sig mot det format i vilket uppgifterna lämnades, såsom de kinesiska myndigheterna hävdade, utan snarare mot att uppgifterna var bristfälliga och/eller ofullständiga.

(111) De kinesiska myndigheterna gjorde också gällande att en del av de uppgifter som begärdes av kommissionen medförde en sådan börda att de inte hade praktisk möjlighet att tillhandahålla uppgifterna. Kommissionen bad dock endast att få sådana uppgifter som var nödvändiga för att kontrollera de påståenden som klaganden lagt fram (och som underbyggdes av *prima facie*-bevisning). De kinesiska myndigheterna gavs gott om tid och möjlighet att lämna in dessa uppgifter. Dessutom är kommissionen fullt medveten om att det stora antal detaljerade påståenden som klaganden lade fram i detta ärende innebar att man var tvungen begära in ett stort antal uppgifter från de kinesiska myndigheterna. Såsom förklaras i skälen 104–107 efterfrågades emellertid inga orimliga uppgifter och det fanns gott om tid att tillhandahålla dem.

(112) Vidare påpekade de kinesiska myndigheterna att det är skillnad mellan att bortse från de inlämnade uppgifterna och att komplettera de uppgifter som lämnats med fakta som faktiskt är dokumenterade. Kommissionen är väl medveten om denna skillnad och handlar i enlighet med de relevanta bestämmelserna i artikel 28 i grundförordningen, men framhåller att när de uppgifter som tillhandahålls strider mot annan tillgänglig information som kommissionen har om samma fråga är det inte möjligt att komplettera dessa uppgifter. I sådana fall (t.ex. information om ägare till banker) måste kommissionen avgöra vilka uppgifter som är tillförlitligare. På så sätt säkerställde kommissionen att användningen av de tillgängliga uppgifterna inte inverkar negativt på bedömningen och att man utgår från sådana uppgifter som faktiskt är tillgängliga.

(113) Enligt de kinesiska myndigheterna fanns det ingen grund för kommissionen att betrakta dem som icke-samarbetande i detta fall. De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen antingen struntat i eller missförstått sin skyldighet att ta hänsyn till deras möjligheter i praktiken att svara på kommissionens begäran. De kinesiska myndigheterna säger vidare har undersökningen i sin helhet varit orimligt betungande vilket lett till att hela samarbetet har blivit omöjligt. De anser också att kommissionen som undersökande myndighet kontinuerligt har vägrat att arbeta med dem för att underlätta dessa svårigheter. Detta påstående är en uppenbar feltolkning av fakta. För att fullgöra sina rättsliga skyldigheter efter att ha mottagit ett väl underbyggt klagomål och samtidigt respektera relevant rättspraxis från WTO bad kommissionen endast att få sådana uppgifter från de kinesiska myndigheterna som var nödvändiga för att kontrollera de påståenden som klaganden lagt fram och som underbyggdes av tillräcklig bevisning. Kommissionen har erbjudit de kinesiska myndigheterna hjälp i följebrevet till frågeformuläret liksom i själva frågeformuläret. Även i skrivelsen om ofullständigt svar uppmanades de kinesiska myndigheterna att kontakta kommissionen om de hade frågor om de begärda uppgifterna. Kommissionen var också exceptionellt generös med förlängda frister för de uppgifter som skulle lämnas in (se skäl 104 ovan). I denna undersökning behövde de kinesiska myndigheterna dessutom bara lämna transaktionsspecifika uppgifter för de exportörer som ingick i urvalet, inte för alla solpanelstillverkare i Kina, vilket innebär att det potentiella antalet uppgifter och deras omfattning minskade betydligt. Kommissionen noterar att de kinesiska myndigheterna tycks blanda ihop argument om sin praktiska förmåga att tillhandahålla uppgifter med andra frågor.

T.ex. när det gäller påståendena om att kommissionens begäran om information om banker och finansinstitut skulle vara orimlig grundar sig argumenten främst på de brister som har ansetts finnas i klagomålet, som påstås vara grundat på olagliga avgöranden i fallet med bestruket finpapper. De kinesiska myndigheternas klagomål verkar alltså röra kvaliteten på bevisen för inledande av förfarandet, inte förmågan att tillhandahålla information. I de kinesiska myndigheternas skrivelse av den 3 juni 2013 hävdas det, liksom i tidigare inlagor, att inledandet av många av programmen inte uppfyllde kriteriet om tillräcklig bevisning enligt artikel 11.2 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och att kommissionen genom att inleda förfaranden rörande dessa program brutit mot artikel 11.3 i det avtalet. Kommissionen har redan bemött dessa påståenden i en skrivelse och ett memorandum till de kinesiska myndigheterna och eftersom inga nya argument fördes fram i den kinesiska skrivelsen av den 3 juni 2013 finns det ingen anledning att ta upp samma frågor till behandling en andra gång i denna förordning.

(114) De kinesiska myndigheterna vidhöll också att kommissionen inte gav dem tillräckligt med tid för att besvara frågeformuläret. Detta påstående är inte korrekt. Såsom konstaterades i skäl 104 beviljade kommissionen de kinesiska myndigheterna mycket generösa förlängningar av tidsfristerna, så att de gavs så lång svarstid som var möjligt utan att det påverkade behandlingen av ärendet negativt. Tidsfristen för att fylla i frågeformuläret och

besvara skrivelsen om ofullständigt svar var betydligt längre än vad som krävs enligt artikel 11.2 i grundförordningen.

(115) De kinesiska myndigheterna menade att kommissionen inte hade beaktat deras begäran om hjälp med att avgöra hur viktiga svaren på frågeformuläret var för att undvika att slutsatser dras på grundval av tillgängliga uppgifter. Kina hänvisade till sin begäran om att kommissionen skulle förklara syftet med vissa uppgifter som efterfrågades och vilka beslut som skulle fattas på grundval av dem, för att ”säkerställa att de kinesiska myndigheterna kunde handla efter bästa möjliga förmåga och samtidigt tillhandahålla den allra viktigaste informationen”. Kommissionen kunde naturligtvis inte veta vilka slutsatser den kommer att dra innan den har fått uppgifterna. De kinesiska myndigheterna anser också att kommissionen hade lagt upp frågeformuläret så att det var ”praktiskt omöjligt” att fylla i det och att kommissionens frågor var ospecifika. Kommissionen tillbakavisar bestämt dessa påståenden. Som konstaterats ovan efterfrågades bara sådana uppgifter i frågeformuläret som var nödvändiga för att kommissionen skulle kunna fatta ett beslut.

(116) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen insisterade på att den skulle lämna in handlingar som den enligt lag inte kunde ta fram eller ålägga någon att ta fram. Kina hänvisade även till EU-lagstiftning och WTO-regler där det tydligt anges att bara oriktiga eller vilseledande uppgifter ska lämnas utan beaktande och till att man inte hade ”praktiska möjligheter” att lämna vissa uppgifter som enligt dess lagstiftning inte får lämnas ut, som till exempel statshemligheter eller motsvarande. De kinesiska myndigheterna menade vidare att de bestämmelser som finns i WTO-avtalen om antidumpning och om subventioner och utjämningsåtgärder och som gäller hur konfidentiella uppgifter kan tillhandahållas utredande myndigheter och beviljats ”konfidentiell behandling” inte alltid tillämpas i de fall där informationen ska tillhandahållas av en myndighet i ett tredjeland, i detta fall de kinesiska myndigheterna. De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen bryter mot avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder genom att inte medge att det finns en rättslig skillnad mellan en myndighets praktiska möjlighet att tillhandahålla uppgifter som den inte har laglig rätt att lämna ut och övriga typer av konfidentiella uppgifter för vilka den får begära konfidentiell behandling i samband med en utredning.

(117) Kommissionen bortsåg inte från några uppgifter som de kinesiska myndigheterna inte hade lagt fram, oavsett anledningen till detta, eftersom det inte är möjligt att bortse från uppgifter som aldrig lagts fram. I fall där de kinesiska myndigheterna inte lämnat in eller lagt fram vissa uppgifter för granskning men kommissionen fått tillgång till liknande uppgifter via andra källor (oftast allmänt tillgängliga uppgifter, men även uppgifter från samarbetsvilliga exporterande tillverkare eller från vissa banker i samband med kontrollbesök på plats) så har kommissionen däremot tagit hänsyn till dessa uppgifter och använt dem som grund för avgörandena i ärendet. Kommissionen instämmer inte i påståendet att bestämmelserna om hur konfidentiella uppgifter kan tillhandahållas utredande myndigheter och beviljas ”konfidentiell behandling” i WTO-avtalen om antidumpning och om subventioner och utjämningsåtgärder inte skulle vara tillämpliga på de kinesiska myndigheterna. De kinesiska myndigheterna gör gällande att kraven på samarbete med statliga myndigheter inte kan vara de samma som kraven på samarbete med exportörer och att de statliga myndigheternas situation berättigar ett visst mått av ”hövlighet” som exportörer inte har rätt till. När det gäller undersökningar om utjämningstull håller kommissionen inte med. De kinesiska myndigheterna är en av de berörda parterna i det förfarande som omfattas av grundförordningen och Kina är i egenskap av ”berörd medlem” bunden av WTO:s bestämmelser och rättspraxis.

I artikel 28.1 i grundförordningen fastställs följande: ”I fall då någon berörd part vägrar att ge tillgång till eller på något annat sätt inte tillhandahåller nödvändiga uppgifter inom den tid som anges i denna förordning eller på ett påtagligt sätt hindrar undersökningen, kan beslut om provisoriska eller slutgiltiga, positiva eller negativa avgöranden, fattas på grundval av tillgängliga uppgifter.” I artikel 12.7 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder hänvisas det uttryckligen till konsekvenserna om statliga myndigheter (”berörda medlemmar”) vägrar att samarbeta. I den föreskrivs att om någon berörd medlem eller berörd part vägrar att ge tillgång till eller på något annat sätt inte tillhandahåller nödvändiga uppgifter inom rimlig tid eller som på ett påtagligt sätt

hindrar undersökningen, kan beslut om provisoriska eller slutgiltiga, positiva eller negativa avgöranden, fattas på grundval av tillgängliga uppgifter. När det utredande landet, i detta fall EU, utnyttjar sina rättigheter enligt WTO i en undersökning om utjämningstull och begär information som anses vara nödvändig för undersökningen har statliga myndigheter och exportörer därför samma skyldighet att samarbeta. Medan undersökningen pågick hänvisade de kinesiska myndigheterna ofta till regler om konfidentialitet som orsaken till att vissa begärda uppgifter inte kunde tillhandahållas så att de kunde kontrolleras. Detta gällde till exempel cirkulär från People's Bank of China. Även om de kinesiska myndigheterna inte skulle ha laglig rätt att lämna ut utgifter är de bundna av sina skyldigheter enligt WTO att tillhandahålla sådan information som anses vara nödvändig för undersökningen. Bestämmelser i kommunala lagar eller en WTO-medlems inhemska bestämmelser frigör den inte från skyldigheten att samarbeta i undersökningen. Om en sådan konfliktsituation uppstår måste de kinesiska myndigheterna föreslå sätt att ge tillgång till uppgifterna så att de kan kontrolleras på vederbörligt sätt. De kinesiska myndigheterna lämnade de facto inga förklaringar för sitt påstående och lade inte heller fram några bevis, t. ex. en rättslig bestämmelse, som skulle ha visat att den inte skulle ha laglig rätt att lämna ut de uppgifter som efterfrågades.

(118) Vidare hävdade de kinesiska myndigheterna att skrivelsen av den 25 mars 2013 som skickades ut före kontrollen inte var inte tillräckligt detaljerad och att den inte innehöll några särskilda frågor som skulle tas upp under kontrollbesöket på plats. Kommissionen är inte skyldig att överlämna en förteckning över alla frågor som kommer att ställas under kontrollbesöket på plats (och anser inte heller att detta är lämpligt), men den skrivelse som skickades ut den 25 mars 2013, före kontrollen, innehöll en mycket specifik och detaljerad förteckning över frågor och handlingar som skulle behandlas, i enlighet med artikel 26.3 i grundförordningen och med WTO:s krav. Det framgick dock tydligt av skrivelsen att förteckningen inte var uttömmande och att andra frågor och bevisning kunde komma att tas upp vid behov. De kinesiska myndigheterna bestred inte innehållet i denna skrivelse före kontrollen, men å andra sidan vägrade de att diskutera vissa punkter som inte uttryckligen hade nämnts i skrivelsen, såsom information om de största bankerna i Kina, det kommunistiska partiets deltagande i förvaltningen av vissa banker eller vissa bankers tillgång till statens utländska valutareserver, med motiveringen att de inte var redo att besvara frågor om detta.

(119) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte var flexibel i samband med kontrollbesöket på plats och i själva verket hade "bestämt en ovillkorlig tidsfrist för eventuella ändringar som de kinesiska myndigheterna begärde". På samma sätt gjorde de gällande att kommissionen inte godtog någon av de "smidiga" lösningar som föreslagits om kontrollen på den nationella statistikbyrån NBS och vägrade att förlänga besöket till och med måndagen den 22 april 2013 för att kunna kontrollera statistikbyrån. Dessutom ska kontrollerna ha inletts försenat praktiskt taget varje arbetsdag eftersom kommissionens tjänstemän enligt de kinesiska myndigheterna inte var på plats i tid.

(120) Vad gäller dessa påståenden understryker kommissionen att de tjänstemän som genomförde kontrollbesöket har visat fullständig och förbehållslös flexibilitet. De har undantagsvis erbjudit sig att kontrollera dokument och styrkande handlingar som de kinesiska myndigheterna ville lägga fram långt efter att en viss fråga var färdigbehandlad och har vid ett flertal tillfällen varit tillgängliga långt efter ordinarie arbetstid. Detta skedde vid flera tillfällen, även om det innebar att tjänstemännen hade varit tvungna att förflytta sig till andra kontrollplatser mycket sent på kvällen och/eller återvända till platser som de redan hade besökt och där det hade varit möjligt kontrollera handlingar. Tyvärr utnyttjade de kinesiska myndigheterna inte denna möjlighet i de berörda fallen, vilket starkt tyder på att det inte var tidsbrist eller en ovilja från kommissionens sida att kontrollera handlingarna som var orsaken till att de handlingar som kommissionen hade begärt inte lades fram under ordinarie tider. När det gäller påståendet om att kontrollbesöken inte skulle ha inletts i tid påpekar kommissionen att tjänstemännen anlände i tid varje dag, men att de dagliga registreringsrutiner som krävdes innan de fick tillträde till de olika kontrollplatserna orsakade vissa förseningar. Ibland hade de kinesiska myndigheterna heller ingen företrädare på plats som kunde ta hand om tjänstemännen när de anlände till

kontrollplatsen, vilket tvingade dem att vänta länge innan kontrollen kunde inledas. Kommissionen påpekar också att kontrollbesöken pågick till långt efter ordinarie arbetstid varje dag, och att det var de kinesiska myndigheterna som annullerade eftermiddagspasset under kontrollbesökets första dag eftersom företrädare för teknikministeriet beslutade att inte delta vid besöket (se skäl 122). Om de kinesiska myndigheterna hade utnyttjat de upprepade erbjudandena från kommissionens tjänstemän om att kontrollera dokument utanför arbetstiden skulle besöken ha varat längre. Det var på grund av att de kinesiska myndigheterna inte samarbetade fullt ut som så inte skedde.

(121) De kinesiska myndigheterna ifrågasatte vidare kommissionens praxis att inte ta emot nya handlingar och bevisning som måste kontrolleras efter det att det berörda kontrollbesöket har avslutats. Det framhålls att kommissionen inte har och aldrig har haft för avsikt att bortse från information som tillhandahålls på detta sätt. Kommissionen beaktade alla de uppgifter som inkom, analyserade deras kvalitet (t.ex. behandlas utdrag ur reviderade årsredovisningar på annat sätt än en Exceltabell eller ett Worddokument med sifferuppgifter som inte stöds av några officiella källor) och tillmätte dem vederbörlig betydelse med tanke på att det inte var möjligt att kontrollera dessa uppgifter under kontrollbesöket på plats.

(122) Vad gäller de sex dokument ([1]) som de kinesiska myndigheterna lämnade in under undersökningen och vars innehåll de vägrade att diskutera under kontrollbesöket på plats hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionen inte har någon grund för att använda tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28 i grundförordningen. De kinesiska myndigheterna påstod vidare att kommissionen har underlåtit att förklara varför de måste tillhandahålla dessa handlingar och visa att alla de berörda dokumenten var relevanta, trots att de uttryckligen hade bett kommissionen om hjälp med detta innan kontrollen inleddes. För det första kan man konstatera att alla handlingar hänför sig direkt till den berörda industrin ([2]) och att det därför var ytterst viktigt att de omfattades av kontrollen.

För det andra uttryckte sig de kinesiska myndigheterna på ett annat sätt i sin skrivelse till kommissionen av den 11 april 2013 än den gjorde i skrivelsen av den 3 juni 2013. I skrivelsen av den 11 april 2013 skrev de kinesiska myndigheterna att kontrollen av handlingarna i fråga ”avbryts om inte kommissionen på ett övertygande sätt kan visa i vilken mån dessa handlingar anses vara relevanta för undersökningen, särskilt vad gäller de påstådda subventionerna”. Eftersom alla dessa handlingar direkt berör industrin i fråga, liksom vissa subventionssystem som förmånliga lån eller förmånlig skattebehandling, vilket är uppenbart från formuleringen i de kinesiska myndigheternas skrivelse, kunde kommissionen inte förstå vad den ytterligare kunde ha anfört för att tydligare visa på handlingarnas betydelse. Kommissionen fann det överraskande att de kinesiska myndigheterna inte verkade ha svårt att förstå dessa handlingars betydelse när de lades fram, utan endast i de fall där kommissionen bad om förklaringar.

(123) Kommissionen konstaterade i en skrivelse av 23 maj 2013 att de flesta av de inlämnade uppgifterna inte hade kunnat kontrolleras mot originalhandlingar eller mot de källdata som de kinesiska myndigheterna använt när svaren med uppgifter om finansmarknaden och finansinstituten i Kina utarbetades. De kinesiska myndigheterna invände att kommissionen med tanke på de ”mycket allmänt hållna och ospecifika formuleringarna” inte hade gett den tillfälle att på ett meningsfullt sätt yttra sig och att de därför inte kan utöva sin rätt till försvar. Detta påstående stämmer inte med de faktiska förhållandena.

([1]) Den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020), katalog över kinesiska produkter med avancerad teknik avsedda för export, förteckning över exporterade produkter med ny och avancerad teknik, Kinas lag om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82 från Kinas president), preliminära förordningar om förvaltningen av den nationella planen för teknik och vetenskap samt preliminära åtgärder för förvaltning av projekt som omfattas av denna plan.

([2]) T.ex. i den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020) anges att solenergiindustrin är ett viktigt område som ska prioriteras när det gäller finansiering. I den uppmanas finansinstitut att bevilja förmånliga lån till större nationella vetenskapliga och tekniska industriprojekt och det läggs fram vissa förslag på skattemässig förmånsbehandling som de facto utnyttjades av de exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Katalogen över kinesiska produkter med ny teknik avsedda för export och förteckningen över exporterade produkter med ny och avancerad teknik är också klart relevanta för solcellsindustrin eftersom de flesta av de exporterande tillverkarna i urvalet är certifierade som företag med ny och avancerad teknik. Den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg innehåller bland annat anvisningar till politiskt inriktade finansinstitut om att prioritera industrier med ny och avancerad teknik (till vilken solcellsindustrin hör). De preliminära förordningarna om förvaltningen av den nationella planen för teknik och vetenskap samt de preliminära åtgärderna för förvaltning av de projekt som ingår i denna plan påverkar också direkt vissa solcellsprojekts organisation och funktion.

Frågorna i frågeformuläret var mycket specifika och, i linje med många undersökande myndigheters gängse praxis, strävade kommissionen efter att bekräfta de kinesiska myndigheternas svar under kontrollbesöket på plats.

(124) De kinesiska myndigheterna uppgav till exempel i frågeformuläret att lånen till den berörda industrin står för en mycket liten andel av de sammanlagda lån som beviljats. Enligt uppgift har vissa banker i sina bifogade frågeformulär uppgett att de lån som beviljats den berörda industrin utgör mindre än 1 % av alla lån. Under kontrollbesöket kunde de kinesiska myndigheterna inte styrka sina påståenden med någon form av bevisning utan hänvisade bara till bankerna.

(125) Kommissionen bad också att få statistik om lån till den berörda industrin. De kinesiska myndigheterna hävdade att den inte dokumenterat några uppgifter om detta. När kommissionen frågade om de kinesiska myndigheterna försökt sammanställa sådan statistik och begärde in denna information från bankerna uppgav den tjänsteman från den kinesiska banktillsynsmyndigheten (CBRC) som närvarade under kontrollen att han inte kände till detta eftersom det är en annan avdelning vid myndigheten som har hand om statistik. Inga av de statistiska uppgifter som begärdes i frågeformuläret och vid upprepade tillfällen under förfarandet lämnades av de kinesiska myndigheterna. Kommissionen meddelade i den skrivelse som sändes före kontrollen att denna fråga skulle tas upp.

(126) Under kontrollbesöket ställde kommissionen även frågor om bankernas bedömning av risker och kreditvärdighet, deras allmänna verksamhetsförutsättningar och förvaltning samt om kreditnivåer, utnyttjandet av finansiering, återbetalningsförmåga, praxis vad gäller garantier och samarbetet mellan banker och låntagare, eftersom de kinesiska myndigheterna lade fram påståenden om dessa frågor i sitt svar på frågeformuläret. Trots det faktum att dessa frågor nämndes i skrivelsen före kontrollen kunde de kinesiska myndigheterna inte lämna någon bevisning till stöd för sina egna påståenden utan hänvisade kommissionen till bankerna.

(127) I svaret på skrivelsen om ofullständigt svar lämnade de kinesiska myndigheterna vissa uppgifter om hur stor stagens ägarandel av en del banker var. Ursprungligen uppgav de kinesiska myndigheterna i svaret på frågeformuläret att de inte hade några uppgifter om detta. Uppgifterna lämnades in först efter att kommissionen påpekat att bankerna enligt artikel 24 i lagen om affärsbanker måste rapportera dessa uppgifter till banktillsynsmyndigheten. När kommissionen vid kontrollbesöket frågade efter källan till dessa uppgifter förklarade tjänstemannen från banktillsynsmyndigheten att han inte visste, eftersom det var en annan avdelning vid myndigheten som ansvarar för insamlingen av sådana uppgifter. I artikel 2 i den förordning som gäller tillsynsstyrelserna för viktiga statsägda finansinstitut (inlämnad av Exim Bank i sitt svar på skrivelsen om ofullständigt svar) sägs att statsrådets förvaltningsorgan ska sammanställa en förteckning över de statsägda finansinstitut för vilka statsrådet ska utse tillsynsstyrelser. Eftersom denna rättsliga bestämmelse hänvisar till förvaltningsorganet för tillsynsstyrelser i statsägda finansinstitut torde de kinesiska myndigheterna veta vilka finansinstitut den äger. Kommissionen kunde dock inte bekräfta dessa uppgifter eller identifiera källan till dem på grund av bristande samarbete från de kinesiska myndigheterna. De allmänt tillgängliga uppgifterna tyder på att det finns andra statsägda banker (som gett lån till de exporterande tillverkare som ingick i urvalet) utöver dem som de kinesiska myndigheterna uppgivit i sitt svar på skrivelsen ([1]).

(128) De kinesiska myndigheterna påstod i sin skrivelse av den 3 juni 2013 att kommissionen varken i frågeformuläret eller i skrivelsen om att svaren var ofullständiga bett att få ta del av styrkande handlingar eller uppgiftskällor, men att den nu plötsligt påstår att styrkande handlingar eller uppgiftskällor saknas. Kommissionen ber att få påpeka att den, liksom alla andra undersökande myndigheter, kontrollerar de uppgifter som samtliga parter i förfarandet lämnar in och att den kinesiska myndigheten varit medveten om detta, eftersom kommissionen redan i frågeformuläret och följebrevet till det meddelade att svaren kommer att kontrolleras. I den skrivelse som sändes till Kina före kontrollen uppgav kommissionen att detta var en av de frågor som skulle tas upp under kontrollbesöket ([2]). Att kommissionen ber om handlingar som styrker de påståenden som de kinesiska myndigheterna lagt fram bör därför inte komma som någon överraskning, utan är det gängse förfarande som följs av kommissionen i varje enskilt fall.

([1]) T.ex. China Bohai Bank, Guangdong Development Bank, Huishang Bank, Bank of Shanghai, Shenzhen Development Bank.

([2]) Se s. 7 i kommissionens skrivelse av den 25 mars 2013. Där anges att kommissionen kommer att begära förklaringar till de uppgifter som efterfrågas i bilaga A till frågeformuläret och att de frågor som kommer att tas upp under kontrollbesöket kommer att omfatta punkterna a–r i bilaga A. I punkt g i bilaga A uppmanas de kinesiska myndigheterna att namnge alla de aktieägare i banker/finansinstitut som äger minst 1 % av aktierna eller av företagets värde och ange dessa aktieägares verksamhet i Exceltabellen i bilaga A-1.

(129) När kommissionen under kontrollbesöket uppmanade de kinesiska myndigheterna att lämna in en förteckning över de tio största bankerna i Kina med uppgift om deras marknadsandel svarade banktillsynsmyndigheten att den kan tillhandahålla dessa uppgifter men bara på skriftlig begäran. Kommissionen förklarade att en fråga som ställs muntligt under kontrollbesöket har samma giltighet som skriftliga frågor och påpekade att de kinesiska myndigheterna inte bett att få frågorna skriftligt för någon av de övriga muntliga frågorna innan de kan svara. Trots detta tillhandahöll de kinesiska myndigheterna inte uppgifterna.

(130) I frågeformuläret begärde kommissionen att få de handlingar som låg till grund för grundandet av banktillsynsmyndigheten och som gav den dess mandat. De kinesiska myndigheterna lade fram en handling från den nationella folkkongressen, där det bara står att en banktillsynsmyndighet ska inrättas. När kommissionen frågade om det finns några andra handlingar som preciserar banktillsynsmyndighetens mandat och syfte svarade tjänstemannen från myndigheten att det finns många andra lagar om banktillsynsmyndigheten, men att kommissionen borde den ha bett om dessa handlingar före kontrollen om den ville ha dem. Det ska noteras att kommissionen i frågeformuläret bad de kinesiska myndigheterna om de handlingar som låg till grund för inrättandet av denna myndighet och gav den dess mandat. Kommissionen hade följaktligen bett att få dessa handlingar före kontrollen.

(131) När kommissionen begärde statistik och rapporter för undersökningsperioden från de banker som gav lån till de exportörer som ingick i urvalet hänvisade myndigheterna till artikel 33 i Kinas lag om reglering av och tillsyn över banksektorn ([1]), enligt vilken banktillsynsmyndigheten samlar in sådan statistik. Banktillsynsmyndighetens tjänsteman förklarade att han måste be om tillstånd från den juridiska avdelningen först, men lämnade inga uppgifter i detta avseende innan kontrollen slutfördes. Även här bör det noteras att kommissionen begärde in denna information i frågeformuläret och i skrivelsen om att svaren var ofullständiga. Den uppgav även i sin skrivelse före kontrollen att statistik var en av de frågor som skulle tas upp.

(132) De kinesiska myndigheterna gjorde vidare gällande att påståendena i klagomålet om att de kinesiska bankerna är offentliga organ bara är baserade på påståenden om statligt aktieinnehav, vilka i sin tur bygger på ”olagliga” avgöranden i fallet med bestruket finpapper. Detta påstående är en feltolkning av fakta i klagomålet. I klagomålet hänvisar de klagande inte bara till det statliga ägandet utan även till de lån som banker beviljar på grundval av politiska direktiv, till statliga myndigheter som styr finansinstituten att öka krediterna och utlåningen till företag för att främja ny teknik och nya produkter (bland annat solcellsindustrin) osv. De slutsatser som drogs i fallet med bestruket finpapper om att kinesiska banker är offentliga organ baserades på flera element än endast äganderätten (t.ex. statliga ingripanden och vägledning till bankerna att styra förmånliga lån till pappersindustrin via statliga planer). Slutsatserna är helt i linje med EU:s och WTO:s bestämmelser. Också i fallet med stålprodukter belagda med organiskt material drogs samma slutsatser om statsägda bankers status som offentliga organ.

(133) De kinesiska myndigheterna höll fast vid att det inte var praktiskt möjligt att tillhandahålla information om de 3 800 banker och finansinstitut som finns i Kina och att banktillsynsmyndigheten i vilket fall som helst inte har några dokumenterade uppgifter om hur stor andel av bankerna staten äger. Kommissionen förstår inte varför de kinesiska myndigheterna upprepade gånger hänvisar till alla banker i Kina i samband med den statliga ägarandelen i dem när de begärda uppgifterna uttryckligen endast gällde de banker som staten direkt eller indirekt äger ([2]). Såsom konstateras i skäl 127 verkar de kinesiska myndigheternas påstående om att banktillsynsmyndigheten (eller någon annan statlig myndighet) inte skulle ha några dokumenterade uppgifter om hur stor statens ägarandel av bankerna är motsägas av flera kinesiska rättsliga bestämmelser.

(134) De kinesiska myndigheterna upprepade i skrivelsen av den 3 juni 2013 att de inte har behörighet att kräva att ”oberoende banker” lägger fram konfidentiella uppgifter och hänvisade till den skrivelse som enligt uppgift hade skickats till bankerna i denna fråga. Det stämmer att de kinesiska myndigheterna under kontrollen visade en originalkopia av den skrivelse som var avsedd för bankerna, men när kommissionen bad om underlag som visade vilka banker och finansinstitut som denna skrivelse har sänts till kunde de kinesiska myndigheterna inte lägga fram dessa. De kinesiska myndigheterna hävdade också att vissa av de institut som anges i bilaga 7 till skrivelsen om ofullständigt svar inte var banker. Kommissionen konstaterar att det gäller institut som enligt de exporterande tillverkare som ingick i urvalet beviljat dem lån.

([1]) I artikel 33 i Kinas lag om reglering av och tillsyn över banksektorn föreskrivs att banktillsynsmyndigheten för att kunna utföra sina uppgifter ska ha behörighet att kräva att finansinstitut inom banksektorn i enlighet med relevanta förordningar överlämnar sina balansräkningar, resultaträkningar och annan redovisning, statistiska rapporter och uppgifter om affärsverksamhet och förvaltning samt de revisionsrapporter som utarbetats av auktoriserade revisorer.

([2]) Se fråga C-III-A.A i kommissionens skrivelse av den 30 januari 2013.

(135) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen aldrig nämnt cirkulären YinFa [2003] och [2004] från People's Bank of China i frågeformuläret eller i skrivelsen om att svaren var ofullständiga. I den skrivelse som skickades ut före kontrollen uppgav kommissionen att en av de frågor som skulle tas upp under kontrollbesöket var ”förordningar/cirkulär/interna handlingar från People's Bank of China om regleringen av räntesatser i Kina”. Det är uppenbart att båda cirkulären hör till denna kategori. I svaret på skrivelsen om ofullständigt svar hänvisade de kinesiska myndigheterna t.o.m. till en artikel på bankens webbplats där ett av cirkulären nämns. De kinesiska myndigheterna lämnade emellertid inte in några cirkulär överhuvudtaget från People's Bank of China och nämnde endast sådana uppgifter som fanns på bankens webbplats om justering av inlånings- och utlåningsräntorna, men som var ofullständiga jämfört med cirkulären Yinfa [2003] och [2004] som båda är tillgängliga på nätet. Det konstateras också att de kinesiska myndigheterna som grund för sin vägran att uppvisa dessa handlingar inte anger att de skulle ha varit oberedda på frågan utan att cirkulären påstods vara konfidentiella. De kinesiska myndigheternas påstående om att cirkulären från People's Bank of China är konfidentiella stämmer inte med deras eget agerande i detta förfarande. I kommentarerna till det slutliga meddelandet av uppgifter lämnade de kinesiska myndigheterna in en fullständig version av ett annat cirkulär från People's Bank of China för att styrka sitt påstående att de särskilda lån som beviljas av statsägda affärsbanker hade upphävts. De problem med konfidentialiteten som hade anförts i andra sammanhang verkade inte gälla här. När det gäller utdragen från bankens webbplats noterade kommissionen dem och tog hänsyn till innehållet i dem. För att få fullständig information om frågan behövdes också uppgifterna i de två cirkulären, som kompletterar de uppgifter som lämnats av de kinesiska myndigheterna.

3.3. **Individuell undersökning**

(136) Sex samarbetsvilliga exporterande tillverkare ansökte om individuell undersökning i enlighet med artikel 27.3 i grundförordningen. Dessa företag var CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd, Jiangsu Runda PV Co., Ltd, Kinve Solar Power Co., Ltd (Maanshan), Phono Solar Technology Co. Ltd, Shandong Linuo Photovoltaic Hi-Tech Co. Ltd och Shandong Linuo Solar Power Holdings Co. Ltd. Det var inte möjligt att undersöka dessa företag individuellt eftersom antalet påstådda subventionssystem var så stort och undersökningen är så tidskrävande att det skulle ha blivit orimligt betungande och lett till att undersökningen inte avslutades i tid.

3.4. **Enskilda system**

(137) På grundval av uppgifterna i klagomålet begärde kommissionen information om följande system, som påstods inbegripa subventioner från den statliga myndigheten:

i) Förmånliga statliga lån, annan finansiering, garantier och försäkring

— Förmånliga statliga lån.

— Tillhandahållande av kreditramar.

— Subventionsprogram för exportkrediter.

— Exportgarantier och försäkringar för miljövänlig teknik.

— Förmåner som t.ex. tillgång till offshore-holdingbolag och återbetalning av lån av staten.

ii) Bidragsprogram

— Fond för forskning och utveckling av exportprodukter.

— Subventioner för utveckling av program som Famous Brands och China World Top Brand Programme.

— Stöd för expansion till industrier i provinsen Guangdong.

— Programmet Golden Sun Demonstration.

iii) Direkta skattebefrielser och skattelättnader

— Programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för företag med utländska investeringar (nedan kallade *FIE-företag*).

— Nedsatt inkomstskatt för exportorienterade FIE-företag.

— Inkomstskatteförmåner för FIE-företag baserat på geografiskt läge.

— Skattenedsättning för FIE-företag som köper utrustning tillverkad i Kina.

— Skatteavdrag för FoU i FIE-företag.

— Återbetalning av skatt för FIE-företag som återinvesterar vinsten i exportorienterade företag.

— Förmånlig beskattning för FIE-företag som använder ny och avancerad teknik.

— Skattenedsättningar för företag med ny och avancerad teknik som är involverade i vissa projekt.

— Förmånlig inkomstbeskattning för företag i nordöstra regionen.

— Skatteordningar i Guangdong-provinsen.

iv) Program för indirekt beskattning och importtullar

— Befrielse från moms och tullar för importerad utrustning.

— Momsavdrag för FIE-företags inköp av utrustning tillverkad i Kina.

— Befrielse från moms och tullar för förvärv av anläggningstillgångar enligt programmet för utveckling av utrikeshandeln.

v) Varor och tjänster som tillhandahålls av staten mot otillräcklig ersättning

— Polykristallint kisel som tillhandahålls av staten mot otillräcklig ersättning.

— Aluminiumprofiler som tillhandahålls av staten mot otillräcklig ersättning.

— Glas som tillhandahålls av staten mot otillräcklig ersättning.

— Energi som tillhandahålls av staten.

— Mark och markanvändningsrättigheter som tillhandahålls av staten mot otillräcklig ersättning.

3.4.1. *Förmånliga statliga lån, annan finansiering, garantier och försäkring*

(a) Bristande samarbete och användning av tillgängliga uppgifter

— ***Finansmarknader och finansinstitut i Kina***

(138) Kommissionen bad de kinesiska myndigheterna lämna uppgifter om den andel lån som kom från banker där staten är den största eller enda ägaren, banker där staten är ägare men inte den största, banker där staten inte är ägare och banker som har utländska ägare, både när det gäller lån till industrin som helhet och till den industri som berörs av detta förfarande. De kinesiska myndigheterna svarade att den inte dokumenterar beloppen och andelarna för de lån som ges av statligt ägda banker och att den inte heller har några dokumenterade uppgifter om lån till solcellsindustrin. De kinesiska myndigheterna gav inga förslag på andra källor där man skulle kunna få dessa uppgifter.

(139) Kommissionens ursprungliga frågeformulär om antisubvention innehöll ett särskilt frågeformulär (bilaga A) som var avsett för banker eller finansinstitut. De kinesiska myndigheterna ombads vidarebefordra detta till banker/finansinstitut som beviljar lån till den berörda industrin. Syftet med bilaga A var att kontrollera påståenden i klagomålet att statsägda kinesiska bankerna är offentliga organ. Kommissionen begärde bland in uppgifter om hur den statliga kontrollen av dessa kinesiska banker ser ut i praktiken och om statens politik eller politiska intressen när det gäller solcellsindustrin (dvs. bolagsstyrelsen och styrelsen som representerar aktieägarna, protokoll från möten med aktieägare/företagsledning, aktieägares/företagsledarnas nationalitet, utlåningspolitik och riskbedömning när det gäller lån till de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna). De kinesiska myndigheternas svar på frågeformuläret innehöll endast svar på bilaga A från fem banker (China Development Bank (CDB), Exim Bank, Bank of Shanghai, Bank of China [1] och Huaxia Bank). I skrivelsen om ofullständiga uppgifter upprepade kommissionen sin första begäran om information. För att underlätta de kinesiska myndigheternas samarbete tillhandahöll kommissionen en förteckning över banker/finansinstitut som gav lån till de företag som ingick i urvalet och bad än en gång de kinesiska myndigheterna att översända bilaga A till dessa organ. Inga ytterligare svar på bilaga A inkom med svaret på kommissionens skrivelse.

(140) Kommissionen ville också ha information om statligt ägande av bankerna och finansinstituten. I sitt svar på frågeformuläret uppgav de kinesiska myndigheterna att de inte har några dokumenterade uppgifter om ägarandelar och de lämnade heller inga förslag till hur man kan få fram de aktuella uppgifterna. När kommissionen i sin skrivelse om ofullständigt svar påpekade att denna information måste finnas i bankernas stadgar och att dessa är tillgängliga för de kinesiska myndigheterna eftersom de är aktieägare, lämnade de kinesiska myndigheterna information om aktieinnehav i 16 banker. Med undantag för fem banker för vilka de kinesiska myndigheterna hänvisade till årsrapporterna lämnade de inte några underlag som styrkte uppgifterna. De uppgav inte heller vilken källan för dessa uppgifter var. De kinesiska myndigheterna tillhandahöll heller inga uppgifter om sin ägarandel i de

[1] Bank of China hade inte själv fyllt i formuläret, utan de kinesiska myndigheterna gjorde det på dess vägnar.

övriga banker som gav lån till den berörda industrin. Kommissionen kunde alltså inte kontrollera huruvida de uppgifter som lämnades om statens ägarandelar i banker och andra finansinstitut var korrekta.

(141) De kinesiska myndigheterna menade att betyget BB som tillämpades på de exporterande tillverkare som ingick i urvalet (för referensräntan) var ”extremt ogynnsamt” och att kommissionen mot bakgrund av fakta i ärendet inte förklarade hur den kommit fram till att detta är den korrekta eller rimligaste slutsatsen. De kinesiska myndigheterna ansåg vidare att denna metod ger upphov till en ”otillåten ofördelaktig slutledning”. Trots att detta påstående hade lagts fram i samband med ett tidigare fall (bestruket finpapper) och innan uppgiften om vilket betyg som skulle tillämpas på de utvalda exporterande tillverkarna i detta förfarande offentliggjordes är det värt att notera att kommissionen inte har använt tillgängliga uppgifter som är ofördelaktiga, varken i detta fall eller i något av de andra fall som de kinesiska myndigheterna nämner i sin inlaga. Kommissionen hade endast dragit rimliga slutsatser från de uppgifter som var dokumenterade och som visade att bedömningen av kreditriskerna var bristfällig (se skälen 175–178). Man får dock inte glömma att den kinesiska solcellsindustrin led svåra förluster under undersökningsperioden och det var tydligt att den befann sig i en mycket svår finansiell situation. Flera kreditriskbedömningar som lämnades in av de företag som ingick i urvalet visade att betyget BB för undersökningsperioden som helhet inte var orimligt. En del av kreditriskbedömningarna visade tydligt att flera företagsgrupper i själva verket var mer eller mindre insolventa.

— ***Kontroll på banker***

(142) I den skrivelse som kommissionen skickade ut före kontrollen uppgavs att man hade för avsikt att genomföra kontroller hos de banker som besvarade bilaga A till frågeformuläret och som stod för en stor andel av lånen till de exporterande tillverkare som ingick i urvalet, dvs. China Development Bank, Export-Import Bank of China, Bank of Shanghai och Huaxia Bank. Skrivelsen innehöll även en detaljerad förteckning över frågor som skulle tas upp under kontrollen. I det ursprungliga frågeformuläret avsett för de kinesiska myndigheterna hade kommissionen redan gjort klart att de uppgifter som lämnas i svaren på frågeformuläret kan bli föremål för en kontroll på plats. I skrivelsen före kontrollen uppmanade kommissionen också de kinesiska myndigheterna att se till att alla styrkande handlingar som används för utarbetandet av svaret finns tillgängliga, inklusive ursprungliga källdokument och ansökningar. Två andra finansinstitut som stod för en stor del av de förmånliga lånen till de exporterande tillverkarna i urvalet lämnade antingen inga begärda uppgifter alls (Agricultural Bank of China) eller så lämnades uppgifter för deras räkning utan att det var möjligt att kontrollera dem (Bank of China).

— ***Bank of Shanghai***

(143) I sin skrivelse av den 25 mars 2013 meddelade kommissionen att man hade för avsikt att kontrollera Bank of Shanghai och erbjöd sig att vid behov förlänga kontrollbesöket till och med den 22 april 2013 i fall detta skulle underlätta för de kinesiska myndigheterna ([1]). I de kinesiska myndigheternas svar av den 5 april bekräftades det inte om kontrollen av Bank of Shanghai skulle äga rum, men man frågade om kommissionen skulle vara beredd att genomföra kontrollen hos denna bank i Shanghai istället för i Peking, där resten av kontrollerna skulle äga rum. För att möjliggöra kontrollbesöket samtyckte kommissionen undantagsvis till detta, men uppmanade de kinesiska myndigheterna att senast den 9 april bekräfta att kontrollen skulle äga rum i Shanghai (dvs. tre arbetsdagar innan kontrollbesöket i Peking skulle inledas), så att kommissionens team skulle kunna ta itu med de praktiska arrangemang som krävdes på grund av de ändrade planerna. De kinesiska myndigheterna bekräftade dock inte förrän den 11 april (en arbetsdag innan kontrollbesöket inleddes) att en kontroll vid Bank of Shanghai skulle kunna utföras den 23 eller 24 april 2013. Samma dag meddelade kommissionen de kinesiska myndigheterna att det på grund av den sena bekräftelsen inte var möjligt att ändra besöksprogrammet. De datum som de kinesiska myndigheterna föreslog (den 23 eller 24 april) låg dessutom utanför den tidsperiod som kommissionen och de kinesiska myndigheterna kommit överens om för kontrollbesöket, även med den förlängning som kommissionen hade erbjudit. Kommissionen kunde till följd av detta inte kontrollera Bank of Shanghais svar på bilaga A med uppgifter om de lån som banken beviljat de exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Kommissionen informerade därför i sin skrivelse av den 23 maj 2013 de kinesiska myndigheterna om att den överväger att tillämpa artikel 28 i förordning (EG) nr 597/2009 när det gäller de obekräftade uppgifter som lämnats av Bank of Shanghai.

([1]) Kontrollbesöket var ursprungligen tänkt att äga rum den 15–19 april 2013.

(144) De kinesiska myndigheterna påstod i sin skrivelse av den 3 juni 2013 att kontrollen av Bank of Shanghai inte ägde rum på grund av bristande flexibilitet från kommissionens sida, att kommissionen inte föreslog några alternativa datum för kontrollen och helt enkelt ”avböjde att överväga en kontroll av Bank of Shanghai”. Dessa påståenden är grundlösa. I kommissionens skrivelse före kontrollbesöket stod det klart och tydligt att man planerade kontroller hos bankerna den 17–18 april 2013, med ytterligare en möjlighet till kontroll den 22 april. De kinesiska myndigheterna fick själva föreslå lämpliga tidpunkter för besöken hos bankerna under hela den tid kontrollbesöket varade (dvs. en hel arbetsvecka plus ytterligare en dag). De kinesiska myndigheternas förslag till datum för en kontroll av Bank of Shanghai låg trots detta utanför den överenskomna tidsperioden och inkom dessutom först en arbetsdag innan kontrollbesöket inleddes. Kommissionen anser att den visat mer än tillräcklig flexibilitet. Sammanlagt sex alternativa dagar erbjöds för kontroll av Bank of Shanghai, i motsats till de kinesiska myndigheternas påstående.

— ***Huaxia Bank***

(145) I skrivelsen av den 23 maj 2013 förklarade kommissionen för de kinesiska myndigheterna att den inte kunde kontrollera vissa delar av Huaxia Banks svar på bilaga A, nämligen ägarstrukturen, bedömningen av kreditvärdigheten för de exporterande tillverkarna i urvalet och riskpremierna för olika industrisektorer, i synnerhet för den berörda industrin.

(146) I sitt svar av den 3 juni 2013 menade de kinesiska myndigheterna att Huaxia Bank redogjort för ägarstrukturen och lämnat ytterligare uppgifter och förklaringar till kommissionen om sina aktieägare samt att bedömningen av kundernas kreditvärdighet omfattas av banksekretesslagar och avtal mellan bankerna och deras kunder.

(147) I fråga om ägarstrukturen konstateras att Huaxia Bank i sitt svar på bilaga A påstod att staten inte innehade några aktier i den och att banken inte lämnade några uppgifter om det statliga ägandet trots att dessa uttryckligen begärdes av kommissionen i bilaga A. Kommissionen påpekade att detta motsäger de övriga uppgifter som lämnats av de kinesiska myndigheterna och att Huaxia Bank har medgett att vissa aktieägare är statligt ägda och har lämnat in ett dokument med information på kinesiska om en del av dem. Det framgår fortfarande inte av de uppgifter som lämnats av Huaxia hur stor andel av banken som ägs av staten.

(148) Vad gäller bedömning av kreditvärdighet noterar kommissionen att banken kunde tillhandahålla en sådan handling för ett av företagen (efter att företagets identitet skyddats genom vissa ändringar i handlingen), medan banken för de övriga begärda handlingarna hävdade att de omfattas av sekretesslagar och avtal mellan banker och deras kunder. Det är svårt att förstå varför företagen behandlas olika.

— ***Export Import Bank of China***

(149) I skrivelsen av den 23 maj 2013 informerade kommissionen de kinesiska myndigheterna om att svaren från Export Import Bank of China (nedan kallad *Exim Bank*) på bilaga A var ofullständiga, liksom svaren på de skrivelser där kommissionen påpekat detta. Kommissionen meddelade också att banken i fråga inte hade lämnat in vissa handlingar som uttryckligen hade efterfrågats, dvs. stadgar, statsrådets tillkännagivande av att banken hade inrättats eller åtgärder för förvaltningen av krediter till företag som säljer produkter med avancerad teknik på export. De kinesiska myndigheterna påstod i sin skrivelse av den 3 juni 2013 att Exim Bank på grund av interna regler inte kunde tillhandahålla sina stadgar (som är ett internt styrdokument) men hänvisade till att banken under kontrollbesöket ska ha gett kommissionen möjlighet att kontrollera den elektroniska versionen av stadgarna på en bärbar dator som tillhandahölls av Exim Bank. Kommissionen är mycket förvånad över denna förklaring. Om stadgarna var tillgängliga i elektronisk form under kontrollbesöket ser kommissionen ingen anledning till att de inte skulle ha kunnat lämnas in. Kommissionen bad upprepade gånger att få stadgarna – i frågeformuläret, skrivelsen om att svaren var ofullständiga och återigen under kontrollen. Påståendet att Exim Bank skulle ha gjort denna handling tillgänglig via en bärbar dator under kontrollen är inte korrekt. Enligt Exim Bank skulle kommissionen kunna granska stadgarna på internet men kommissionens tjänstemän förklarade att de inte har tillgång till internet i de lokaler där kontrollerna utfördes. Exim Bank tillhandahöll inte heller en länk till den elektroniska versionen av stadgarna.

(150) Vad gäller de två andra handlingarna menade Exim Bank att de inte kunde tillhandahållas eftersom de var konfidentiella och eftersom interna regler inte tillät det. Exim Bank uppgav själv i sitt svar på skrivelsen om ofullständigt svar att den ”inrättades och verkar i enlighet med ett tillkännagivande från statsrådet och stadgarna för Export-Import Bank of China”. Det ansågs därför vara en viktig handling som skulle ha gjort det möjligt att kontrollera påståendena i klagomålet om att Exim Bank är ett offentligt organ. Ändå nekades kommissionen tillgång till handlingen. Kommissionen kan konstatera att en annan politisk bank, dvs. China Development Bank, tillhandahöll en liknande handling om etablering och lämnade in flera andra tillkännagivanden från statsrådet under denna undersökning. Exim Bank lade inte fram några som helst underlag till stöd för dess påståenden rörande konfidentialitet. Som anges i skäl 117 kan statliga myndigheter inte hänvisa till inhemska regler för att undvika skyldigheter enligt avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och enligt grundförordningen. Samma gäller för ”dokumentet om åtgärder för förvaltningen av krediter till företag som säljer produkter med avancerad teknik på export”, som enligt Exim bank också var konfidentiell. Inga underlag till stöd för detta lades emellertid fram och banken vägrade att diskutera syftet med dokumentet.

(151) Exim Bank lämnade – trots upprepade påminnelser – inga uppgifter om vem som ingick i styrelsen och i tillsynsstyrelsen för banken, med motiveringen att ”styrelsens sammansättning håller på att ändras” och att kommissionens frågor om huruvida styrelseledamöterna var medlemmar av Kinas kommunistiska parti var ”kränkande och olämpliga i samband med en antisubventionsundersökning”. Att styrelsens sammansättning håller på att förändras är inte relevant för denna undersökning. Däremot är det av intresse att veta på vilket sätt statens intressen är företrädda i Exim Banks styrelser. Dessa uppgifter tillhandahölls varken av de kinesiska myndigheterna eller av Exim Bank. Kommissionen anser också det är viktigt att veta om den högsta ledningen i Exim Bank (och i alla andra banker för den delen) är medlemmar av det kommunistiska partiet för att man ska kunna avgöra hur stort inflytande staten har på bankernas ledning. Enligt det kommunistiska partiets stadgar ska ”partiet upprätthålla och förbättra det grundläggande ekonomiska systemet, i vilket statligt ägande ska ha en framträdande roll och olika ekonomiska sektorer utvecklas parallellt” [1]. Att undersöka det kommunistiska partiets inverkan på Exim Bank ansågs därför vara nödvändigt i samband med denna undersökning, i synnerhet för att kunna bedöma graden av statlig kontroll över bankerna.

(152) De kinesiska myndigheterna hävdade i sin skrivelse av den 3 juni 2013 att de behövde mer tid för att förbereda de statistiska uppgifter över export av olika kategorier av produkter som begärdes redan i frågeformuläret och som Exim Bank är rättsligt skyldig att rapportera till banktillsynsmyndigheten. Med tanke på att kommissionen begärde in denna information redan i det första frågeformuläret hade de kinesiska myndigheterna mer än tre och en halv månad på sig att sammanställa uppgifterna. Ändå underlät de att göra detta. Exim Bank uppgav att uppgifter av detta slag finns i årsrapporter, men detta stämmer inte. Uppgifterna i de årsrapporter som de kinesiska myndigheterna hänvisar till gäller inte samma perioder som de uppgifter som kommissionen begärde i frågeformuläret och under kontrollbesöket.

(153) De kinesiska myndigheterna framhöll helt korrekt att de i svaret på frågeformuläret hade lämnat uppgifter om hur stora exportkrediter som beviljats för mekaniska och elektriska produkter och för produkter med ny och avancerad teknik. Kommissionen har aldrig bestridit att dessa siffror lagts fram. Däremot ifrågasatte kommissionen det faktum att Exim Bank under kontrollbesöket inte kunde lägga fram några styrkande handlingar eller ens förklara var dessa siffror kommer från. Kommissionen gavs inte heller tillfälle att kontrollera de uppgifter som de kinesiska myndigheterna gav i sitt svar på frågeformuläret avseende andelen exportkrediter till solcellsindustrin. Anmärkningsvärt nog ansåg Exim Bank inte några av dessa uppgifter vara konfidentiella, men när kommissionen begärde källdata för att kontrollera dem vägrade Exim Bank att ge tillgång till dem, med hänvisning till konfidentialitet. Exim Bank tillämpade samma resonemang när det gäller exportkrediter till tillverkare som ingick i urvalet och till samarbetsvilliga tillverkare. Banken lämnade sifferuppgifter i svaret på skrivelsen om ofullständiga svar, men gav inte kommissionen möjlighet att kontrollera dem med hänvisning till konfidentialitet. De allra flesta statistiska uppgifter från Exim Bank gick alltså inte att kontrollera.

(154) Exim Bank vägrade också att förklara de exporterande tillverkarnas kreditvärdighet och hur man kommit fram till kreditbetygen samt att lägga fram underlag till stöd för dem.

[1] Ingressen till Kinas kommunistiska partis stadgar.

— ***China Development Bank***

(155) De kinesiska myndigheterna kritiserade i sin skrivelse av den 3 juni 2013 kommissionens ”personliga frågor om styrelseledamöternas och företagsledningens partitillhörighet”. Detta är inte korrekt. Frågorna om styrelseledamöternas och den högsta ledningens kopplingar till kommunistiska partiet var rent tekniska och som sägs i skäl 151 ställdes de för att man skulle kunna fastställa vilken roll det kommunistiska partiet har i den kinesiska ekonomin.

(156) Under kontrollbesöket försökte kommissionen kontrollera bedömningen av kreditvärdigheten för de exporterande tillverkarna i urvalet. China Development Bank lämnade vissa allmänna uppgifter men vägrade att lämna ut uppgifter om bedömningen av de exporterande tillverkarnas kreditvärdighet eller om riskbedömningsrapporten för solcellsindustrin.

(157) I sitt svar på skrivelsen om ofullständiga uppgifter uppgav banken en sifferuppgift om riskpremien för den berörda industrin. Under kontrollbesöket korrigerade banken sitt svar, men lämnade inte någon bevisning för sifferuppgiften eller förklaring av grunderna för den, trots upprepade uppmaningar från kommissionen under kontrollbesöket.

(b) Statsägda kinesiska banker är offentliga organ.

(158) Klaganden hävdar att statsägda banker i Kina är offentliga organ i den mening som avses i artikel 2 b i grundförordningen.

(159) WTO:s överprövningsorgan har definierat ett offentligt organ som en enhet som har eller utövar myndighetsbefogenheter. Definitionen finns i överprövningsorganets rapport ([1]) om de antidumpnings- och utjämningstullar som USA infört på vissa produkter från Kina (nedan kallad *överprövningsorganets rapport*). Enligt överprövningsorganet kan belägg för att staten utövar betydande kontroll över en enhet och dess agerande användas som bevis för att den berörda enheten har myndighetsbefogenheter och utövar dessa befogenheter genom att utföra myndighetsuppgifter. Om det visar sig finnas åtskilliga formella tecken på statlig kontroll, liksom belägg för att denna kontroll har utövats på ett betydande sätt, är det möjligt att sluta sig till att den berörda enheten utövar myndighetsbefogenheter ([2]). Överprövningsorganet ansåg vidare att offentliga organ även utmärks av att de utför sådana myndighetsuppgifter ([3])som enligt rättsordningen i det berörda medlemslandet normalt anses höra till de offentliga myndigheterna ([4]).

(160) Nedan diskuteras huruvida de berörda statsägda kinesiska bankerna utför uppgifter som normalt anses höra till de offentliga myndigheterna i Kina och om så är fallet, huruvida de utövar myndighetsbefogenheter när de gör detta. I undersökningen konstaterades att statliga ingripanden är vanliga på den kinesiska finansmarknaden, eftersom de flesta stora banker är statsägda. De kinesiska myndigheterna lämnade mycket begränsad information om aktieinnehav eller ägande av bankerna i Kina. Kommissionen sammanställde emellertid tillgängliga uppgifter för att komma fram till ett representativt undersökningsresultat, se beskrivningen nedan. Vid analysen av huruvida bankerna har eller utövar myndighetsbefogenheter (offentliga organ), bad kommissionen att få information inte bara om statligt ägande av bankerna, utan också om andra faktorer såsom statlig närvaro i styrelserna, statlig kontroll av verksamheten, utövandet av statlig politik eller statliga intressen samt huruvida bankerna inrättats genom lagstiftning.

(161) Av de tillgängliga uppgifterna drogs slutsatsen att de statsägda bankerna i Kina har den största marknadsandelen och är de dominerande aktörerna på den kinesiska finansmarknaden. Enligt 2006 års rapport från Deutsche Bank Research om Kinas banksektor ([5]) kan de statsägda bankernas andel uppgå till mer än två tredjedelar av den kinesiska marknaden. Även i WTO:s handelspolitiska granskning av Kina konstaterades det att den höga graden av statligt ägande är ett utmärkande drag för den kinesiska finanssektorn ([6]) och att det har skett få förändringar i marknadsstrukturen för Kinas banksektor, som

([1]) Dokument WT/DS379/AB/R, 11.3.2011.

([2]) Punkt 317 i överprövningsorganets rapport.
([3]) Punkt 290 i överprövningsorganets rapport.
([4]) Punkt 297 i överprövningsorganets rapport.
([5]) http://www.dbresearch.com/PROD/DBR_INTERNET_EN-PROD/PROD0000000000204417.PDF.
([6]) Dokument WT/TPR/S/230, s. 79, april 2010.

domineras av statligt ägda banker ([1]). Det bör påpekas att de fem största statsägda bankerna (Agricultural Bank, Bank of China, Construction Bank of China, Bank of Communications och Industrial and Commercial Bank) förefaller representera över hälften av den kinesiska banksektorn ([2]). Det statliga ägandet av de fem största statsägda bankerna bekräftades också av de kinesiska myndigheterna i deras svar på skrivelsen om fullständigt svar.

(162) Kommissionen begärde också in information om hur den statliga kontrollen av de nämnda kinesiska bankerna ser ut i praktiken och politik eller politiska intressen när det gäller solcellsindustrin (dvs. bolagsstyrelsen och styrelsen som representerar aktieägarna, protokoll från möten med aktieägare/företagsledning, aktieägares/företagsledarnas nationalitet, utlåningspolitik och riskbedömning när det gäller lån till de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna). Såsom anges i skäl 139 ovan lämnade de kinesiska myndigheterna mycket få uppgifter, av vilka en stor del inte kunde kontrolleras. Kommissionen blev följaktligen tvungen att använda tillgängliga uppgifter. På grundval av de tillgängliga uppgifterna drogs slutsatsen att de nämnda bankerna kontrolleras av staten genom ägande, administrativ kontroll av deras ”kommersiella” agerande, bl.a. gränserna för inlånings- och utlåningsräntorna (se skälen 164-167 nedan), och i vissa fall till och med genom stadgar ([3]).

De uppgifter som användes för att komma fram till slutsatserna ovan hämtades från information som lämnats av de kinesiska myndigheterna, årsredovisningar från kinesiska banker som antingen lämnats av de kinesiska myndigheterna eller som är allmänt tillgängliga, information från 2006 års rapport från Deutsche Bank Research om Kinas banksektor ([4]), WTO:s handelspolitiska granskning av Kina (2012) ([5]), Världsbankens rapport om Kina år 2030 ([6]) eller OECD:s ekonomiska översikt över Kina från 2010 ([7]) samt information som lämnats av de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna och information i klagomålet. Enligt en uppskattning av oberoende källor utgör utländska banker en mycket liten del av den kinesiska banksektorn. De spelar således en obetydlig roll i den politiskt betingade utlåningen, med uppskattningsvis så lite som 2 % av den kinesiska marknaden ([8]). Relevant allmänt tillgänglig information bekräftar också att kinesiska banker, särskilt de stora affärsbankerna, fortfarande förlitar sig på kapitaltillskott från statligt ägda aktieägare och staten när det råder brist på kapital till följd av kreditexpansion ([9]).

(163) De banker som gav lån till de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna var huvudsakligen statsägda. Tillgängliga uppgifter ([10]) visade nämligen att de allra flesta lånen till de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna hade beviljats av statsägda banker och andra statsägda enheter. Dessa omfattade stora affärsbanker och politiska banker i Kina, t.ex. China Development Bank, Exim Bank, Agricultural Bank of China, Bank of China, China Construction Bank och Industrial and Commercial Bank of China. Kommissionen bad även de återstående berörda statsägda bankerna att lämna uppgifter om statlig kontroll och utövandet av politik eller politiska intressen när det gäller solcellsindustrin. Ingen närmare uppgifter om detta

([1]) Dokument WT/TPR/S/264, s. 122, juli 2012.

([2]) Se ovan.

([3]) I artikel 15 i stadgarna för China Development Bank anges att syftet med bankens verksamhet bl.a. är att bidra till strategin för utveckling av den nationella ekonomin på medellång och lång sikt. I bankens årsredovisning 2011 anges vidare att banken och dess dotterföretag (företagsgruppen) ser det som sin uppgift att stärka Kinas konkurrenskraft och förbättra befolkningens levnadsstandard i Kina och att stödja statens centrala strategier och politik på medellång och lång sikt genom utlåning på medellång och lång sikt, investeringar, värdepapper och leasing. Företagsgruppens verksamhet ska även inriktas på internationellt samarbete, som svar på statens uppmaning att uppmuntra inhemska företag att utvidga sin verksamhet globalt.

([4]) *China's Banking Sector: Ripe for the next stage*. Deutsche Bank Research, 7.12.2006.

([5]) *China Trade Policy Review* WT/TPR/S/264, s. 122, punkt 98.

([6]) *China 2030 – Building a modern, harmonious, and creative society*. Världsbanken och det kinesiska statsrådets centrum för forskning och utveckling, s. 28–29, 125.

([7]) I OECD Economic Surveys: China 2010, s. 55 anges att det främsta syftet med de räntegolv och räntetak för utlåning respektive inlåning som People's Bank of China tillämpar är att försäkra sig om lönsamheten inom den företrädelsevis statsägda banksektorn. Det sägs också att banken genom att successivt öka marginalen mellan referensräntorna på ut- och inlåning har överfört en del av kostnaderna för omstrukturering av banken till de kinesiska låntagarna och spararna. Skillnaden minskade dock 2008–2009. Vidare konstateras det att referensräntorna minskar incitamenten för kommersiella banker att prissätta riskerna korrekt och hämmar konkurrensen inom banksektorn.

([8]) Uppgifter ur 2006 års rapport från Deutsch Bank Research om Kinas banksektor, s. 3–4.

([9]) Information som hämtats från *China Monetary Report Quarter Two*, 2010 från den penningpolitiska analysgruppen vid People's Bank of China, 5.8.2010, s. 10.

([10]) Uppgifter som lämnats av de kinesiska myndigheterna, hämtats från vissa bankers stadgar och årsrapporter samt från internet (t.ex. http://www.fas.org/sgp/crs/row/R42380.pdf).

lämnades. Därför dras slutsatsen att bankerna kontrolleras av staten. Att denna kontroll är betydande framgår bland annat av den statliga stödpolitiken till förmån för industrin i fråga, enligt vilket bankerna ska agera på ett särskilt stödjande sätt (se skäl 102 ovan). Därför bör de statsägda affärsbankerna och politiska bankerna i Kina betraktas som offentliga organ.

(164) Ett annat tecken på den kinesiska statens inflytande på den kinesiska finansmarknaden är den roll som People's Bank of China spelar när det fastställs inom vilka gränser räntan får fluktuera. I undersökningen konstaterades det att banken har särskilda bestämmelser som reglerar hur räntan får ändras i Kina. Enligt tillgängliga uppgifter fastställs dessa bestämmelser i cirkuläret från People's Bank of China om frågor angående justering av inlånings- och utlåningsräntorna – Yinfa (2004) nr 251. Finansinstitutens utlåningsräntor ska vara inom ett visst intervall i förhållande till den referensränta som fastställts av People's Bank of China. För lån från affärsbanker och politiska banker som förvaltas affärsmässigt finns det inte någon övre gräns utan bara en nedre gräns. För kreditkooperativ i städerna och på landsbygden finns det både en nedre och en övre gräns. Räntan får inte röra sig uppåt för förmånliga lån och lån som statsrådet reglerar särskilt. Kommissionen bad också de kinesiska myndigheterna att förklara definitionen och formuleringen i cirkulär nr 251 samt den tidigare lagstiftningen (ett cirkulär från People's Bank of China om utökning av finansinstitutens intervall för utlåningsräntor – YinFa [2003] nr 250). Såsom beskrivs i skäl 135 vägrade de kinesiska myndigheterna dock att överlämna dessa cirkulär, vilket hindrade kommissionen från att kontrollera deras innehåll och försöka få förklaringar. Eftersom de kinesiska myndigheterna inte lämnade några uppgifter som pekade på att läget i detta avseende hade ändrats sedan mars 2013 när kommissionen avslutade sin antisubventionsundersökning om stålprodukter belagda med organiskt material ([1]), konstateras det att People's Bank of China är involverad i och påverkar de statligt ägda affärsbankernas fastställande av räntor. De kinesiska myndigheterna lade inte fram några belägg för att den situation som fastställts i undersökningarna avseende bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material skulle ha ändrats. På grundval av tillgängliga uppgifter och de övriga bevis som anges ovan drogs därför slutsatsen att man under hela undersökningsperioden använde samma metod för fastställande av räntesatserna.

(165) Gränser för räntor på lån samt de tak som införts på inlåningsräntorna skapar en situation där bankerna har garanterad tillgång till billigt kapital (p.g.a. reglerade inlåningsräntor) och därmed kan bevilja förmånliga lån till de utvalda industrierna.

(166) Det finns också rättsliga regler som bl.a. föreskriver att bankernas utlåningsverksamhet ska tillgodose behoven inom den nationella ekonomin ([2]), att bankerna ska tillhandahålla kreditstöd till främjade projekt ([3]) eller att de ska prioritera utvecklingen av industrier med ny och avancerad teknik ([4]). Bankerna är skyldiga att följa dessa regler. De exporterande tillverkare som ingick i urvalet faller både inom kategorin främjade projekt och kategorin industrier med ny och avancerad teknik.

(167) Flera oberoende informationskällor tyder på att det statliga inflytandet på den finansiella sektorn i Kina är betydande och kontinuerligt. Internationella valutafonden (IMF) konstaterade till exempel i ett i) arbetsdokument från 2006 att bankavregleringen i Kina är ofullständig och att kreditrisker inte avspeglas på lämpligt sätt ([5]) och i en ii) rapport från 2009 att räntorna inte är avreglerade i Kina ([6]). Likaså konstaterade IMF i sin iii) landsrapport från 2010 att kapitalkostnaderna i Kina är ganska låga, att andra faktorer än priser ibland påverkar beviljandet av krediter och att ett stort sparande i företagen delvis kan kopplas till låga kostnader för olika insatser (inklusive kapital och mark) ([7]). OECD drar i sin iv) ekonomiska översikt över Kina från 2010 ([8])och i arbetsdokument nr 747 om reformerna inom den finansiella sektorn i Kina ([9]) slutsatsen att ägandet av finansinstitut fortfarande domineras av staten, vilket gör att man kan fråga sig i vilken utsträckning bankernas lånebeslut baseras på affärsmässiga överväganden, eftersom bankerna traditionellt verkar ha samma roll som offentliga organ med band till staten.

([1]) Skäl 169 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 215/2013 av den 11 mars 2013. (EUT L 73, 15.3.2013, s. 16).

([2]) Den kinesiska lagen om affärsbanker (artikel 34).

([3]) Statsrådets beslut nr 40 om tillfälliga bestämmelser om främjande av industriell strukturanpassning.

([4]) Den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82).

([5]) Arbetsdokument från IMF: *Progress in China's Banking Sector Reform: Has Bank Behaviour Changed?*, WP/06/71, mars 2006, (s. 3–4, 13, 18–20).

([6]) Arbetsdokument från IMF: *Interest Rate Liberalization in China*, WP/09/171, augusti 2009, (s. 3–4, 21–23).

([7]) IMF:s landsrapport *PRC: 2010 Article IV Consultation, No 10/238*, juli 2010, (se s. 22, 24 och 28–29).

([8]) *Economic Survey of China 2010*. OECD, februari 2010 (kapitel 3, s. 71, 73–81, 97).

([9]) *China's Financial Sector Reforms. Economic Department Working Paper No. 747*. OECD, ECO/WKP (2010) 3, 1.2.2010 (s. 2, 8–15, 36).

(168) Mot bakgrund av detta drar kommissionen slutsatsen att statsägda affärsbanker och politiska banker utför myndighetsuppgifter på de kinesiska myndigheternas vägnar genom att de är skyldiga att främja vissa ekonomiska sektorer i enlighet med statliga planerings- och policydokument. Statens omfattande ägarandel av vissa banker och andra uppgifter om kopplingarna mellan de statsägda bankerna och de statliga myndigheterna (inklusive de kinesiska myndigheternas bristande samarbete i detta avseende) bekräftar att bankerna kontrolleras av staten när de utför sina offentliga uppgifter. De kinesiska myndigheterna utövar betydande kontroll över statsägda affärsbanker och politiska banker genom statens genomgripande inflytande över den finansiella sektorn och kravet på statsägda banker att följa statens politik. Statsägda affärsbanker och politiska banker anses därför vara offentliga organ eftersom de har, omfattas av och utövar myndighetsbefogenheter.

(c) Privata banker i Kina får uppdrag eller direktiv av de kinesiska myndigheterna

(169) Kommissionen analyserade också om de privatägda affärsbankerna i Kina får uppdrag eller direktiv av de kinesiska myndigheterna att ge förmånliga (subventionerade) lån till tillverkare av solceller i den mening som avses i artikel 3.1 a iv i grundförordningen.

— ***Förekomsten av en statlig politik***

(170) Av avsnittet ovan om statens inblandning i banksektorn (skäl 101) och av de slutsatser som anges nedan framgår det tydligt att de kinesiska myndigheternas policy är att ge förmånliga lån till solcellsindustrin, eftersom offentliga organ (statligt ägda affärsbanker) ([1]) tillhandahåller sådana lån och har en dominerande ställning på marknaden, vilket gör det möjligt för dem att erbjuda räntor som är lägre än marknadsräntorna.

— ***Utvidgning av politiken till att omfatta privatägda banker***

(171) Lagen om affärsbanker [2003] tillämpas på både statsägda och privatägda affärsbanker. Enligt artikel 38 i denna lag ska t.ex. alla affärsbanker (dvs. även de som är privatägda) fastställa låneräntan i enlighet med den övre och lägre gräns för låneräntan som fastställs av People's Bank of China, och enligt artikel 34 i lagen ska affärsbankernas utlåningsverksamhet anpassas till den nationella ekonomins och den sociala utvecklingens behov och till andan i den statliga industripolitiken.

(172) Många statliga planeringsdokument, policydokument och lagar gäller förmånliga lån till solcellsindustrin. Till exempel i statsrådets beslut av den 10 oktober 2010 om att främja utvecklingen av sju nya strategiska industrier utlovas ett utökat skatte- och finanspolitiskt stöd till strategiska industrier ([2]) (bland dem solcellsindustrin), och finansinstitut uppmanas att utvidga kreditstödet till dessa industrier samt att utnyttja skattemässiga förmåner som till exempel riskkompensation. Enligt den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020) hör solenergi och solceller till de områden som ska prioriteras ([3]). I översikten sägs det att finansinstitut ska uppmuntras att förmånsbehandla större nationella projekt för vetenskaplig och teknisk utveckling inom industrin när de beviljar krediter, och de statliga myndigheterna uppmanas att uppmuntra olika finansinstitut och privat kapital att bidra till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. I Kinas lag om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82 från Kinas president) föreskrivs det att staten ska uppmuntra och vägleda finansinstitut att stödja utvecklingen av industrier med ny och avancerad teknik genom att bevilja lån och att politiskt inriktade finansinstitut ska prioritera utvecklingen av sådana industrier ([4]). Enligt samma lag ska de politiskt inriktade finansinstituten inom ramen för sin verksamhet erbjuda särskilt stöd till företag som driver oberoende innovationsprojekt som främjas av staten ([5]).

(173) De ovan nämnda gränser som fastställs av People's Bank of China när det gäller räntesatser (skälen 164 och 165) är bindande även för privatägda affärsbanker.

([1]) Se slutsatsen om offentliga organ i skäl 53.

([2]) Artikel VII i statsrådets beslut av den 10 oktober 2010 som syftar till att uppmuntra utvecklingen av sju nya strategiska industrier.

([3]) Avsnitt III kapitel 1 i den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt (2006–2020).

([4]) Artikel 18 i Kinas lag om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82 från Kinas president).

([5]) Artikel 34 i Kinas lag om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82 från Kinas president).

(174) Av de lagar och andra författningar ovan som gäller banksektorn framgår alltså att den statliga politiken att tillhandahålla förmånliga lån till solcellsindustrin också omfattar privatägda affärsbanker och att de kinesiska myndigheterna i själva verket instruerar dem att anpassa sin utlåningsverksamhet till den nationella ekonomins och den sociala utvecklingens behov och till andan i den statliga industripolitiken ([1]).

— ***Kreditriskbedömning***

(175) Kommissionen bad om uppgifter från de kinesiska myndigheterna för att kunna bedöma hur banker i Kina gör kreditriskbedömningar av företag som tillverkar solceller innan de beslutar om huruvida de ska beviljas lån och till vilka villkor. I bilaga A till frågeformuläret begärde kommissionen in uppgifter om hur bankerna beaktar risk när de beviljar lån, hur låntagarens kreditvärdighet bedöms, vilka riskpremier banken tar ut för olika företag/industrier i Kina och vilka faktorer banken tar hänsyn till vid behandlingen av låneansökan. Kommissionen ville också ha en beskrivning av låneansökan och godkännandeförfarandet osv. Varken de kinesiska myndigheterna eller de banker som nämndes i frågeformuläret lämnade emellertid några uppgifter om detta (med ett undantag som nämns i skäl 176). De kinesiska myndigheterna lämnade endast allmänna svar som inte underbyggdes av någon bevisning på att det faktiskt utfördes någon kreditriskbedömning över huvud taget.

(176) I samband med kontrollen av en av bankerna kunde kommissionen granska en riskbedömning. I en del av denna kreditriskbedömning nämndes statligt stöd för solcellsföretag och statliga planer för att främja solcellsindustrin i allmänhet och detta påverkade på ett positivt sätt de kreditbetyg som tilldelades detta företag. Detta är ett exempel på hur statlig politik (och subventioner till en viss sektor) påverkar de beslut som fattas av bankerna om villkoren för finansiering till solcellsföretag.

(177) Kommissionen begärde också liknande uppgifter från de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna och försökte granska dem under kontrollen på plats hos de exporterande tillverkarna i urvalet. De flesta exporterande tillverkare svarade att bankerna kräver vissa dokument och gör någon form av kreditriskanalys innan lånen beviljas. De kunde dock inte underbygga sina påståenden med någon bevisning. Vid kontrollen på plats bad kommissionen om bevis på att bankerna begärde sådana handlingar eller att dessa handlingar lämnades till bankerna av företagen eller någon form av rapport från bankerna om att denna kreditriskanalys genomfördes. Grupperna av exporterande tillverkare i urvalet kunde emellertid varken lämna sådana eller andra bevis till stöd för sina påståenden.

(178) De berörda parterna uppmanades upprepade gånger att lämna information om kreditriskbedömning, eftersom denna information är mycket viktig bland annat med beaktande av de uppgifter som avses i skäl 167.

(179) De slutsatser som drogs i undersökningen beträffande kreditriskbedömning i Kina gäller alltså både statsägda och privatägda affärsbanker samt de politiska bankerna. Det konstaterades alltså att privata banker i Kina måste följa den statliga politiken vad gäller utlåning, särskilt till solcellsindustrin, och att de måste handla på samma sätt som statsägda banker, som i skäl 168 konstaterats vara offentliga organ. Slutsatsen är därför att de kinesiska myndigheterna ålägger privata banker att utföra uppgifter som normalt ligger inom myndigheternas kompetens i den mening som avses i artikel 3.1 a iv i grundförordningen.

(180) Ovanstående visar dessutom att även om de statsägda bankerna inte skulle anses vara offentliga organ så skulle det anses att de kinesiska myndigheterna ålägger dem uppgifter som normalt ligger inom myndigheternas kompetens i den mening som avses i artikel 3.1 a iv i grundförordningen.

(d) Snedvridning av den kinesiska finansmarknaden

(181) Av de uppgifter som samlats in under undersökningen kan man dra slutsatsen att de statsägda bankernas andel uppgår till över två tredjedelar av den kinesiska marknaden. De fem största statsägda bankerna (Agricultural Bank, Bank of China, Construction Bank of China, Bank

([1]) Artikel 34 i lagen om affärsbanker.

of Communications och Industrial and Commercial Bank) står för över hälften av den kinesiska banksektorn ([1]). China Development Bank och China Export-Import Bank ägs dessutom helt och hållet av staten. Dessa sju banker beviljade största delen av alla lån till de åtta exporterande tillverkare som ingick i urvalet i solpanelsärendet. Den kinesiska finansmarknaden präglas alltså av statligt ägande och snedvridningar, vilket tillsammans med den statliga politiken att styra billiga lån till utvalda industrier undergräver förutsättningarna för en rättvis internationell handel och ger kinesiska tillverkare en orättvis konkurrensfördel.

(182) Banker i Kina kan inte fritt bestämma villkoren för de lån de beviljar. När det gäller räntor måste de hålla sig inom de gränser som fastställts av People's Bank of China. Dessa gränser samt de tak som införts på inlåningsräntorna skapar en situation där bankerna har garanterad tillgång till billigt kapital (p.g.a. reglerade inlåningsräntor) och kan låna ut det till de utvalda industrierna till förmånliga villkor.

(183) Det finns också rättsliga regler som bl.a. föreskriver att bankernas utlåningsverksamhet ska anpassas till behoven inom den nationella ekonomin ([2]), att bankerna ska tillhandahålla kreditstöd till främjade projekt ([3]) eller att de ska prioritera utvecklingen av industrier med ny och avancerad teknik ([4]). Bankerna är skyldiga att följa dessa regler.

(184) Enligt färska uppgifter har en del stora affärsbanker i Kina fått tillgång till statens utländska valutareserver ([5]). Detta minskar deras kapitalkostnader avsevärt och de kan använda dessa "billiga pengar" till att ge lån i amerikanska dollar och euro till utvalda företag och projekt i linje med politiken för utvidgning av företagens verksamhet utomlands. De kan alltså erbjuda villkor som inte är möjliga för normala affärsbanker.

(185) En annan faktor som snedvrider finansieringen till solcellsindustrin är den särskilt privilegierade ställning som China Development Bank har. Denna bank är den största långivaren för solcellsindustrin och tillhandahöll största delen av lånen eller kreditramarna till de exporterande tillverkarna i urvalet. China Development Bank finansieras nästan helt och hållet genom försäljning av obligationer snarare än genom insättningar och är efter finansministeriet den näst största emittenten av obligationer i landet. Genom denna särskilda mekanism kan banken finansiera sig själv billigt och därmed erbjuda förmånliga lån till vissa industrier ([6]).

3.4.1.1. Förmånliga lån

(a) ***Inledning***

(186) Klaganden menade att de kinesiska myndigheterna subventionerar landets solcellsindustri med hjälp av förmånliga lån och riktade krediter.

(b) ***Rättslig grund***

(187) De rättsliga bestämmelserna om förmånliga lån i Kina finns i lagen om affärsbanker, de allmänna reglerna om lån (som tillämpas av People's Bank of China) och i statsrådets beslut nr 40 om tillfälliga bestämmelser om främjande av industriell strukturanpassning.

(c) ***Slutsatser av undersökningen***

(188) Med hänsyn till den samlade bevisningen konstateras det att de allra flesta lånen till grupperna av exporterande tillverkare i urvalet tillhandahålls av statsägda banker som har konstaterats vara offentliga organ (se skäl 168 ovan), eftersom de har myndighetsbefogenheter och utför myndighetsuppgifter. Det finns ytterligare bevis för att dessa banker verkligen utövar myndighetsbefogenheter eftersom staten (dvs. People's Bank of China) tydligt ingriper i affärsbankernas beslut om räntan på lån som ges till kinesiska företag (se skäl 164). Under dessa omständigheter är dessa enheters utlåningspraxis direkt beroende av staten. Det faktum att bankerna utövar myndighetsbefogenheter bekräftas också av vad som sägs

([1]) Dokument WT/TPR/S/264, s. 122, juli 2012.
([2]) Den kinesiska lagen om affärsbanker (artikel 34).
([3]) Statsrådets beslut nr 40 om tillfälliga bestämmelser om främjande av industriell strukturanpassning.
([4]) Den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg (order nr 82).
([5]) http://english.caixin.com/2012-04-19/100381773.html.

([6]) Den kinesiska banktillsynsmyndigheten beslutade att affärsbankerna i Kina kan köpa obligationer från China Development Bank (endast bankens egna obligationer) och ge dessa tillgångar en riskvikt på noll. Detta innebär i praktiken att banker som innehar sådana obligationer inte behöver ställa kapital som säkerhet för dessa tillgångar i riskföreebyggande syfte, vilket påverkar bankernas tillgång till kapital och ger dem tillgång till billiga medel. Avkastningen på obligationer från China Development Bank är vanligen högre än referensräntan vid inlåning men lägre än utlåningsräntan, vilket resulterar i att kinesiska affärsbanker kan tjäna pengar genom att köpa riskfria obligationer från China Development Bank. Eftersom detta är en stabil inkomstkälla har bankerna råd att ge lån med förmånliga räntor till vissa industrier, eftersom de kommer att kompensera den förlorade vinsten via den beskrivna mekanismen.

om genomförande av den statliga industripolitiken i artiklarna 7 och 15 i de allmänna villkoren för lån (som tillämpas av People's Bank of China), i beslut nr 40 och i artikel 34 i lagen om affärsbanker. Det finns också en hel del bevis för att statliga ingripanden fortfarande är mycket vanliga på den kinesiska finansmarknaden, vilka bekräftas av objektiva studier och rapporter (se skälen 172 och 178 ovan). Slutligen kunde de kinesiska myndigheterna inte lämna några uppgifter som skulle ha underlättat förståelsen för de statsägda bankernas förhållande till staten (se skälen 139 och 140). När det gäller lån som tillhandahålls av statsägda affärsbanker i Kina drar kommissionen därför slutsatsen att solcellstillverkare får finansiellt bidrag i form av en direkt överföring av offentliga medel i den mening som avses i artikel 3.1 a i i grundförordningen. Vidare framgår det av samma bevisning att statsägda affärsbanker (liksom privatägda banker) får uppdrag eller direktiv av staten, vilket betyder att det handlar om finansiellt bidrag enligt artikel 3.1 a iv i grundförordningen.

(189) Mot bakgrund av analysen i skälen 169–178 ovan konstateras också att de kinesiska myndigheterna ger privatägda banker uppdrag och direktiv om att ge lån till solcellstillverkare och att det handlar om ett finansiellt bidrag enligt artikel 3.1 a i och 3.1 a iv i grundförordningen.

(190) En förmån i enlighet med artiklarna 3.2 och 6 b i grundförordningen föreligger eftersom villkoren för de statliga lånen, eller för lånen från privata organ som fått uppdrag eller direktiv från de kinesiska myndigheterna, är förmånligare än mottagaren skulle kunna få på marknaden. Icke-statliga lån i Kina utgör inte ett lämpligt referensvärde för marknaden, eftersom det har konstaterats att privatägda banker får uppdrag och direktiv från de kinesiska myndigheterna och det därför kan antas att de följer de statsägda bankernas utlåningspraxis. Referensvärden har därför konstruerats på det sätt som beskrivs i skälen 198–200. När man tillämpar detta referensvärde ser man att villkoren för de lån som beviljas solcellsindustrin är gynnsammare än på marknaden.

(191) Solcellsindustrin tillhör den främjade kategorin enligt beslut nr 40. Beslut nr 40 är en föreskrift från statsrådet, dvs. Kinas högsta förvaltningsorgan, och är därför rättsligt bindande för andra offentliga organ och för de ekonomiska aktörerna. I beslutet delas industrisektorerna in i främjade, begränsade och avskaffade projekt. Föreskriften utgör en industripolitisk riktlinje som tillsammans med den vägledande katalogen visar hur de kinesiska myndigheterna tillämpar en politik som främjar och stöder vissa grupper av företag eller industrier, t.ex. solcellsindustrin eller industrin för ny energi, som i den vägledande katalogen klassificeras som en främjad industri. De industrier som klassificeras som främjade utgör bara en liten del av den kinesiska ekonomin. Vidare ges endast vissa verksamheter inom dessa sektorer statusen "främjad". I artikel 17 i beslut nr 40 föreskrivs det också att s.k. främjade investeringsprojekt ska få särskilda privilegier och incitament, bl.a. i form av finansiellt stöd. När det gäller s.k. begränsade och avskaffade projekt bemyndigas å andra sidan de statliga myndigheterna genom beslut nr 40 att ingripa direkt för att reglera marknaden. I artiklarna 18 och 19 föreskrivs att den berörda myndigheten ska förhindra finansinstitut från att ge lån till sådana begränsade och avskaffade projekt. Det är uppenbart att beslut nr 40 innehåller bindande föreskrifter för alla ekonomiska institutioner om att stödja främjade industrier, varav en är solcellsindustrin.

(192) Såsom förklaras i skäl 172 styr de kinesiska myndigheterna förmånliga lån till ett begränsat antal industrier, bland annat solcellsindustrin. Det är alltså tydligt att myndigheterna endast tillåter finansinstituten att ge förmånliga lån till ett begränsat antal industrier/företag som följer den statliga utvecklingspolitiken. Med hänsyn till tillgängliga uppgifter och till de kinesiska myndigheternas bristande samarbete konstateras att subventionerna i form av förmånliga lån inte är allmänt tillgängliga och därför är selektiva i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen. Ingen av de berörda parterna lämnade heller in några bevis som tydde på att subventionen baseras på objektiva kriterier eller villkor enligt artikel 4.2 b i grundförordningen.

(d) ***Slutsats***

(193) Undersökningen visade att alla exporterande tillverkare i urvalet gynnades av den förmånliga långivningen under undersökningsperioden.

(194) Finansieringen av solcellsindustrin bör därför betraktas som en subvention.

(195) Med hänsyn till att det rör sig om ett finansiellt bidrag, en förmån för de exporterande tillverkarna och selektivitet bör subventionen anses vara utjämningsbar.

(e) ***Beräkning av subventionens storlek***

(196) Storleken på den utjämningsbara subventionen beräknades på grundval av den förmån som mottagarna konstaterats få under undersökningsperioden. I enlighet med artikel 6 b i grundförordningen anses den förmån som mottagaren får vara skillnaden mellan det belopp som företaget betalar för det statliga lånet och det belopp som företaget skulle ha behövt betala för ett likvärdigt kommersiellt lån på marknaden.

(197) Såsom förklaras ovan (skäl 190) avspeglar de lån som tillhandahålls av kinesiska banker ett betydande statligt ingripande i banksektorn och motsvarar inte räntorna på en fungerande marknad. Ett lämpligt marknadsreferensvärde har därför konstruerats med hjälp av den metod som beskrivs nedan. På grund av de kinesiska myndigheternas bristande samarbete har kommissionen också förlitat sig på tillgängliga uppgifter för fastställandet av en lämplig referensränta.

(198) För att konstruera ett lämpligt referensvärde för lån noterade i yuan renminbi är det rimligt att tillämpa kinesiska räntor justerade med hänsyn till normal marknadsrisk. Med tanke på att exportörernas nuvarande ekonomiska ställning har uppstått på en snedvriden marknad och det inte finns någon tillförlitlig information från de kinesiska bankerna om riskmätningen och fastställandet av kreditbetyg, anser kommissionen att de kinesiska exportörernas kreditvärdighet inte kan godkännas som sådana, utan att man måste tillämpa ett påslag för att avspegla den potentiella effekten av den snedvridna kinesiska marknaden på exportörernas ekonomiska ställning.

(199) Samma sak gäller för lån i utländska valutor. Som referensvärde användes de företagsobligationer med relevanta valörer som emitterades under undersökningsperioden av företag med kreditbetyget BB.

(200) Både de kinesiska myndigheterna och de samarbetsvilliga kinesiska tillverkarna ombads lämna uppgifter om de kinesiska bankernas utlåningspolitik och om hur lån tilldelats de exporterande tillverkarna (se skälen 138–140 ovan). Trots upprepade förfrågningar inkom inga uppgifter om detta. Med beaktande av det bristande samarbetet och av de tillgängliga uppgifterna, och i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 28.6 i grundförordningen, anses det vara rimligt att anta att alla företag i Kina skulle betygsättas som låntagare utan tillfredsställande kreditbetyg (”Non-investment grade”, betyget BB från Bloomberg) och att tillämpa en premie som vore rimlig på obligationer som emitterats av företag med samma betyg på standardutlåningsräntan hos People’s Bank of China. Förmånen för de exporterande tillverkarna har beräknats genom att ränteskillnaden, uttryckt i procent, multiplicerats med den utestående delen av lånet, dvs. den ränta som inte erlagts under undersökningsperioden. Detta belopp fördelades sedan över de samarbetsvilliga tillverkarnas totala omsättning.

(201) Följande subventionsnivåer fastställdes för detta program under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i urvalet:

Förmånliga statliga lån	
Företag/grupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, Kina, och närstående företag	1,14 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,61 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,25 %
JingAo Group och närstående företag	0,92 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	1,80 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,02 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,84 %
Jinko Solar Co Ltd och närstående företag	0,85 %

3.4.1.2. Tillhandahållande av kreditramar

(a) ***Inledning***

(202) Klaganden hade hävdat att de kinesiska bankerna hade beviljat oproportionerligt stora kreditramar till de kinesiska exportörerna av den berörda produkten. Undersökningen bekräftade att alla undersökta företag fick mycket stora kreditramar från kinesiska banker, i de flesta fall avgiftsfritt eller till mycket små avgifter. Under normala marknadsförhållanden tar bankerna ut betydande avgifter på garantiåtaganden och administrativa avgifter för kreditramar för att kompensera för kostnaderna och riskerna.

(b) ***Slutsatser av undersökningen***

Kreditramar innebär en potentiell överföring av medel

(203) Rapporten från *EC-Aircraft*-panelen bekräftade att sådana kreditramar, utöver effekterna av enskilda lån, kan utgöra potentiella direkta överföringar av medel enligt artikel 3.1 a i i grundförordningen och att de därmed är finansiella bidrag. Panelen konstaterade att förmånen av en potentiell överföring av medel uppstår i och med *blotta förekomsten* av en skyldighet att göra en direkt överföring av medel. Panelen fann även att en kreditram i sig skulle kunna medföra en förmån för det mottagande företaget och att den därmed utgjorde en potentiell överföring av medel utöver varje direkt överföring av medel i form av individuella lån ([1]).

De banker som tillhandahåller kreditramar är offentliga organ eller agerar på uppdrag av statliga myndigheter

(204) Kreditramarna till de exporterande tillverkare som ingick i urvalet tillhandahölls av samma banker som de som beviljade de förmånliga lån som beskrivs ovan. Såsom tidigare konstaterades är dessa banker offentliga organ (skälen 158–166) eller får uppdrag eller direktiv av de kinesiska myndigheterna att tillhandahålla förmånlig finansiering till solcellsindustrin (skälen 169–178).

(205) Såsom förklaras ovan (skälen 158–185) snedvrids den kinesiska marknaden av lagstiftning och de statsägda bankernas praxis, och det konstaterades att kreditramarna i de flesta fall beviljades avgiftsfritt eller till mycket små avgifter. Under normala marknadsförhållanden tar bankerna ut betydande avgifter på garantiåtaganden och administrativa avgifter för kreditramar för att kompensera för kostnaderna och riskerna.

(206) Förmånen består i att de exporterande tillverkarna som ingick i urvalet i de flesta fall hade befriats från de avgifter som normalt gäller för kommersiella kreditramar till företag. Kommissionen använde de avgifter som en utländsk affärsbank tog ut för en kreditram som hade getts till en av de exporterande tillverkarna som ingick i urvalet.

(207) Solcellsindustrin tillhör den kategori som ska främjas enligt beslut nr 40. Beslut nr 40 är en föreskrift från statsrådet, dvs. Kinas högsta förvaltningsorgan, och är därför rättsligt bindande för andra offentliga organ och för de ekonomiska aktörerna. I beslutet delas industrisektorerna in i främjade, begränsade och avskaffade projekt. Föreskriften utgör en industripolitisk riktlinje som tillsammans med den vägledande katalogen visar hur de kinesiska myndigheterna tillämpar en politik som främjar och stöder vissa grupper av företag eller industrier, t.ex. solcellsindustrin eller industrin för ny energi, som i den vägledande katalogen klassificeras som en främjad industri. De industrier som klassificeras som främjade utgör bara en liten del av den kinesiska ekonomin. Vidare ges endast vissa verksamheter inom dessa sektorer statusen ”främjad”. I artikel 17 i beslut nr 40 föreskrivs det också att s.k. främjade investeringsprojekt ska få särskilda privilegier och incitament, bl.a. genom finansiellt stöd. När det gäller s.k. begränsade och avskaffade projekt bemyndigas å andra sidan de statliga myndigheterna genom beslut nr 40 att ingripa direkt för att reglera marknaden. I artiklarna 18 och 19 föreskrivs att den berörda myndigheten ska förhindra finansinstitut från att ge lån till sådana begränsade och avskaffade projekt. Det är uppenbart att beslut nr 40 innehåller bindande föreskrifter för alla ekonomiska institutioner om att stödja främjade industrier, varav en är solcellsindustrin.

(208) Såsom förklaras i skälen 172 och 192 styr de kinesiska myndigheterna utlåning på förmånliga villkor, där tillhandahållandet av kreditramar utgör en väsentlig del, till ett begränsat antal industrier. Solcellsindustrin tillhör denna grupp och drar nytta av diskriminerande förmånliga lån.

([1]) Panelens rapport *European Communities and Certain Member States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft*. WT/DS316/R., 30.6.2010, punkterna 7.735–7.738.

(209) Mot bakgrund av det ovan nämnda är det tydligt att myndigheterna endast tillåter finansinstituten att ge förmånliga kreditramar till ett begränsat antal industrier/företag som följer den statliga utvecklingspolitiken. Med hänsyn till tillgängliga uppgifter och till de kinesiska myndigheternas bristande samarbete konstateras att subventionerna i form av förmånliga kreditramar inte är allmänt tillgängliga och därför är selektiva i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen. Ingen av de berörda parterna lämnade heller in några bevis som tydde på att subventionen baseras på objektiva kriterier eller villkor enligt artikel 4.2 b i grundförordningen.

(c) ***Slutsats***

(210) Undersökningen visade att alla grupper av exporterande tillverkare som ingick i urvalet utnyttjade kreditramar som tillhandahölls avgiftsfritt eller under gängse kostnad på marknaden under undersökningsperioden.

(211) Sådana kreditramar till solcellsindustrin bör därför betraktas som en subvention.

(212) Med hänsyn till att det rör sig om ett finansiellt bidrag, en förmån för de exporterande tillverkarna och selektivitet bör subventionen anses vara utjämningsbar.

(d) ***Beräkning av subventionens storlek***

(213) Tillhandahållande av kreditramar avgiftsfritt eller under gängse avgifter på marknaden betraktas som tillhandahållande av finansiella tjänster (artikel 3.1 a iii i grundförordningen) utan rimlig ersättning. Storleken på den utjämningsbara subventionen beräknades på grundval av den förmån som mottagarna konstaterats få under undersökningsperioden. På grund av de snedvridningar av marknaden som beskrivs i skälen 158–185 kunde det inte fastställas huruvida ersättningen för de finansiella tjänsterna (i detta fall tillhandahållande av kreditramar) var rimliga i förhållande till de rådande marknadsvillkoren i Kina. I enlighet med artikel 6 d ii i grundförordningen anses den förmån som mottagarna får vara skillnaden mellan det belopp som företaget betalar för de kreditramar de beviljats av kinesiska banker och det belopp som företaget skulle ha behövt betala för en likvärdig kommersiell kreditram på marknaden. Kreditramar skulle även kunna ses som en potentiell överföring av medel enligt artikel enligt artikel 3.1 a i i grundförordningen.

(214) En av de exporterande tillverkarna i urvalet erhöll en kreditram från den bank vars huvudkontor är etablerat i en annan finansiell jurisdiktion än Kina och erlade avgifter på garantiåtaganden och administrativa avgifter enligt sedvanlig praxis på den globala finansmarknaden. Trots att kreditramen beviljades av bankens kinesiska dotterbolag, anses det lämpligt att använda den som referensvärde. Avgifterna för denna kredit ansågs kunna användas som referensvärde i enlighet med artikel 6 d ii i grundförordningen.

(215) Subventionsbeloppet räknades ut genom att de avgiftsbelopp som användes som referensvärde tillämpades proportionellt på beloppet för varje berörd kreditram (minus eventuella avgifter som faktiskt erlagts). För kreditramar som gällde mer än ett år fördelades det totala subventionsbeloppet över kreditramens löptid och ett lämpligt belopp hänfördes till undersökningsperioden.

(216) Följande subventionsnivåer fastställdes för detta program under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i urvalet:

Tillhandahållande av kreditramar	
Företag/grupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, Kina, och närstående företag	1,97 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	2,14 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	1,09 %
JingAo Group och närstående företag	1,28 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,92 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,24 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,50 %
Jinko Solar Co Ltd och närstående företag	2,59 %

3.4.1.3. Subventionsprogram för exportkrediter

(217) Undersökningen bekräftade att de företag som ingick i urvalet inte hade erhållit några förmåner inom ramen för programmet under undersökningsperioden.

3.4.1.4. Exportgarantier och försäkringar för miljövänlig teknik

(a) ***Inledning***

(218) I klagomålet anfördes det att China Export & Credit Insurance Corporation (nedan kallat *Sinosure*) tillhandahåller exportkreditförsäkring till förmånliga villkor för tillverkare av den berörda produkten, bland annat genom ett program som går under benämningen ”Green Express”. Enligt klagomålet är Sinosures exportkreditförsäkring inte ens tillräcklig för att täcka de långsiktiga kostnaderna och förlusterna i programmet.

(b) ***Bristande samarbete och användning av tillgängliga uppgifter***

(219) I enlighet med skälen 104 och 105 begärde kommissionen in uppgifter genom frågeformuläret, genom skrivelsen om att de uppgifter som lämnats var ofullständiga och under kontrollbesöket på plats. De kinesiska myndigheterna och Sinosure tillhandahöll dock inte dessa uppgifter.

(220) Kommissionen bad att få information om den institutionella ramen och de dokument som styr Sinosures verksamhet som statens officiella exportkreditförsäkringsföretag. De kinesiska myndigheterna inkom endast med ett gemensamt tillkännagivande från det kinesiska handelsministeriet och Sinosure från 2004, medan flera andra relevanta handlingar, som den s.k. plan 840 i statsrådets tillkännagivande av den 27 maj 2009, inte lämnades in ([1]).

(221) Kommissionen kunde inte kontrollera de svar som gällde Sinosure i frågeformuläret och bilaga 1, eftersom den inte fick tillgång till ett antal handlingar. Flera av de uppgifter som begärdes på plats gick inte heller att kontrollera. Kommissionen begärde bland annat in följande handlingar, som inte lämnades in av Sinosure: a) årsredovisningen för 2012, som enligt uppgift ännu inte skulle finnas på Sinosures webbplats, b) relevanta handlingar som gällde exportkreditförsäkring för två av de samarbetsvilliga exportörer som ingick i urvalet, bland annat avtal, riskbedömning, korrespondens och kvitton på betalda premier, c) uppgifter om de personer i den högsta ledningen som utsetts av statsrådet, d) bevisning för de uppgifter och förmåner som förtecknades i handelsministeriets och Sinosures gemensamma tillkännagivande från 2004, bland annat om godkännande av gränser, flexibilitet vad gäller avgifter samt rabatter inom intervallet för försäkringspremierna, e) bevisning för de långsiktiga kostnaderna och förlusterna för exportkreditförsäkringsverksamheten och f) bevisning för bedömningen av marknadssituationen inom solcellsindustrin.

(222) Kommissionen kunde inte heller kontrollera flera av uppgifterna om Sinosures verksamhet i svaret på frågeformuläret, särskilt svaren om riskbedömning, fastställandet av premierna samt om ansöknings- och godkännandeförfarande, eftersom Sinosure inte var villigt att diskutera de specifika avtalen med de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet. Sinosure kunde vidare inte klargöra eller lämna in styrkande handlingar gällande vissa motsägelsefulla siffror eller andra uppgifter som kommissionen upptäckt i frågeformuläret och i svaren på kommissionens skrivelse om att svaren på frågeformuläret var ofullständiga.

(223) Som förklaring till det bristande samarbetet hänvisade de kinesiska myndigheterna och Sinosure under kontrollbesöket och i de kinesiska myndigheternas skrivelse av den 3 juni 2013 till problem med konfidentialiteten. I den skrivelse som skickades ut före kontrollen, liksom i den korrespondens som därefter fördes per e-post, sades det mycket tydligt att kommissionen ville att kontrollen skulle vara ändamålsenlig och att nödvändiga försiktighetsåtgärder skulle vidtas för att skydda de konfidentiella uppgifter som lämnats in eller tillhandahållits för kontroll, eftersom kommissionen är bunden av stränga EU-bestämmelser om skydd av dessa uppgifter. De dokument som Sinosure ville lämna in långt efter att kontrollbesöket hade slutförts och som kommissionen inte hade fått möjlighet att kontrollera ordentligt kan inte beaktas, eftersom de hade utarbetats särskilt för undersökningen och kommissionen inte kunde kontrollera ursprungsdokumenten.

(224) På grund av de kinesiska myndigheternas och Sinosures bristande samarbete kunde kommissionen inte kontrollera ett antal uppgifter rörande den exportkreditförsäkring som Sinosure erbjöd de samarbetsvilliga exporterande tillverkare av den berörda produkten som ingick i urvalet. En del av kommissionens slutsatser grundar sig därför på tillgänglig offentlig information, i enlighet med artikel 28 i grundförordningen.

([1]) http://www.gov.cn/ldhd/2009-05/27/content_1326023.htm.

(c) ***Sinosure är ett offentligt organ***

(225) Undersökningen har visat att Sinosure är ett offentligt organ i den mening som avses i artikel 2 b i grundförordningen och i WTO:s rättspraxis ([1]), eftersom företaget har eller utövar myndighetsbefogenheter. De kinesiska myndigheterna utövar betydande kontroll över Sinosure ([2]) och Sinosure utövar myndighetsbefogenheter genom att utföra myndighetsuppgifter.

(226) Kommissionen konstaterar att Sinosures exportkreditförsäkringsverksamhet är en del av den bredare finanssektorn, om vilken det konstaterats att statliga ingripanden direkt påverkar och snedvrider finansmarknadens normala funktion i Kina (se skäl 185 och framåt).

(227) Sinosure utför myndighetsuppgifter i egenskap av den enda offentliga institutionen för exportkreditförsäkringar i Kina. Företaget har därför en monopolställning på exportkreditförsäkringsmarknaden. Företaget bekräftade att denna marknad inte är öppen, även om det finns några internationella konkurrenter som indirekt bedriver verksamhet i Kina.

(228) Staten har full äganderätt och ekonomisk kontroll över Sinosure. Sinosure är en statlig enskild firma som till 100 % ägs av statsrådet. Det registrerade kapitalet på 4 miljarder yuan renminbin kommer från riskkapitalfonden för exportkreditförsäkring i linje med statsbudgeten. År 2011 sköt staten dessutom till 20 miljarder yuan renminbin från den kinesiska nationella placeringsfonden China Investment Corporation. ([3]) I stadgarna anges att det är finansministeriet som ansvarar för företagets affärsverksamhet och att företaget ska lämna in ekonomiska redogörelser och redovisningsrapporter samt en budgetrapport till finansministeriet för granskning och godkännande.

(229) Eftersom Sinosure är helt statsägt finns det ingen styrelse. Alla medlemmar i tillsynsstyrelsen utnämns av statsrådet och utför sitt uppdrag i enlighet med den förordning som gäller tillsynsstyrelserna för viktiga statsägda finansinstitut. Även den högsta ledningen utses av de statliga myndigheterna. Företagets årsrapport 2011 visar att ordföranden för Sinosure är sekreterare i partikommittén och att majoriteten i den högsta ledningen också är medlemmar av partikommittén. Eftersom Sinosure vägrade att tillhandhålla ytterligare uppgifter om företagsledningen kan man dra slutsatsen att ledningen lyder direkt under de statliga myndigheterna, som utser både ledamöterna i tillsynsstyrelsen och den högsta ledningen. Staten utövar alltså betydande kontroll över Sinosure.

(230) Det är så uppenbart att Sinosure utför myndighetsuppgifter och genomför den statliga politiken att man kan dra slutsatsen att företaget lyder direkt under de statliga myndigheterna. Sinosures årsrapport 2011 innehåller flera uttalanden som tyder på detta: På sidan 4 i årsrapporten sägs att Sinosure ”proaktivt har utfört den politiska uppgift som ett exportkreditinstitut har…” och att ”företaget under femårsplanens första år har fått en bra start” samt att ”främjandet av företagsreformer har förstärkt Sinosures politiska uppgift som exportkreditinstitut”. Det kommunistiska partiets centralkommitté betonade denna uppgift vid sin konferens om ekonomi och ställde tydliga krav vad gäller kreditförsäkring, vilket utgör utgångspunkt för tillväxten. (s. 5 i årsrapporten). I årsrapporten (s. 11) konstateras vidare att Sinosure under 2011 ”genomfört de strategier, beslut och arrangemang som fastställts av det kommunistiska partiets centralkommitté och statsrådet samt den statliga politiken för diplomati, utrikeshandel, industri och finans, och har satsat på sin politiska uppgift och därmed uppnått en hög tillväxt.” Dessutom anges att Sinosure ”i alla avseenden har genomfört statens politik med specialarrangemang för exportkreditförsäkring för stor, komplett utrustning och har uppfyllt de skyldigheter som staten fastställt” (s. 11 i årsrapporten).

(231) Den institutionella ramen och andra dokument som utfärdats av de kinesiska myndigheterna och som styr Sinosures verksamhet är ytterligare bevis för att företaget utgör ett offentligt organ och att det har befogenhet att genomföra statlig politik. Ett tillkännagivande om genomförandet av strategin för att främja handel genom vetenskap och teknik med hjälp av exportkreditförsäkring (*Shang Ji Fa[2004] nr 368* av den 26 juli 2004) utfärdades gemensamt av det kinesiska handelsministeriet och Sinosure 2004 och reglerar fortfarande Sinosures verksamhet. En av målsättningarna med detta tillkännagivande är att främja export av ny och avancerad teknik samt av produkter med högt förädlingsvärde genom att utvidga användningen av exportkreditförsäkring. Genom tillkännagivandet gavs Sinosure uttryckligen i uppdrag att stödja de viktigaste exportindustrier som anges i 2006 års register över kinesiska produkter med ny och avancerad teknik. Solceller och solcellsmoduler omnämns i

([1]) Överprövningsorganets rapport *US – Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)*, punkt 317.
([2]) Överprövningsorganets rapport *US – Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)*, punkt 318.
([3]) Källor: http://en.wikipedia.org/wiki/China_Export_ %26_Credit_Insurance_Corporation och http://uk.reuters.com/article/2011/05/26/china-cic-sinosure-idUKL3E7GQ10720110526.

registret som produkter för vilka man kan få subventioner och de kan därför anses har fått direkt stöd av Sinosure. I tillkännagivandet anges förmåner som t.ex. ”en grön kanal” som består av specifikt stöd till produkter som förtecknas i katalogen och som bör godkännas inom fem dagar förutsatt att försäkringsvillkoren är uppfyllda, prioriterat godkännande av gränser för försäkringarna, snabb handläggning av ansökningar om ersättning, dvs. inom tre månader från det att ansökan togs emot samt flexibla avgifter med största möjliga rabatter inom Sinosures intervall för försäkringspremierna. Enligt tillkännagivandet ska också de regionala och lokala näringsmyndigheterna vidta ytterligare åtgärder för att stödja produkter som ingår i katalogen. Enligt tillkännagivandet måste Sinosure skräddarsy teckningsmodellen med utgångspunkt i den nationella industripolitiken och särdragen när det gäller export av produkter med ny och avancerad teknik samt tillhandahålla stöd för innovativa FoU-industrier som särskilt stöds av staten.

(232) Kommissionen vet att det finns andra dokument som styrker att Sinosure direkt genomför statlig politik som gagnar bland annat de exporterande tillverkarna. Den så kallade plan 840 beskrivs i statsrådets tillkännagivande av den 27 maj 2009 ([1]). Planen har fått sitt namn av det belopp i amerikanska dollar, dvs. 84 miljarder, som används som exportförsäkring och är en av de sex åtgärder som initierades av statsrådet 2009 i syfte att stabilisera exportefterfrågan med tanke på den globala krisen och den ökade efterfrågan på exportkreditförsäkring som följde. I de sex åtgärderna ingick framför allt att förbättra exportkreditförsäkringarnas täckning, tillhandahålla kortfristiga exportkreditförsäkringar på 84 miljarder dollar under 2009 samt att sänka premierna. Sinosure är det enda politiska organ som tecknar exportkreditförsäkringar och uppges vara den som ska genomföra planen. När det gäller sänkta försäkringspremier uppmanades Sinosure att se till att den genomsnittliga avgiften för kortfristiga exportkreditförsäkringar minskades med 30 % jämfört med den totala genomsnittliga avgiften under 2008.

(233) Den så kallade plan 421 ingick i ett meddelande som utfärdades av handelsministeriet och finansministeriet den 22 juni 2009 och gällde praktiska frågor kring genomförandet av specialarrangemangen för exportkreditförsäkring för stor, komplett utrustning. Detta var också en viktig politisk åtgärd för att stödja Kinas politik för utvidgning av företagens verksamhet utomlands som en reaktion på den globala finanskrisen 2009. Genom planen beviljades 42,1 miljarder amerikanska dollar i finansieringsförsäkring för att stödja export av stor, komplett utrustning. Sinosure och vissa andra finansinstitut skulle förvalta planen och tillhandahålla finansiering. Företag som omfattades av planen gynnades av förmånliga finansiella åtgärder, inklusive exportkreditförsäkring. På grund av bristande samarbete från de kinesiska myndigheternas sida kunde kommissionen inte begära närmare uppgifter om tillämpningen av detta tillkännagivande. Eftersom inga fakta har lagt fram som bevisar motsatsen har kommissionen anledning att tro att solcellsutrustning och solcellsindustrin också omfattas av detta dokument.

(234) Det finns till exempel två andra dokument om ökat finansiellt stöd till strategiska tillväxtindustrier som visar att staten stöder tillhandahållandet av kortfristiga exportkreditförsäkringar. I punkt 7 c i statsrådets tillkännagivande om utveckling av strategiska tillväxtindustrier (Guo Fa [2010] nr 32, 18.10.2010) uppmuntras finansinstitut att öka det ekonomiska stödet. De ansvariga myndigheterna (dvs. nationella utvecklings- och reformkommissionen, handelsministeriet, vetenskapsministeriet, närings- och kommunikationsministeriet, miljöministeriet, finansministeriet, den nationella skatteförvaltningen, tullmyndigheten, myndigheten för kvalitetsövervakning och inspektion samt byrån för immateriella rättigheter) har utfärdat gemensamma riktlinjer för utvecklingen av strategiska tillväxtindustrier (Guo Fa [2011] nr 310, 21.10.2011), där det uttryckligen hänvisas till aktivt stöd i form av bl.a. exportkreditförsäkring till strategiska tillväxtindustrier (se punkt Xxvii). Syftet är att stödja dessa strategiska tillväxtindustrier och att utveckla den internationella marknaden för deras produkter, teknik och tjänster, t.ex. luftfartsteknik, högkvalitativa produkter, massprodukter, patenterad inhemsk teknik samt standardprodukter för export. Eftersom inga fakta har lagt fram som bevisar motsatsen finns det anledning att anta att även den berörda produkten och de exportörer som ingick i urvalet uppfyller kriterierna för strategiska tillväxtindustrier och därmed har rätt till förmåner.

(235) Kommissionen drar alltså slutsatsen att Sinosure är ett offentligt organ som har myndighetsbefogenheter att genomföra statlig politik, att det står under statens kontroll och utför myndighetsuppgifter.

([1]) http://www.gov.cn/ldhd/2009-05/27/content_1326023.htm.

(d) ***Rättslig grund***

(236) Den rättsliga grunden för programmet är det kinesiska handelsministeriets och Sinosures gemensamma tillkännagivande om genomförandet av strategin för att främja handel genom vetenskap och teknik med hjälp av exportkreditförsäkring (Shang Ji Fa[2004] nr 368), 2006 års register över kinesiska produkter med ny och avancerad teknik, den s.k. plan 840 i statsrådets tillkännagivande av den 27 maj 2009, den s.k. plan 421 i handelsministeriets och finansministeriets gemensamma tillkännagivande om praktiska frågor kring genomförandet av specialarrangemangen för exportkreditförsäkring för stor, komplett utrustning av den 22 juni 2009, statsrådets tillkännagivande om utveckling av strategiska tillväxtindustrier (Guo Fa [2010] nr 32, 18.10.2010) och riktlinjerna för tillämpningen av det (Guo Fa [2011] nr 310, 21.10.2011).

(e) ***Resultat av undersökningen***

(237) Eftersom Sinosure är ett offentligt organ som har myndighetsbefogenheter och verkställer statliga lagar och planer utgör den exportkreditförsäkring som erbjuds tillverkare av den berörda produkten ett finansiellt bidrag i form av potentiell direkt överföring av medel från myndigheterna i den mening som avses i artikel 3.1 a i i grundförordningen.

(238) Den rabatt som beviljas av de lokala myndigheterna på en del av den premie som betalas av de exporterande tillverkarna utgör också en direkt överföring av medel i form av ett bidrag enligt artikel 3.1 a i i grundförordningen.

(239) När Sinosure tillhandahåller exportkreditförsäkring till förmånligare villkor än mottagaren normalt sett skulle kunna få på marknaden eller erbjuder ett försäkringsskydd som annars inte skulle vara tillgängligt på marknaden rör det sig om en förmån i enlighet med artiklarna 3.2 och 6 c i grundförordningen. Exporterande tillverkare omfattas även en annan förmån i den mening som avses i artikel 3.2, nämligen kontantrabatt på en del av försäkringspremien till Sinosure som beviljades av de lokala myndigheterna på de orter där vissa exporterande tillverkare var etablerade.

(240) I tillkännagivandet från 2004 förtecknades alla de förmåner som Sinosure och/eller de lokala myndigheterna beviljade företag som omfattades av 2006 års katalog och som följer den nationella politiken. Undersökningen har visat att de försäkringsavtal som ingåtts mellan Sinosure och de exporterande tillverkare som ingick i urvalet och de rabatter som de lokala myndigheterna beviljat på en del av premierna helt och hållet motsvarar dessa förmåner. Programmet ”Green Express” innebär att handläggningen av försäkringsärenden blivit enklare och snabbare, såväl när det gäller tecknande av försäkringar som bedömning av skador och förluster samt reglering av ersättningsanspråk.

(241) Undersökningen visade också att de åtgärder som vidtogs till följd av finanskrisen 2009 och som beskrivs närmare i plan 840 och plan 421 samt de åtgärder som vidtogs 2011 till förmån för strategiska tillväxtindustrier innebar avsevärda förmåner för de exporterade tillverkarna. Dessa åtgärder innebar att det blev lättare att få tillgång till försäkring och att den premie som tas ut av Sinosure sänktes ytterligare, trots den svåra ekonomiska situationen och de betydligt större riskerna för Sinosure när det gäller att tillhandahålla försäkringsskydd. Åtgärderna återspeglas till fullo i det försäkringsskydd som Sinosure erbjuder de exporterande tillverkarna. Undersökningen visade bland annat att villkoren och de premier som togs ut under de år som undersökningsperioden omfattar i stort sett var de samma eller har förbättrats, trots att de ersättningar Sinosure betalat ut har ökat och att situationen för solcellsindustrin har försämrats avsevärt.

(242) För att kunna konstatera om det handlar om en förmån undersökte kommissionen först i vilken utsträckning Sinosures premier täckte kostnaderna för de kortfristiga exportkreditförsäkringarna. Sinosures argument grundade sig på punkt j i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, enligt vilken en exportkreditförsäkring vars premier inte täcker de långsiktiga kostnaderna och förlusterna är en förbjuden exportsubvention enligt artikel 3.1 a i det avtalet. I svaret på frågeformuläret hänvisade Sinosure endast till vinsterna och förlusterna under de senaste fem åren och drog slutsatsen att eftersom man totalt sett gått på vinst under denna period så kan kortfristig exportkreditförsäkring till de exporterande tillverkarna inte utgöra en subvention enligt WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Kommissionen uppmanade (se skälen 221 och 222) Sinosure att inkomma med specifika uppgifter och bevis för den långsiktiga lönsamheten i dess exportkreditförsäkringsverksamhet, inklusive uppgifter om premieintäkter samt driftskostnader och förluster i enlighet med WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder Sinosure lämnade emellertid inte in de handlingar och bevis som begärdes under kontrollbesöket, utan hänvisade än en gång till uppgifterna om total lönsamhet i dess reviderade årsrapporter.

(243) Även om kommissionen helt enkelt skulle förlita sig på Sinosures årsrapporter utan att ha möjlighet att kontrollera siffrorna och uppgifterna i dem skulle det inte vara möjligt att dra slutsatsen att Sinosures avdelning för exportkreditförsäkring, som motsvarar det program som nämns i punkt j, har gjort långsiktiga vinster. Sinosures verksamhet spänner över många andra områden än exportkreditförsäkring, och siffrorna och uppgifterna i årsrapporten gäller verksamheten som helhet. De är alltså inte uppdelade efter enskilda verksamhetsområden. Vissa av årsrapporterna (dock inte den allra senaste) förefaller ge vid handen att de kortfristiga exportkreditförsäkringarna är det absolut viktigaste verksamhetsområdet för Sinosure, men det finns inga exakta procentuppgifter som stöder detta. Eftersom Sinosure inte ville lämna ut de begärda uppgifterna för enbart detta verksamhetsområde, vilket skulle ha behövts för att man skulle kunna göra en analys av det program som avses i punkt j i bilaga 1 till WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, måste kommissionen använda tillgängliga uppgifter som grund för sina slutsatser.

(244) Enligt artikel 11 i Sinosures stadgar ska företagets verksamhet ligga på lönsamhetströskeln. Sinosure syftar alltså enligt stadgarna inte till att maximera sin vinst, utan behöver som det enda officiella exportkreditförsäkringsföretaget i Kina bara uppnå nollresultat. De uppgifter kommissionen har tillgång till har visat att Sinosure verkar i en rättslig och politisk miljö där företaget som en del av sitt politiska uppdrag förväntas genomföra statens politik och planer. De exporterande tillverkarna hör till de utvalda industrier och företag som uttryckligt stöds av staten och har därmed haft möjlighet att få förmånliga exportkreditförsäkringar från Sinosure trots sviterna av den globala krisen 2009 och trots att solcellsindustrin har upplevt en kris utan motstycke, inte minst under undersökningsperioden. Sinosure ger alltså solcellsindustrin obegränsad tillgång till försäkringsskydd och de extremt låga försäkringspremier som tas ut avspeglar inte de faktiska riskerna med försäkring för export inom denna sektor. Mot bakgrund av de uppgifter som fanns att tillgå gick det inte att utesluta att de premier som tas ut av Sinosure sannolikt inte är tillräckliga för att täcka företagets verksamhet på lång sikt.

(245) Eftersom Sinosure inte var samarbetsvilligt beaktade kommissionen ytterligare uppgifter som stöder denna slutsats. De allmänt tillgängliga uppgifterna visar tydligt att Sinosures verksamhet präglas av långsiktiga rörelseförluster ([1]). Kommissionen analyserade också de relevanta siffrorna i resultaträkningen i årsrapporterna för åren 2006–2011, som Sinosure lagt fram till stöd för de lönsamhetssiffror som uppgavs i svaret på frågeformuläret. Siffrorna visar att Sinosure inkluderade en betydande långsiktig rörelseförlust från samtliga grenar av försäkringsverksamheten i vilken avkastning på kapital och övriga inkomster inte ingick. Varje år mellan 2006 och 2011 (med undantag endast för 2010) är de skadeersättningar som betalats ut (nästan) lika stora som eller (betydligt) större än de nettopremier som Sinosure fått in. Om driftskostnaderna och kostnader för provisioner också dras av från nettopremierna är förlusten ännu större. Trots den blygsamma vinst som gjordes 2010 är rörelseförlusten för försäkringsverksamheten under hela perioden alltså betydande. Av årsrapporterna framgår det att avkastning på kapital och andra inkomster står för en stor del av Sinosures totala inkomst. Denna typ av inkomst är dock inte relevant när man bedömer hur lönsamt företagets exportkreditförsäkringsprogram är. Eftersom kortfristig exportkreditförsäkring utgör huvuddelen av Sinosures affärsverksamhet konstateras det – då det inte finns några uppgifter som visar på motsatsen – att exportkreditförsäkringsprogrammet har orsakat Sinosure betydande långsiktiga förluster.

För att fastställa förekomsten av en förmån har man därför jämfört de premier som betalats av de exporterande tillverkarna med de premier som fanns tillgängliga på marknaden. Sinosure är det enda officiella exportkreditförsäkringsföretaget och kontrollerar därför den inhemska marknaden. Eftersom det inte finns några kommersiella referensvärden i Kina för sådana instrument och eftersom finansmarknaderna i Kina snedvrids av statliga ingripanden är det rimligt att använda ett referensvärde utanför Kina dvs. premier som tagits ut i länder med normala marknadsvillkor. Slutsatsen är alltså att premierna är lägre än på marknaden och att det rör sig om en förmån, såsom beskrivs nedan i avsnittet om beräkning av subventionsbeloppet.

(246) De subventioner som avses ovan är knutna till exportresultat i den mening som avses i artikel 4.4 a i grundförordningen, eftersom de inte kan fås om man inte bedriver export. De är dessutom selektiva enligt artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom de endast är tillgängliga för vissa företag. Solceller och solcellsmoduler anges uttryckligen i 2006 års register över produkter med ny och avancerad teknik, vilket är villkoret för den förmånsbehandling som fastställs i 2004 års tillkännagivande. Dessutom är ett av Sinosures viktigaste mål att genomföra den nationella politiken och nationella planer, bland annat den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin. Solcellsindustrin är också en av det fåtal sektorer som

([1]) http://www.stewartlaw.com/Article/ViewArticle/608, I Stewart&Stewart, *How trade rules can help level the export financing playing field: New developments and a path forward for 2013* sägs det att Kinas officiella exportkreditförsäkringsorgan Sinosure orsakar betydande kumulativa förluster för staten och att det finns tecken på att dess stöd är kraftigt subventionerat samt att en granskning av Sinosures årsrapporter 2002 till 2011 visar att den kumulativa rörelseförlusten uppgår till 3,3 miljarder yuan renminbin.

nämns i plan 840 och plan 421 (se skälen 232 och 233). Solcellsindustrin betraktas vidare som en av de industrier som ska främjas enligt beslut nr 40 samt övriga planeringsdokument och lagar (se skälen 207 och 208). Industrin ingår i kategorin strategiska tillväxtindustrier som enligt den offentliga politiken omfattas av ett antal förmåner (se skäl 102). De flesta av de exporterande tillverkarna har formell status som företag med ny och avancerad teknik, vilket ger dem en rad fördelar tack vare den gynnsamma statliga politiken.

(247) Det är därför uppenbart att alla industrisektorer och alla företag inte har tillgång till de förmåner som beviljas genom Sinosure eller genom lokala myndigheter som ersätter en del av försäkringspremien, utan att förmånerna begränsas endast till de sektorer och företag som uppfyller kriterierna i den statliga stödpolitiken och de handlingar som ligger till grund för denna. Kommissionens slutsats är alltså att de förmåner som beviljats av Sinosure och/eller av de lokala myndigheterna till tillverkarna av den berörda produkten är selektiva i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen. Eftersom det inte fanns någon bevisning för att subventionerna skulle bygga på objektiva kriterier eller villkor enligt artikel 4.2 b i grundförordningen är förmånen selektiv även i detta avseende.

(f) ***Slutsats***

(248) Undersökningen visade att de sex grupperna av exporterande tillverkare i urvalet beviljades Sinosures exportkreditförsäkring under undersökningsperioden.

(249) Den exportkreditförsäkring som Sinosure tillhandhöll solcellsindustrin ska betraktas som en subvention eftersom premierna är lägre än de är på marknaden.

(250) Med hänsyn till att det rör sig om ett finansiellt bidrag, en förmån för de exporterande tillverkarna och selektivitet bör subventionen anses vara utjämningsbar.

(g) ***Beräkning av subventionens storlek***

(251) Storleken på den utjämningsbara subventionen beräknades på grundval av den förmån som mottagarna konstaterats få under undersökningsperioden. Beräkningen av förmånen gjordes på motsvarande sätt som för lånegarantier. I enlighet med artikel 6 c i grundförordningen anses den förmån som mottagaren får vara skillnaden mellan det premiebelopp som företaget betalar för den kortfristiga försäkring som tillhandahålls av Sinosure och det belopp som företaget skulle ha behövt betala för en likvärdig exportkreditförsäkring på marknaden.

(252) Eftersom den kortfristiga exportkreditförsäkring som tillhandahålls av Sinosure är resultatet av statens politiska mål och Sinosure som det enda officiella exportkreditorganet har en monopolställning på den inhemska marknaden har ett lämpligt marknadsreferensvärde därför konstruerats med hjälp av den metod som beskrivs nedan. På grund av de kinesiska myndigheternas och Sinosures bristande samarbete har kommissionen också förlitat sig på tillgängliga uppgifter för att kunna fastställa en rimlig marknadspremie för den försäkring som erbjöds solcellstillverkarna.

(253) Kommissionen anser att de premier som tillämpas av Export-Import Bank i Förenta staterna är lämpligast som referensvärde, eftersom uppgifterna om dem är lättillgängliga. Enligt allmänt tillgängliga uppgifter [1] är banken i fråga det officiella exportkreditinstitut som används av Förenta staternas federala regering och är självständig. Bankens verksamhet inbegriper både exportkreditförsäkring och annat, t.ex. garantier för rörelsekapital och lån (köparkrediter). Dess uppdrag är att skapa och stödja arbetstillfällen i Förenta staterna genom att stödja amerikansk export till internationella köpare. Export-Import Bank fungerar som ett statsbolag under Förenta staternas kongress. Det finns därför flera likheter med Sinosure och banken anses vara en lämplig institution att använda för referensvärdet.

(254) Den premie som används som referensvärde har beräknats med hjälp av de faktiska avgifterna för export till OECD-länder när det gäller försäkringar som täcker ett företags hela export till 90 % av det försäkrade beloppet och med en varaktighet på 120 dagar. Den faktiska premien är lika med det genomsnittliga medianvärdet för de fem olika kategorierna av utländska köpare, beroende på deras solvens och risken för uteblivna betalningar. Det utgör det närmast möjliga referensvärdet för beräkning av den premie som tillverkarna av den berörda produkten skulle behöva betala på marknaden.

(255) Förmånens storlek beräknades med hjälp av de uppgifter som de kinesiska myndigheterna lämnat och avser de belopp som täcks av exportkreditförsäkringen från Sinosure och de avgifter som betalats under undersökningsperioden för en sådan försäkring. De uppgifter som de samarbetsvilliga företagen lämnat om Sinosure användes inte eftersom det stod klart att kinesiska myndigheternas svar var fullständigare (inte alla företag uppgav sin praxis vad gäller Sinosure i svaret på frågeformuläret eller redogjorde för det vid kontrollbesöket på plats).

[1] Källa: http://en.wikipedia.org/wiki/US-Exim_Bank.

(256) I de fall där de lokala myndigheterna betalade en del av försäkringspremierna beräknades förmånen som nivån på de rabatter och bidrag som gavs de företag som ingick i urvalet under undersökningsperioden.

(257) Följande subventionsnivåer fastställdes för detta program under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i urvalet:

Exportgarantier och försäkringar	
Företag/grupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd och närstående företag	0,58 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,95 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd Solar Group och närstående företag	0,71 %
JingAo Group och närstående företag	0,50 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,39 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,63 %
Jinko Solar Co Ltd och närstående företag	0,00 %

3.4.1.5. Förmåner som t.ex. tillgång till offshore-holdingbolag och återbetalning av lån av staten

(258) Undersökningen bekräftade att de företag som ingick i urvalet inte hade erhållit några förmåner inom ramen för programmet under undersökningsperioden.

3.4.2. *Bidragsprogram*

3.4.2.1. Fond för forskning och utveckling av exportprodukter

(259) Undersökningen bekräftade att de företag som ingick i urvalet inte hade erhållit några förmåner inom ramen för programmet under undersökningsperioden.

3.4.2.2. Subventioner för utveckling av program som Famous Brands och China World Top Brand Programme

(260) Kommissionen konstaterade att vissa exporterande tillverkare som ingick i urvalet gynnades av dessa program under undersökningsperioden. Eftersom de förmåner som erhållits endast uppgick till små belopp vars inverkan på subventionsmarginalen var försumbar ansåg kommissionen att det inte var nödvändigt att analysera om programmen var utjämningsbara.

3.4.2.3. Stöd för expansion till industrier i provinsen Guangdong

(261) Undersökningen bekräftade att de företag som ingick i urvalet inte hade erhållit några förmåner inom ramen för programmet under undersökningsperioden.

3.4.2.4. Programmet Golden Sun Demonstration

(a) ***Inledning***

(262) I klagomålet gjordes gällande att tillverkarna av den berörda produkten fick subventioner inom ramen för programmet Golden Sun Demonstration, som infördes av de kinesiska myndigheterna i juli 2009. Klagomålet innehöll *prima facie*-bevisning för att fyra av de exportörer som ingick i urvalet hade fått direkt stöd för den berörda produkten inom ramen för programmet. Det visade också att en av exportörerna i urvalet hade valts till leverantör av den berörda produkten för 70 % av den sammanlagda kapaciteten som installerats av de projektansvariga (dvs. företag som producerar och säljer elektricitet som producerats med solcellssystem) under 2011. Klagomålet innehöll vidare uppgifter som antydde att tilldelningen av medel från Golden Sun till de projektansvariga inte skedde enligt principer om öppenhet och konkurrens.

(b) ***Bristande samarbete och användning av tillgängliga uppgifter***

(263) Kommissionen begärde in uppgifter om programmet i frågeformuläret, i skrivelsen om att svaren var ofullständiga och under kontrollbesöket på plats hos de kinesiska myndigheterna. Uppgifterna tillhandahölls emellertid inte, såsom anges i skälen 104 och 105.

(264) Vad gäller de uppgifter som efterfrågades i frågeformuläret och i skrivelsen om att svaren var ofullständiga har de kinesiska myndigheterna konsekvent hävdat att detta bidragsprogram inte är avsett för tillverkarna av den berörda produkten. Följaktligen har de kinesiska myndigheterna låtit bli att svara på ett antal frågor om

programmet och om förmånerna för tillverkarna av den berörda produkten och bara angett ”ej tillämpligt”. De kinesiska myndigheterna har heller inte lämnat in alla relevanta lagar, författningar, myndighetsföreskrifter och andra akter som efterlystes i frågeformuläret, utan endast lämnat den huvudsakliga rättsliga grunden.

(265) När kontrollen av Golden Sun-programmet inleddes bad kommissionen de kinesiska myndigheterna att lämna in alla bilagor till den huvudsakliga rättsliga grunden som redan lämnats in och frågade om den hade för avsikt att lämna ytterligare officiella handlingar som rörde programmet. De kinesiska myndigheterna lämnade in de bilagor som kommissionen bad om, men svarade att de inte hade för avsikt att lämna några ytterligare handlingar. Kommissionen visade därefter de kinesiska myndigheterna ett budgetdokument som utfärdats av finansministeriet och som rörde de pågående projekt som finansierats genom detta program och de belopp som de fått. Dokumentet hade lämnats in av samarbetsvilliga exportörer (dokument nr 965 [2010], 2.12.2010). Bilagorna till detta dokument visar att en av exportörerna i urvalet fick betydande medel från Golden Sun, såväl för sitt eget projekt som i egenskap av leverantör av stödberättigande utrustning till olika projekt som finansierades genom Golden Sun, Finansministeriets företrädare som var med på kontrollen kände till dokumentet och kommissionen uppmanade dem att lämna in alla liknande budgetdokument som utfärdats av finansministeriet för de år när Golden Sun-programmet genomfördes. Trots att finansministeriets företrädare i princip lovade att lämna in dessa handlingar har kommissionen aldrig fått dem.

(266) Kommissionen visade också för handelsministeriet de dokument om Golden Sun-programmet som utfärdats av lokala finansmyndigheter i en provins och av en kommun och som lämnats in av de samarbetsvilliga exportörerna. De kinesiska myndigheterna uppmanades att lämna in relevanta liknande handlingar (dvs. som utfärdats av provinser eller kommuner) om programmet. Myndigheterna svarade att det inte hade några sådana handlingar eftersom de gäller provinser och/eller kommuner och att de därför inte kunde tillhandahålla dem.

(267) De kinesiska myndigheterna höll i sin skrivelse av den 3 juni 2013 fast vid att Golden Sun-programmet inte är avsett för tillverkare av den berörda produkten och förklarade att dessa tillverkare visserligen kan ha dragit nytta av programmet, men att det i så fall var i deras egenskap av projektansvariga för kraftverk och inte i egenskap av tillverkare av solpaneler, eftersom endast projektansvariga kan få subventioner inom ramen för detta program. I skrivelsen sägs också att kommissionen endast skulle ha bett om tre särskilt namngivna dokument som de kinesiska myndigheterna lade fram Detta stämmer inte, eftersom kommissionen vid kontrollbesöket frågade efter särskilda budgetdokument som utfärdats av finansministeriet (dessa nämndes även i kommissionens skrivelse av den 23 maj 2013) och av de lokala myndigheterna på de orter där de exporterande tillverkarna var belägna (med hänvisning till specifika dokument som de exporterande tillverkarna hade överlämnat), men som de kinesiska myndigheterna beslutade att inte lämna in.

(268) Kommissionen begärde också särskild information om de utbetalningar som gjorts genom Golden Sun till en av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet, där denna exportör hade levererat den berörda produkten och fått intäkter direkt från myndigheterna. Inte heller i detta fall kunde de kinesiska myndigheterna förklara situationen och lägga fram några närmare uppgifter under kontrollbesöket, utan de kontaktade endast företagets jurist, som uppges ha förklarat att situationen utretts med kommissionens tjänstemän under kontrollbesöket, vilket dock inte riktigt var fallet. Situationen beskrivs närmare i skälen 276–278. Som närmare förklaras i skälen 275–278 har undersökningen visat att de samarbetsvilliga tillverkare som ingick i urvalet mycket riktigt har fått bidrag genom Golden Sun programmet, bland annat för leverans av den berörda produkten. Att de kinesiska myndigheterna menar att detta program inte skulle omfatta den berörda produkten motsägs obestridligt av de bevis och fakta som bekräftats genom undersökningen.

(269) Till följd av denna brist på samarbete från de kinesiska myndigheternas sida har kommissionen inte kunnat kontrollera flera viktiga aspekter av Golden Sun-programmet och de förmåner som faktiskt ges tillverkarna av den berörda produkten. Utöver detta lämnade de kinesiska myndigheterna inte in alla relevanta handlingar som begärdes, framför allt inte de budgetdokument om anslag från Golden Sun som hade utfärdats av finansministeriet för de år då programmet genomfördes. En del av slutsatserna av undersökningen grundar sig därför på bästa möjliga tillgängliga offentliga information, i enlighet med artikel 28 i grundförordningen.

(c) ***Rättslig grund***

(270) Den rättsliga grunden utgörs i huvudsak av ett tillkännagivande utfärdat av finansministeriet, vetenskapsministeriet och den nationella energimyndigheten den 16 juli 2009 om genomförandet av Golden Sun Demonstrationprogrammet samt en bilaga om tillfälliga åtgärder för förvaltningen av bidragsmedel inom programmet (dok. Caijian nr 397 [2009]), ett cirkulär om framgångsrikt genomförande av Golden Sun Demonstrationprogrammet (dok. nr 718 [2009]), ett cirkulär om framgångsrikt förverkligande av Golden Sun Demonstrationprogrammet 2010 (dok. nr 622 [2010]), ett cirkulär utfärdat av finansministeriet den 2 december 2010 med anvisningar om budgetposter för finansiering av

konstruktionskostnader inom Golden Sun Demonstration-programmet 2010 (dok. nr 965 [2010]), ett cirkulär utfärdat av finansmyndigheten i Hebei den 1 september 2011 om fördelningen av budgetmålen för skattelättnader inom Golden Sun-programmen 2011 (JCJ-dok. nr 336), ett cirkulär utfärdat av den kommunala finansmyndigheten i Hengshui den 8 november 2011 om fördelningen av budgetmålen för skattelättnader inom Golden Sun-programmen 2011 (HCJ-dok. nr 135).

(d) ***Slutsatser av undersökningen***

(271) Golden Sun-programmet inrättades 2009 för att främja tekniska framsteg och den planlagda utvecklingen av solcellsindustrin. Finansministeriet, vetenskapsministeriet och den nationella energimyndigheten ansvarar på central nivå för programmet. I tillkännagivandet om Golden Sun-programmet förtecknas ett antal kriterier som måste vara uppfyllda för att ett projekt ska kunna beviljas medel genom programmet. Det krävs bland annat a) att företaget omfattas av den lokala planen för genomförande av Golden Sun Demonstration-projekt, b) att den installerade kapaciteten är minst 300 kWh, c) att konstruktionsperioden är högst ett år och driftsperioden minst tjugo år, d) att de ansvariga för solcellsprojektet har sammanlagda tillgångar på minst 100 miljoner yuan renminbin och att deras kapital uppgår till minst 30 % av investeringskostnaderna och e) att tillverkare av integrerade system och central utrustning som används för solcellsenergiprojekt ska ha valts genom anbudsförfaranden. Projekt som uppfyller kriterierna kan få upp till 50 % av de totala investeringskostnaderna från staten. Projektansvariga i avlägsna områden där det inte finns något etablerat elnät kan få stöd upp till 70 %.

(272) Företag som vill få finansiering inom ramen för programmet måste lämna in en ansökan och styrkande handlingar till den berörda statliga myndigheten. De regionala finans-, teknik- och energimyndigheter som ansvarar för programmet ska lämna in en gemensam, kortfattad rapport till finansministeriet, vetenskapsministeriet och den nationella energimyndigheten som sedan granskar de regionala projekten med avseende på de tekniska programmen, byggförhållandena, finansieringen och alla andra aspekter. Efter slutligt godkännande av regeringen fördelar finansministeriet medlen direkt till de projektansvariga och sparar relevanta handlingar som gäller godkännande och utbetalning.

(273) I praktiken lämnar de projektansvariga in en ansökan om finansiering till regeringen efter det att de ingått avtal med leverantören eller leverantörerna av den stödberättigande solcellsutrustningen (dvs. den berörda produkten). Enligt gällande lagstiftning ska dessa leverantörer väljas ut genom ett anbudsförfarande. De kinesiska myndigheterna har dock inte förklarat närmare hur de utnyttjar sin möjlighet att påverka valet av projektansvariga för den lokala planen för genomförande av Golden Sun Demonstration-projekt och hur dessa projektansvariga i sin tur väljer ut leverantören av den stödberättigande solcellsutrustningen. De kinesiska myndigheterna och de berörda parterna har inte kunnat visa att urvalsprocessen är öppen och inte diskriminerar någon eftersom de inte har lämnat in relevanta handlingar. Det finns inget som tyder på att utländsk solcellsutrustning skulle ha köpts in. En betydande del av den stödberättigande solcellsutrustningen har levererats av en och samma samarbetsvilliga tillverkare som ingick i urvalet. Med ledning av de tillgängliga uppgifterna drar därför institutionerna slutsatsen att Golden Sun-programmet har använts som ett sätt att skapa konstgjord efterfrågan för produkter från vissa utvalda kinesiska företag som tillverkar den berörda produkten. Om myndigheterna anser att projektet har rätt till stöd ska det bevilja medlen.

(274) Golden Sun-programmet utgör en subvention i enlighet med artiklarna 3.1 a i och 3.2 i grundförordningen i form av en överföring av medel från de kinesiska myndigheterna som ett bidrag till tillverkarna av den berörda produkten.

(275) Undersökningen har särskilt visat att flera samarbetsvilliga tillverkare som ingick i urvalet har erhållit bidrag direkt genom Golden Sun-programmet för installation av utrustning som drivs med solenergi i sina lokaler. De bidrag som har betalats ut till de samarbetsvilliga tillverkarna i urvalet täcker en de av de kostnader de annars skulle ha och är därmed direkt kopplade till den berörda produkten.

(276) Undersökningen har också visat att de samarbetsvilliga tillverkarna i urvalet har fått medel från programmet för att leverera den berörda produkten till icke-närstående projektansvariga. Vid undersökningen på plats konstaterades bland annat att en av de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i urvalet hade fått ett betydande engångsbelopp direkt från de kinesiska myndigheterna för alla de 40 projekt som finansierades genom Golden Sun-programmet till vilka denna hade levererat den berörda produkten. Den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren i fråga nämnde inte detta belopp i sitt svar på frågeformuläret. Finansministeriets cirkulär från 2010 visade att denna samarbetsvilliga exportör hade valts för att leverera den berörda produkten till flera icke-närstående projektansvariga inom både den privata och den offentliga sektorn. Kommissionen bad de kinesiska myndigheterna om närmare uppgifter om den direktbetalning som gjorts till den samarbetsvilliga exportören, eftersom artikel 13 i tillkännagivandet från 2009 om tillfälliga åtgärder för

Golden Sun-programmet särskilt föreskriver att bidrag ska betalas direkt till den projektansvariga (dvs. inte till den som levererar solcellsutrustningen) och de kinesiska myndigheterna uttryckligen bekräftade detta vid kontrollen. De kinesiska myndigheterna kunde alltså under kontrollbesöket inte ge någon förklaring till varför en av exportörerna i urvalet hade fått direkt finansiering. De kinesiska myndigheterna kommenterar endast ett av de 40 projekten i sin skrivelse av den 3 juni 2013 och anger bara att den projektansvariga och den samarbetsvilliga exporterande tillverkaren som ingick i urvalet hade kommit överens om att subventionen skulle betalas ut direkt till den samarbetsvilliga exporterande tillverkare som ingick i urvalet eftersom den projektansvariga inte hade tillräckligt med pengar för att betala denna. Eftersom denna icke underbyggda och mycket kortfattade förklaring endast gällde ett projekt där den samarbetsvilliga exportören ingick av de totalt 40 projekt som förtecknas i finansministeriets dokument, så har kommissionen inte tillräckligt med fakta för att kunna klargöra läget.

(277) Den samarbetsvilliga exportören i urvalet förklarade i sin skrivelse av den 24 juni 2013 att denna direktbetalning för de 40 projekten inte nämndes på grund av att den utgör en subvention till användaren, dvs. projektansvariga, och inte till leverantören. Exportören bekräftade att man hade mottagit ett direkt engångsbelopp kopplat till leveranser i de 40 projekt som anges i finansministeriets cirkulär och tillade att det är möjligt för myndigheterna att överföra medel direkt till leverantören eftersom de vill se till att dessa bidrag endast används för godkända solcellssystem och för att underlätta kontroll. Exportörens svar gällde dock endast ett projekt om vilka handlingar hade samlats in på plats, medan de övriga 39 projekten för vilka den hade fått medel direkt från Golden Sun inte nämndes alls. Även om exportören kunde visa att medlen för projektet i fråga hade bokförts som kortfristiga fordringar och inte som förskott på statligt bidrag så har inga andra uppgifter lagts fram som skulle visa att projektet, eller något av de övriga projekten, faktiskt har slutförts och inte heller att den berörda produkten för vilken bidraget hade betalats ut faktiskt har levererats. Det framgick inte heller av exportörens förklaring varför staten gjort direkta utbetalningar i strid med de ovan nämnda tillämpningsbestämmelserna, enligt vilka medlen i vanliga fall överförs från de kinesiska myndigheterna till den som är projektansvarig och inte till den som levererar utrustningen.

(278) Enligt kommissionen är de kinesiska myndigheternas förklaring om den ekonomiska överenskommelsen mellan den samarbetsvilliga exportören i urvalet och den projektansvariga inte övertygande, eftersom det verkar konstigt att två privata parter skulle ha rätt att självständigt besluta att ingå ett avtal som innebär åtgärder från en myndighet (dvs. en direkt betalning från myndigheten till leverantören som undantag från artikel 13 i 2009 års tillkännagivande) utan att myndigheterna också är involverade eller kanske ens är medvetna om det. De kinesiska myndigheterna har inte inkommit med mer ingående uppgifter om eller synpunkter på denna aspekt av utbetalningar som gjorts direkt till leverantörer och har beslutat att begränsa sitt svar till att gälla endast ett icke namngivet projekt av de 40 projekt som genomförs av de samarbetsvilliga exportörer som ingår i urvalet. I förklaringarna från exportören i fråga sägs heller inget om de kinesiska myndigheternas kommentar gällande den svåra ekonomiska situationen för den ansvariga för ett projekt som de kinesiska myndigheterna inte har specificerat. Exportörens uttalanden om möjligheten till direkt utbetalning och orsakerna till detta bekräftas inte heller av andra källor eller av de kinesiska myndigheterna.

(279) Det enda gemensamma i de få och motsägelsefulla kommentarerna från de kinesiska myndigheterna och den samarbetsvilliga exportören i urvalet, och den slutsats som därmed kan dras, är att det engångsbelopp som de kinesiska myndigheterna betalade direkt till den samarbetsvilliga exportören var nödvändigt för att se till att exportören verkligen skulle få medlen, eftersom det fanns en risk för att den projektansvariga på grund av finansiella svårigheter inte skulle betala denne. Faktum är ändå att den samarbetsvilliga exportör som ingick i urvalet inte kunde förklara hur engångsbeloppet från myndigheterna hade använts, om solcellsutrustningen faktiskt hade levererats till de projektansvariga och hur mycket de projektansvariga hade betalat, om de alls hade betalat. Eftersom inga andra uppgifter hade lämnats in eller var lättillgängliga för kommissionen konstateras det därför på grundval av artikel 28 i grundförordningen att det engångsbelopp som betalats ut till den samarbetsvilliga exportören utgör ett direkt finansiellt bidrag i den mening som avses i artikel 3.1 a i i grundförordningen.

(280) Kommissionen konstaterar vidare att de bidrag som leverantörerna av den berörda produkten har fått, antingen som projektansvariga eller när de enligt uppgift har levererat solcellsutrustning till icke-närstående projektansvariga, utgör en förmån enligt artikel 3.2 i grundförordningen. De medel som beviljas genom Golden Sun-programmet ger tillverkare av den berörda produkten, om de är projektansvariga, möjlighet att spara på kostnaderna för installation av utrustning som drivs med solenergi i sina lokaler. Tillverkare av den berörda produkten får, om de är leverantörer av solcellsutrustning till icke-närstående projektansvariga, behålla de medel som beviljas genom Golden Sun-programmet direkt utan att de facto behöver tillhandahålla utrustningen, vilket skyddar dem från risken för att icke-närstående projektansvariga inte betalar dem. I det senare fallet får alltså tillverkarna av den berörda produkten en betalning som de annars inte skulle ha fått från den icke-närstående projektansvariga.

(281) Detta subventionssystem är också selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den myndighet som beviljar subventionen omfattas av lagstiftning enligt vilken endast vissa företag som uppfyller kriterierna i lagstiftningen har tillgång till systemet, dvs. i stort sett endast företag inom solenergisektorn. Systemet är selektivt också av den anledningen att varken valet av leverantör av solcellsutrustning eller av projektansvariga bygger på öppen och icke-diskriminerande konkurrensutsättning och att det förekommer direkta utbetalningar från de kinesiska myndigheterna till leverantörer av solcellsutrustning, vilket leder till att endast vissa leverantörer av solcellsutrustning omfattas av det. Programmet uppfyller inte kraven på att de inte får vara selektiva i artikel 4.2 b i grundförordningen, eftersom villkoren för stödberättigande och de faktiska kriterierna för urval av företag som ska ingå i de lokala planerna för genomförande av projekt och för de slutliga projekt som ska väljas ut på grundval av de olika tekniska och ekonomiska aspekter inte är objektiva och inte tillämpas automatiskt.

(e) ***Slutsats***

(282) Golden Sun-programmet är en selektiv subvention i form av bidrag. Undersökningen har visat att vissa av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet har dragit nytta av detta stöd.

(f) ***Beräkning av subventionens storlek***

(283) Följande subventionsnivåer fastställdes för detta program under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i urvalet:

Programmet Golden Sun Demonstration	
Företag/grupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,24 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,09 %
JA Group	0,00 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,02 %
Jinko Solar Co Ltd och närstående företag	0,05 %

3.4.3. *Program för befrielse eller nedsättning av direkta skatter*

3.4.3.1. Programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för företag med utländska investeringar

(a) ***Inledning***

(284) I klagomålet hävdades att det sedan 1991 funnits en särskild lagstiftning för att uppmuntra utländska investeringar i Kina, *Foreign Invested Enterprise and Foreign Enterprise Income Tax Law* (nedan kallad *FIE-lagen*). Bland förmånerna för företag med utländska investeringar (*Foreign Invested Enterprises*, nedan kallade *FIE-företag*) finns ett subventionsprogram ”två år gratis, tre år 50 %” som innebär fullständig skattebefrielse under de första två åren av lönsamhet för FIE-företag och hälften av den tillämpliga skattesatsen under de följande tre åren.

(285) Programmet ”två år gratis, tre år 50 %” finns också i en variant för företag som bedöms vara företag med ny och avancerad teknik och som är lokaliserade i vissa bestämda områden. Förmånerna i denna variant av programmet kan tillämpas även efter 2013. Undersökningen visade att en samarbetsvillig exportör (Yingli Hainan) drog fördel av detta program med början 2011, med fullständig skattebefrielse 2011 och 2012 och en sänkning av skattesatsen med 50 % under de följande tre åren.

(286) Kommissionen försökte att kontrollera detta program med de kinesiska myndigheterna under kontrollbesöket. Myndigheterna gav dock inte någon information om denna variant av programmet ”två år gratis, tre år 50 %”. I sin skrivelse av den 3 juni 2013 argumenterade de kinesiska myndigheterna för att detta program inte omfattades av klagomålet och inte utgjorde ett ersättningsprogram för den variant av programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för FIE-företag som nämndes i klagomålet, som tillämpades utan geografiska begränsningar. Kommissionen noterar dessa förklaringar från myndigheterna och förstår att detta skatteprogram formellt sett är fristående från programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för FIE-företag. Men med tanke på att förmånerna fortsätter efter FIE-programmets påstådda upphörande och att deras mekanismer, karaktär och effekter är desamma som enligt programmet för FIE-företag samt att det rapporterats av en av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet, anser kommissionen att det är nära sammanhängande med programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för FIE-företag, som en fortsättning av samma program och att det bör utjämnas. I samband med detta noterar kommissionen

att artikel 10.1 i grundförordningen tillåter undersökningar av en ”påstådd subvention” som klaganden anger, och inte hänvisar till något ”påstått subventionsprogram”. Eftersom de båda programmen i detta fall innehåller samma subvention, dvs. ett bortfall av företagsskatt, har kommissionen rätt att undersöka dem som en enda subvention.

(b) ***Rättslig grund***

(287) Programmets rättsliga grund är artikel 8 i FIE-lagen och artikel 72 i genomföranderegelerna till FIE-lagen (Implementation Rules of the Income tax Law of the People's Republic of China of Foreign-Invested Enterprises and Foreign Enterprises). Enligt de kinesiska myndigheterna avslutades detta program med antagandet den 16 mars 2007 av 2008 års lag om inkomstskatt för företag (Enterprise Income Tax Law, nedan kallad EIT-lagen) vid den 5:e sessionen av Folkrepubliken Kinas 10:e nationella folkkongress, närmare bestämt av artikel 57 i EIT-lagen, med en utfasning av förmånerna till och med utgången av 2012.

(288) Den rättsliga grunden för det särskilda programmet ”två år gratis, tre år 50 %” är dekret nr 40 [2007], dvs. statsrådets meddelande om genomförande av förmånliga övergångsregler om inkomstskatt för företag med avancerad teknik etablerade i den speciella ekonomiska zonen och Shanghai Pudongs nya distrikt, baserad på artikel 57.3 i EIT-lagen tillsammans med de administrativa åtgärderna för fastställande av företag med ny och avancerad teknik.

(c) ***Undersökningens resultat***

(289) Endast produktionsföretag med utländska investeringar som förväntas vara verksamma i minst tio år är undantagna från inkomstskatt. Undantaget startar det första år företaget är lönsamt och sträcker sig över de två första åren, och följs av en sänkning med femtio procent av de tillämpliga skattesatserna för de följande tre åren.

(290) I den särskilda varianten, måste stödberättigade företag också ha fått status som företag med ny och avancerad teknik genom en särskild administrativ certifiering, dvs. att de är företag med centrala immateriella rättigheter och också uppfyller villkoren i artikel 93 i genomförandeföreskrifterna till EIT-lagen.

(291) Varje företag som avser att ansöka om detta program måste skicka in ett årligt skatteformulär för företagsskatt med tillägg och årsredovisning till de statliga skattemyndigheterna. Detta förfarande gäller också den särskilda varianten.

(292) De kinesiska myndigheterna hävdar att programmet successivt avskaffas sedan ikraftträdandet av EIT-lagen 2008 och att dess förmåner är tillgängliga till och med 2012. Myndigheterna har också angett att det inte finns något ersättningsprogram för FIE-företag och att skattebehandlingen av dessa numera är densamma som av andra företag. Kommissionen noterar att detta skatteprogram har medfört förmåner under undersökningsperioden eftersom flera solcellstillverkare har dragit fördel av det under undersökningsperioden. Det kan dessutom inte uteslutas att programmets förmåner fortfarande är tillgängliga eller att ett liknande ersättningsprogram finns tillgängligt eller kommer att införas i framtiden. Som förklaras ovan visade undersökningen till och med att det fanns varianter av programmet ”två år gratis, tre år 50 %” som fortsätter att gynna solpaneltillverkare. Programmet anses därför fortfarande vara utjämningsbart.

(293) Den särskilda varianten användes av en samarbetsvillig exportör, dvs. Yingli Green Energy.

(d) ***Slutsats***

(294) Programmet utgör en subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii och artikel 3.2 i grundförordningen i form av uteblivna statliga intäkter som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån.

(295) Subventionssystemet är selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den lagstiftning som den beviljande myndigheten omfattas av begränsar tillgången till detta system till vissa företag som klassificeras som FIE-företag och som uppfyller vissa villkor som fastställs i den berörda lagstiftningen.

(296) Därmed bör denna subvention betraktas som utjämningsbar.

(297) Den särskilda varianten bör anses vara en subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii och artikel 3.2 i grundförordningen i form av uteblivna statliga intäkter som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån.

(298) Subventionssystemet är selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den lagstiftning som den beviljande myndigheten omfattas av begränsar tillgången till detta system till vissa företag och industrier som klassificeras som främjade, till exempel solcellsindustrin. Systemet är också selektivt enligt artikel 4.3 eftersom subventionerna är begränsade till vissa regioner.

(299) Följaktligen bör denna variant anses vara utjämningsbar.

(e) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(300) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljats mottagarna anses vara det totala beloppet skatt att betala enligt den normala skattesatsen, med avdrag för det som betalades med den förmånliga skattesatsen. De utjämningsbara beloppen baseras på uppgifter från företagens skattedeklarationer för 2011. Eftersom de reviderade deklarationerna för skatteåret 2012 inte fanns tillgängliga för någon av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet beaktades uppgifterna för hela året som skulle beskattas 2011.

(301) I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen fördelades detta subventionsbelopp (täljare) på den totala försäljningsomsättningen under undersökningsperioden, eftersom subventionen inte var knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter.

(302) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Programmet ”två år gratis, tre år 50 %”	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,35 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
JingAo Group och närstående företag	0,47 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	1,03 %

3.4.3.2. Sänkning av inkomstskatt för exportorienterade FIE-företag

(303) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.3.3. Inkomstskatteförmån för FIE-företag baserad på geografisk lokalisering

(304) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.3.4. Skattesänkning för FIE-företag vid köp av utrustning tillverkad i Kina

(305) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.3.5. Skatteavdrag för forskning och utveckling hos FIE-företag

(a) ***Inledning***

(306) I klagomålet hävdades att FIE-företag är berättigade till skatteförmåner för sin forsknings- och utvecklingsverksamhet genom ett skatteavdrag på 150 % för sina utgifter om dessa ökade med minst 10 % jämfört med föregående år.

(307) De kinesiska myndigheterna hävdade att detta system hade avslutats i och med ikraftträdandet av EIT-lagen 2008 och att någon utfasningsperiod inte tillämpades. Flera av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet anmälde dock att de hade dragit fördel av ett liknande program enligt EIT-lagen 2008, vilket visade att förmånsprogrammet för FIE-företag med avdrag för kostnader för forskning och utveckling ersattes av ett särskilt program 2008. De kinesiska myndigheterna lämnade inte några ytterligare uppgifter om skatteavdraget på 150 % i sitt frågeformulär eller i sitt svar på skrivelsen med begäran om kompletteringar.

(b) ***Rättslig grund***

(308) Systemet har sin rättsliga grund i artikel 30.1 i EIT-lagen och i artikel 95 i tillämpningsföreskrifterna till EIT-lagen och de administrativa åtgärderna för bestämning av företag med ny och avancerad teknik (Guo Ke Fa Huo [2008] No. 172), samt i artikel 93 i tillämpningsföreskrifterna till EIT-lagen, tillsammans med meddelandet från den statliga myndigheten för beskattning om frågor rörande inkomstskatt för företag med ny och avancerad teknik (Guo Shui Han [2008] No. 985).

(309) Enligt artikel 95 ska ett ytterligare avdrag på 50 % av utgifter för forskning och utveckling som nämns i artikel 30.1 beviljas för sådana utgifter avseende produkter med ny och avancerad teknik, så att de omfattas av en avskrivning på 150 % av kostnaderna för immateriella tillgångar.

(c) ***Undersökningens resultat***

(310) Som nämnts ovan lämnade de kinesiska myndigheterna inte några relevanta uppgifter angående detta system i frågeformuläret eller i skrivelsen med kompletteringar. Systemet utjämnades redan i undersökningen om bestruket finpapper ([1]) och i undersökningen om stålprodukter belagda med organiskt material ([2]). De berörda rättsliga bestämmelserna visar att systemet ger en förmån till företag som formellt erkänns som företag med ny och avancerad teknik. Dessa företag måste också ådra sig utgifter i syfte att utveckla nya tekniker, produkter och verksamhetsområden. Stödberättigade företag kan dra av ytterligare 50 % av sina FoU-utgifter från inkomstskatten. Utgifter för immateriella FoU-tillgångar berättigar också företagen till avdrag på 150 % av deras faktiska kostnader.

(311) Undersökningen visade att de företag som drar fördel av detta system ska lämna in sin skattedeklaration och berörda bilagor. Det faktiska beloppet på förmånen inkluderas både i deklarationen och i bilaga V. Endast företag som har erhållit det formella certifikatet med erkännande av dem som ett företag med ny och avancerad teknik är berättigade till systemet.

(d) ***Slutsats***

(312) Systemet utgör en subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii och artikel 3.2 i grundförordningen i form av uteblivna statliga intäkter som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån.

(313) Subventionssystemet är selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom lagstiftningen begränsar omfattningen av detta system till vissa företag som erkänns som företag med ny och avancerad teknik och som ådrar sig FoU-utgifter för utvecklandet av nya tekniker, produkter och verksamhetsområden.

(314) Därmed bör denna subvention betraktas som utjämningsbar.

(e) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(315) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljats mottagarna anses vara det totala beloppet skatt att betala enligt den normala skattesatsen, med avdrag för det som betalades enligt det ytterligare avdraget på 50 % av de faktiska FoU-utgifterna för de godkända projekten. De utjämningsbara beloppen baseras på uppgifter från företagens skattedeklarationer för 2011. Eftersom de reviderade deklarationerna för skatteåret 2012 inte fanns tillgängliga för någon av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet beaktades uppgifterna för hela året som skulle beskattas 2011.

([1]) Skäl 116 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 452/2011 av den 6 maj 2011 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av bestruket finpapper med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 128, 14.5.2011, s. 18).

([2]) Skäl 226 i rådets genomförandeförordning (EU) nr 215/2013 av den 11 mars 2013 om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av vissa stålprodukter belagda med organiskt material med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 73, 15.3.2013, s. 16).

(316) I enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen fördelades detta subventionsbelopp (täljare) på den totala försäljningsomsättningen under undersökningsperioden, eftersom subventionen inte var knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter.

(317) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Skatteavdrag för forskning och utveckling	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,10 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,49 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
JingAo Group och närstående företag	0,02 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,29 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	0,33 %

3.4.3.6. Skatteåterbäring för återinvesteringar av vinster i exportorienterade FIE-företag

(318) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.3.7. Skatteförmånsprogram för FIE-företag som erkänns som företag med ny och avancerad teknik

(319) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden, eftersom företagen drog fördel av det nya program som ersatte denna förmån. Detta beskrivs mer detaljerat i punkt 3.4.4.8.

3.4.3.8. Skatteavdrag för företag med ny och avancerad teknik inblandade i utvalda projekt

(a) ***Inledning***

(320) Enligt programmet kan ett företag som erkänts som ett företag med ny och avancerad teknik dra fördel av en sänkt inkomstskatt på 15 % jämfört med de vanliga 25 %. EU fann programmet vara utjämningsbart i undersökningarna om bestruket finpapper och om stålprodukter belagda med organiskt material; även de amerikanska myndigheterna har funnit programmet utjämningsbart.

(b) ***Rättslig grund***

(321) Programmets rättsliga grund är artikel 28.2 i EIT-lagen, tillsammans med de administrativa åtgärderna för att fastställa företag med ny och avancerad teknik (Guo Ke Fa Huo [2008] No. 172) och artikel 93 i genomförandeföreskrifterna till EIT-lagen, tillsammans med den statliga administrationens meddelande om frågor kring inkomstskatt från företag med ny och avancerad teknik (Guo Shui Han [2008] No. 985).

(c) ***Undersökningens resultat***

(322) Systemet är tillgängligt för företag erkända som företag med ny och avancerad teknik som är i behov av centralt statligt stöd. Företagen ska ha grundläggande och självständiga immateriella rättigheter och måste uppfylla ett antal villkor: i) deras producenter måste omfattas av tillämpningsområdet för produkter på områden med ny och avancerad teknik som får centralt statligt stöd, ii) de totala FoU-utgifterna ska uppgå till en viss andel av de totala försäljningsintäkterna, iii) inkomster från produkter med ny och avancerad teknik ska stå för en viss andel av de totala försäljningsintäkterna, iv) anställda inom FoU ska stå för en viss andel av det totala antalet anställda och v) andra villkor som fastställs i de administrativa åtgärderna för företag med ny och avancerad teknik från 2008.

(323) Företag som drar fördel av detta system måste lämna in sin skattedeklaration och berörda bilagor. Det faktiska beloppet på förmånen inkluderas både i deklarationen och i bilaga V.

(d) ***Slutsats***

(324) Systemet bör följaktligen anses vara en subvention i enlighet med artikel 3.1 a ii och artikel 3.2 i grundförordningen eftersom det förekommer ett ekonomiskt bidrag i form av uteblivna statliga intäkter som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån. Förmånen för mottagaren är lika med den skatteminskning som programmet medför enligt artikel 3.2 i grundförordningen.

(325) Subventionen är selektiv i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den är begränsad till de företag som certifieras som företag med ny och avancerad teknik och som uppfyller samtliga villkor i de administrativa åtgärderna från 2008. Det finns inte heller några objektiva kriterier fastställda i lagstiftning eller av den beviljande myndigheten om berättigande till systemet, och det är inte heller automatiskt i enlighet med artikel 4.2 b i grundförordningen.

(326) Därmed bör denna subvention betraktas som utjämningsbar.

(e) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(327) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljats mottagarna anses vara det totala beloppet skatt att betala enligt den normala skattesatsen, med avdrag för det som betalades med den förmånliga skattesatsen. De utjämningsbara beloppen baseras på uppgifter från företagens skattedeklarationer för 2011. Eftersom de reviderade deklarationerna för skatteåret 2012 inte fanns tillgängliga för någon av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet beaktades uppgifterna för hela året som skulle beskattas 2011.

(328) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Skatteavdrag för företag med ny och avancerad teknik inblandade i utvalda projekt	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,42 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,35 %
JingAo Group och närstående företag	0,13 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,86 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	0,00 %

3.4.3.9. Förmånlig inkomstskatt för företag i nordöstra regionen

(329) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.3.10. Skatteprogram i Guangdong-provinsen

(330) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.4. *Program för indirekta skatter och importtullsatser*

3.4.4.1. Momsundantag och importtullrabatter vid användning av importerad utrustning

(a) ***Inledning***

(331) Detta program medför ett undantag från moms och importtullar till förmån för FIE-företag eller inhemska företag vid import av kapitalvaror för användning i produktionen. För att dra fördel av denna förmån får inte kapitalvarorna omfattas av en förteckning över icke-stödberättigande varor och det sökande företaget måste

erhålla ett certifikat för statsfrämjat projekt som utfärdas av de kinesiska myndigheterna eller av den nationella utvecklings- och reformkommissionen i enlighet med berörd lagstiftning om investeringar, skatter och tullar. Programmet utjämnades i antisubventionsförfarandena angående bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material.

(b) ***Rättslig grund***

(332) Programmets rättsliga grund är statsrådets cirkulär om anpassade skatter för importerad utrustning, Guo Fa No. 37/1997, finansministeriets, allmänna tullmyndighetens och den statliga skattemyndighetens meddelande om anpassning av vissa förmånliga importtullregler, finansministeriets, allmänna tullmyndighetens och den statliga skattemyndighetens tillkännagivande [2008] nr 43, NDRC:s meddelande om relevanta frågor rörande bekräftelse på inhemskt eller utländskt finansierade projekt vars utveckling stöds av staten, nr 316 2006 av den 22 februari 2006 och förteckningen över varor icke undantagna från tull för företag med utländska investeringar eller inhemska företag, 2008.

(c) ***Undersökningens resultat***

(333) Programmet anses vara ett ekonomiskt bidrag i form av uteblivna statliga intäkter i enlighet med artikel 3.1 a ii i grundförordningen eftersom FIE-företag och andra stödberättigade inhemska företag befrias från betalning av moms och/eller tullar som de annars skulle betala. De mottagande företagen beviljas därmed en förmån enligt artikel 3.2 i grundförordningen. Programmet är selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den lagstiftning enligt vilken den beviljande myndigheten agerar begränsar omfattningen till företag som investerar enligt särskilda kategorier som uttömmande definieras i lagstiftningen, och som antingen tillhör den främjade kategorin eller den begränsade kategorin b i förteckningen med riktlinjer för företag med utländska investeringar och tekniköverföring eller de som överensstämmer med förteckningen över nyckelindustrier, produkter och teknik vars utveckling stöds av staten. Det finns inte heller några objektiva kriterier som begränsar berättigandet till programmet och inte några entydiga belägg för att berättigandet skulle vara automatiskt i enlighet med artikel 4.2 b i grundförordningen.

(d) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(334) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljas mottagarna anses vara beloppet av den moms och de tullar på den importerade utrustningen som undantas. För att se till att det utjämningsbara beloppet bara omfattade undersökningsperioden avskrevs den mottagna förmånen för utrustningens hela livslängd i enlighet med företagets normala redovisningsförfaranden.

(335) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Momsundantag och importtullrabatter vid användning av importerad utrustning

Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,24 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,44 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,38 %
JingAo Group och närstående företag	0,35 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,78 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,07 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,63 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	0,00 %

3.4.4.2. Momsrabatter för FIE-företags inköp av utrustning tillverkad i Kina

(a) ***Inledning***

(336) Programmet erbjuder ett undantag från moms vid FIE-företags inköp av inhemskt tillverkad utrustning. För att dra fördel av undantaget får utrustningen inte vara upptagen på en förteckning över icke-stödberättigande utrustning och dess värde får inte överstiga en viss nivå. Programmet utjämnades i antisubventionsförfarandena angående bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material.

(b) ***Rättslig grund***

(337) Programmets rättsliga grund är de provisoriska åtgärderna för administration av skatteåterbäring vid köp av inhemskt tillverkad utrustning av FIE-företag, provåtgärderna för administration av skatterabatt vid köp av kinesiskt tillverkad utrustning för projekt med utländska investeringar och finansministeriets och den statliga skattemyndighetens meddelande om upphörande av rabatten för köp av inhemsk utrustning av FIE-företag.

(c) ***Undersökningens resultat***

(338) De kinesiska myndigheterna hävdade i sitt svar på antisubventionsfrågeformuläret att programmet hade upphört från och med den 1 januari 2009 och hänvisade till finansministeriets och den statliga skattemyndighetens cirkulär om upphörande av rabatten för köp av inhemskt tillverkad utrustning av FIE-företag (CAISHUI{2008} No. 176). Undersökningen visade dock att flera av de exporterande tillverkarna i urvalet drog fördel av detta system under undersökningsperioden. De berörda exportörerna i urvalet lämnade detaljerade uppgifter om systemet, bland annat om beloppet av den mottagna förmånen. Med beaktande av detta drogs slutsatsen att de kinesiska myndigheterna inte lämnade tillförlitliga uppgifter om programmet och att som förhållandet för några av de exporterande tillverkarna visar programmet fortfarande fortsätter.

(339) Eftersom de kinesiska myndigheterna inte tillhandahöll de begärda uppgifterna stödde sig kommissionen på de uppgifter som lämnades in av de exporterande tillverkarna i urvalet.

(340) Programmet anses vara ett ekonomiskt bidrag i form av uteblivna statliga intäkter i enlighet med artikel 3.1 a ii i grundförordningen eftersom FIE-företag befrias från betalning av moms som de annars skulle betala. De mottagande företagen beviljas därmed en förmån enligt artikel 3.2 i grundförordningen. Programmet är selektivt i den mening som avses i artikel 4.2 a i grundförordningen, eftersom den lagstiftning enligt vilken den beviljande myndigheten agerar begränsar omfattningen till FIE-företag som köper in inhemskt tillverkad utrustning, och som tillhör den främjade kategorin och den begränsade kategorin B i förteckningen över utländskt finansierade företag och till utrustning inköpt på den inhemska marknaden förtecknad i förteckningen över nyckelindustrier, produkter och teknik som främjas av staten. Dessutom begränsar provåtgärderna för administration av skatterabatt vid köp av kinesiskt tillverkad utrustning för projekt med utländska investeringar förmånen till att gälla de FIE-företag som tillhör den främjade kategorin i förteckningen över industrier med utländska investeringar eller förteckningen över fördelaktiga industrier med utländska investeringar i de centrala och västra regionerna i Kina. Det finns inte heller några objektiva kriterier som begränsar berättigandet till programmet och inte några entydiga belägg för att berättigandet skulle vara automatiskt i enlighet med artikel 4.2 b i grundförordningen. Programmet är också selektivt enligt artikel 4.4 b i grundförordningen eftersom det beror på användningen av inhemska snarare än importerade varor.

(d) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(341) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljas mottagarna anses vara beloppet av den moms på den inhemska utrustningen som undantas. För att se till att det utjämningsbara beloppet bara omfattade undersökningsperioden avskrevs den mottagna förmånen för utrustningens hela livslängd i enlighet med normal branschstandard.

(342) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Momsrabatter för FIE-företags inköp av utrustning tillverkad i Kina	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,00 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
JingAo Group och närstående företag	0,07 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	0,03 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,15 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	0,05 %

3.4.4.3. Moms- och tullundantag för inköp av fasta tillgångar enligt program för utveckling av utrikeshandeln

(343) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.5. *Tillhandahållande av varor och tjänster från myndigheter för mindre än skälig ersättning*

3.4.5.1. Tillhandahållande av polykisel från myndigheter för mindre än skälig ersättning

(344) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.5.2. Tillhandahållande av aliminiumprofiler från myndigheter för mindre än skälig ersättning

(345) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.5.3. Tillhandahållande av glas från myndigheter för mindre än skälig ersättning

(346) Undersökningen visade att företagen i urvalet inte hade mottagit några förmåner av detta program under undersökningsperioden.

3.4.5.4. Tillhandahållande av energi från myndigheter

(a) ***Inledning***

(347) Klaganden hävdade att vissa kinesiska tillverkare av polykisel har dragit fördel av billig el som tillhandahållits för mindre än skälig ersättning.

(b) ***Undersökningens resultat***

(348) Undersökningen fastställde att för många av de exporterande tillverkarna i urvalet ingick en närstående polykiseltillverkare i deras företagsgrupp. Det visade sig att en grupp av exporterande tillverkare i urvalet, LDK Solar, regelbundet fick betydande subventioner på elavgiften från den finansiella avdelningen i den ekonomiska zonen Xin Yu. Även om företaget i detta fall inte drog direkt fördel av en lägre eltaxa än den som annars fanns på marknaden, resulterade de betydande rabatter som den finansiella avdelningen i den ekonomiska zonen Xin Yu tillhandahöll i en situation där företaget fick förmåner genom tillhandahållandet av billig el och som därför fyllde samma funktion som ett tillhandahållande av myndigheterna till priser under marknadsnivå. I alla fall, även om rabatten skulle betraktas som ett stöd, så hänger åtgärden samman med klagandens påstående och omfattas av undersökningens tillämpningsområde. I själva verket fick det berörda företaget i LDK-gruppen tillbaka nästan hela elavgifterna under undersökningsperioden.

(349) LDK Solar-gruppen fick genom den närstående polykiseltillverkaren ett ekonomiskt bidrag i enlighet med artikel 3.1 a ii i grundförordningen genom att de lokala myndigheterna gav elavgiftssubventioner, eller i enlighet med artikel 3.1 a i. Detta innebär ett ekonomiskt bidrag från myndigheterna i form av tillhandahållande av andra varor än allmän infrastruktur i den mening som avses i grundförordningen. Alternativt är det en direkt överföring av medel.

(350) LDK Solar har fått en förmån i enlighet med artikel 3.2 i grundförordningen i den utsträckning som myndigheterna tillhandahållit el för mindre än skälig ersättning. Det har fastställts att denna exportör på grund av elavgiftssubventionerna i praktiken betalagade en lägre taxa än den allmänt tillgängliga. Den direkta överföringen av medel innebär en förmån eftersom det innebär ett icke-återbetalningsbart stöd som inte finns på marknaden.

(351) Subventionen i form av billigt tillhandahållande av el genom en rabatt till en av tillverkarna i urvalet är selektiv i enlighet med artikel 4.2 a i grundförordningen eftersom dessa subventioner endast betalats till LDK. Subventionen är också geografiskt selektiv för vissa företag inom den ekonomiska zonen Xin Yu. Eftersom LDK och de kinesiska myndigheterna inte samarbetat med anmälning av denna subvention har de nämnda resultaten gjorts utifrån tillgängliga uppgifter.

(c) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(352) Subventionsbeloppet är lika med beloppet av rabatten under undersökningsperioden.

(353) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

El för mindre än skälig ersättning	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,00 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,00 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,00 %
JingAo Group och närstående företag	0,00 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	2,45 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,00 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	0,00 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	0,00 %

3.4.5.5. Tillhandahållande av rätt till markanvändning för mindre än skälig ersättning

(a) ***Inledning***

(354) Klaganden hävdade att de kinesiska myndigheterna ger kinesiska tillverkare av den berörda produkten rätt till markanvändning för mindre än skälig ersättning i och med att nationella och lokala myndigheter tillhandahåller rättigheter som inte är förenliga med marknadsprinciper.

(355) De kinesiska myndigheterna hävdade att det finns en standardiserad och ordnad konkurrensutsatt marknad för mark där handel med rätt till markanvändning måste ske offentligt i enlighet med lagstiftningen för marknaden för mark. Myndigheterna menade också att mark för industriell och kommersiell användning bör erhållas på en öppen marknad genom anbud, auktion och konkurrens, samt att oavsett antalet bud eller utgångspris ska det slutliga betalda priset vara representativt för marknadspriset som bestäms genom tillgång och efterfrågan på en fri marknad. Myndigheterna hävdade också att överföringen av rätt till markanvändning inte får inkludera begränsningar i meddelandet om överföringen genom anbudsförfarande, auktion eller prissättning som påverkar en rättvis konkurrens.

(356) De kinesiska myndigheterna gav inte några uppgifter avseende faktiska priser på rätt till markanvändning och utgångspriser på mark satta av myndigheterna. De uppgifter som myndigheterna tillhandahöll om transaktioner kring rätten till markanvändning enligt begäran i frågeformuläret var ofullständiga. När myndigheterna korrigerade sitt ursprungliga svar på frågeformuläret i samband med kontrollbesöket bekräftade man också att vissa av de anmälda transaktionerna omfattades av ett anbudsförfarande. De detaljer som efterfrågades i frågeformuläret angående antalet bud och skillnaden mellan utgångspris och slutligt pris tillhandahölls dock inte.

(357) Under sitt kontrollbesök begärde kommissionen belägg för de kinesiska myndigheternas påstående att överföringen av rättigheter för markanvändning görs genom anbud, prissättning eller auktion. I enlighet med artikel 11 i bestämmelserna om tilldelning av statsägda rätter till markanvändning genom budgivning, auktion och kvotering ska den ansvariga statliga myndigheten utfärda offentliga meddelanden när ett förfarande för anbud/auktion/prissättning äger rum. Med detta som grund

begärde kommissionen tillgång till alla offentliga meddelanden för transaktionerna som omfattades av dessa förfaranden för att samla in och kontrollera de uppgifter som begärdes i frågeformuläret. De kinesiska myndigheterna tillhandahöll dock inte några av dessa meddelanden med påståendet att dessa inte längre fanns. Kommissionen kunde därför inte kontrollera de uppgifter om de exporterande tillverkarna i urvalets transaktioner av rättigheter för markanvändning.

(358) Kommissionen informerade de kinesiska myndigheterna om sitt övervägande att tillämpa bestämmelserna i artikel 28 i förordning (EG) nr 597/2009 på detta subventionssystem, och eftersom de kinesiska myndigheterna i sitt svar på kommissionens skrivelse av den 23 maj 2013 inte tillhandahöll en tillfredsställande förklaring eller några nya belägg i frågan, grundar kommissionen sina resultat på de tillförlitligaste tillgängliga uppgifterna, dvs. i det här fallet de uppgifter som lämnades av de exporterande tillverkarna i urvalet och andra offentligt tillgängliga uppgifter.

(359) Med antagandet att det inte finns något marknadspris på mark i Kina, önskade kommissionen också få de kinesiska myndigheternas synpunkter på möjliga referensvärden. Även om detta endast var ett antagande och på intet sätt ett resultat eller en slutsats när frågeformuläret skickades till de kinesiska myndigheterna, uttryckte dessa sin åsikt att antagandet var falskt och lämnade inte några konkreta uppgifter om möjliga referensvärden. Man uttryckte endast åsikten att i den utsträckning som något referensvärde skulle användas, borde det vara de priser som kinesiska icke-främjade företag skulle behöva betala för samma mark. Eftersom de inte lämnade några uppgifter om vilka företag som inte var främjade och inte heller några uppgifter om de priser som dessa företag betalar för mark för industriell användning i Kina, kunde kommissionen inte bedöma om dessa priser utgör ett lämpligt referensvärde. I samband med detta bör det noteras att kommissionen i sina tidigare undersökningar angående bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material fann att tillhandahållandet av rättigheter för markanvändning till dessa industrier inte heller respekterade marknadsprinciperna.

(b) ***Rättslig grund***

(360) Tillhandahållandet av rättigheter för markanvändning i Kina regleras av den kinesiska lagen om markförvaltning.

(c) ***Undersökningens resultat***

(361) Enligt artikel 2 i lagen om markförvaltning ägs all mark av myndigheterna eftersom marken i enlighet med den kinesiska konstitutionen och relevanta rättsliga bestämmelser tillhör Kinas befolkning kollektivt. Ingen mark kan säljas men rättigheter för markanvändning kan tilldelas i enlighet med lagen. De statliga myndigheterna kan tilldela sådana rättigheter genom offentliga anbud, prissättning eller auktioner.

(362) De exporterande tillverkarna i urvalet lämnade uppgifter om den mark de besitter samt om de flesta berörda kontrakt eller certifikat för rätt till markanvändning, men de kinesiska myndigheterna lämnade endast mycket begränsad information om prissättningen av dessa rättigheter.

(363) Som nämnts hävdade de kinesiska myndigheterna att rättigheter för markanvändning i Kina tilldelas genom anbud, auktion och konkurrens. Detta föreskrivs också i artikel 137 i Kinas lag om reala rättigheter.

(364) Det system som de kinesiska myndigheterna beskriver fungerar dock i praktiken inte alltid på samma sätt. Under kontrollen av de exporterande tillverkarna i urvalet erhöll kommissionen några meddelanden som utfärdats av berörda myndigheter om rättigheter för markanvändning tillgängliga för överföring. Medan ett meddelande uttryckligen begränsar de potentiella köparna av rätten till markanvändning till solcellsindustrin ([1]), anger ett annat gränser för det pris som myndigheterna från början satt och tillåter inte marknaden att bestämma priset. ([2]) Auktionerna i sig förefaller inte erbjuda en reel konkurrens eftersom det i många fall som sågs under kontrollbesöken på plats hos de exporterande tillverkarna bara var ett företag som lämnade bud (solcellstillverkaren i urvalet) och att därför deras öppningsbud (det värde som angetts av det lokala markkontoret) blev det slutliga priset per kvadratmeter.

(365) Ovanstående belägg motsäger de kinesiska myndigheternas påstående att de priser som betalas för rätt till markanvändning i Kina är representativa för marknadspriset som bestäms av tillgång och efterfrågan på en fri marknad, och att överföringen av rätt till markanvändning inte får inkludera begränsningar i meddelandet om överföringen genom anbudsförfarande, auktion eller prissättning som påverkar en rättvis konkurrens Undersökningen visade också att vissa av de exporterande tillverkarna i urvalet fick återbetalningar från de lokala myndigheterna för att kompensera för de (redan låga) priser de betalade för rättigheter för markanvändning.

([1]) Meddelande om anbudsinfordran för tilldelning av statligt ägd byggnadsmark i staden Yangzhou för industriell användning med nyttjanderätt (områdesnr 2008G017, 2008G018 och 2008G019), Yangzhou Municipal Land Resources Bureau, 30.1.2008.

([2]) Artikel 7 i meddelande om överföring av nyttjanderätt till statligt ägd mark (2009-02) i Tianwei, utfärdat av stadsmarkkontoret i Baoding.

(366) Utöver de låga priserna fick vissa av de exporterande tillverkarna i urvalet andra medel relaterade till inköp av rättigheter för markanvändning som i praktiken ytterligare minskade det faktiska priset som betalades för rättigheterna.

(367) Resultatet av undersökningen bekräftar att läget när det gäller tillhandahållande och förvärv av mark i Kina är oklart och saknar öppenhet och att priserna ofta fastställs godtyckligt av myndigheterna. Myndigheterna fastställer priserna enligt systemet för urban markvärdering, som bl. a. innebär att de även ska ta hänsyn till industripolitiken när de fastställer priset på industrimark ([1]).

(368) Oberoende offentligt tillgängliga uppgifter tyder också på att mark i Kina tillhandahålls till priser under marknadsnivå ([2])

(d) ***Slutsats***

(369) De kinesiska myndigheternas tillhandahållande av rätt till markanvändning bör därför anses vara en subvention i enlighet med artikel 3.1 a iii och artikel 3.2 i grundförordningen i form av tillhandahållande av varor som innebär att de mottagande företagen beviljats en förmån. Som förklaras i skäl 364-367 ovan finns det ingen fungerande marknad för mark i Kina och användandet av ett externt referensvärde (se skäl 372) visar att det belopp som betalas för rätt till markanvändning av exportörer i urvalet ligger långt under det normala marknadsvärdet. Dessutom är återbetalningar från lokala myndigheter en direkt överföring av medel som innebär en förmån eftersom de utgör ett stöd som inte är avsett att återbetalas och som inte finns tillgängligt på marknaden. Subventionen är selektiv enligt artikel 4.2 a och c i grundförordningen eftersom den förmånliga tillgången till mark för industriell användning begränsas till endast företag från vissa industrier, i detta fall solcellsindustrin, endast vissa transaktioner var föremål för ett anbudsförfarande, priser fastställs ofta av myndigheterna och deras verksamhet på området är oklar och icke öppet för insyn. Läget vad gäller mark i Kina diskuteras också i ett arbetsdokument från Internationella valutafonden, som bekräftar att tillhandahållandet av rätt till markanvändning för kinesiska industrier inte respekterar marknadsförhållanden ([3]).

(370) Subventionen anses följaktligen utjämningsbar.

(e) ***Beräkning av subventionsbeloppet***

(371) Eftersom slutsatsen drogs att läget i Kina vad gäller rätt till markanvändning inte är marknadsstyrt, förefaller det inte finnas några tillgängliga privata referensvärden i Kina. En anpassning av kostnader och priser i Kina är därför inte genomförbar. Under dessa omständigheter anses det att det inte finns någon marknad i Kina och i enlighet med artikel 6 d ii i grundförordningen, och ett externt referensvärde för att bedöma förmånens storlek behövs. Eftersom de kinesiska myndigheterna inte samarbetade eller underlät att lämna några förslag till externa referensvärden var kommissionen tvungen att använda sig av tillgängliga uppgifter för att fastställa ett lämpligt externt referensvärde. I detta avseende anses det lämpligt att använda uppgifter från det separata tullområdet Taiwan som ett lämpligt referensvärde. Dessa uppgifter användes också i de tidigare undersökningarna om bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material.

(372) Kommissionen anser att markpriserna i Taiwan utgör den bästa ersättningen för de områden i Kina där de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna är etablerade. Majoriteten av de exporterande tillverkarna är etablerade i utvecklade områden med hög BNP i provinser med en hög befolkningstäthet.

(373) Det utjämningsbara subventionsbeloppet beräknas utifrån den förmån som beviljats mottagarna under undersökningsperioden. Den förmån som beviljats mottagarna beräknas genom att beakta skillnaden mellan den summa som faktiskt betalats av varje företag (minskad med summan av återbetalningar från lokala myndigheter) för rätt till markanvändning och den summa som normalt skulle ha betalats utifrån det taiwanesiska referensvärdet.

(374) I denna beräkning använde kommissionen det genomsnittliga markpris per kvadratmeter som fastställts i Taiwan, korrigerat för den valutadepreciering och den BNP-utveckling som inträffat efter det att kontrakten om markanvändningsrätten slöts. Uppgifterna om priser för mark till industriell användning togs från webbplatsen för industrikontoret vid finansministeriet i Taiwan. Valutadeprecieringen och BNP-utvecklingen för Taiwan beräknades på grundval av inflationstakten och utvecklingen av BNP per capita i löpande priser i USD för Taiwan som offentliggjorda av IMF i *2011 World Economic Outlook*.

([1]) Skäl 116 i genomförandeförordning (EU) nr 215/2013.
([2]) George E. Peterson, *Land leasing and land sale as an infrastructure-financing option, World Bank Policy Research Working Paper 4043*, 7.11.2006, *IMF Working Paper (WP/12/100), An End to China's Imbalances*, april 2012, s. 12.
([3]) IMF Working Paper (WP/12/100), An End to China's Imbalances, april 2012, s. 12.

I enlighet med artikel 7.3 i grundförordningen fördelades detta subventionsbelopp (täljare) på undersökningsperioden med användning av den normala livslängden för rätt till markanvändning för mark för industriell användning, dvs. 50 år. Detta belopp fördelades sedan på de samarbetsvilliga exporterande tillverkarnas totala försäljningsomsättning under undersökningsperioden, eftersom subventionen inte var knuten till exportresultat och inte beviljades på grundval av tillverkade, framställda, exporterade eller transporterade kvantiteter.

(375) Den subventionsnivå som fastställdes för detta system under undersökningsperioden för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna uppgår till:

Rätt till markanvändning för mindre än skälig ersättning	
Företag/Företagsgrupp	Subventionsnivå
Wuxi Suntech Power Co. Ltd, och närstående företag	0,31 %
Yingli Green Energy Holding Company och närstående företag	0,77 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd och närstående företag	0,65 %
JingAo Group och närstående företag	1,31 %
Jiangxi LDK Solar Hi-tech Co. Ltd och närstående företag	4,28 %
Delsolar (Wujiang) Ltd och närstående företag	0,32 %
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	1,73 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	1,66 %

3.5. **Synpunkter från parterna efter det slutliga meddelandet av uppgifter**

(376) De kinesiska myndigheterna invände mot att vissa medier och berörda parter citerade information från meddelandet om slutliga åtgärder. I detta sammanhang måste det noteras att kommissionen inte offentliggjorde dokumentet. Det är dock inte möjligt för kommissionen att kontrollera vad flera hundra berörda parter gör när de har mottagit det slutliga meddelandet av uppgifter. Om någon av parterna beslutade att offentliggöra meddelandet om slutgiltiga åtgärder eller uttrycka sin åsikt om dokumentet, hade kommission ingen möjlighet att hindra dem från det.

3.5.1. *Synpunkter från de kinesiska myndigheterna om påstått felaktiga uppgifter i meddelandet om slutgiltiga åtgärder*

(377) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen har brutit mot kravet på goda möjligheter i artikel 12.1 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Enligt de kinesiska myndigheterna var de omfattande förlängningarna av tidsfristerna som kommissionen gav dem för att svara på frågeformuläret (se skäl 104) ovan) inte tillräckliga för detta. Den kinesiska regeringen hävdade vidare att vad som är rimlig tid enligt artikel 12.7 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder också skulle utgöra goda möjligheter enligt artikel 12.1 i subventionsavtalet för alla andra dokument av typen frågeformulär. De kinesiska myndigheterna hävdade att de endast kunde nå ut till de utvalda exporterande tillverkarna när urvalet var klart och därför var den tidsfrist som medgavs för svar mellan mottagandet av frågeformuläret och beslutet om stickprov meningslös. De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens önskan att snabbt slutföra undersökningen tycks gå före det icke-förhandlingsbara kravet att ge goda möjligheter enligt artikel 12.1. Kommissionen håller inte med om dessa påståenden eftersom den gjorde sitt yttersta för att bevilja mesta möjliga tid för de kinesiska myndigheterna att inkomma med svar på frågeformuläret och skrivelsen om ofullständigt svar. De kinesiska myndigheterna underrättades också om att det skulle gå att lämna de begärda dokumenten fram till tidpunkten för kontrollbesöket.

Kommissionen hindrade inte de kinesiska myndigheterna från att lämna information under hela förfarandet och påminde dem vid ett antal tillfällen om möjligheten att begära utfrågningar där deras information och synpunkter skulle kunna läggas fram. Det konstateras att ingen information från de kinesiska myndigheterna avvisades under förfarandet på grund av tidpunkten. Påståendet från de kinesiska myndigheterna att den tidsfrist som medgavs för svar mellan mottagandet av frågeformuläret och beslutet om stickprov var omöjlig att hålla är inte korrekt. En stor del av frågeformuläret avsåg den generella subventionsnivån för den berörda industrin/produkten och beslutet om stickprov hindrade inte på något sätt de kinesiska myndigheterna från att samla in uppgifter av allmän karaktär. Viktigare är att efter urvalet hade de kinesiska myndigheterna fortfarande 43 dagar på sig för att samla in specifik information om de exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Kommissionen

handlade i enlighet med artikel 12.1 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och beviljade de kinesiska myndigheterna goda möjligheter att framlägga all den bevisning som de ansåg vara relevant, eftersom en sådan skyldighet inte kan vara utan tidsbegränsning om undersökningen ska kunna slutföras i tid.

(378) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen ursprungligen begärt detaljerade uppgifter om icke-utvalda exporterande tillverkare, vilket inte var nödvändiga uppgifter för undersökningen som grundades på stickprov. I detta avseende ska det noteras att vid den tidpunkt då frågeformuläret till de kinesiska myndigheterna sändes ut hade man ännu inte beslutat om stickprovsundersökning skulle användas eller ej. När kommissionen mottagit svaren på från stickprovet från de kinesiska exporterande tillverkarna var det uppenbart att samarbetsviljan från exportörernas sida var god och att de exportörer som ingick i urvalet skulle samarbeta genom att svara på frågeformuläret, och därför insisterade kommissionen inte på att få in företagsspecifika uppgifter om subventionering från exporterande tillverkare som inte ingick i urvalet. Kommissionen håller därför inte med om detta.

(379) De kinesiska myndigheterna hävdade att i meddelandet om slutliga åtgärder angav kommissionen felaktigt att de kinesiska myndigheterna vidhöll vissa uppgifter i svaret på frågeformuläret och i senare inlagor. Det är inte korrekt. Såsom kommissionen uppgav i sin skrivelse av den 23 maj 2013 till de kinesiska myndigheterna hade dessa inte lämnat in de begärda uppgifterna gällande statsägda finansinstitut, dokument som rör Sinosure och tillhandahållande av exportkreditförsäkring, handlingar som rör Golden Sun demonstration-programmet och information om tillhandahållandet av markanvändningsrättigheter.

(380) Enligt de kinesiska myndigheterna hade kommissionen inte tillämpat tillgänglig information för att komplettera de uppgifter som saknades och som föreskrivs enligt paneler och tvister i WTO ([1]), och i stället har den ”tillämpat ofördelaktiga slutledningar på ett bestraffande sätt och ytterligare brutit mot föreskrifterna i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder”. De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte beaktade tillgänglig information ”enbart i syfte att ersätta information som kan tänkas saknas utan som specifikt underlag för alla sina slutsatser om subventionering, och bortsåg fullständigt från den betydande mängd uppgifter som de kinesiska myndigheterna och berörda finansinstitut lämnat, oftast på grund av den påstådda underlåtenheten att tillhandahålla perfekta svar eller bevisa varje siffra”. Det är inte vad kommissionen gjorde. All information, inbegripet planering och lagstiftning som lämnats av de kinesiska myndigheterna beaktades och analyserades och slutsatserna grundas på de dokument som de kinesiska myndigheterna lämnade, om dessa dokument tillhandahölls och kontrollen visade att de var tillförlitliga. De många citaten från dessa dokument som ligger till grund för slutsatserna är ett exempel på hur kommissionen behandlade informationen som de kinesiska myndigheterna lämnade. I skäl 110 ovan förklarar kommissionen tydligt de enda situationer då den inte tog hänsyn till den lämnade informationen.

(381) De kinesiska myndigheterna hävdade vidare att kommissionen motsade sig själv när den i meddelandet om slutgiltiga åtgärder hävdade att den i den här undersökningen begärde transaktionsspecifik information endast för exportörerna i urvalet medan den på andra ställen i samma dokument påstod att myndigheternas frågeformulär inte var begränsat till de utvalda exportörerna. Det stämmer inte. Kommissionen gjorde inga motsägelsefulla påståenden. Såsom förklarades redan i skäl 378 ovan begränsade kommissionen sin ursprungliga undersökning så att transaktionsspecifik information endast skulle lämnas för de utvalda exporterande tillverkarna efter beslutet om urval. För att bedöma utjämningsbarheten för de påstådda subventionssystemen begärde kommissionen även andra uppgifter än information om utvalda exporterande tillverkare, exempelvis information om finansmarknaderna i Kina eller marknaden för markanvändningsrättigheter. Det är därför som det anges att myndigheternas frågeformulär inte är begränsat till de utvalda exportörerna.

(382) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen verkar förbise att information inte bara kan

([1]) Rapport från WTO:s överprövningsorgan, Mexico – *Definitive Anti-Dumping Measures on Beef and Rice*, punkterna 289 och 293. Panelrapporten, China – *Countervailing and Anti-Dumping Duties on Grain Oriented Flat-rolled Electrical Steel from the United States*, punkterna 7.296 och 7.302.

avvisas om den inte görs tillgänglig för kontroll. Kommissionen har inte behandlat information på det sättet i detta förfarande. Brist på kontroll var aldrig den enda orsaken till att sådana uppgifter inte accepterades i sin helhet. När annan information i ärendet var motsägande och de kinesiska myndigheterna inte kunde stödja uppgifterna med någon form av bevis, kunde sådan information inte godtas för vad den uppgavs vara.

(383) Enligt de kinesiska myndigheterna har kommissionen i punkt 85 i meddelandet om slutliga åtgärder (återgivet ovan i skäl 117) bekräftat att de kinesiska myndigheterna inte kontrollerar finansinstitut och banker och inte kan tvinga dem att lämna uppgifter. Det noteras att kommissionen inte är medveten om ett sådant påstående och efter en översyn av texten i skälet verkar det inte vara fallet.

(384) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen verkade vara överens med dem om att de nationella lagarna vid en eventuell undersökning inte kan ersättas av kraven i EU:s grundförordning eller WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Kopplingen som de kinesiska myndigheterna gjorde till att påstått konfidentiell information saknades är inte relevant. Kommissionen hävdade dock (skäl 117 ovan) att bestämmelser i kommunala lagar eller en WTO-medlems inhemska bestämmelser inte befriar dem från skyldigheten att samarbeta i undersökningen, och om en sådan konfliktsituation uppstår måste de kinesiska myndigheterna föreslå sätt att ge tillgång till uppgifterna så att de kan kontrolleras på vederbörligt sätt. De kinesiska myndigheterna hänvisade till en situation där en banktjänsteman lämnade en kreditriskbedömning för ett företag i urvalet som ett exempel på förslag att kontrollera påstådd begränsad information och konstaterade att kommissionen fortfarande inte var nöjd. Tvärtom framgår det tydligt av ordalydelsen i skäl 148 ovan att kommissionen inte gjorde någon stor affär av kontrollen av detta speciella dokument och tog full hänsyn till informationen i sina slutsatser. Detta var emellertid en exceptionell situation och den upprepades tyvärr inte för det mesta av informationen av liknande karaktär som efterfrågades i detta förfarande.

(385) I detta sammanhang fortsatte de kinesiska myndigheterna att hävda att känsliga interna handlingar från banker ansågs vara relevant information enligt WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, och att deras karaktär av icke-producerande art inte kunde leda till användning av tillgängliga uppgifter. Kommissionen finner detta resonemang alldeles för förhastat och kan inte se hur ändamålsenlig kontroll (som gjorts med vederbörliga sekretessrutiner) alltid skulle kunna inledas när sådana dokument (bl.a. sådana som gäller transaktioner med kunder) helt enkelt hålls inne. I avsaknad av kontroller kan tillgängliga uppgifter komma att användas för att fylla luckor i uppgiftsinsamlingen.

(386) De kinesiska myndigheterna hävdade vid upprepade tillfällen att skrivelsen före kontrollen inte innehöll några specifika frågor om kontroll och hänvisade till kommissionens skrivelse av den 23 maj 2013 där denna formulering användes. Kommissionen angav dock i punkt 86 i meddelandet om slutliga åtgärder (återgivet i skäl 118 ovan) att skrivelsen före kontroll av den 25 mars 2013 innehöll en mycket specifik och detaljerad förteckning över frågor och handlingar som skulle behandlas under kontrollen, vilket ligger helt i linje med artikel 26.3 i grundförordningen och WTO:s krav. Avsaknaden av en förteckning över specifika frågor, vars tillhandahållande inte har någon grund i grundförordningen eller i WTO:s regler, är inte någon ursäkt för de kinesiska myndigheterna att inte till fullo samarbeta vid kontrollen.

(387) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen visade en total avsaknad av flexibilitet vid kontrollbesöket. Detta är en feltolkning av fakta och av situationen före och under kontrollbesöket. Som redan förklarats i punkterna 88–90 i meddelandet om slutliga åtgärder (återges i skälen 120–122 ovan) var kommissionens flexibilitet fullständig och villkorslös. Tyvärr innebar de kinesiska myndigheternas försök att lämna information som det inte fanns någon möjlighet att kontrollera inom tidsplanen för besöket på plats, att informationen inte kunde dubbelkontrolleras och få samma tyngd som ett kontrollerat dokument. De kinesiska myndigheterna påminde också kommissionen om WTO:s rättspraxis från tvisten mellan unionen och Norge om odlad lax och att handlingars kontrollerbarhet inte alltid avgörs enbart av om det går att undersöka dem på plats, och hävdade att kommissionen inte kan avvisa information enbart av det skälet att informationen inte finns tillgänglig vid kontrollbesök. Kommissionen konstaterar att sådan information som inte kunde kontrolleras på plats vad gäller

tillförlitlighet och exakthet, kan ha tillerkänts mindre vikt än om den hade blivit vederbörligen kontrollerad och att detta ibland skedde i det aktuella fallet.

(388) De kinesiska myndigheterna ifrågasätter vidare kommissionens påstådda praxis att efter det att kontrollbesöket hade avslutats inte ta emot nya handlingar och bevis som måste kontrolleras. Som redan förklarats i punkt 89 i meddelandet om slutliga åtgärder (som återges i skäl 121 ovan) är detta inte fallet och har så aldrig varit. Det är riktigt att kommissionen normalt inte kan godta dokument som bevis när kontrollbesöket har avslutats om det inte är praktiskt möjligt att kontrollera dem, men det finns ingenting som hindrar att de kinesiska myndigheterna lämnar in sådana dokument skriftligen, vilket också gjordes i detta fall.

(389) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen inte förklarade anledningen till att den begärde de sex dokument som det hänvisas till i skäl 122 ovan och att de på grundval av det inte fick kontrolleras. Denna begäran hade redan tagits upp av de kinesiska myndigheterna i skrivelsen av den 3 juni 2013 och kommissionen besvarade den fullständigt i skäl 122 ovan. Det noteras än en gång att alla dessa dokument gäller den berörda industrin och hänvisar även till enskilda subventionssystem såsom förmånliga lån eller av förmånlig skattebehandling. Det är därför uppenbart utifrån deras namn och innehåll att de var relevanta för undersökningen. De kinesiska myndigheterna har dock helt enkelt vägrat att besvara några frågor om detta under kontrollen, och som enda skäl angett dokumentets påstådda irrelevans.

(390) De kinesiska myndigheterna hävdade att de inte kunde lämna underlag för informationen som gavs i frågeformuläret om procentandelen lån som beviljats till den berörda industrin. Anledningen var att det var bankerna som hade dessa uppgifter och bankerna är oberoende enheter och inte avdelningar hos de kinesiska myndigheterna. Kommissionen borde därför kontrollera siffrorna hos bankerna. De kinesiska myndigheterna hänvisade till bestämmelserna i lagen om affärsbanker där det föreskrivs att bankerna ska bedriva sin verksamhet i enlighet med lagen (artikel 4) och att det inte ska förekomma något inflytande från lokala eller statliga myndigheter på olika nivåer, offentliga organisationer eller enskilda personer i bankernas affärsverksamhet (artikel 5). Faktum är att de kinesiska myndigheterna gjorde ett påstående i svaret på frågeformuläret men kunde inte stödja det. De banker som kommissionen har försökt kontrollera kunde inte heller stödja denna information med något underlag. Om detta ska anses som godtagbar praxis, skulle de undersökta parterna helt enkelt kunna göra ett påstående som stöder deras ärende och den undersökande myndigheten skulle vara tvungen att acceptera det utan att kunna kontrollera om det stämmer. Detta är ännu viktigare att beakta med tanke på att denna särskilda information strider mot andra uppgifter i ärendet. Det finns också andra artiklar i lagen om affärsbanker som ålägger bankerna att anpassa sin utlåningsverksamhet till den nationella ekonomins och den sociala utvecklingens behov och till andan i den statliga industripolitiken (artikel 34). Som de kinesiska myndigheterna med rätta påpekat i sina synpunkter ska bankerna bedriva sin verksamhet i enlighet med lagen, dvs. även med de nämnda bestämmelserna i artikel 34 i lagen om affärsbanker. Denna förmodade skarpa linje mellan myndigheterna och bankerna bekräftades därför inte av uppgifterna.

(391) De kinesiska myndigheterna hävdade att de lämnat alla uppgifter i fråga om bankägande som de har. De hävdade också att de uppgivna siffrorna om bankägande är officiella siffror från den kinesiska banktillsynsmyndigheten och att det därför inte fanns någon anledning att tro att de skulle vara oriktiga eller vilseledande och därför tillämpa bestämmelserna i artikel 28 i grundförordningen. De kinesiska myndigheterna förklarade dessutom att de inte kände till källan för kommissionens uttalande i punkt 95 (återges i skäl 127 ovan) i meddelandet om slutliga åtgärder (om att de allmänt tillgängliga uppgifterna tyder på att det finns andra statsägda banker som gett lån till de exporterande tillverkare som ingick i urvalet), dvs. utöver dem som de kinesiska myndigheterna rapporterade som statsägda i sitt svar på skrivelsen om ofullständigt svar. Dessa krav kunde inte accepteras. Det noteras att de kinesiska myndigheterna i sitt svar på frågeformuläret inledningsvis hävdade att man har inte hade några uppgifter om sitt ägande i banker. Först efter det att kommissionen i skrivelsen om ofullständigt svar påpekat att de kinesiska myndigheterna enligt den kinesiska lagstiftningen är skyldiga att inhämta sådana uppgifter, lämnade de vissa uppgifter i detta avseende. Under kontrollen vägrade tjänstemannen från den kinesiska banktillsynsmyndigheten att bekräfta siffrorna om bankägande med någon bevisning, vägrade att ange vem

som lämnat informationen och förklarade inte var den kom ifrån. Det bör också noteras att de kinesiska myndigheterna inte ifrågasatte det faktum att åtminstone fem andra banker som kommissionen angav i meddelandet om slutliga åtgärder (se fotnoten i skäl 127) är statligt ägda.

(392) De kinesiska myndigheterna invände mot påståendet i punkt 97 i meddelandet om slutliga åtgärder (återges i skäl 129 ovan) att banktillsynsmyndigheten vägrade att svara på frågan om de tio största bankerna i Kina eftersom den inte lämnats skriftligen, och hävdade att kommissionen misstolkade uppgifterna, eftersom den främsta orsaken till det uteblivna svaret var att eftersom frågan inte fanns med i skrivelsen före kontrollen, behövde de tid för att förbereda svaret. I själva verket är det de kinesiska myndigheterna som misstolkat fakta i denna fråga. Kommissionen insisterade inte på ett omedelbart svar, men banktillsynsmyndigheten vägrade att ens titta på frågan under förevändning att den inte lämnats in skriftligen i förväg. Om skälet var otillräckligt med tid för att förbereda svaret hade de kinesiska myndigheterna kunnat lämna in svaret senare under kontrollen eller via e-post (dock utan möjlighet för kommissionen att kontrollera det) så som de har gjort med många andra dokument. De kinesiska myndigheterna gjorde dock inte detta.

(393) De kinesiska myndigheterna hävdade att de lämnade alla dokument som rör grundandet av banktillsynsmyndigheten och dess mandat som kommissionen begärde i frågeformuläret, och eftersom kommissionen inte tog upp detta krav i skrivelsen om ofullständigt svar och inte begärde dokumentet i förteckningen över dokument som ska tillhandahållas före kontrollbesök i bilaga 2 till skrivelsen före kontrollen, kände de kinesiska myndigheterna sig inte skyldiga att lämna in några andra dokument. Det stämmer inte. Kommissionen begärde alla dokument som utgjorde grunden för inrättandet av banktillsynsmyndigheten och dess mandat men de kinesiska myndigheterna lämnade endast en del av dem. Det var först på grundval av uttalandet från tjänstemannen på banktillsynsmyndigheten som kommissionen fick veta att det finns andra handlingar gällande detta. I själva verket var svaret från de kinesiska myndigheterna i frågeformuläret ofullständigt och vilseledande, eftersom de kinesiska myndigheterna (banktillsynsmyndigheten) tydligt kände till förekomsten av ytterligare dokument, vilket även banktillsynsmyndigheten medgav under kontrollen på plats.

(394) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen under kontrollen faktiskt inte bad om statistik och rapporter från de banker som gav lån till exportörerna som ingick i urvalet under undersökningsperioden. De hävdade att kommissionen endast begärde 2012 års statistiska rapport som lämnats till banktillsynsmyndigheten från Bank of China, vilket krävde att banktillsynsmyndighetens tjänsteman kontrollerade med den berörda juridiska avdelningen på grund av sekretesskraven. Det är inte korrekt. Under kontrollen upprepade kommissionen sin begäran från frågeformuläret och skrivelsen om ofullständigt svar om att statistiken från samtliga banker som gav lån till exportörerna i urvalet skulle lämnas ([1]).

(395) De kinesiska myndigheterna hävdade vidare att hänvisningen till klaganden i fallet med bestruket finpapper där kommissionen på grundval av ofördelaktig slutledning konstaterade att statsägda affärsbanker agerar som offentliga organ, är ett icke underbyggt påstående som saknar sammanhang vad gäller arten och förekomsten av subvention som beviljats de exporterande tillverkarna av den berörda produkten. Det kan därför inte anses vara ett tillräckligt bevis för att finansiella bidrag från offentliga myndigheter eller organ förekommit i den mening som avses i artikel 11.2 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Det ska för det första påpekas att resultaten i fallet bestruket finpapper inte grundades på ofördelaktiga slutledningar utan på tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28 i grundförordningen, och det finns inget senare avgörande som skulle bekräfta de kinesiska myndigheternas påstående att kommissionens slutsats i detta avseende grundar sig på otillbörlig användning av tillgängliga uppgifter. Kommissionen har tvärtom dragit liknande slutsatser beträffande statsägda affärsbanker i en annan antisubventionsundersökning beträffande import från Kina, stålprodukter belagda med organiskt material, och andra undersökande myndigheter har också kommit fram till att de kinesiska statsägda affärsbankerna är offentliga organ, bland annat Förenta staterna i ett avgörande som understöddes av WTO:s överprövningsorgan ([2]).

(396) Den kinesiska regeringen fortsatte att hävda att kommissionen begärde vissa uppgifter från alla banker som är etablerade i Kina och att de kinesiska myndigheterna inte hade praktiska möjligheter att lämna sådan information för över 3 800 banker. Kommissionen avvisar detta påstående och hänvisar återigen till skrivelsen om ofullständiga uppgifter där den, efter de kinesiska

([1]) Statistiken från bankerna begärdes enligt avsnitt III.A.A i det ursprungliga frågeformuläret, sidan 4 i bilaga 1 till skrivelsen om ofullständigt svar och sidan 7 i skrivelsen före kontrollen.

([2]) Överprövningsorganets rapport *US-Anti-dumping and Countervailing Duties (China)*, punkt 356.

myndigheternas svar på frågeformuläret, begränsade omfattningen av informationen till att endast gälla banker som den kinesiska staten direkt eller indirekt äger ([1]).

(397) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionens påstående om att den tog hänsyn till sammanfattningen av de aktuella cirkulären från People's Bank of China från webbplatsen som lämnades under kontrollen är felaktigt och att detta bevisas av punkt 133 i meddelandet om slutliga åtgärder (återges i skäl 164 ovan). Det är inte korrekt. Skäl 164 motsäger inte innehållet i utdragen från webbplatsen. Det tar hänsyn till det men bygger också på det faktiska innehållet i cirkuläret, vilket de kinesiska myndigheterna hittills inte heller har påstått vara inkorrekt.

(398) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen har plockat ut vissa villkor och fraser ur sitt sammanhang från olika dokument, feltolkat andra och försökt knyta samman dem för att fastställa att de kinesiska myndigheterna främjar industrin som tillverkar den berörda produkten eller för att fastställa att de statsägda bankerna är offentliga organ. De hävdar att en fullständig läsning av dessa dokument (planer, riktlinjer och beslut) skulle visa att kommissionens slutsatser saknar rättslig grund och inte är baserade på fakta. Det är inte korrekt. Kommissionen analyserade och beaktade alla handlingar, inbegripet dem som nämns i skäl 102, i sin helhet på exakt det sätt som de kinesiska myndigheterna förespråkar.

(399) När det gäller beslut nr 40 hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionen i meddelandet om slutliga åtgärder citerade den ur sitt sammanhang för att förvrida dess rätta innebörd. Enligt de kinesiska myndigheterna framgår det tydligt av andra bestämmelser i beslut nr 40 att det är inriktat på att utveckla användningen av förnybara energikällor snarare än att klassificera solcellsmoduler och solceller som mål för en förväntad utvecklingspolitik, vilket föreslagits av kommissionen. Det är inte sant att kommissionens hänvisning till texten i artikel V i beslut nr 40 var lösryckt och utanför sitt sammanhang. Kommissionen argumenterar inte om huruvida ett av syftena var utvecklingen av förnybara energikällor eller inte. Faktum är att i beslut nr 40 fastställde statsrådet nya energisektorer och solenergi som prioriterade industrier och de ingår därför i den kategori av projekt som ska främjas i den vägledande katalogen över industriell omstrukturering. Med beaktande av artiklarna 17, 18 och 19 i beslut nr 40 får finansinstituten endast bevilja lån till industrier/företag som tillhör denna kategori. Detta är ett tydligt tecken på att solcellssektorn som producerar bl.a. solmoduler och solceller är prioriterad.

(400) De kinesiska myndigheterna hävdade att det inte finns någon hänvisning i statsrådets beslut av den 10 oktober till solmoduler och solceller eller till solcellsindustrin, och om finanspolitiska stöd har uppmuntrats är det med beaktande av de mål som hänför sig till användningen av alternativ energi som inte har någon betydelse för utvecklingen av moduler och cellproduktion i allmänhet. Kommissionen är av en annan åsikt. Det ska noteras att detta beslut från statsrådet inte enbart verkar syfta på främjande av användningen av alternativa energikällor. Av rubriken – Statsrådets beslut om en snabbare utveckling av strategiska tillväxtindustrier – och innehållet – bland annat artiklarna 1.1, 1.2, 2.2 – står det klart att målet är att stödja utvecklingen av utvalda industrier (i detta fall strategiska tillväxtindustrier). Detta bekräftas även av det faktum att de mål som anges i beslutet hänför sig direkt till resultat och prestanda för strategiska tillväxtindustrier (artikel 2.3). I beslutet finns också en tydlig koppling mellan strategiska tillväxtindustrier och solcellsindustrin som producerar bl.a. solmoduler och solceller. För det första råder det ingen tvekan om att solcellsindustrin är ett segment av den alternativa energiindustri som avses i artikel 2 i beslutet och en industri som staten bör främja och utveckla. För det andra tillhör de exporterande tillverkare som ingick i urvalet kategorin industrier med ny och avancerad teknik som nämns i artikel 2.2 i beslutet. På samma sätt inkluderar den tolfte femårsplanen solenergiindustrin bland de strategiska industrierna, och den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin bekräftar också att statsrådets beslut har placerat solcellsindustrin bland de viktiga strategiska tillväxtindustrier som landet ska utveckla i framtiden ([2]).

([1]) Vi ber er vänligen lämna informationen som redan begärts i frågeformuläret, under alla omständigheter minst dem som den kinesiska staten direkt eller indirekt äger.

([2]) Den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin, förordet.

(401) Enligt de kinesiska myndigheterna citerade kommissionen ur den nationella översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt men underlät att hänvisa till enstaka exempel eller bestämmelser där detta dokument definierar att högteknologiska företag även omfattar företag som tillverkar solmoduler och solceller eller solcellsindustrin i allmänhet. Enligt de kinesiska myndigheterna är målen i översikten endast inriktade på utveckling av alternativa energikällor för att minska beroendet av fossila bränslen. Kommissionen är av en annan åsikt. Majoriteten av de exporterande tillverkare som ingick i urvalet har certifierats som företag med ny och avancerad teknik och utifrån det beviljats subventioner som endast gällt för denna typ av företag (t.ex. skattelättnader). Samma typ av individuella stödprogram som nämns i denna plan utnyttjades av de exportörer som ingick i urvalet.

(402) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens uttalande om att den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg innehåller ett antal åtgärder för att stödja strategiska industrier, inbegripet solcellindustrin, inte bygger på fakta. De hävdade också att denna lag inte nämner solcellsindustrin eller strategiska industrier, och att det inte finns fog att hävda att den berörda produkten omfattas av denna lag. Det är inte korrekt. Grunden för detta påstående är artiklarna 18 och 34 i lagen. Enligt artikel 18 ska staten uppmuntra och ge vägledning till finansinstitut för att stödja utvecklingen av företag med ny och avancerad teknik. Enligt artikel 34 ska de policyinriktade finansinstituten erbjuda särskilt stöd till företagsprojekt som främjas av staten. Solcellsindustrin tillhör kategorin företag med ny och avancerad teknik och även den företagskategori vars projekt främjas av staten. Dessutom utlovas i artikel 17 i samma lag skattemässig särbehandling till bland annat enheter som deltar i projekt som omfattas av nationella planer för vetenskaplig och teknisk utveckling. I skäl 401 ovan står det klart att projekt hos företag i solcellsindustrin räknas in här. Slutsatsen blir att det finns åtminstone tre tydliga indikationer på att solcellsindustrin och företag som tillverkar och exporterar den berörda produkten omfattas av denna lagstiftning.

(403) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen har ansett att planer, beslut och lagar i Kina har samma rättsverkan och värde, och de ansåg att detta strider mot principerna om juridisk tolkning, lagstiftningen i Kina och de upprepade framställningar som de har gjort. Enligt de kinesiska myndigheterna har hänvisningen till den allmänna femårsplanen och den särskilda solcellsplanen ingen rättslig grund eftersom inga faktiska bevis för att planerna är rättsligt bindande lämnades. Detta är inte korrekt eftersom påståendet från de kinesiska myndigheterna att planerna inte är bindande inte stöds av annan bevisning i ärendet. Tvärtom framgår det tydligt i plantexten som de kinesiska myndigheterna lämnade in att ”planen diskuterades och godkändes av nationella folkkongressen och att den har rättslig kraft” ([1]). De kinesiska myndigheterna fastslog i sina synpunkter om meddelandet om slutliga åtgärder att i enlighet med kinesisk lagstiftning är det partiprogrammet, lagar, förvaltningsrätt och lokala föreskrifter och regler som utgör lagstiftningen i Kina. Eftersom planen har rättslig verkan och de kinesiska myndigheterna bekräftade att lagarna är lagstiftningen i Kina, drog kommissionen slutsatsen att planen verkligen är rättsligt bindande. Enligt de kinesiska myndigheternas förklaring under kontrollbesöket härrör de sektoriella och regionala femårsplanerna från den allmänna femårsplanen, och därför hade kommissionen ingen grund för att behandla den sektoriella femårsplanen för solcellsindustrin (2011–2015) annorlunda än den allmänna femårsplanen.

(404) De kinesiska myndigheterna citerar riktlinjer från kommissionen om ersättning/återbetalning som ett exempel på ett liknande icke-bindande dokument inom EU. Kommissionen antar att de kinesiska myndigheterna syftar på *Kommissionens tillkännagivande om återbetalning av antidumpningstullar* (EGT C 127, 29.5.2002, s. 10). Det är dock inte rätt att karakterisera de här riktlinjerna som icke-bindande eftersom de är bindande för kommission så länge de inte bryter mot överordnade regler. Kommissionen har fastställt att Kinas planer är rättsligt bindande. Även om man hypotetiskt antar att detta inte var fallet, är det tydligt att de nationella, sektoriella och regionala planerna, som härrör från de högsta styresnivåerna och anger regeringens politik när det gäller ekonomisk och industriell utveckling, skulle ha ett högt bevisvärde när det gäller den i realiteten obligatoriska karaktären hos de uppställda målen. Det är också klart att de kan åberopas av regeringen för att tillrättavisa enheter som inte genomför dem korrekt. Därför skulle de fortfarande vara ytterst relevanta vid fastställandet av statligt inflytande på ekonomin och av styrning och kontroll av vissa industrier.

([1]) Den tolfte femårsplanen för nationell ekonomisk och social utveckling i Folkrepubliken Kina, del XVI och kapitel 61.

3.5.2. *Synpunkter från parterna beträffande förmånliga statliga lån, annan finansiering och försäkringsgarantier*

(405) De kinesiska myndigheterna hävdade att underlåtenheten att tillhandahålla svar på tillägg A inte bör leda till användningen av tillgängliga uppgifter i enlighet med artikel 28 i grundförordningen. Enligt de kinesiska myndigheterna hade kommissionen, om den verkligen hade för avsikt att kontrollera påståendena i klagomålet att de statsägda kinesiska bankerna är offentliga organ, inte behövt fylla frågeformulären med begäranden om interna, känsliga, transaktionsspecifika uppgifter om banker som i många fall inte alls är statsägda. I detta avseende hänvisade de kinesiska myndigheterna till upplysningar om individuella lån från banken till de utvalda exporterande tillverkarna. Kommissionen håller inte med om detta påstående. Syftet med den informationen som begärdes i tillägg A var att kontrollera om de kinesiska bankerna är offentliga organ och om de får uppdrag och direktiv från staten. Med undantag för information om enskilda lån specificerade de kinesiska myndigheterna inte vilka andra begärda uppgifter de ansåg vara irrelevanta för det syftet.

(406) Det erinras om att frågorna i tillägg A var avsedda för att inhämta uppgifter om ägande av bankerna, om sammansättningen av bolagsstyrelsen och styrelsen som representerar aktieägarna, protokoll från möten med aktieägare/företagsledning, kopplingen mellan högsta ledningen och de statliga myndigheterna, den sektorsvisa fördelningen av lån, utlåningspolicy samt riskbedömning när det gäller lån som beviljats till de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna. De kinesiska myndigheterna hävdade att när det gäller undersökningsresultaten beträffande offentliga organ var en sådan begäran uppenbart orimlig och omfattningen på den begärda informationen var för bred. De kinesiska myndigheterna hävdade också att tröskelvärdet för att fastställa huruvida företaget är ett offentligt organ eller inte ska fastställas innan sådana uppgifter begärs. Kommissionen håller inte med om detta. Med tanke på de höga standarder som fastställts av WTO:s överprövningsorgan i DS 379 ([1]) är all information som begärts nödvändig, inklusive bedömningar av omfattningen av statligt inflytande på det finansiella systemet. Till exempel kan bevis för att enheter agerar på ett icke-kommersiellt sätt tyda på uppdrag och direktiv om det kombineras med tecken på statligt inflytande. Under alla omständigheter bör det noteras att så snart det konstaterats att de utvalda exporterande tillverkarna skulle samarbeta, beslutade kommissionen att begränsa den begärda informationen om lån till dessa företag och drog inga slutsatser av de kinesiska myndigheternas underlåtenhet att tillhandahålla annan information om enskilda lån som ursprungligen begärts. Alla andra begäranden om upplysningar var fortfarande relevanta för undersökningen. När det gäller påståendet från de kinesiska myndigheterna att de inte kunde ha tillhandahållit en del av informationen i tillägg A, noteras det att de har vägrat att lämna tilläggen A i sin helhet, med undantag för flera banker. Med hänsyn till ovanstående drogs slutsatsen att de kinesiska myndigheterna underlät att lämna resten av begärda uppgifterna inom rimlig tid.

(407) De kinesiska myndigheterna åberopade rapporten från WTO:s överprövningsorgan angående tvisten om varmvalsat stål (punkt 99) ([2]) och anger att man inte hade praktisk möjlighet att tillmötesgå kommissionens orimliga begäran om upplysningar och att kommissionens underlåtenhet att ta itu med frågan och att koppla de olika frågorna till de slutsatser som skulle dras, innebar att kommissionen inte har agerat i god tro. Även om exempelfallet berör samarbetet med exportörerna i ett antidumpningsärende godtar kommissionen att det, när det gäller myndigheternas frågeformulär i antisubventionsfall, är nödvändigt att skapa jämvikt mellan den information som begärs och den svarandes praktiska möjlighet att uppfylla kraven. Denna jämvikt måste uppnås inom ramen för all information. De statsägda bankerna i Kina hade redan fastställts som offentliga organ i fallet bestruket finpapper och fallet stålprodukter belagda med organiskt material och i det här fallet framlade klaganden tillräckliga *prima facie*-bevis för att de statsägda bankerna skulle förbli offentliga organ. Därför borde de kinesiska myndigheterna ha förväntat sig en faktaintensiv undersökning om de ville vederlägga detta påstående. Tyvärr fortsatte de kinesiska myndigheterna att göra påståenden om att de exempelvis fått för lite eller ingen information alls om det statliga bankägandet (en högst relevant faktor i fastställandet av offentligt organ), vilket tydde på att de inte agerat efter bästa förmåga och vägrat att ge tillgång till nödvändig information. Detta är en av de begränsade omständigheter där artikel 12.7 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder kan tillämpas (enligt rapporten från WTO:s överprövningsorgans ([3])). Även om kommissionen var medveten om att dess begäranden om information av nödvändighet var ganska omfattande, är samarbete en tvåvägsprocess och de kinesiska myndigheternas reaktion i början var att helt enkelt be om förklaringar av vilka slutsatser som

([1]) Rapport från WTO:s överprövningsorgan, *US – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*.

([2]) Rapport från WTO:s överprövningsorgan, *United States – Anti-Dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan*, punkt 99.

([3]) Panelrapport, *US-Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China, punkt 16.9*.

skulle dras av frågorna (något som inte kan fastställas i förväg) snarare än att komma med förslag på hur förfrågningarna om information skulle kunna hanteras på ett rimligt sätt.

(408) När det gäller kontrollen av Bank of Shanghai hävdade de kinesiska myndigheterna att det faktum att kontrollen inte ägde rum inte är ett tillräckligt skäl för att använda tillgängliga uppgifter och att det under alla omständigheter är kommissionens eget fel att kontrollen inte ägde rum. I sitt svar noterar kommissionen att den faktiska situationen när det gäller organisationen av kontrollbesöket hos Bank of Shanghai beskrevs i punkterna 111 och 112 i meddelandet om slutliga åtgärder (återges i skälen 143 och 144 ovan). Det skedde inga förändringar i de faktiska omständigheterna beträffande denna kontroll och kommissionen instämmer inte i de kinesiska myndigheternas tolkning av dessa fakta utan vidhåller att den gjorde sitt yttersta för att kontrollen skulle äga rum men att detta inte var möjligt på grund av hinder från de kinesiska myndigheternas sida. De kinesiska myndigheterna åberopar WTO-panelens slutsats ([1]) där man fann att ett uteblivet kontrollbesök inte uttömmer alla möjligheter att kontrollera dokument. I denna undersökning informerade dock de kinesiska myndigheterna kommissionen om bankens tillgänglighet för kontroll en arbetsdag innan de kinesiska myndigheternas kontroll började (efter en redan förlängd tidsfrist för att bekräfta detta), vilket hindrade alla möjligheter till kontrollbesök, eftersom förberedelser hade gjorts och inte kunde ändras. Under dessa omständigheter kan man dra slutsatsen att de kinesiska myndigheterna inte agerade efter bästa förmåga och kommissionen kan inte inse på vilket sätt kontrollbesöken på plats skulle ha kunnat ersättas.

(409) De kinesiska myndigheterna hävdar att kommissionen inte kan bortse från informationen som Huaxia Bank lämnade om sin ägarstruktur med motiveringen att den inte är fullkomlig i alla avseenden. Kommissionen noterar att anledningen till att informationen inte godkändes, inte var att den inte var fullkomlig i alla avseenden. Som redan förklarats i skäl 147 ovan hade Huaxia Bank inte lämnat några uppgifter om det statliga ägandet förrän vid kontrollbesöket trots att kommissionen begärde detta redan i det ursprungliga frågeformuläret. Efter det att kommissionen påpekat att Huaxia Bank har vissa statligt ägda aktieägare lämnade banken ett papper med uppgifterna från okänd källa, och dessutom överensstämde inte denna information med andra uppgifter i handlingarna. Det var inte möjligt att acceptera sådan information.

(410) När det gäller Huaxia Banks beslut att tillhandahålla endast vissa kreditprövningar enligt vad som beskrevs i skäl 148 ovan, hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionen fick en rimlig förklaring till varför andra kreditprövningar inte kunde lämnas. Kommissionen håller inte med om detta. Eftersom det tydligt angavs i skrivelsen före kontrollen att sådana dokument skulle omfattas av kontrollbesöket, var förklaringen att två riskbedömningsrapporter behandlades av andra bankfilialer och att de ansvariga anställda inte var tillgängliga för tillfället inte tillfredsställande. Dessutom påstår de kinesiska myndigheterna, vilket upprepas på andra ställen i synpunkterna, att uppgifter inte kunde tas fram på grund av kundsekretess. Kommissionen noterar att det finns bestämmelser om behandling av konfidentiella uppgifter i undersökningarna avseende utjämningstull ([2]) och att de flesta av kommissionens begärande, om detta och andra frågor, handlade om att granska, snarare än kopiera, sådan information. Under alla omständigheter noterar kommissionen att en strikt tillämpning av principen om kundsekretess kunde göra det omöjligt att kontrollera mycket av den relevanta informationen i undersökningarna avseende utjämningstull. I sådana situationer skulle det bli omöjligt att dubbelkontrollera exportörens svar på många punkter och att göra slumpmässiga granskningar av mottagare av vissa program i de fall då det inte förekom något samarbete från exportörer eller då undersökningar genomfördes på sammanställda uppgifter.

(411) De kinesiska myndigheterna hävdade att Exim Bank till fullo samarbetade i undersökningen och att vissa handlingar som kommissionen begärde inte kunde lämnas på grund av interna policyregler, statssekretess, tystnadsplikt eller andra bestämmelser. Därför kan underlåtenhet att lämna dessa handlingar inte leda till att bestämmelsen om tillgängliga uppgifter tillämpas. I enlighet med lagen om affärsbanker kunde tjänstemännen på Exim Bank inte tillhandahålla dessa dokument vid kontrollbesöket. I detta avseende, och i motsats till kommissionens antagande, kan grundförordningen och WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder inte ersätta Kinas nationella lagstiftning. De kinesiska myndigheterna hävdade också att frågorna om de högre tjänstemännens politiska partitillhörighet är irrelevant och störande för de kinesiska myndigheterna. Kommissionen är av en annan åsikt. Även om WTO-reglerna (som grundförordningen till stor del bygger på) inte får ersätta nationell lagstiftning, hindrar det inte att kommissionen drar slutledningar när sådan nationell lagstiftning tycks motverka rimliga begäranden om information. Faktum är att även om Exim Bank lämnade vissa svar i tillägg A, vägrade den att

([1]) Panelrapport, *European Communities – Anti-Dumping Measure on Farmed Salmon from Norway*, punkt 7.358.

([2]) Artikel 29 i rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009, EUT L 188, 18.7.2009.

stödja nästan all denna information med källdata eller något slags bevisning. Därför har informationen endast ett värde som muntligt påstående, som inte underbyggts med kontrollerade skriftliga dokument. Om denna praxis skulle accepteras kunde Exim Bank ha lämnat praktiskt taget vilken information som helst och den undersökande myndigheten skulle varit tvungen att acceptera det utan att kunna bedöma dess tillförlitlighet.

Frågorna om politisk partitillhörighet och enheter av Kinas kommunistiska parti inom Exim Bank (och alla andra banker i detta sammanhang) är ytterst relevant för att fastställa omfattningen av statens inflytande på bankernas ledning, mot bakgrund av det kommunistiska partiets roll enligt den kinesiska konstitutionen. Utöver det berättigade i sådana frågor som kommissionen motiverade i skäl 151 ovan noteras det också att i enlighet med kommunistiska partiets partiprogram, måste alla organisationer, inbegripet privata kommersiella företag, om de sysselsätter minst tre partimedlemmar, inrätta primära partiorganisationer. Dessa organisationer garanterar och övervakar genomförandet av partiets och statens principer och politik och stöder bolagsstämman, styrelsen, tillsynsstyrelsen och cheferna i utövandet av deras funktioner och befogenheter i enlighet med lagen ([1]). Enligt den kinesiska bolagsrätten är alla bolag i Kina också tvungna att inrätta en partiorganisation i sin organisationsstruktur, vilken ska genomföra kommunistpartiets verksamhet ([2]). Kommunistpartiet är därmed bevisligen kopplat till de kinesiska myndigheternas verksamhet och driften av alla slags företag och institutioner i Kina, och det är därför befogat att fråga om partitillhörighet i detta sammanhang.

(412) Beträffande kontrollen av China Development Bank gjorde de kinesiska myndigheterna samma påpekande när det gäller frågor om företagsledningens politiska tillhörighet och kommunistpartiets roll i banken. I detta avseende hänvisar kommissionen till motiveringarna i skälen 151 och 411 ovan. De kinesiska myndigheterna hävdade att China Development Bank inte kunde tillhandahålla de efterfrågade kreditriskbedömningarna på grund av sekretesskäl och att den tillhandahöll en kreditvärdighetsmall och också ett konkret exempel på kreditriskbedömning där företagets namn raderats. Det noteras att kreditvärderingsmallen och kreditvärderingen för det okända företaget i en okänd industri inte är ett bevis för kreditbedömning av en av de exportörer som ingick i urvalet, vilket var det som kommissionen begärde. Med beaktande av sekretesskyddsfrågorna hänvisar kommissionen till förklaringen i skäl 410.

(413) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens slutsats att de statsägda affärsbankerna är offentliga organ är oförenlig med artikel 1.1. i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, eftersom kommissionen inte har grundat sitt fastställande på något som helst bevis och inte har lämnat någon välmotiverad och tillfredsställande analys av sitt beslut att statliga myndigheters inflytande över den kinesiska finanssektorn är så betydande att bankerna måste tillämpa förmånsbehandling. Kommissionen är av en helt annan åsikt. Den oberoende information som åsyftas i skälen 162–168 visar att bankerna tillämpar förmånsbehandling och detta framgår också tydligt av många kinesiska planer, lagar och policydokument som det hänvisas till i skäl 102 ovan. Kommission granskade, analyserade och citerade ett antal dokument som offentliggjorts av internationella organisationer, inbegripet WTO, IMF, OECD och Världsbanken, vilka alla styrker att det statliga inflytandet över den kinesiska banksektorn är betydande, särskilt vad gäller mottagare av förmånliga lån och räntesatser.

(414) De kinesiska myndigheterna ifrågasätter relevansen för flera dokument som användes som bästa tillgängliga uppgifter och som kommissionen hänvisade till i samband med fastställandet av offentliga organ när det gäller de statsägda affärsbankerna. Som ett första påpekande måste det sägas att kommissionen var tvungen att förlita sig på bästa tillgängliga uppgifter endast på grund av den bristande samarbetsviljan från de kinesiska myndigheterna och dess vägran att lämna de begärda uppgifterna.

(415) De kinesiska myndigheterna hävdade att rapporten från Deutsche Bank Research (nedan kallad *Deutsche Bank-rapporten*) som kommissionen hänvisade till i skäl 161 beskriver en tidigare situation i Kina och inte kan ge en faktisk utgångspunkt för bedömning av den kinesiska banksektorn sju år senare. För det första har de kinesiska myndigheterna fel när de hävdar att rapporten utgör en grund för att bedöma situationen sju år senare. Rapporten är från 2007 och undersökningsperioden, som är den relevanta perioden för bedömningen av banksektorn i Kina för detta förfarande, inleddes 2011. Rapporten avser alltså en situation fyra år före den

([1]) Artikel 32 i kommunistiska partiets partiprogram.
([2]) Artikel 19 i bolagsrätten i Folkrepubliken Kina,

relevanta perioden. För det andra är Deutsche Bank-rapporten inte det enda dokument som kommissionen stödjer sig på i sina slutsatser utan endast en utgångspunkt för analysen av den kinesiska banksektorn och dess ägarstruktur. För det tredje stämmer de övriga uppgifter som kommissionen hänvisade till vid fastställandet av ägarstrukturen i den kinesiska banksektorn (rapporter och arbetsdokument från WTO, IMF och OECD) med Deutsche Bank-rapporten. I detta sammanhang måste det noteras att de kinesiska myndigheterna själva endast tillhandahöll ett minimum av den vid upprepade tillfällen begärda informationen i detta avseende, och på saklig grund aldrig ifrågasatte kommissionens slutsatser om det statliga ägandet i banksektorn och inflytandet över banksystemet.

(416) De kinesiska myndigheterna ifrågasatte också kommissionens hänvisning till WTO:s handelspolitiska granskning av Kina från 2012 och anmärkte på att påståendet att det har skett få förändringar i marknadsstrukturen för Kinas banksektor angavs i förhållande till föregående granskningsperiod 2010. Kommissionen motsäger inte detta påstående. Faktum är att kommissionen i meddelandet om slutliga åtgärder hänvisade till WTO:s handelspolitiska granskningsrapporter från 2010 och 2012 i samma skäl 161 för att visa att mycket lite har förändrats under den tvåårsperioden. I 2010 års rapport konstateras att den höga graden av statligt ägande är ytterligare ett utmärkande drag för den kinesiska finanssektorn och i 2012 års rapport bekräftades att mycket lite förändrats i detta avseende. De kinesiska myndigheterna citerade också från 2012 års rapport och hävdade utifrån dessa citat att rapporten motsäger kommissionens bedömning i skäl 161 ovan. Detta påstående kunde inte godtas. Inget av citaten från rapporten som återges i de kinesiska myndigheternas kommentarer till det slutliga meddelandet av uppgifter strider mot eller ens ifrågasätter kommissionens bedömning i skäl 161.

(417) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionens slutsats i skäl 162 ovan saknar faktisk bevisning eftersom kommissionen (utöver Deutsche Bank-rapporten och WTO:s handelspolitiska granskningar som diskuterades i skälen ovan) endast hänvisar till rapporten från Världsbanken och OECD:s ekonomiska översikt osv. men inte ger någon välmotiverad och tillfredsställande förklaring som stöd för sina slutsatser. Detta påstående kunde inte godtas. I detta avseende noteras att i Världsbankens rapport konstateras bland annat att trots imponerande framsteg under de senaste tre decennierna när det gäller att reformera och öppna finanssektorn, är Kinas finansväsende fortfarande tillbakahållet och lider av stor strukturell obalans. Det nuvarande systemet, som kännetecknas av dominans från statsägda banker, starkt statligt inflytande och bibehållen kontroll av räntesatser, har varit mycket framgångsrikt när det gäller att mobilisera besparingar och fördela kapital till strategiska sektorer under Kinas ekonomiska introduktionsfas och samtidigt måste direkta och indirekta kontroller av finansinstitut lämna plats för marknadsbaserade principer. Detta skulle innebära en autonom centralbank med öppen marknadsverksamhet och räntesatser snarare än kredittak för att hantera likviditet. Affärsbanker skulle använda kommersiella principer och kreditvärdighetsanalys, snarare än att följa statliga signaler, för att styra utlåning. Vidare konstateras att staten på alla nivåer har varit nära involverad i finansinstitutens kommersiella verksamhet, antingen genom aktieinnehav eller genom indirekt påverkan, främst på grund av att den är starkt beroende av användningen av affärsbankskredit för politiska mål. I OECD:s ekonomiska översikt om Kina från 2010 beskrivs politiken hos People's Bank of China när det gäller lägsta utlåningsränta och högsta inlåningsränta som ett negativt incitament för bankerna för att bedöma risker på lämpligt sätt och som en kontraproduktiv åtgärd för konkurrensen i banksektorn. Syftet anges vara att garantera lönsamhet i den huvudsakligen statligt ägda banksektorn.

(418) De kinesiska myndigheterna hävdade vidare att kommissionens konstaterande att People's Bank of China är involverad i och påverkar de statsägda affärsbankernas fastställande av räntesatser saknar korrekt resonemang och bevisning. Med hänsyn till detta hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionen borde ha känt till att den nedre gränsen för utlåningsräntor hade avskaffats i juli 2013. Det ska först och främst påpekas att kommissionen inte analyserade situationen på bankmarknaden i Kina i juli 2013 eftersom det inte var relevant för denna undersökning. För det andra är påståendet att kommissionens konstaterande saknar korrekt resonemang och bevisning inte rätt. De relevanta cirkulären visar tydligt att People's Bank of China anger begränsningar för såväl utlånings- som inlåningsränta. För det tredje bekräftar även OECD:s ekonomiska översikt över Kina från 2010, som det hänvisas till i skäl 162 ovan, att sådana gränser finns.

(419) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen kände till att cirkulär, inbegripet dem från den 8 juni och den 8 juli 2012, skickats ut efter det att undersökningsresultaten från fallet bestruket finpapper på ett avgörande sätt ändrade räntepraxis för People's Bank of China. Detta är inte korrekt. Kommissionen kunde inte veta om eller

exakt hur denna praxis ändrades eftersom de kinesiska myndigheterna vägrade att tillhandahålla dessa cirkulär. Även sammanfattningarna från webbplatserna för People's Bank of China, som lämnades under kontrollen men som de kinesiska myndigheterna felaktigt hävdar att kommissionen helt åsidosatt, bekräftar att sådana gränser fortfarande finns.

(420) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommission inte verkade basera sina undersökningsresultat på verkliga tillgängliga uppgifter, vilket motsäger den tidigare information som kommissionen hade, utan snarare ålade den kinesiska staten att bevisa att de omständigheter som påvisades i fallet som gällde stålprodukter belagda med organiskt material hade förändrats. Mot bakgrund av skälen 415–419 ovan är det uppenbart att detta påstående är felaktigt. Det finns inga tillgängliga uppgifter i ärendet som motsäger kommissionens konstateranden och resultaten grundas inte enbart på tidigare information utan på faktisk bevisning, på grundval av all information som var relevant för undersökningsperioden.

(421) De kinesiska myndigheterna hävdade att de fyra punkter som kommissionen framhåller i skäl 166 ovan är felaktiga och att det saknas korrekt rättslig bedömning. De kinesiska myndigheterna hävdade att hänvisningen till artikel 34 i lagen om affärsbanker om att bankernas utlåningsverksamhet ska anpassas till den nationella ekonomins och den sociala utvecklingens behov och till andan i den statliga industripolitiken är helt neutral. Det är oklart vad de kinesiska myndigheterna avser med termen *neutral* men enligt planer, policydokument och lagar som citeras i skäl 102 ovan verkar utvecklingen av solcellsindustrin och dess finansiella och andra stöd ingå i behoven i den nationella ekonomin i Kina. Med tanke på det finansiella stöd som uppmuntras och uttrycks i dessa dokument är det tydligt att bankerna ska stödja de företag som tillhör solcellsindustrin. När det gäller slutsatsen att banker omfattas av rättsliga regler som tvingar dem att tillhandahålla stöd för att främja projekt, där kommissionen förlitar sig på ordalydelsen i statsrådets beslut nr 40, hävdade de kinesiska myndigheterna att slutsatsen är fullständigt missriktad eftersom det i beslutet inte fastställs eller anges att solenergiindustrin är ett främjat projekt. Detta påstående avvisas. I skäl 399 ovan framgår det tydligt att solenergiindustrin tillhör kategorin främjade industrier/projekt. De kinesiska myndigheterna gjorde ett liknande påstående om den kinesiska lagen om vetenskapliga och tekniska framsteg och kommissionens slutsats att lagen kräver att bankerna prioriterar utvecklingen av företag med ny och avancerad teknik och att de tillverkare som ingick i urvalet ingår i kategorin högteknologiska företag. Enligt de kinesiska myndigheterna gjorde kommissionen inte någon rättslig analys av huruvida solenergiindustrin för produktion av moduler och celler som beskrivs som högteknologisk omfattas av denna lagstiftning. Det är inte korrekt. Kommissionen gjorde en tydlig koppling mellan kategorin industrier med avancerad teknik och solenergiindustrin som producerar moduler och celler. Detta förklaras i detalj i skäl 402 ovan.

(422) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens uttalande om att den statliga inblandningen i den finansiella sektorn i Kina är betydande och fortlöpande inte grundas på faktiska bevis. De kinesiska myndigheterna invände mot bevisningen som kommissionen åberopade och hävdade att 2009 års IMF-rapport, som belyser bristen på avreglering av räntor, är irrelevant eftersom räntorna har avreglerats helt i Kina. Det är inte korrekt. Bevisning i fallet bekräftar att avregleringen av räntor i Kina inte har slutförts och detta bekräftades också av de tjänstemän på People's Bank of China som var närvarande under kontrollbesöket. Vad gäller 2010 års landsrapport från IMF som kommissionen hänvisar till, hävdade de kinesiska myndigheterna att kommissionen helt åsidosatt IMF:s slutsatser om avregleringen av den finansiella sektorn. Det stämmer inte. Kommissionen bortsåg inte från några relevanta resultat i den här rapporten. IMF:s slutsatser som de kinesiska myndigheterna hänvisade till i sina synpunkter motsäger inte någon av kommissionens slutsatser om statlig inblandning i den finansiella sektorn i Kina och definitivt inte vad gäller det statliga ägandet eller policyn för utlånings- och inlåningsränta. Det faktum att rapporten fastslog att framsteg har gjorts under de senaste åren när det gäller utvecklingen mot ett mer marknadsbaserat finansiellt system i Kina, innebär inte att det uttryckligen sades att det finansiella systemet i Kina faktiskt är marknadsbaserat. Vad gäller OECD:s översikter som kommissionen hänvisar till hävdade de kinesiska myndigheterna att man, på grundval av en fras som utesluter att betydande framsteg har gjorts vad gäller avreglering av banksektorn, inte kan dra slutsatsen att bankerna inte agerar oberoende i Kina. När det gäller detta påstående ska det noteras att kommissionen aldrig drog någon slutsats på grundval av en fras utan, vilket framgår av ovanstående text, på grundval av flera dokument som sammanställts av oberoende internationella organisationer.

(423) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens analys om fastställande av offentligt organ är helt felaktig och att dess slutsats i skäl 168 ovan är oförenligt med WTO:s överprövningsorgans tolkning av begreppet *offentligt organ* i fallet om Förenta staternas slutliga antidumpnings- och utjämningstullar på vissa produkter från Kina. En exporterande tillverkare hävdade också att kommissionens resonemang om fastställande av offentligt organ är rättsligt felaktigt. De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen inte lyckats fastställa att de statsägda affärsbankerna har och utövar statliga befogenheter och att det inte är fastställt i) att funktionerna som de statsägda affärsbankerna har tilldelats är sådana som brukar utövas av en myndighet, dvs. verkligen är myndighetsfunktioner, ii) vilka gemensamma drag de statsägda affärsbankerna delar med myndigheterna förutom aktieinnehavet, vilket inte heller har fastställts för alla statsägda affärsbanker och iii) att alla statsägda affärsbanker har de statliga befogenheter som krävs eller har befogenhet att utöva de statliga funktionerna i fråga. Dessa påståenden måste avvisas. Kommissionen hänvisar till sin analys av denna fråga i skälen 158–167. Utlåning nämns som en offentlig funktion i definitionen av en subvention i grundförordningen i artikel 3.1 a i. I den här undersökningen instrueras de statsägda affärsbankerna i krav, planer och andra policydokument att främja vissa sektorer, däribland solcellsindustrin. På grundval av tillgängliga uppgifter drogs också slutsatsen att bankerna i Kina i avsevärd grad är statsägda och att staten utövar betydande kontroll över de statsägda affärsbankerna. Eftersom de kinesiska myndigheterna inte tillhandahöll de begärda uppgifterna om statligt ägande för alla statsägda affärsbanker i Kina, grundade kommissionen sina slutsatser på tillgängliga uppgifter. Därför drar kommissionen slutsatsen att de statsägda affärsbankerna agerar som statens förlängda arm och utför offentliga funktioner genom att genomföra myndigheternas policy om förmånslån till vissa sektorer.

(424) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte lyckats fastställa styrning eller uppdrag till privata banker i Kina och i synnerhet att kommissionen inte har fastställt att de kinesiska myndigheterna gav en uttrycklig och positiv delegering, order, ansvar eller befogenhet till de privata bankerna och till de statsägda affärsbankerna om att tillhandahålla förmånliga lån. Kommissionen håller inte med om detta påstående. Som förklarades i skälen 170–173 finns det en statlig politik i Kina att tillhandahålla förmånliga lån som stöd till solcellsindustrin. Privata banker är skyldiga att genomföra den statliga policyn. De kinesiska myndigheterna ålägger i lagen om affärsbanker de kinesiska bankerna att bedriva sin utlåningsverksamhet efter behoven i den nationella ekonomin och sociala utvecklingen och i överenstämmelse med den statliga industripolitiken. Dessa behov och den statliga industripolitiken är bland annat fastställda i olika planer och policydokument, och tillhandahållandet av förmånlig finansiering till vissa industrier, inbegripet solcellsindustrin, är ett av dem. De kinesiska myndigheterna hävdade också att den relevanta artikeln i lagen om affärsbanker har klippts ut ur sitt sammanhang och att den inte uttryckligen påvisar någon delegering eller order, ansvarstilldelning eller myndighetsutövning från de kinesiska myndigheterna till någon affärsbank. Kommissionen håller inte med om att artikel 34 har tagits ut ur sitt sammanhang, vilket redan har förklarats i skäl 390 ovan och anser att dess ordalydelse är en tydlig rättsligt bindande instruktion till alla banker i Kina. Kommissionen instämmer inte heller i de kinesiska myndigheternas påstående att de dokument som föreskriver förmånslån till solcellsindustrin och som avses i skäl 102 utgör en otillräcklig rättslig grund. Detta förklaras i detalj i skälen 399–403 ovan.

(425) En exporterande tillverkare hävdade att kommissionen inte hade påvisat att utlandsägda banker i Kina får uppdrag eller direktiv av de kinesiska myndigheterna. Detta påstående måste avvisas. Kommission påvisade att alla privatägda banker i Kina får uppdrag eller direktiv (bland annat skälen 169–172 och 424 ovan) och banker med utländskt ägarskap tillhör denna kategori.

(426) När det gäller fastställandet av uppdrag och styrning hävdade de kinesiska myndigheterna också att kommissionen hade dragit slutsatser på grundval av kreditriskbedömningen som en bank lämnat för en utvald exportör, och tillämpat dem på alla banker i Kina och därmed använt ofördelaktiga slutledningar i detta avseende. Det ska noteras att de kinesiska myndigheterna liksom bankerna vägrade att tillhandahålla några andra kreditriskbedömningar för andra exporterande tillverkare som ingick i urvalet. Eftersom kommissionen var tvungen att använda tillgängliga uppgifter i detta avseende och kreditriskbedömningen som nämndes ovan är bästa tillgängliga uppgifter, grundade kommissionen delvis sina slutsatser på detta dokument. Det upprepas dock att slutsatserna drogs på grundval av tillgängliga uppgifter och inte på ofördelaktiga slutledningar.

(427) De kinesiska myndigheterna invände mot kommissionens bedömning av snedvridningen av den kinesiska finansmarknaden eftersom den är rättsligt bristfällig. De kinesiska myndigheterna hävdade att det gällande undersökningsperioden inte finns några bevis för att de statsägda affärsbankerna står för två tredjedelar av den kinesiska finansmarknaden. Kommissionen håller inte med om detta. I brist på uppgifter om ägarförhållandena inom banksektorn, vilket vid upprepade tillfällen begärdes men inte lämnades av de kinesiska myndigheterna, tillämpade kommissionen tillgängliga uppgifter. Kommissionen hänvisade i detta avseende till Deutsche Bank-rapporten där det sägs att de statsägda affärsbankerna står för mer än två tredjedelar av den kinesiska finansmarknaden. Detta styrks ytterligare i dokument från WTO, IMF, OECD och Världsbanken som bekräftar att den statliga närvaron i den kinesiska banksektorn inte hade förändrats i betydande grad under undersökningsperioden. De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionens uttalande om utlåningsräntor, att bankerna måste stanna inom de gränser som People's Bank of China fastställer, är felaktigt eftersom en nedre gräns för utlåningsräntan helt har avskaffats. Det är inte korrekt. Det är sant att de kinesiska myndigheterna i sina synpunkter hävdade att nedre gränsen för utlåningsräntor hade avskaffats i juli 2013, men det är mer än ett år efter undersökningsperiodens slut. Det är också korrekt att säga att de övre gränserna för utlåningsräntan fortfarande gäller. Därför är kommissionens slutsatser korrekta om att bankerna inte har full frihet att bestämma villkoren för lånen, åtminstone när det gäller undersökningsperioden, och det styrks av bevisning i ärendet. De kinesiska myndigheterna har också ifrågasatt kommissionens slutsatser i skälen 183–188 eftersom de ansett att flera planer, policydokument och lagar som åberopats av kommissionen inte var relevanta. Kommissionen håller inte med om detta påstående och hänvisar till skälen 399–403 ovan, där det förklaras varför dessa dokument är relevanta för resultatet.

De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionens slutsats om att vissa banker fick tillgång till utländska valutareserver är felaktig eftersom det i den bevisning som kommissionen hänvisade till endast var Exim Bank och China Development Bank som nämndes, och det förklarades att de lån som härstammar från dessa reserver endast ges till statsägda företag. Kommissionen håller inte med. Bevisningen pekar bara på att när detta program inleddes var det till en början tillgängligt endast för de politiska bankerna som China Development Bank och Exim Bank, men det nämns också ett större lån till Bank of China, vilket tyder på att den ursprungliga begränsningen har tagits bort. Även påståendet att bevisningen klart och tydligt visar att lån endast ges till statsägda företag som Sinopec, är felaktigt. Det uppgavs i själva verket att större statligt ägda företag förmånsbehandlas, men visar inte att sådana lån begränsas till dem. Under alla omständigheter och med tanke på storleken på Exim Bank och China Development Bank och deras inflytande på den finansiella marknaden i Kina, skulle det, även om programmet var begränsat till dem, innebära en betydande snedvridning av finansmarknaden i sin helhet.

(428) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte har fastställt selektivitet i fråga om förmånslån, och att dess selektivitetsanalys juridiskt sett är inkonsekvent eftersom den inte fastställer om beslut nr 40 avser projekt eller industrier. Det faktum att det extremt omfattande utbudet av ekonomiska sektorer och industrier omfattas av beslut nr 40, innebär enligt de kinesiska myndigheterna inte uttryckligen att dokumentet begränsar tillgången till den påstådda subventionen till vissa företag, vilket måste fastställas enligt WTO:s rättspraxis. Kommissionen håller inte med om detta påstående. När det gäller främjade projekt erinras det om att dessa projekt endast omfattar vissa verksamheter inom ett begränsat antal sektorer. Det innebär att denna kategorisering, som endast omfattar en undergrupp av företag i Kina, följaktligen inte kan anses vara av allmän karaktär och icke-selektiv. Kommissionen ansåg att detta var den naturligaste tolkningen i brist på förklaringar (och bestyrkande handlingar) av hur de kinesiska myndigheterna exakt använder begreppet solcellsindustri, t.ex. i förhållande till beslut nr 40 och den vägledande katalogen över industriell omstrukturering. Såsom förklarades i skäl 102 ovan tillhör också solcellsindustrin kategorin strategiska industrier enligt definitionen i den tolfte femårsplanen och har därför tillgång till förmånlig finansiering, vilket klart framgår av citaten från olika planerings- och policydokument och lagar i samma skäl.

(429) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte har fastställt att det handlar om en förmån när det gäller förmånslån, eftersom användningen av ett externt referensvärde för att fastställa förmånen inte styrktes av kommissionens undersökningsresultat. Enligt de kinesiska myndigheterna har kommissionen ingen grund för att tillämpa betyget BB (*Non-investment grade*) eftersom den inte kunde belägga att betyget BB troligen är mindre snedvridet än andra kreditbetyg och att dess tillämpning återspeglar de otillåtna ofördelaktiga slutledningar som dragits i strid med artikel 12.7 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Detta påstående måste avvisas. Med tanke på snedvridningarna och bristen på rimlig bedömning av kreditvärdighet och risk för de exporterande tillverkarna i urvalet från de utlånande bankernas sida, kunde kommissionen inte ha tagit kreditvärderingen (om en sådan över huvud taget fanns) för de enskilda exporterande tillverkarna för vad den uppgavs

vara. BB-betyget är i detta fall inte en ofördelaktig slutledning och inte heller ogynnsamt för de exporterande tillverkarna, eftersom det är det bästa betyget på marknaden som inte gäller investeringar.

(430) Klaganden hävdade att kommissionen borde ha använt ett mindre gynnsamt kreditbetyg än BB som referensvärde för vissa exporterande tillverkare som befann sig i en ytterst dålig ekonomisk situation. Av de skäl som förklarades i skäl 429 ovan, ansåg kommissionen att BB-betyget i lämplig grad återspeglade den ekonomiska situationen under undersökningsperioden för de exporterande tillverkarna som ingick i urvalet.

(431) Klaganden begärde också att kommissionen skulle redovisa beräkningen av påslag för lån i kinesisk valuta. Kommissionen förklarade metoden i punkt 169 i meddelandet om slutgiltiga åtgärder (återgavs i skäl 198 ovan). I linje med metoden som användes vid förfarandena bestruket finpapper och stålprodukter belagda med organiskt material justerade kommissionen de kinesiska räntorna genom att lägga till räntedifferensen mellan de högst värderade obligationerna och obligationerna med betyget BB som såldes på marknaden under undersökningsperioden.

(432) En exporterande tillverkare hävdade att kommission för att fastställa förmånen av förmånslån skulle jämföra utlåningsräntorna för främjade industrier med dem i icke-främjade industrier. Mot bakgrund av kommissionens analys av finansmarknaden (skälen 181–185) måste detta påstående avvisas. Med hänsyn till de etablerade snedvridningarna bedöms räntorna på den kinesiska finansmarknaden som otillförlitliga.

(433) De kinesiska myndigheterna hävdade också att för lån i euro och US-dollar bör kommissionen inte använda ett externt referensvärde eftersom en av de viktigaste delarna som kommissionen grundat sin snedvridningsanalys på, nämligen People's Bank of Chinas begränsningar av räntesatser, inte finns för sådana lån. Detta påstående måste avvisas. Bankens begränsningar av räntesatser är bara en av de viktiga delar som kommissionen använde i sin analys av den kinesiska finansmarknaden. Såsom förklaras i skälen 180–185 ovan finns det ett antal andra snedvridningar som i sig motiverade användningen av ett externt referensvärde, även för lån i euro och US-dollar.

(434) Flera exportörer och de kinesiska myndigheterna hävdar att avtalen mellan exportörer och vissa statligt ägda banker (nedan kallade *avtalen*) inte motsvarar kreditramar och inte utgör ett finansiellt bidrag eftersom de inte innehåller någon förpliktelse eller något åtagande för banken att bevilja framtida finansiering under särskilda villkor. De hänvisar också till slutsatserna från *EC-Aircraft*-panelen där det hävdades att blotta möjligheten att staten kan överföra medel enligt ett förbestämt villkor inte är tillräckligt för att påvisa att det föreligger ett finansiellt bidrag. De noterade panelens uttalande om att avtalet i sig ska begäras och kan ge mottagaren en förmån som är separat och oberoende från den förmån som kan komma vid en eventuell framtida överföring av medel.

(435) Mot bakgrund av resultaten från *EC-Aircraft*-panelen noterar kommissionen att sådana slutsatser inte är uttömmande med tanke på kreditramarnas omfattning och andra liknande överenskommelser och binder inte kommissionens tolkning av grundförordningen i det här fallet. Kommissionen har dock inte några invändningar mot panelens slutsatser, utan mot hur de kinesiska myndigheterna tillämpar dessa slutsatser i den aktuella undersökningen. Avtalen innebär normalt att den statsägda banken kan låna ut upp till så mycket pengar som begärs, ibland i kombination med förbättringar av det berörda företagets resultat. Å ena sidan kan texten i avtalen innehålla textmässigt mindre uttryckliga eller automatiska skyldigheter vad gäller villkoren för framtida utlåning än de som innehåller vissa typer av kreditramar. De kompletteras ibland med separata lån eller kreditavtal. Det har dock noterats att lånen enligt dessa avtal brukar ges på mycket lika, för att inte säga identiska, villkor. Å andra sidan innehåller avtalen ett antal bestämmelser som går långt utöver de normala för kreditramsavtal och som leder till en garanterad stödmekanism från banken i fråga. Kommissionen anser att i detta fall är de skriftliga bestämmelserna i avtalen inte nödvändigtvis avgörande, eftersom skyldigheter eller åtaganden att överföra medel kan uttryckas i skriftlig eller muntlig form och deras förekomst bör fastställas på grundval av alla dokumenterade uppgifter.

(436) På grundval av detta kan den exakta typen av åtaganden eller skyldigheter för de statsägda bankerna enligt avtalen bero på följande:

a) *Texten i avtalet*: Kommissionen noterar att bestämmelserna i de mest betydande avtalen som rör stora statsägda banker och framför allt exporterande tillverkare i stort sett liknar varandra. Avtalen utgör en nära

koppling mellan banken och exportören vad gäller överföring av medel. De möjliggör överföring av de pengarna som krävs, ibland på vissa villkor som rör resultat och kreditbetyg. Avtalen ger företaget rätt till gynnsam behandling vid ansökan om lån jämfört med företag som inte har ingått sådana avtal. Vissa av beloppen för eventuell finansiering är enorma jämfört med företagens årsomsättning. De krediter som exportörerna i urvalet beviljades stod för mer än tre gånger deras årsomsättning Vidare föreskrivs i avtalen att banken ska ge starkt stöd till utvecklingen av företaget i fråga. Det finns hänvisningar till ett långsiktigt stabilt strategiskt partnerskap mellan banken och företaget, till att banken ska ge prioritet åt företagets främsta byggprojekt, erbjuda långsiktigt stabilt ekonomiskt stöd till företaget vad gäller dess förvärv av tillgångar och omorganisation, grundläggande utbildning av varje affärsenhet, tekniska förbättringsprojekt, Go Global-projekt och annan verksamhet och hjälpa företaget att formulera en utvecklingsplan på medellång och lång sikt med hjälp av dess yrkesmässiga fördelar, institutionella fördelar och resultatmässiga fördelar. I avtalen nämns också att de överensstämmer med den nationella makroekonomiska och industriella policyn. Därför verkar det vara så att det strategiska stödet till företaget i kombination med den gynnsamma behandlingen genom avtalen gör det ytterst troligt att företaget automatiskt får rätt till lån via avtalen.

b) *Långivarnas karaktär och mål*: Långivarna är statsägda banker som har befunnits vara offentliga organ eller andra banker som har befunnits få uppdrag och direktiv av staten och därför agerar som myndigheternas förlängda arm. De har också visat sig ge lån till klart under marknadspriset. Exempelvis refererar vissa avtal till bankens finansieringsfördel och dess stöd för industrier med ny och avancerad teknik och med prioritering av utvecklingen med hjälp av statliga förmåner.

c) *Statens inställning till låntagaren*: Låntagarna tillhör de strategiska tillväxtindustrierna, vilket har visats i skäl 102 ovan.

d) *Statens samarbetsvilja vid undersökningen:* De som erbjuder kreditramar (statligt ägda banker och banker som får uppdrag och direktiv från staten) har underlåtit att samarbeta fullt ut i undersökningen och resultaten beträffande dem har därför grundats på tillgängliga uppgifter.

e) *Marknadens uppfattning om avtalen:* Företag tycks uppskatta avtalen som bevis på att de har statens stöd bakom sig och de meddelar offentligt när de slutit sådana avtal för att ge en positiv signal till marknaden och tänkbara investerare. Till exempel sände Yingli Solar den 9 juli 2010 ut ett pressmeddelande om ett strategiskt samarbetsavtal med China Development Bank, enligt vilket China Development Bank förväntas bevilja kreditgarantier till ett sammanlagt belopp av högst 36 miljoner yuan renminbin som stöd till Yingli Group och dess dotterbolag. Finansdirektören för Yingli sa att avtalet lyfter de båda parternas samarbete till en ny nivå, som de tror ska ge dem möjlighet att stärka sin ledande position inom solcellsindustrin. Jinko Solar betecknade den 26 januari 2011 en kredit på 50 miljarder yuan renminbin från Bank of China som ett strategiskt samarbetsavtal som ytterligare kan stärka deras position som en ledande tillverkare av solenergiprodukter. Vidare sades det i pressmeddelandet att med det långsiktiga ekonomiska stödet från Bank of China är de säkra på att de kommer att få utmärkta resultat under 2011 och även att de kommer att kunna nå sina långsiktiga tillväxtmål. Den 14 april 2010 rapporterades att Trina Solar hade för avsikt att använda kreditavtalet på 4,4 miljarder US-dollar med China Development Bank för marknadsexpansion. Dessa tillkännagivanden tyder på att de berörda exporterande tillverkarna ser avtalen som en etablerad finansieringskälla snarare än en osäker sådan.

f) *Tillämpning av avtalen:* De exporterande tillverkarna har fått många enskilda lån, vilket innebär att avtalen leder till en faktisk överföring av medel.

(437) På grundval av all bevisning kan slutsatsen dras att avtalen erbjuds av bankerna som en del av en statlig strategi för att främja solcellsindustrin och de anses vara av stort värde av de berörda exportörerna, oavsett om några medel faktiskt överförs. Detta strider mot parternas argument att de i praktiken inte har något värde. Även om avtalen har karaktären av normala kreditramar, sträcker de sig utanför villkoren för normala krediter och är strategiska partnerskap mellan offentliga organ och företag när det gäller att fullfölja regeringens politik. I detta avseende fungerar de som ett instrument för statligt stöd/garanti, vilket förbättrar marknadsställningen för de

berörda exportörerna och gör det möjligt för dem att utöka sin kapacitet och sin produktion i vissheten om att de kommer att få den finansiering som krävs. Utan ett sådant stöd/garanti skulle marknaden uppenbarligen uppfatta det som att exportörerna befann i en svagare ställning. Följaktligen är stöden berättigade som en potentiell överföring av medel eller som tillhandahållande av finansiella tjänster. En sådan värdefull garanti skulle ha ett visst värde på marknaden och åtminstone innebära att en betydande avgift skulle betalas. Mot bakgrund av detta medför avtalen också en förmån som, vilket anges i *EC-aircraft*-panelen, är separat och oberoende av den förmån som kan komma av en eventuell framtida överföring av medel, på grund av bland annat statens potentiella betalningsskyldighet. De är mer än bara ett vagt löfte om att ge billig finansiering ([1]) och gör att mottagarna klarar sig bättre än de skulle gjort utan avtalet.

(438) När det gäller förmånens storlek har den fastställts på grundval av de avgifter som tas ut för den kredit som en av de exporterande tillverkare som ingick i urvalet har fått. Denna kreditram beviljades av en bank vars huvudkontor är etablerat i en annan finansiell jurisdiktion än Kina, och den uppvisar alla delar som förekommer i kommersiella kreditramar som är tillgängliga på de internationella finansmarknaderna och i andra avtal inom den kommersiella sektorn. Det bör även påpekas att denna kreditram i sina villkor inte skiljer sig väsentligt från övriga kommersiella kreditramar som erhållits av de exporterande tillverkare som ingick i urvalet och där avgifter tas ut, inbegripet dem från utländska banker. Mot bakgrund av ovanstående analys är detta ett försiktigt referensvärde eftersom det finns belägg för att avtalen i realiteten är mer värdefulla för företagen som en fristående åtgärd än som en standardkredit. Kommissionen ansåg emellertid att den begärda avgiften skulle vara rimlig att använda som referensvärde för de avgifter som skulle ha betalats enligt avtalen.

(439) De kinesiska myndigheterna hävdade också att de banker som genomförde avtalen med exportörerna i urvalet inte är offentliga organ och inte heller fått i uppdrag av staten att göra detta. Detta påstående måste avvisas. De berörda bankerna var samma banker som tillhandahöll förmånlig finansiering och i skälen 159–168 och 169–180 ovan gav kommissionen en detaljerad förklaring till varför de är offentliga organ och/eller varför de får uppdrag eller direktiv av de kinesiska myndigheterna.

(440) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens påstående att bankerna under normala marknadsförhållanden tar ut betydande avgifter på garantiåtaganden och administrativa avgifter för kreditramar saknar grund, eftersom sådana avgifter endast tillämpas på bindande kreditlöften. Detta påstående måste avvisas. Så som anges i ovanstående skäl skiljer sig kreditramen som används som referensvärde inte väsentligt vad gäller villkoren från övriga kommersiella lån som de exporterande tillverkare som ingick i urvalet har fått, inbegripet från banker utanför Kina. Dessutom verkar en av de banker som ingått flera sådana avtal med utvalda exporterande tillverkare ta ut liknande avgifter från sina kunder utomlands ([2]).

(441) De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte har lämnat bevis som stöd för sitt påstående att statens tillhandahållande av kreditramar (dvs. avtalen) är en del av förmånliga lån. Det är inte korrekt. Tillhandahållande av kreditramar är standarddelen i finansieringen från bankerna till företag och avtalen är åtskilda, distinkta åtgärder som ingår i förmånslånen. Som anges i skäl 102 föreskriver de kinesiska myndigheterna, i ett antal planeringsdokument, policydokument och lagar, regler för den förmånliga finansieringen till solcellsindustrin. Dessutom har ett stort antal lån beviljats enligt dessa avtal, vilket tydligt visar att de ingår i den förmånliga finansieringen av solcellsindustrin.

(442) En exporterande tillverkare hävdade att tillhandahållandet av kreditramar inte är någon särskild subvention. Detta påstående måste avvisas. Som förklarades i skäl 441 ovan ingår tillhandahållandet av keditramar i förmånslånen och därför gäller selektivitetsanalysen i skälen 191, 192, 209 och 428 ovan också för tillhandahållandet av kreditramar.

([1]) http://www.china.org.cn/china/LegislationsForm2001-2010/2011-02/11/content_21898292.htm.

([2]) European Communities – *Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft* punkt 7.743

(443) Enligt klaganden borde kommissionen ha fastställt en subventionsmarginal för användning av exportkredit, eftersom Exim Bank vägrade att samarbeta. Kommissionen borde ha använt informationen i klagomålet och resultaten från Förenta staternas handelsdepartement i det liknande solcellsfallet. Detta påstående kunde inte godtas. Kommissionen undersökte påståendena i klagomålet men hittade inga bevis för att de exporterande tillverkarna i urvalet hade fått sådana förmåner under undersökningsperioden. Det noteras att undersökningsperioderna för USA-ärendet och för det aktuella fallet var olika.

3.5.3. *Synpunkter från parterna om exportkreditgaranti och försäkring för miljövänlig teknik*

(444) Med beaktande av de handlingar som kommissionen begärde vid kontrollbesöket enligt vad som anges i skälen 220 och 221, hävdade de kinesiska myndigheterna att det inte har klargjorts när plan 840 beställdes, att de finansiella rapporterna för Sinosure från 2012 inte var tillgängliga vid kontrolltillfället, att information om de företag som ingick i urvalet var konfidentiell och att under alla omständigheter förvarades de relevanta kontrakten inte på Sinosures huvudkontor. Kommissionen hänvisar till sina förklaringar i skälen 219, 220 och 223 där dessa argument behandlas När det gäller plan 840 tillägger kommissionen att den begärde alla relevanta dokument rörande Sinosures verksamhet och det påstådda subventionsprogrammet som omfattar exportörerna i urvalet, och att denna plan 840 definitivt är relevant för dess slutsatser, tillsammans med all övrig dokumentation som anges i skäl 236 och som också understöds av förklaringarna i skäl 232. När det gäller de finansiella rapporterna för Sinosure 2012, bad kommissionen om den preliminära redovisningen, om 2012 års finansiella rapporter inte var klara, men Sinosure vägrade att lämna någon preliminär redovisning för 2012.

(445) De kinesiska myndigheterna hävdade också att det inte finns några rättsliga eller konkreta belägg för att styrka slutsatsen att solcellsindustrin är en strategisk industri, och att detta skulle vara resultatet av ett antagande. Kommissionen hänvisar till förklaringen i skäl 231 och påminner om att de kinesiska myndigheterna uttryckligen bekräftade denna punkt under kontrollbesöket. Med beaktande av liknande påståenden rörande plan 840, plan 421 och åtgärder för att stödja strategiska tillväxtindustrier och för påståendet att planerna inte skulle vara rättsligt bindande, hänvisar kommissionen till förklaringar i skälen 232–234. Den noterar vidare att de kinesiska myndigheterna har underlåtit att lämna in dessa handlingar och diskutera dem med kommissionen, och att det inte finns några dokumenterade belägg för att kommissionens slutsatser inte är korrekta.

(446) De kinesiska myndigheterna och en exportör påstår att de rabatter och bidrag för betalning av exportkreditförsäkringspremien som beviljades av de lokala myndigheterna olagligen har jämnats ut, eftersom det inte har fastställts att de utgör subventioner i den mening som avses i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Kommissionen hänvisar till sin analys av undersökningsresultaten och i synnerhet till skälen 239 och 247. Kommissionen noterar vidare att rabatterna och bidragen oupplösligt hör ihop med exportkreditförsäkringsprogrammet eftersom återbetalningen är en följd av premiebetalningen till Sinosure enligt det övergripande exportkreditförsäkringsprogrammet. Sist men inte minst omfattas dessa rabatter också av tillkännagivande [2004] nr 368 som utfärdades gemensamt av det kinesiska handelsministeriet och Sinosure och där det föreskrivs att de regionala och lokala myndigheterna tillsammans ska satsa ännu mer för att genomföra ytterligare stödåtgärder för de produkter som ingår i registret och för företag med ny och avancerad teknik vad gäller exportkreditförsäkring.

(447) De kinesiska myndigheterna ifrågasatte också slutsatserna för punkt j i bilaga 1 till WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder att Sinosures kortfristiga exportkreditförsäkringsprogram drevs med premier som var otillräckliga för att täcka de långsiktiga kostnaderna och förlusterna av programmet. Till stöd för detta citerar de kinesiska myndigheterna rättspraxis i WTO-panelens slutsats i tvisten Förenta staterna-Upland Cotton och lägger fram förklaringar utifrån olika siffror och argument i Sinosures årsrapporter. De kinesiska myndigheterna ifrågasätter också kommissionens hänvisning till artikel 11 i Sinosures stadgar och till artikeln från advokatbyrån Stewart Law. Kommissionen upprepar alla argument som anförs i skälen 242–245 och påminner om att dess slutsatser, på grund av det bristande samarbetet från de kinesiska myndigheterna, grundar sig på bästa tillgängliga bevis i handlingarna, vilket hindrade kommissionen från att få de relevanta uppgifter som den hade bett om. För sina slutsatser granskade kommissionen ett antal uppgifter och bevis i ärendet, bl.a. Sinosures stadgar och artikeln från advokatbyrån Stewart Law. Kommissionen anser att även om ingen av dessa delar är avgörande i sig, är de och alla andra faktorer relevanta för beslutet. När det gäller rättspraxis för tvisten mellan Förenta staterna och Upland Cotton har kommissionen tagit full hänsyn till den i sina avgöranden och de kinesiska myndigheternas citat från denna är verkligen mycket relevanta.

(448) De kinesiska myndigheterna ifrågasätter kommissionens analys i skäl 245 och lägger fram en tabell med uppgifter om resultaträkningen i årsrapporterna för åren 2006–2011 för Sinosure. De drar slutsatsen att det är uppenbart att de mottagna premierna översteg driftskostnaderna för programmet. För det första noterar kommissionen att den tabell som de kinesiska myndigheterna lämnat inte innehåller summan för de provisioner som Sinosure betalat utan endast driftskostnaderna. För det andra visar siffrorna ovedersägligen att under varje enskilt år från 2006 till 2011, med undantag för 2010, är beloppen för nettopremien aldrig högre än nettoersättningar plus driftskostnader, även om man bortser från de provisionsbetalningar som de kinesiska myndigheterna har utelämnat. Detta omfattar år 2011, som delvis täcker undersökningsperioden, och förlusten är vissa år betydande (t.ex. 2008). För det tredje noterar kommissionen att för 2010 har de kinesiska myndigheterna angett en oproportionerligt låg summa nettoersättningar (de betalda premierna uppges vara 20 gånger högre än betalda ersättningar), vilket inte framgår av årsrapporten från 2010. Detta belopp som de kinesiska myndigheterna har rapporterat för år 2010 grundar sig på omfattande justeringar i efterhand för indrivning av fordringar och förändringar i reserver för utestående fordringar som endast tas upp i årsrapporten för 2011 med hänvisning till år 2010. Dessa justeringar verkar vara ovanliga och onormala och återspeglas endast i rapporten för följande år. Kommissionen noterar också att för 2011 har de kinesiska myndigheterna i stället rapporterat beloppen i 2011 års årsrapport. Kommissionen finner det svårt att förena senare justeringar med den faktiska situationen, i synnerhet med tanke på det bristande samarbetet och de senare förklaringarna från de kinesiska myndigheterna och Sinosure i samband med undersökningen.

Enligt tvisten mellan Förenta staterna och Upland Cotton som de kinesiska myndigheterna själva nämnde, syftar hänvisningen till långfristig under punkt j till en period som är tillräckligt lång för att en objektiv granskning och därmed en grundlig bedömning av programmet ska kunna göras, *vilket förhindrar att man lägger för stor vikt vid någon unik eller avvikande företeelse en viss dag eller månad eller ett visst kvartal, halvår, år eller någon annan speciell tidsperiod*. Kommissionen anser att tidsperioden 2006–2011 är tillräckligt lång, och Sinosure har haft ett underskott varje år under denna period. Situationen för 2010 ska antingen anses unik eller avvikande om man tar hänsyn till de justerade siffrorna i 2011 års rapport och därmed av begränsad betydelse, eller också ska de ordinarie ojusterade siffrorna i årsrapporten för 2010 anses som relevanta, vilket visar att resultatet ligger strax över nollresultatet. Med tanke på de stora förlusterna övriga år bekräftar detta kommissionens slutsatser att Sinosure sammantaget befann sig i en position med långvariga underskott under perioden 2006-2011. Även om uppgifter från 2010 beaktades som representativa, kvarstår faktum att Sinosure hade underskott under fem av de sex åren mellan 2006 och 2011. Övriga tabeller och siffror som de kinesiska myndigheterna lämnat och som ifrågasätter kommissionens slutsatser beträffande punkt j i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder, stämmer inte överens med annan dokumenterad information i handlingarna och/eller har inte kunnat kontrolleras. Under alla omständigheter kan de inte själva påvisa att Sinosure kunde täcka sina kostnader för sina kortsiktiga exportkreditförsäkringsprogram under perioden 2006-2011.

(449) Precis som med referensvärdet för beräkning av förmånen anser den kinesiska regeringen att det är oförenligt med WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder att ha ett referensvärde utanför landet, men de anför inte något argument till stöd för detta påstående. Kommissionen hänvisar till sin förklaring i skäl 245.

(450) De kinesiska myndigheterna och en av de samarbetande exportörerna i urvalet ifrågasatte det referensvärde som användes eftersom kommission inte hade motiverat varför i) den första premieberäkningen grundas på uppgifter från US Exim Bank, ii) den har använt Italien som importerande land och inte Tyskland, som är den främsta importmarknaden för den berörda produkten, iii) den har använt en tidsperiod på 120 dagar och inte 60 dagar eller kortare, iv) den inte har använt premieberäkningen för direktexporter utan istället för Financial Institution Buyer Credit (FIBC) exportförsäkring. När det gäller i) hänvisar kommissionen till skäl 253. När det gäller ii) anser kommissionen att Italien uppvisar bäst balans mellan EU-landet med lägst risk och EU-länder med betydligt högre risk och därmed betalda premier, som också är marknader för den berörda produkten. När det gäller iii) anser kommissionen att i avsaknad av en särskild simulering på en period av 90 dagar som är tillgänglig på Exim Banks webbplats är en period på 120 dagar den lämpligaste för att framställa försäljningsvillkoren under undersökningsperioden. När det gäller iv) kunde kommissionen inte få en simulering för beräkningen av premien för direktexport och anser att detta referensvärde återspeglar den allmänna risksituationen i inköpslandet.

(451) En av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet säger sig ha köpt exportkreditförsäkring för vissa delar av sin export, men har betalat ordinarie försäkringspremier och omfattades inte av programmet Green Express eller någon annan av de förmånsbehandlingar som klaganden anfört. I brist på bevis som styrker detta påstående hänvisar kommissionen till sina slutsatser om detta program i avsnitt 3.4.1.4 i denna förordning. När det gäller Green Express hänvisar kommissionen till sina slutsatser i skäl 240 och noterar att detta utgör en särskild aspekt av Sinosures kortfristiga kreditförsäkringsprogram och att kommissionens slutsatser inte är begränsade till denna aspekt utan till programmet som helhet.

3.5.4. *Golden Sun Demonstration-programmet*

(452) De kinesiska myndigheterna hävdar vidare att detta program beviljar bidrag för solcellsindustrin snarare än för tillverkare/exportörer av den berörda produkten och att relevanta kriterier i lagstiftningen inte avser tillverkare av moduler och celler. I detta avseende hävdar de kinesiska myndigheterna att de har lämnat rätt dokumentation om programmet och att de till och med samordnade det med företagen i urvalet för att bevisa denna punkt. Tre samarbetsvilliga exportörer i urvalet hävdar att detta är en subvention till användaren och att det inte medför någon förmån för den berörda produkten, och därför inte är utjämningsbar i den mening som avses i artiklarna 1.1 och 3.2 i grundförordningen, artikel VI:3 GATT 1994 och artikel 19.1 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. De här exportörerna hänvisar till EU-beslutet i fallet *Biodiesel från Förenta staterna* (skäl 97 i kommissionens förordning (EG) nr 194/2009, EUT L 67 av den 12 mars 2009, s. 50 och WTO:s rättspraxis i tvisten om blystänger (punkterna 6.50, 6.53, 6.56 och 6.57 i panelrapporten, *United States – Imposition of Countervailing Duties on Certain Hot-Rolled Lead and Bismuth Carbon Steel Products Originating in the United Kingdom*), tvisten om åtgärder för export av civil luftfart (punkt 9.112 i panelrapporten, *Canada – Measures Affecting the Export of Civilian Aircraft*), tvisten om exportfinansieringsprogram för luftfart (punkt 7.24 i panelrapporten, *Brazil – Export Financing Programme for Aircraft*) och tvisten om åtgärder för export av civil luftfart (punkterna 157 och 159 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan, *Canada – Measures Affecting the Export of Civilian Aircraft*).

(453) Kommissionen hänvisar till sina slutsatser i undersökningen och särskilt till skälen 243–246 i denna förordning som ger utförliga förklaringar av ovanstående argument och bekräftar att beslutet är förenligt med relevanta bestämmelser och med den rättspraxis som de kinesiska myndigheterna och de samarbetande exportörerna som ingick i urvalet åberopar. Kommissionen upprepar att bidragen i programmet är direkt kopplade till den berörda produkten eftersom de stödberättigade solcellssystemen specifikt omfattar tillhandahållande av moduler och celler som en betydande del av projekten, och därför är kopplingen mellan den erhållna förmånen från staten och den berörda produkten direkt och oupplöslig. Som redan har angivits, särskilt i skäl 244 och 245, har undersökningen bekräftat att direkta utbetalningar har gjorts av den kinesiska staten till många samarbetsvilliga exportörer i urvalet (dvs. syftet med att installera solpaneler för att alstra energi för egen förbrukning, inbegripet i tillverkningsprocessen för den berörda produkten) med hjälp av bland annat deras egna tillverkade solmoduler och solceller. Det har också fastställts att de direkta utbetalningar som har gjorts till exportörerna i egenskap av leverantörer av den berörda produkten till utomstående projektansvariga, faktiskt strider mot bestämmelserna i den relevanta lagstiftningen och att de kinesiska myndigheterna har underlåtit att lämna bevis för att förklara detta (se särskilt skälen 245 och 246).

De kinesiska myndigheterna och den samarbetsvillige exportören i urvalet gav en begränsad förklaring om att direktöverföringen av medel, i strid med den kinesiska lagstiftningen, var nödvändig eftersom den projektansvarige befann sig i ekonomiska svårigheter och för att garantera att bidragen skulle användas endast för tillåtna solcellssystem. Detta tyder på att utan denna direktutbetalning från staten skulle den samarbetsvillige exportören som fungerade som leverantör inte ha kunnat få några pengar för leveransen av den berörda produkten och staten skulle inte ha kunnat garantera att subventionen skulle ha använts till det den var avsedd för. Ur detta perspektiv och i brist på ytterligare bevis måste dessa utbetalningar betraktas som ett direkt bidrag från staten till tillverkaren av den berörda produkten, eftersom denne annars inte skulle ha fått några pengar för leveransen av den berörda produkten (under förutsättning att denna leverans faktiskt ägde rum, vilket det inte finns några bevis för i handlingarna). Utifrån detta anser kommissionen att argumenten från de kinesiska myndigheterna och de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet är utan rättslig grund.

(454) De kinesiska myndigheterna hävdar också att för situationer då förmåner från programmet handlade om leverans av den berörda produkten till icke-närstående projektansvariga, blev kommissionen skyldig att genomföra en djupanalys för att fastställa den frågan, med hänvisning till WTO:s beslut i fallet *United States – Final Countervailing Duty Determination with respect to certain Softwood Lumber from Canada* (punkterna 141 och 142 i rapporten från WTO:s överprövningsorgan). Kommissionen avvisar detta påstående och hänvisar till förklaringarna i skälen 244–246 och i skäl 352 ovan. Dessutom kunde kommissionen på grund av de kinesiska myndigheternas och de berörda parternas bristande samarbetsvilja inte genomföra någon djupgående analys. Det är

därför inte fråga om någon djupgående analys och WTO: s citerade rättspraxis är irrelevant i den här situationen med tanke på att medlen betalades direkt till tillverkarna av den berörda produkten och var direkt kopplade till leveransen av bland annat den berörda produkten. Eftersom de här utbetalningarna var bidrag utan återbetalningsskyldighet, finns det ett finansiellt bidrag (en direkt överföring av medel) och kommissionen har rätt att anta att det medför en förmån för mottagaren (tillverkarna), i brist på bevis om hur de berörda beloppen senare har använts. Om utbetalningarna i det här programmet hade gjorts av staten till utomstående projektansvariga och utrustning som anskaffats till skäligt marknadspris, skulle det inte ha utgjort någon förmån för de berörda exportörerna. I en situation där utbetalningar görs till de exporterande tillverkarna, utgör beloppen som dessa företag använder för att installera solpaneler en förmån eftersom det befriar dem från utgifter som de annars skulle ha haft i den här processen. Om den exporterande tillverkaren inte kan visa att en del av bidraget har överförts till en utomstående användare, förutsätts det på grundval av tillgängliga uppgifter att denna del av bidraget medför en förmån för exportören som en allmän subvention som främjar företagets verksamhet i sin helhet. Det är fallet här.

(455) Två samarbetsvilliga exportörer hävdade att Golden Sun-programmet inte är selektivt eftersom de relevanta kraven i den kinesiska lagstiftningen är objektiva och alla företag som uppfyller dem kan utnyttja programmet och det är öppet för alla företag, oavsett om de tillverkar den berörda produkten eller ej. Kommissionen hänvisar till sina slutsatser om selektivitet i skäl 247 som visar att villkoren och urvalskriterierna inte är objektiva och inte tillämpas automatiskt. De relevanta kriterierna bekräftar att programmet är begränsat till den avgränsade undergrupp av företag som kan uppfylla dem, nämligen de som har hög installerad kapacitet på minst 300 kWh med tillgångar på minst 100 miljoner yuan renminbin. Urvalskriterierna pekar också på att de mottagande företagen ska ingå i den lokala genomförandeplanen för Golden Sun Demonstration-projektet, och under undersökningen har det också framkommit att huruvida företagarna tas upp i dessa lokala planer avgörs på godtyckliga och ogenomskinliga beslut från behöriga myndigheter och grundas inte på objektiva kriterier. Kommissionen tillägger att bidragsberättigade distribuerade solpanelsystem bygger på tillverkning och leverans av solenergidriven kraftutrustning av vilken huvuddelen görs av solmoduler och solceller. I motsats till argumenten från exportören i urvalet är detta system selektivt också i det avseendet att det endast är tillverkare av solenergisystem, dvs. tillverkare av den berörda produkten, som i praktiken är berättigade till förmåner i programmet, antingen direkt i egenskap av projektägare eller indirekt i den påstådda egenskapen av leverantörer av den berörda produkten till projektägarna.

Med beaktande av den bristande samarbetsviljan från de kinesiska myndigheterna som har underlåtit att tillhandahålla alla budgetdokument som kommissionen begärde (se skälen 234–239) drogs slutsatsen att även detta program *de facto* är selektivt enligt artikel 4.2 c i grundförordningen eftersom det främst är tillverkare av den berörda produkten som direkt eller indirekt kan utnyttja det här programmet. Subventionen används av ett begränsat antal företag (tillverkarna av den berörda produkten) eller företrädesvis eller i oproportionerlig grad av dessa företag, eftersom de endast är en undergrupp av de påstådda potentiella mottagarna men verkar ha fått all finansiering.

3.5.5. *Program för direkta skattebefrielser och skattelättnader*

3.5.5.1. Programmet ”två år gratis, tre år 50 %” för företag med utländska investeringar

(456) De kinesiska myndigheterna upprepar sitt argument att programmet för företag med utländska investeringar (nedan kallade *FIE-företag*) som angavs i klagomålet avslutades från och med 2013. Kommissionen noterar att undersökningsperioden avslutades långt före 2013 och därmed är förmåner som beviljats enligt det här programmet, under undersökningsperioden, utjämningsbara. Detta bekräftas av resultaten av undersökningen som visar att förmåner har tilldelats till flera utvalda samarbetsvilliga exportörer under undersökningsperioden enligt detta program. Förmånerna som erhållits enligt programmet, fortsätter även i framtiden även om programmet avslutades under 2013.

(457) De kinesiska myndigheterna och en av de samarbetsvilliga exportörerna i urvalet hävdar vidare att det alternativa systemet för företag med ny och avancerad teknik inte kan utjämnas på grundval av artikel 10.1 i grundförordningen, eftersom det inte framfördes i klagomålet. Kommissionen hänvisar till sitt detaljerade bemötande av detta argument i skäl 286. Kommissionen erinrar också om att de kinesiska myndigheterna har beslutat att inte samarbeta under undersökningen när det gäller varianten av detta program. Förutom dessa delar konstaterar kommissionen att klaganden uppger andra förmånliga system för direkta skatter för företag med ny och avancerad teknik utöver varianten ”två år gratis, tre år 50 %” för FIE-företag (avsnitt 4.2.5.1 i klagomålet), som antingen är skattenedsättningar för företag med ny och avancerad teknik (avsnitt 4.2.5.9 i klagomålet) eller program för förmånlig skattebehandling för FIE-företag som erkänts som företag med ny och avancerad teknik (avsnitt 4.2.5.8 i klagomålet). Därför kan det här

programmet även anses ha mycket nära kopplingar till någon av eller båda dessa angivna skatteprogram eftersom det gäller en sänkning av den direkta skattesatsen och särskilt inriktas på samma stödmottagare, nämligen företag med ny och avancerad teknik. Återigen konstateras att ett samarbete med de kinesiska myndigheterna skulle ha gjort det möjligt för kommissionen att göra en grundlig bedömning av alla faktorer som rör sambandet med programmen som angivits i klagomålet, och att fylla i eventuella informationsluckor i klagomålet, vilket bygger på den *prima facie*-bevisning som rimligen är tillgänglig för klaganden. På grundval av dessa argument konstaterar kommissionen igen att utjämningen av programmet är helt i linje med artikel 10.1 i grundförordningen, eftersom bestämmelsen tillåter utredning av eventuella påstådda subventioner som klaganden uppger, inte bara för ett specifikt program. I det här fallet är den påstådda subventionen, ovan nämnda offentliga skatteintäkter, gemensam för alla programmen i fråga.

(458) När det gäller beräkningen av subventionsbeloppet hävdar två samarbetsvilliga exportörer i urvalet att kommissionen felaktigt har använt hela årets siffror i 2011 års årliga inkomstdeklaration trots att undersökningsperioden omfattar halva 2011 och halva 2012, och de anser att detta strider mot beräkningsmetoden i avsnitt E a ii, i kommissionens riktlinjer för beräkning av subventionsbeloppet i undersökningar avseende utjämningstull, EGT C 394, 17.12.1998, s. 6. En av dessa exportörer hävdar vidare att eftersom 2012 års inkomstdeklaration inte fanns tillgänglig vid tidpunkten för kontrollen, skulle kommissionen ha baserat sin beräkning för 2012 på de kvartalsvisa inkomstdeklarationerna för första halvåret 2012 som insamlats på plats, och/eller på resultaträkningen för 2012, som visar att företaget uppvisade underskott.

(459) Kommissionen hänvisar till skäl 300 och erinrar åter om vikten av att beräkningen av förmåner baseras på den slutliga reviderade deklarationen för ett visst beskattningsår. Kommission tillägger att den slutliga regleringen av 2011 års deklaration under undersökningsperioden innebär att de eventuella förmåner som yrkas blir slutgiltiga, vilket ytterligare stöder det korrekta i påståendet. Kommissionen kan inte grunda sin beräkning på kvartalsvisa skattedeklarationer, eftersom dessa återspeglar den pågående preliminära situationen vid tidpunkten för inlämningen och per definition inte beaktar den slutliga konsoliderade situationen för beskattningsåret. Syftet med dessa deklarationer är att säkerställa likviditet till staten om skatterna betalas preliminärt, men de avspeglar endast den ofullständiga situationen vid tidpunkten för inlämnandet. Det kan mycket väl vara så att om företaget får en betydande vinst under årets två sista kvartal, som mer än väl uppväger förlusterna under de första kvartalen, kommer det att deklarera en beskattningsbar vinst på den slutliga inkomstdeklarationen. Så även om de preliminära inkomstdeklarationerna för 2012 endast ger en partiell uppskattning av exportörens situation vid tiden för inlämningen och förklarar varför kommissionen samlade in dem, är relevansen för dem inte absolut eftersom det inte kan uteslutas att situationen vid räkenskapsårets slut enligt den slutliga deklarationen ser helt annorlunda ut. När det gäller resultaträkningen för år 2012 noterar kommissionen att den finansiella redovisningen inte alltid motsvarar den skattemässiga och att det mycket väl kan hända att skyldigheten att deklarera intäkter och underskott för direkt beskattning kan skilja sig kraftigt från skyldigheten att deklarera för redovisningsändamål. Det kan också förekomma justering för skatteändamål som inte avspeglas fullt ut i räkenskaperna. Sammanfattningsvis kan sägas att det faktum att ett företag redovisar underskott behöver inte nödvändigtvis innebära att det kommer att vara i samma situation i den slutliga skatteinkomstdeklarationen. På grundval av dessa argument bekräftar kommissionen att beräkningen av subventionen för direkta skattesystem nödvändigtvis måste bygga på de slutliga siffrorna i den slutliga reviderade inkomstdeklarationen och inte på periodiska deklarationer eller slutgiltiga eller preliminära räkenskaper.

3.5.5.2. Skatteavdrag för FoU hos FIE-företag

(460) De kinesiska myndigheterna hävdar att det är första gången de fått information om att kommissionen utjämnar ett FoU-program som inte är ett ersättningsprogram för FoU-programmet för FIE-företag som angetts i klagomålet. De kinesiska myndigheterna förlitar sig på liknande argument som användes för föregående system, vilket förklarades i skäl 457, och hävdar att utjämningen av detta system strider mot artiklarna 11 och 13 i WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. De kinesiska myndigheterna fortsätter att hävda att FoU-programmet för FIE-företag avslutades under 2008 och att de nya FoU-program som ingår i den nya kinesiska lagen om företagsbeskattning inte är ett ersättningsprogram eftersom det inte hänvisar till FIE-företag och inte förutsätter att FoU-utgifterna är 10 % högre än föregående år.

(461) Kommissionen noterar att de kinesiska myndigheterna inte lämnade någon information om detta system i svaret

på frågeformuläret och i skrivelsen om ofullständigt svar, men att detta system redan hade utjämnats i tidigare undersökningar (se skäl 310). Kommissionen noterar också att programmet diskuterades under kontrollbesöket med de kinesiska myndigheterna och att relevanta genomförandebestämmelser samlades in som bevis (de hade också lämnats in av en av de exportörer som ingick i urvalet). Därför är de kinesiska myndigheternas påstående om att det är första gången som de informerades om den eventuella utjämningsbarheten för detta program ogrundad, också med tanke på att flera utvalda samarbetsvilliga exportörer som de kinesiska myndigheterna samordnade sitt svar med har rapporterat programmet i sina svar i frågeformuläret. De kinesiska myndigheterna var fullt medvetna om detta eftersom de flera gånger granskade de icke-konfidentiella handlingarna. Resultaten av undersökningen visar att detta program är utjämningsbart (skälen 310–314 ovan). Kommissionen tillägger att det är tydligt att detta program ska ersätta det tidigare programmet som riktade sig till FIE-företag, eftersom en nära koppling framgår av den likadana formen på och beloppet för skatteförmånen (extra skatteavdrag som dras av från beskattningsunderlaget), samma nivå och samma underliggande situation (stödberättigande kostnader för FoU-verksamhet) med endast smärre variationer. Dessa smärre variationer har anpassats till reformen med den nya lagen om företagsbeskattning från 2008, men arten av och innehållet i programmet är i grunden samma. Kommissionen hänvisar också till argumenten om standard för inledande som anges i skäl 457.

(462) De kinesiska myndigheterna och en av de utvalda samarbetsvilliga exportörerna hävdar också att detta program inte är selektivt eftersom kommissionen inte har visat att certifieringen som företag med ny och avancerad teknik endast kan erhållas av vissa företag. Kommissionen hänvisar till sin förklaring i skäl 313 ovan och i skäl 321 och 325 om ett annat skatteprogram för företag med ny och avancerad teknik. Kommissionen tillägger att tillämpningsbestämmelserna för detta program (se skäl 321) ytterligare bekräftar selektiviteten för företag med ny och avancerad teknik eftersom endast företag i sektorer som får stöd genom statliga system och är stödberättigade enligt relevanta statliga kataloger och riktlinjer kan få det aktuella certifikatet. Det är exempelvis endast företag som deltar i ett FoU-projekt som föreskrivs på områden med ny och avancerad teknik med särskilt stöd av staten och enligt riktlinjerna för prioriteringar av utveckling av nyckelsektorer inom industrier med avancerad teknik från 2007 från den nationella utvecklings- och reformkommissionen, eller FoU-verksamhet som omfattas av statsrådets tillkännagivande om genomförande av flera stödåtgärder för översikten över den tekniska och vetenskapliga utvecklingen på medellång och lång sikt ((2006–2020), nr 6 [2006] som kan få detta certifikat. Det står därför klart att detta skatteprogram är begränsat till dessa specifika företag inom relevanta sektorer och FoU-verksamhet som stöds av den kinesiska staten, inbegripet företag inom den främjade solcellssektorn.

(463) När det gäller beräkningen av subventionsbeloppet hävdar två utvalda samarbetsvilliga exportörer att kommissionen felaktigt har använt siffrorna i deras årliga inkomstdeklaration från 2011 trots att undersökningsperioden omfattar halva 2011 och halva 2012, och att detta strider mot beräkningsmetoden i avsnitt E a ii, i kommissionens riktlinjer för beräkning av subventionsbeloppet i undersökningar avseende utjämningstull från 1998. Kommissionen hänvisar till alla de argument som behandlas i skäl 459 som är lika relevanta för att avvisa påståendet för detta program. Kommissionen noterar dessutom att argumentet om en förmodad skatteförlust för taxeringsåret 2012 har begränsad eller ingen betydelse, eftersom skatteavdraget kan överföras under ytterligare fem beskattningsår och därefter kvittas mot någon skattepliktig inkomst som deklarerats under de fem följande åren. Även om kommissionen skulle godta att dessa företag har ett skattemässigt underskott under 2012 eller om den slutliga reviderade skattedeklaration för 2012 var tillgänglig och visade ett skattemässigt underskott (vilket inte är fallet här), skulle den ändå ta hänsyn till förmånerna enligt detta program eftersom det inte kunde uteslutas att förmånerna från skatteavdraget för 2012 skulle användas så snart företaget kunde rapportera beskattningsbar inkomst under något av de följande fem beskattningsåren.

3.5.5.3. Skattenedsättningar för företag med ny och avancerad teknik som är involverade i vissa projekt

(464) De kinesiska myndigheterna och en samarbetsvillig exportör hävdar att detta program inte är selektivt, att selektivitetanalysen inte grundas på fakta och att de krav som ställs för att få status som företag med ny och avancerad teknik ska anses vara objektiva kriterier eller villkor som avgör rätten till subventionen och att stödberättigandet till detta program är automatiskt. När det gäller selektiviteten som rör begränsningen av programmet och skatteavdraget för FoU även för företag med ny och avancerad teknik, hänvisar kommissionen till sin förklaring i skälen 321 och 325 och även till skäl 462 som också

kan tillämpas för detta program. Kommissionen upprepar att särskilt de genomförandeåtgärder och dokument som anges ovan visar att tillämpningen av detta program och erkännandet av statusen företag med ny och avancerad teknik långt ifrån är tillgänglig för alla företag eller grundas på objektiva kriterier, utan begränsas till vissa sektorer och företag som fått stöd från den kinesiska staten på grundval av kriterier som inte verkar vara objektiva eller neutrala. Rätten till förmåner enligt detta program är inte heller automatisk utan är beroende av certifikatet för företag med ny och avancerad teknik, vilket delas ut efter ett skönsmässigt förfarande av de behöriga myndigheterna och därför inte är automatiskt.

(465) En samarbetsvillig exportör hävdar att kommissionen felaktigt beräknat subventionsförmånen för programmet när den använt 2011 års reviderade inkomstdeklaration fastän kvartalsdeklarationerna för första och andra kvartalet 2012 fanns tillgängliga och samlades in vid kontrollen, och i alla händelser skulle kommissionen ha kunnat begära en kopia av den slutliga årliga inkomstskattedeklarationen för 2012 så snart den fanns tillgänglig. Denne exportör hävdar också att om 2011 års inkomstdeklaration används för att beräkna subventionsförmånen, borde 2011 års företagsomsättning, och inte omsättningen under undersökningsperioden, användas. Kommissionen hänvisar till sin förklaring i skäl 459 ovan. Kommissionen noterar vidare att i sin skrivelse före kontrollen till exportörerna som ingick i urvalet, inklusive exportören i fråga, hade den särskilt begärt hela inkomstdeklarationen i original för skatteåren för undersökningsperioden och de tre föregående åren. Därför kunde och borde denne samarbetsvillige exportör ha lämnat in 2012 års deklaration så snart den var tillgänglig, och kommissionen noterar att detta inte gjordes, inte ens när kommentarerna till det slutliga meddelandet av uppgifter sändes in. När det gäller påståendet att kommissionen borde använda 2011 års omsättning för att beräkna förmånen, noterar den att förmånsbeloppet från 2011 års inkomstdeklaration anses avspegla situationen under undersökningsperioden på ett rimligt sätt, särskilt eftersom betalningen av skatt för 2011 skulle göras under undersökningsperioden (månad) och slutliga uppgifter för 2012 inte var tillgängliga vid tidpunkten för kontrollen. Kommissionen kan under alla omständigheter inte använda olika perioder för att mäta olika subventioner, i så fall kommer siffrorna inte att vara jämförbara och då kan konsekvens i beräkningen inte garanteras. Kommissionen tillägger slutligen att den inte har kontrollerat siffrorna för 2011 års omsättning utan endast för undersökningsperioden.

3.5.6. *Synpunkter från parterna om tillhandahållande av markanvändningsrättigheter mot otillräcklig ersättning*

(466) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen inte fastställde selektivitet enligt artiklarna 2.1 och 2.2 i avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder och inte heller bestyrkte fastställandet med faktiska bevis, vilket krävs enligt artikel 2.4 i avtalet. Enligt de kinesiska myndigheterna hade kommissionen inte lagt fram några konkreta bevis för vilka industrier som beviljats markanvändningsrättigheter till förmånspriser eller den rättsliga grunden för sin bedömning att företag som tillverkar solmoduler och solceller ingår bland dessa industrier. En exporterande tillverkaren gjorde ett liknande påstående. Dessa påståenden måste avvisas. Kommissionen hänvisade i skäl 364 ovan till exemplen på tillkännagivande om markanvändningsrättigheter där de berörda myndigheterna inte lät andra potentiella köpare än solcellsindustrin köpa till det fasta priset och angav prisgränser för markanvändningsrättigheter som köptes av de exporterande tillverkare som ingick i urvalet. I brist på andra uppgifter som begärts från de kinesiska myndigheterna och med tanke på det statliga stödet till solcellsindustrin och den godtyckliga och ogenomskinliga karaktären på tilldelningen av markanvändningsrättigheter, ansåg kommissionen att denna information bevisade förekomsten av selektivitet.

(467) De kinesiska myndigheterna och flera exporterande tillverkare hävdade att det referensvärde för markanvändningsrättigheter som kommissionen valde inte är lämpligt. De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen inte gjorde sitt bästa för att fastställa ett referensvärde som ligger nära de marknadsförhållanden som skulle ha rått om ingen snedvridning förekommit i enlighet med avgörandet från WTO:s överprövningsorgan i fallet med slutliga antidumpnings- och utjämningstullar på vissa produkter från Kina ([1]). Detta påstående måste avvisas. Kommissionen har detaljgranskat olika indikatorer och jämfört Taiwan och Kina som helhet men också enskilda berörda kinesiska provinser. Efter en sådan analys anser kommissionen att Taiwan är ett lämpligt referensvärde när man ser på alla uppgifter i ärendet, dvs. i) den jämförbara ekonomiska utvecklingsnivån och den ekonomiska strukturen i Taiwan, och den större majoriteten av berörda kinesiska provinser och städer där de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna är etablerade, ii) den fysiska närheten mellan Kina och Taiwan, iii) den höga nivå av industriell infrastruktur i både Taiwan och

([1]) http://www.chinaafricarealstory.com/2011/08/china-development-banks-3-billion-line.html, Villkoren för kreditramen från CDB skiljer sig åt i två avbetalningar. Den första delen på 1,5 miljarder US-dollar kommer att ha en löptid på 20 år inklusive 5 amorteringsfria år. Räntan kommer att vara 6 månader LIBOR (London Interbank Offered Rate) plus en marginal på 2,95 %, med en garantiränta på 1 % och en startavgift på 0,25 %. Den andra delen på 1,5 miljarder US-dollar 15 års löptid inklusive 5 amorteringsfria år, ränta på 6 månaders LIBOR plus en marginal på 2,28 % och förmodligen samma avgifter.

dessa kinesiska provinser, iv) de starka ekonomiska banden mellan Taiwan och Kina och handeln dem emellan, v) den höga befolkningstätheten i de berörda kinesiska provinserna och i Taiwan, vi) typen av mark och de transaktioner som använts för att konstruera det relevanta referensvärdet i Taiwan som liknar dem i Kina samt vii) de gemensamma demografiska, språkliga och kulturella egenskaperna i Taiwan och Kina. Vidare betraktas de flesta av de berörda provinserna som ledande inom tillverkning i Kina.

Även om Taiwans BNP per capita och den för de provinserna och städerna inte är identiska, har dessa provinsers och städers BNP ökat snabbt under de senaste åren, vilket innebär att de håller på att komma ikapp Taiwan. Nya uppgifter tyder dessutom på att såväl Kina som helhet som de berörda provinserna och städerna har en mycket snabbare BNP-tillväxt än Taiwan, dvs. håller på att komma i kapp mycket snabbt. Det är dock viktigt att påpeka att en exakt jämförelse mellan BNP för en icke-marknadsekonomi (Kina) och BNP för en väletablerad marknadsekonomi (Taiwan) inte är en avgörande faktor, eftersom det är normalt att en icke-marknadsekonomi släpar efter en fungerande marknadsekonomi i BNP-utvecklingen. Dessutom kan många andra faktorer, t.ex. planeringsbestämmelser och miljöpolitik, påverka efterfrågan på och tillgången till industrimark. Den avgörande frågan är vad som bör betraktas som rådande marknadsvillkor när det gäller markanvändningsrättigheter i Kina om landet var en fungerande marknadsekonomi, och enligt de tillgängliga bevisen skulle de vara mycket lika marknadsvillkoren i Taiwan.

3.5.7. *Övriga synpunkter*

(468) Klaganden hävdar att kommissionen borde ha redovisat ytterligare subventionssystem som påträffades under undersökningen och också fastställt subventionsmarginaler för sådana program som inte nämndes i klagomålet och undersökningen. I detta avseende noteras att kommissionen undersökte alla subventioner som uppfyllde de rättsliga kraven för inledande.

(469) Klaganden hävdade att kommissionen borde ha fastställt en subventionsmarginal vad gäller polykristallint kisel som tillhandahålls mot otillräcklig ersättning utifrån informationen i klagomålet och US DOC-resultaten i liknande solcellsfall. Kommission undersökte programmet och på grundval av den information som de exporterande tillverkarna i urvalet och de kinesiska myndigheterna lämnade drogs slutsatsen att inga förmåner erhölls från detta program under undersökningsperioden, främst eftersom importpriserna på polykristallint kisel var lägre än priserna som de kinesiska leverantörerna tog ut. Det noteras att undersökningsperioden för US-ärendet och för det aktuella fallet var olika.

(470) Klaganden hävdade också att kommissionen borde ha fastställt en subventionsmarginal vad gäller tillhandahållande av el mot otillräcklig ersättning. Detta påstående måste avvisas. Kommissionen fann inte tillräckliga bevis för att de exporterande tillverkarna i urvalet, med undantag för LDK, dragit nytta av förmånligt tillhandahållande av el under undersökningsperioden.

(471) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionens beräkningsmetod resulterade i dubbelräkning av antidumpnings- och antisubventionsmarginalerna. Enligt de kinesiska myndigheterna skulle kommissionen ha dragit av den beräknade subventionsmarginalen för exportkreditförsäkringsprogrammet från dumpningsmarginalerna eftersom det är en exportsubvention. De kinesiska myndigheterna hävdade också att kommissionen borde ha dragit av de beräknade subventionsmarginalerna som beräknats utifrån referensvärden utanför landet från dumpningsmarginalen. De ansåg att en del av dumpningen som beräknats utifrån normalvärdet i ett jämförbart land är i själva verket samma subvention som har jämnats ut i den parallella antisubventionsundersökningen. Inget av dessa påståenden skulle ha fått någon effekt på nivån på de fastställda åtgärderna eftersom de kombinerade tullarna i det här fallet begränsas av skademarginalen. De kinesiska myndigheterna bekräftade också detta i sin kommentar till meddelandet om slutliga åtgärder. Det ansågs därför inte nödvändigt att bemöta innehållet i dessa påståenden.

3.6. **Storleken på de utjämningsbara subventionerna**

(472) Storleken på de utjämningsbara subventionerna i enlighet med grundförordningens bestämmelser, uttryckt i värde, för de undersökta företagen anges i följande tabell:

Exporterande tillverkare	Slutgiltig subventionsmarginal
Wuxi Suntech Power Co. Ltd; Luoyang Suntech Power Co. Ltd; Suntech Power Co. Ltd; Wuxi Sun-Shine Power Co. Ltd; Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd; Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd,	4,9 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Shanghai Jinglong Solar Energy Technology Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd,	5,0 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %
Delsolar (Wujiang) Co. Ltd,	*minimi-nivå*
Renesola Zhejiang Ltd Renesola Jiangsu Ltd	4,6 %
Jinko Solar Co. Ltd och närstående företag	6,5 %
Övriga samarbetsvilliga företag (Bilaga 1)	6,4 %
Övriga företag	11,5 %

(473) I enlighet med artikel 15.3 i grundförordningen beräknas den totala subventionsmarginalen för samarbetsvilliga företag som inte ingår i stickprovet på grundval av det vägda genomsnittet av subventionsmarginalen för de samarbetsvilliga företagen i stickprovet, dvs. 6,4 %.

(474) Med hänsyn till den höga graden av samarbetsvilja från de kinesiska exporterande tillverkarnas sida, fastställs tullsatsen för övriga företag till nivån för den högsta tullsatsen som ska införas för företag i urvalet eller som är samarbetsvilliga. Tullsatsen för övriga företag kommer att tillämpas på de företag som inte var samarbetsvilliga i undersökningen.

4. **SKADA**

4.1. **Definition av unionsindustrin och unionstillverkningen**

(475) Den likadana produkten tillverkades av ca 215 tillverkare i unionen. De utgör unionsindustrin i den mening som avses i artikel 9.1 i grundförordningen och kallas nedan unionsindustrin. Institutionerna har kontrollerat de berörda parternas påståenden att antalet skulle vara högre. Kontrollen visade att de ytterligare tillverkare som påstods finnas i själva verket till största delen var exporterande tillverkare, närstående importörer till dessa, distributörer och installatörer.

(476) All tillgänglig information gällande unionsindustrin, inklusive uppgifter som tillhandahållits i klagomålet, makroekonomiska data som tillhandahållits av Europressedienst, ett oberoende konsultföretag (nedan kallat *konsulten*), och de kontrollerade svaren på frågeformuläret från unionstillverkarna i urvalet användes för att fastställa den totala unionstillverkningen under undersökningsperioden eftersom fullständig offentlig information om tillverkningen inte fanns tillgänglig. Eftersom moduler och celler importeras till unionen under tullnummer som omfattar andra produkter som inte är föremål för den aktuella undersökningen och de rapporterade volymerna är i ton gick det inte att använda Eurostat för att fastställa importvolymer och importvärden, som istället bygger på uppgifter som tillhandahölls av konsulten. När det var möjligt dubbelkollades de uppgifter som mottogs från konsulten mot offentliga källor och jämfördes med de kontrollerade svaren på frågeformuläret.

(477) På grundval av detta uppskattades den totala unionstillverkningen till ca 4 GW för moduler och 2 GW för celler under undersökningsperioden.

(478) Såsom anges i skäl 21 valdes nio unionstillverkare ut för stickprovet, som representerade 18–21 % av unionens totala tillverkning av moduler och 17–24 % av den totala unionstillverkningen av celler.

(479) Flera parter hade invändningar mot att uppgifter som lämnats av konsulten användes för att, bland annat, fastställa unionens produktion, unionens produktionskapacitet samt andra makroekonomiska skadeindikatorer rörande unionsindustrin och importuppgifterna. Dessa parter ifrågasatte att konsulten var oberoende och gjorde gällande att denne hade kopplingar till klaganden. De begärde också förtydliganden när det gäller på vilka grunder konsulten hade utsetts av kommissionen och ifrågasatte dess sakkunskap när det gäller att samla in ekonomiska uppgifter om solcellssektorn. I detta avseende hävdades det att kommissionen borde ha baserat sina slutsatser på uppgifter från andra tillgängliga källor, särskilt kända forskningsinstitut. Slutligen hänvisade Afase till bästa praxis för inlämnande av ekonomiska belägg och datainsamling i fall som rör tillämpningen av artiklarna 101 och 102 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och i ärenden som rör företagsfusioner i syfte att ifrågasätta tillförlitligheten av de uppgifter som lämnats in av konsulten.

(480) När det gäller den påstådda kopplingen mellan konsulten och klaganden, lade de berörda parterna i fråga inte fram några bevis för en sådan koppling. I undersökningen fanns det inte heller några belägg för en förbindelse som går utöver en förbindelse av rent affärsmässig karaktär. Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en berörd part att det fanns tecken på att det framgår av den prima facie-bevisning som lagts fram av unionsindustrin i klagomålet grundas på uppgifter från samma konsult. Även om det medges att resultaten för vissa indikatorer var desamma som den bevisning som tillhandahålls i klagomålet, betyder det inte nödvändigtvis att de har fastställts på grundval av endast en källa. I detta avseende lämnas i klagomålet de olika källor som används. Följaktligen avvisades dessa argument.

(481) Kommissionen ansåg det lämpligt att utnyttja denna rådgivning i den nuvarande undersökningen, eftersom makroekonomiska uppgifter för hela unionsmarknaden liksom importuppgifter inte fanns att tillgå från andra offentliga källor. Innan man valde Europressedienst utvärderade kommissionen den metod som använts av konsulten för att samla in de relevanta uppgifterna samt konsultens förmåga att sammanställa de nödvändiga uppgifterna separat för alla produkttyper och för hela skadeundersökningsperioden.

(482) Under undersökningen dubbelkontrollerades dessutom där så var möjligt uppgifter från konsulten mot andra tillgängliga källor och bekräftades. I detta avseende ska det noteras att det på marknaden finns flera forskningsföretag som specialiserat sig på att samla in statistik om solcellssektorn och de rapporterade siffrorna är nästan aldrig desamma. Detta beror på att exakta siffror är svåra för forskningsinstituten att få fram och de rapporterade indikatorerna för solcellsmarknaden kommer därför alltid att baseras på uppskattningar, oberoende av vem som tillhandahåller siffrorna. De dubbelkontroller som utfördes i detta sammanhang av kommissionen bestod därför av en jämförelse av tendenserna för de uppgifter som mottagits från konsulten med tendenserna för samma uppgifter som offentliggjorts av andra forskningsföretag, kommissionens gemensamma forskningscentrum och EPIA i de fall sådana fanns tillgängliga. Inga betydande skillnader konstaterades till följd av dubbelkontrollen, eftersom tendenserna för indikatorerna som omfattades av dubbelkontrollen var likartade. Preliminära undersökningsresultat grundades därför inte enbart på uppgifter från konsulten utan också på kommissionens egen analys och bedömning av dessa uppgifter. Efter det att de provisoriska åtgärderna hade införts, gjordes också ett kontrollbesök på plats hos konsulten (se skäl 8 ovan). Kommissionen utförde kontrollen på plats i konsultens lokaler för att kontrollera tillförlitligheten hos den metod och de uppgifter som använts. Kontrollen på plats genomfördes som en uppföljning av kommissionens dubbelkontroll av uppgifterna och för att få en ytterligare försäkran om uppgifternas tillförlitlighet och kvalitet och den därmed sammanhängande metoden. Kontrollbesöket på plats ansågs lämpligt mot bakgrund av principen om god förvaltning, även om dessa uppgifter inte tillhandahölls av en berörd part utan av en konsult. Som en följd av detta var kommissionen än mer förvissad om tillförlitligheten hos de uppgifter som konsulten tillhandahållit.

(483) En part hävdade att metoden för de dubbelkontroller som kommissionen hade använt inte förklaras i tillräcklig detalj och begärde att de andra källorna som använts för att dubbelkontrollera uppgifterna bör lämnas ut. Denna part hävdade vidare att den metod som använts i alla händelser var ogiltig eftersom det bara var tendenserna för olika källor som jämfördes och inte absoluta värden.

(484) När det gäller de andra källorna som användes för att dubbelkontrollera de uppgifter som lämnas av konsulten, rörde det sig om de rapporter som publicerats av kommissionens gemensamma forskningscentrum och EPIA inom samma områden. När det gäller jämförelsen av uppgifter med andra källor ska det påpekas att de inte bara visade en liknande tendenser utan också liknande omfattningar. Därför drogs slutsatsen att den metod som användes var lämplig och påståendena i detta avseende tillbakavisades.

(485) Konsultens huvudsakliga uppgift är att samla in uppgifter med anknytning till solcellssektorn och utveckla en uppdaterad databas över företag som är verksamma på solcellsmarknaden. Dessa uppgifter publiceras i tidskrifter som är specialiserade på solceller och används också av enskilda företag för vilka konsulten bedriver specialiserad forskning. Den databas som Europressedienst har utvecklat uppdateras regelbundet och offentliggörs på nytt. Konsulten har dessutom flera års erfarenhet inom denna sektor. Närmare bestämt är konsultens metod att samla in, dubbelkontrollera och sammanställa information med hjälp av olika källor som finns att tillgå på marknaden. I detta syfte samlas uppgifterna in via standardiserade frågeformulär som sänds till de företag som förtecknas i databasen eller via telefon, särskilt från unionstillverkarna, eller under de specialiserade mässorna, särskilt från tillverkare i tredjeländer. När uppgifterna inte kan erhållas genom de ovan nämnda kanalerna kontrollerar Europressedienst de ekonomiska rapporterna från företag inom solcellssektorn eller samarbetar på frivillig basis med andra forskningsinstitut i syfte att erhålla eller dubbelkontrollera uppgifter. Det kontrollerades och bekräftades att dessa källor har använts av konsulten i den dagliga verksamheten. Mot bakgrund av ovanstående ansågs det lämpligt att utnyttja Europressedienst tjänster i den nuvarande undersökningen och parternas påståenden i detta avseende avvisades därför.

(486) Med beaktande av den bästa praxis för inlämnandet av ekonomisk bevisning som utarbetats av den berörda avdelningen inom kommissionen bör följande kommentarer göras. För det första är det ett dokument som inte är förpliktande för kommissionen, eftersom det inte har antagits av kollegiet, utan publicerats av den behöriga avdelningen i syfte att tillhandahålla rekommendationer till parterna om hur man ska lägga fram ekonomisk bevisning. För det andra gäller bästa praxis inlämnandet av ekonomiska analyser och uppgifter som använts i vissa konkurrensutredningar, i enlighet med artikel 101 och 102 i EUF-fördraget och i koncentrationsärenden. Tillämpliga regler, normer för bevis och kommissionens befogenheter i dessa konkurrensärenden kan inte jämföras med undersökningar avseende handelspolitiska skyddsåtgärder, för vilka helt andra regler tillämpas.

(487) Flera parter ifrågasatte de metoder som användes av konsulten och hävdade att de inte uppfyllde erkända vetenskapliga normer. Såsom anges i skäl 481, bedömdes dock metoden och de resulterande uppgifterna dubbelkontrollerades och verifierades, och slutsatsen drogs att de var i linje med andra offentliggjorda uppgifter och att de därför var rimligt tillförlitliga. Särskilda frågor som togs upp av några av de berörda parterna klargjordes och gjordes tillgängliga i den öppna akten i undersökningen för inspektion av berörda parter.

(488) Den kinesiska handelskammaren för import och export av maskiner hävdade att metoden för sammanställning av uppgifter inte har klargjorts. Detta påstående avvisades eftersom de relevanta uppgifterna gjordes tillgängliga för alla berörda parter i den undersökningsakt som är tillgänglig för inspektion av berörda parter.

(489) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade flera parter sina argument rörande kommissionens val av konsult och om kvaliteten på de uppgifter som lämnats. Det hävdades även att konsultens uppgifter kan beställas och köpas på ad hoc-basis, i syfte att uppfylla potentiella kunders särskilda krav och de är kanske därför inte objektiva. Dessutom bestred CCCME att de uppgifter som insamlats genom konsulten kan betraktas som ett faktiskt bevis i den mening som avses i artikel 3.2 i grundförordningen, eftersom uppgifterna har i stor utsträckning baserade på antaganden och uppskattningar. Man hävdade vidare att de uppgifter som lämnats inte var tillräckligt styrkta med bevis i ärendet och att de inte var av bekräftande, objektiv och verifierbar karaktär.

(490) När det gäller dessa påståenden hänvisas det till skälen 481–482 där ytterligare information lämnas om valet av konsult. Dessutom bör det påpekas att kommissionen anlitade konsulten på grundval av bästa tillgängliga uppgifter vid den tidpunkten och i full överensstämmelse med kommissionens budgetförordning som tillämpas på förfarandet. Det erinras vidare om att konsultens kapacitet att tillhandahålla alla erforderliga uppgifter i tid var mycket viktig, eftersom kommissionen var bunden av de lagstadgade tidsfristerna för offentliggörandet av de preliminära undersökningsresultaten i den pågående undersökningen.

(491) När det gäller kvaliteten på de uppgifter som lämnats och om de kan betraktas som faktiska bevis i enlighet med artikel 3.2 i grundförordningen (se skäl 482 ovan), granskades konsultens metoder för insamling av uppgifterna, och det bedömdes att de var av tillfredsställande kvalitet. Dessutom, såsom anges i samma skäl, dubbelkontrollerades uppgifterna från konsulten med andra källor där så var möjligt och konstaterades vara rimligt korrekta. Slutligen ska det noteras att konsulten har en databas som uppdateras regelbundet, oberoende av kundernas behov och önskemål. Samma databas används för att sammanställa och leverera statistik om solceller till olika kunder och påståendet att uppgifterna inte var objektiva måste därför avvisas.

(492) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en berörd part att kommissionen inte hade redovisat sina källor, de metoder som användes och vilka företag som konsulten samarbetade med för att sammanställa de makroekonomiska uppgifter som har tillhandahållits. En annan berörd part upprepade att de metoder som använts av konsulten tyder på felaktiga resultat. Flera berörda parter begärde ytterligare uppgifter om de metoder som konsulten använt, såsom den genomsnittliga svarsfrekvensen för frågeformulären och intervjuerna, vilken procentandel av uppgifterna som samlats in via varje kanal, hur dessa kontrollerades, de uppskattningar/antaganden som använts för att generera uppgifter, antalet företag för vilka uppskattningar gjorts samt en uppfattning om antalet anställda hos konsulten.

(493) När det gäller dessa påståenden, ska det noteras att efter genomförandet av de preliminära åtgärderna lämnade kommissionen uppgifter till de berörda parterna om vilka metoder och källor som konsulten använt vid sammanställningen av uppgifterna och tog också upp de berörda parternas särskilda frågor i detta avseende efter det preliminära meddelandet av uppgifter. De ytterligare förfrågningar om uppgifter från de berörda parterna efter det slutliga meddelandet av uppgifter anses ha besvarats genom de uppgifter som ställdes till förfogande efter införandet av de preliminära tullarna i den mån som sekretessbegränsningarna medgav det. Det understryks också att kommissionen kontrollerade på plats hur uppgifterna samlats in och ställts samman av konsulten och vilka underliggande antaganden som använts vid insamlingen av uppgifter. Resultatet av kontrollen var tillfredsställande och kommissionen försäkrade sig om rimligheten i de underliggande antagandena och kvaliteten på de uppgifter som tillhandahållits av konsulten. Vidare bestred parterna inte uppgifterna som sådana.

(494) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter begärde en annan part förtydliganden rörande hur många unionstillverkare som konsulten tagit med i sin insamling av uppgifter och överlappningen mellan dessa och de cirka 215 unionstillverkare som var kända för kommissionen. I detta sammanhang står det klart att de unionstillverkare som konsulten tog med i stort sett är desamma som de som representerar unionsindustrin i denna undersökning och som nämns i skäl 475.

(495) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att kommissionen har genomfört skadeanalysen på ett inkonsekvent sätt, eftersom det gjordes separat för moduler och celler, medan den skada och beräkning av subventionsmarginalerna hade fastställts som ett viktat genomsnitt för moduler och celler tillsammans. I detta avseende ska det noteras att även om indikatorerna anges separat för varje produkttyp, avser slutsatserna för varje indikator som gäller den undersökta produkten som helhet. Det erinras också om att moduler och celler är en och samma produkt och att subventionsmarginalerna och nivån för undanröjande av skada fastställdes på grundval av detta. Påståendet avvisades därför.

(496) Slutligen hävdade en annan part att beräkningen av värdet av makroekonomiska indikatorer under undersökningsperioden var felaktigt baserade på ett enkelt genomsnitt av åren 2011 och 2012. Man menade att sådana metoder inte var objektiva och inte skulle leda till resultat som återspeglar verkligheten under undersökningsperioden. Det ska klargöras att ett enkelt genomsnitt av uppgifterna bara användes i de fall där det fanns liknande tendenser under skadeundersökningsperioderna. Om tendenserna var olika, anpassades metoderna i enlighet med detta genom att man beaktade verkligheten på marknaden. Den berörda parten vidareutvecklade inte på vilket sätt resultaten av de använda metoderna inte återspeglade verkligheten på marknaden. Dessa påståenden avvisades därför.

4.2. **Fastställande av den relevanta unionsmarknaden**

(497) En del av unionsindustrin är vertikalt integrerad, och en betydande del av unionsindustrins tillverkning var avsedd för företagsintern användning, särskilt tillverkningen av celler.

(498) För att fastställa huruvida unionsindustrin hade lidit väsentlig skada och för att fastställa förbrukning och andra ekonomiska indikatorer, granskades det huruvida och i vilken grad hänsyn behövde tas till efterföljande användning av unionsindustrins tillverkning av den likadana produkten (nedan kallad *företagsintern användning*).

(499) För att få en så fullständig bild som möjligt av unionsindustrins situation, analyserades uppgifter om all verksamhet som rör den likadana produkten och därefter fastställdes det huruvida tillverkningen var avsedd för företagsintern användning eller för den öppna marknaden.

(500) Det visade sig att följande ekonomiska indikatorer förknippade med unionsindustrin borde undersökas genom hänvisning till all verksamhet (inklusive företagsintern användning): förbrukning, försäljningsvolym, tillverkning, produktionskapacitet, kapacitetsutnyttjande, tillväxt, investeringar, lager, sysselsättning, produktivitet, kassaflöde, räntabilitet, kapitalanskaffningsförmåga och storleken på de utjämningsbara subventionerna. Detta beror på att undersökningen visade att dessa indikatorer rimligen kunde granskas genom hänvisning till all verksamhet eftersom den tillverkning som var avsedd för företagsintern användning påverkades lika mycket av konkurrensen från import från det berörda landet. Den företagsinterna marknaden och den öppna marknaden tillsammans kallas nedan den totala marknaden.

(501) När det gäller lönsamhet inriktades analysen på den fria marknaden eftersom det visade sig att priserna på den företagsinterna marknaden inte alltid återspeglade marknadspriserna och inte påverkade denna indikator.

(502) Flera parter hävdade att skadan borde ha bedömts separat för den företagsinterna marknaden och för den öppna marknaden. En part hävdade att uppgifterna om celler avsedda för företagsintern användning inte borde ha tagits med vid skadebedömningen på grund av att de inte påverkades av den subventionerade importen.

(503) Undersökningen visade att vertikalt integrerade unionstillverkare blev tvungna att importera subventionerade produkter (celler) och, till följd av prispressen från den subventionerade importen, upphöra med att tillverka dessa produkter till en kostnad som var högre än importpriset. Undersökningen visade också att den fria marknaden och den företagsinterna marknaden uppvisade en liknande utveckling av priserna, vilket också visade att de i lika hög utsträckning påverkades av importen i fråga.

(504) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade flera parter att kommissionen inte har tillhandahållit en adekvat och motiverad analys av den företagsinterna marknaden och heller inte förklarat varför en separat analys inte genomförts. En part hävdade att ingen information lämnades om betydelsen av unionens tillverkning som är avsedd för företagsinternt bruk. Det hävdades dessutom att skäl 106 i förordningen om preliminär antidumpningstull, enligt vilket priserna på den företagsinterna marknaden inte alltid återspeglade marknadspriserna motsade slutsatserna i skäl 503 om att den fria marknaden och den företagsinterna marknaden visade en liknande utveckling i priser.

(505) För det första ska det noteras att i skäl 105 i förordningen om preliminär antidumpningstull anges orsakerna till varför det ansågs lämpligt att undersöka skadeindikatorerna (utom för lönsamhet), med hänvisning till unionsindustrins totala verksamhet, inklusive tillverkning för företagsintern användning. I detta avseende erinras det om att (se samma skäl) att undersökningen visade att tillverkningen för företagsintern användning i lika hög grad påverkades av konkurrensen från importen från Kina, vilket som sådant inte har bestridits av de berörda parterna. Därför måste påståendet att inga förklaringar gavs till varför ingen separat analys ägt rum avvisas. Till följd av denna slutsats avvisades därför också att en sådan separat analys av den företagsinterna marknaden borde ha ägt rum.

(506) Utifrån ovanstående ska det för det andra sägas att även om unionens tillverkning avsedd för företagsintern användning inte betraktades som ett viktigt inslag, bör det noteras att tillverkningen i unionen av celler avsedda för företagsintern användning utgjorde cirka hälften av den totala tillverkningen under undersökningsperioden. Slutligen ska det klargöras att det faktum att priserna på den företagsinterna marknaden inte återspeglar priserna på den fria marknaden inte nödvändigtvis motsäger det faktum att båda prisnivåerna visade samma tendenser, eftersom de fortfarande kan vara på olika nivåer eller att prisrörelseeffekter kan ske i högre eller mindre grad och de därmed visar en annan bild. På grundval av ovanstående avvisades påståendena rörande den företagsinterna marknaden.

(507) De berörda parterna tillhandahöll inte några uppgifter som skulle ha kunnat påverka dessa undersökningsresultat. Mot bakgrund av detta avvisades därför dessa invändningar.

4.3. **Förbrukningen i unionen**

(508) Unionens förbrukning utgjordes av den totala volymen av den berörda produkten som importerades samt den totala försäljningsvolymen för den likadana produkten i unionen, inklusive den som var avsedd för företagsintern användning. Inga fullständiga uppgifter om unionsindustrins totala försäljning på unionsmarknaden fanns tillgängliga. Vidare registrerades import till unionen under tullnummer som omfattade andra produkter som inte var föremål för den nuvarande undersökningen, de av Eurostat rapporterade importvolymerna uttrycktes i ton. Följaktligen gick det inte att använda Eurostat för att fastställa importvolymer och importvärden. Därför baserades unionens förbrukning på uppgifter tillhandahållna av konsulten enligt vad som framgår ovan och dubbelkontrollerades mot offentliga källor såsom marknadsundersökningar och offentligt tillgängliga studier samt de kontrollerade svaren på frågeformulären.

(509) Unionens förbrukning utvecklades på följande sätt:

Tabell 1-a

Unionens förbrukning av moduler (MW)

	2009	2010	2011	UP
Den totala marknaden	5 465	12 198	19 878	17 538
Index (2009 = 100)	*100*	*223*	*364*	*321*

Källa: Europressedienst

Tabell 1-b

Unionens förbrukning av celler (MW)

	2009	2010	2011	UP
Den totala marknaden	2 155	3 327	4 315	4 021
Index (2009 = 100)	*100*	*154*	*200*	*187*

Källa: Europressedienst

(510) Under skadeundersökningsperioden ökade unionens totala förbrukning med 221 % för moduler och 87 % för celler mellan 2009 och undersökningsperioden men minskade under undersökningsperioden jämfört med 2011. Sammantaget ökade unionens förbrukning väsentligt under undersökningen jämfört med 2009 års nivå.

(511) En berörd part hävdade att de uppgifter om förbrukningen i unionen av den undersökta produkten varierar avsevärt, beroende på vilken källa som anlitas. Denna part hävdade att tillförlitliga uppgifter endast kan fastställas på grundval av de uppgifter som inhämtats från specialiserade institutioner och forskningscentrum. Mot bakgrund av förklaringarna och slutsatserna i skälen 481–483 rörande tillförlitligheten hos de uppgifter som konsulten tillhandahöll i undersökningen, avvisades detta påstående.

(512) Samma part hävdade att förbrukningen i unionen inte bör fastställas genom att summera den tillgängliga produktionskapaciteten för moduler i unionen och att i stället förbrukningen av moduler för unionsindustrins egna projekt bör dras av från denna. Detta argument avvisades, eftersom konsumtionen av moduler fastställdes på grundval av den nyligen installerade kapaciteten i unionen. Detta är gängse praxis för att avgöra förbrukningen av moduler. För cellerna fastställdes förbrukningen på grundval av unionens tillverkning av moduler.

(513) En annan part menade att med de metoder som konsulten beskriver är det svårt att upprätta en tillförlitlig statistik över förbrukningen. Det hävdades vidare att importuppgifterna liksom exportförsäljningen från unionsindustrin byggde på icke-kontrollerbara uppskattningar eller ofullständiga uppgifter och att kommissionens dubbelkontroll inte var tillräcklig för att dra slutsatsen att dessa uppgifter var tillförlitliga och korrekta.

(514) Såsom redan nämnts ovan i skälen 481 och 482 kontrollerades kvaliteten på uppgifterna och de metoder som används för att samla in dem undersöktes av kommissionen under besöket på plats. Utifrån detta ansågs det att de metoder som använts var lämpliga och att resultaten var korrekta och rimligt tillförlitliga. Detta påstående avvisades därför.

4.4. **Import från det berörda landet**

4.4.1. *Volym och marknadsandel för importen från det berörda landet*

(515) Importen från det berörda landet utvecklades som anges i följande tabeller. Siffror anges endast i indexerad form och i intervaller av sekretesskäl. Detta är eftersom import av den exporterande tillverkare som inte befanns ta emot några subventioner (se skäl 472 ovan) har dragits av från den totala importen från Kina.

Tabell 2-a

Import av moduler från Kina (MW)

	2009	2010	2011	UP
Importvolymen från Kina				
Index (2009 = 100)	*100*	*251*	*462*	*408*
Marknadsandel på den *totala* marknaden	60 % – 65 %	68 % – 73 %	75 % – 80 %	78 % – 83 %

Källa: Europressedienst

Tabell 2-b

Import av celler från Kina (MW)

	2009	2010	2011	UP
Importvolymen från Kina				
Index (2009 = 100)	*100*	*273*	*491*	*506*
Marknadsandel på den *totala* marknaden	5 % – 10 %	12 % – 17 %	17 % – 22 %	22 % – 27 %

Källa: Europressedienst

(516) Under skadeundersökningsperioden ökade importvolymen till unionen från det berörda landet betydligt, med cirka 300 % för moduler och med mer än 400 % för celler. Detta ledde till att marknadsandelen ökade väsentligt för importen från det berörda landet till unionen. Närmare bestämt ökade marknadsandelarna för importen från det berörda landet från [60 % – 65 %] till [78 % – 83 %] för moduler och från [5 % – 10 %] till [22 % – 27 %] för celler. Sammantaget ökade importen av den berörda produkten från Kina väsentligt i volym och marknadsandel mellan 2009 och undersökningsperioden.

(517) Det bör noteras att ökningen av importen från det berörda landet var mycket större än ökningen av unionens förbrukning av den berörda produkten. Följaktligen kunde de exporterande tillverkarna dra nytta av unionens ökande förbrukning, och deras marknadsposition stärktes tack vare större marknadsandelar.

(518) En berörd part hävdade att uppgifterna om importvolymerna av den undersökta produkten varierar avsevärt, beroende på vilken källa som anlitas. Denna part hävdade att tillförlitliga uppgifter endast kan fastställas på grundval av de uppgifter som inhämtats från specialiserade institutioner och forskningscentrum. Mot bakgrund av förklaringarna och slutsatserna i skälen 481–483 rörande tillförlitligheten hos de uppgifter som användes i undersökningen, avvisades detta argument.

(519) Efter det slutliga meddelande av uppgifter invände en berörd part mot metoden för att bestämma det totala importvärdet från Kina och gjorde gällande att det hade baserats på transaktioner som gjorts på cif-nivå före tull, och det därför är tveksamt om dessa transaktioner verkligen var avsedda för förbrukning i unionen. När det gäller detta påstående klargjordes det att de uppgifter om totala importvärdet från Kina, som konsulten lämnat in, inte hade använts i de preliminära och slutgiltiga undersökningsresultaten, och att endast importvolymerna och importpriserna fastställdes under undersökningen Eftersom metoderna för att fastställa importpriserna inte ifrågasattes som sådana av den berörda parten i fråga, hänvisas det till de relevanta slutsatserna i skälen 520–528. Påståendet avvisades därför.

4.4.2. *Importpriser och prisunderskridande*

(520) Det genomsnittliga priset på importen till unionen från det berörda landet utvecklades på följande sätt:

Tabell 3-a

Importpris på moduler från Kina (euro/kW)

	2009	2010	2011	UP
Importpriser	2 100	1 660	1 350	764
Index (2009 = 100)	*100*	*79*	*64*	*36*

Källa: Europressedienst och kontrollerade svar på frågeformuläret.

Tabell 3-b

Importpris på celler från Kina (euro/kW)

	2009	2010	2011	UP
Importpriser	890	650	620	516
Index (2009 = 100)	*100*	*73*	*70*	*58*

Källa: Europressedienst och kontrollerade svar på frågeformuläret.

(521) Det genomsnittliga importpriset på moduler och celler från Kina sjönk väsentligt under skadeundersökningsperioden. Det genomsnittliga importpriset på moduler sjönk med 64 %, från 2 100 euro/kW 2009 till 764 euro/kW under undersökningsperioden. Likaledes sjönk det genomsnittliga importpriset på celler från Kina med 42 %, från 890 euro/kW till 516 euro/kW.

(522) Sammantaget sjönk priset på den berörda produkten väsentligt mellan 2009 och undersökningsperioden.

(523) En samarbetsvillig icke närstående importör hävdade att importpriserna borde ha fastställts på grundval av dennes import av den berörda produkten till unionen. Uppgifterna från denna importör under undersökningen utgjorde dock endast en bråkdel av den totala importen till unionen, och inga meningsfulla slutsatser kunde således dras om det genomsnittliga priset på all import från Kina under hela skadeundersökningsperioden som omfattar flera år. Detta påstående avvisades därför.

(524) En annan part hävdade att metoden att bestämma priserna inte förklaras, särskilt om hur uppgifter från olika källor hade slagits samman och sammanvägts. Dessutom hävdades att importkostnaderna borde ha grundats på kontrollerade uppgifter som inhämtats under undersökningen snarare än på uppskattningar.

(525) Det anses att de metoder som gjorts tillgängliga för alla berörda parter är tillräckligt fullständiga för att man ska förstå hur siffrorna har fastställts. När det gäller importkostnaden är det klart att en justering gjordes av spotpriserna för att man skulle komma fram till cif-priserna. Uppskattningen bekräftades utifrån de uppgifter som samlats in under undersökningen.

(526) I syfte att fastställa prisunderskridandet under undersökningsperioden jämfördes det vägda genomsnittliga försäljningspriset per produkttyp som unionstillverkarna som ingick i urvalet tog ut av icke-närstående kunder på unionsmarknaden, justerat till nivån fritt fabrik, med motsvarande vägda genomsnittliga importpriser per produkttyp för de samarbetsvilliga kinesiska exporterande tillverkarna till den första oberoende kunden på unionsmarknaden, fastställda till cif-nivån, med lämpliga justeringar för kostnader som uppstår efter import, dvs. kostnader för tullklarering, hantering och lastning. De genomsnittliga kostnaderna efter import för de importörer av moduler som ingick i urvalet användes när dessa fanns tillgängliga.

(527) Prisjämförelsen gjordes för varje enskild produkttyp för transaktioner i samma handelsled, efter justering av priserna där detta var nödvändigt, och efter avräkning av rabatter och avdrag. Resultatet av jämförelsen, uttryckt som en procentandel av omsättningen under undersökningsperioden för de unionstillverkare som ingick i urvalet, visade en vägd genomsnittlig underskridandemarginal i intervallen [19,8 % – 37,5 %] för moduler och [12,6 % – 53,8 %] för celler, och [19,8 % – 37,5 %] sammantaget för den berörda produkten.

(528) Det bör noteras att för en exporterande tillverkare som ingick i urvalet fastställdes ett negativt prisunderskridande för celler. De exporterade kvantiteterna var emellertid ganska små och kan därför inte betraktas som representativa. En exporterande tillverkare i urvalet ifrågasatte också källan till justeringen av monoceller till multiceller, dock utan att styrka detta. I själva verket ifrågasatte den exporterande tillverkaren inte den specifika justeringen eller tillhandahöll några nya uppgifter eller belägg, och detta påstående avvisades därför.

4.5. **Unionsindustrins ekonomiska situation**

4.5.1. *Allmänt*

(529) I enlighet med artikel 8.4 i grundförordningen undersökte kommissionen alla ekonomiska faktorer och förhållanden av betydelse för unionsindustrins situation. Som nämndes i skälen 14–22 användes ett stickprovsförfarande för undersökningen av vilken skada unionsindustrin lidit.

(530) För skadeanalysen skiljde kommissionen mellan makroekonomiska och mikroekonomiska indikatorer. Kommissionen analyserade de makroekonomiska indikatorerna för skadeundersökningsperioden på grundval av uppgifter erhållna från konsulten dubbelkontrollerade när möjligt mot andra tillgängliga källor och de kontrollerade svaren på frågeformulären från de unionstillverkare som ingick i urvalet. Kommissionen analyserade mikroekonomiska indikatorer på grundval av de kontrollerade svaren på frågeformulären från de unionstillverkare som ingick i urvalet.

(531) I denna undersökning bedömdes följande makroekonomiska indikatorer på grundval av information om alla tillverkare i unionen av den likadana produkten: tillverkning, produktionskapacitet, kapacitetsutnyttjande, försäljningsvolym, marknadsandel, tillväxt, sysselsättning, produktivitet, storleken på de utjämningsbara subventionerna och återhämtning från tidigare subvention eller dumpning.

(532) Följande mikroekonomiska indikatorer bedömdes på grundval av information om de tillverkare i unionen av den likadana produkten som ingick i urvalet: genomsnittspriser per enhet, enhetskostnad, arbetskraftskostnader, lager, lönsamhet, kassaflöde, investeringar, räntabilitet och kapitalanskaffningsförmåga.

(533) En berörd part hävdade att marknadsförhållandena för den berörda produkten skiljde sig mellan medlemsstaterna och att skadeanalysen därför borde göras separat för varje medlemsstat. Detta påstående kunde inte styrkas. Dessutom visade undersökningen inga särskilda omständigheter som motiverade en skadeanalys per medlemsstat. Påståendet avvisades därför.

(534) Vissa parter ifrågasatte den övergripande tillförlitligheten hos de makroekonomiska skadeindikatorer som används av kommissionen inom ramen för denna undersökning. De hävdade att de tendenser som fastställts för ett antal av dessa indikatorer avvek från de tendenser för samma indikatorer som fastställts för de utvalda unionstillverkarna. Det hänvisades särskilt till unionstillverkning, produktivitet, försäljning, genomsnittliga arbetskraftskostnader och sysselsättning.

(535) De makroekonomiska indikatorerna fastställdes för alla tillverkare i unionen. I de fall som samma uppgifter sammanställs för enskilda unionstillverkare eller en grupp av unionstillverkare (dvs. de unionstillverkare som ingick i urvalet), är tendenserna inte nödvändigtvis identiska, eftersom exempelvis varje företags betydelse inte beaktas i en sådan jämförelse. Det är därför inte nödvändigtvis meningsfullt med en jämförelse mellan de makroekonomiska indikatorerna för alla unionstillverkare och indikatorerna för unionstillverkarna i urvalet och det går inte av detta att dra slutsatsen att den ena eller andra av dessa uppsättningar uppgifter skulle vara otillförlitliga. När man jämför utvecklingen av de makroekonomiska indikatorerna för unionsindustrin med de konsoliderade motsvarande indikatorerna för unionstillverkarna i urvalet kan man hur som helst notera skillnader när det gäller flera indikatorer, t.ex. tillverkning, produktionskapacitet, försäljningsvolym, sysselsättning och produktivitet i unionsindustrin mellan 2011 och undersökningsperioden. För alla dessa indikatorer uppvisade unionstillverkarna i urvalet bättre resultat än unionsindustrin överlag. Orsaken till detta är att många unionstillverkare som inte ingick i urvalet upphörde med sin produktion eller blev insolventa under undersökningsperioden, vilket hade en negativ inverkan på de makroekonomiska indikatorer som beräknats på unionsnivå. Dessa påståenden avvisades därför.

(536) En berörd part hävdade att slutsatsen i skäl 153 i förordningen om preliminär antidumpningstull att analysen av situationen för unionsindustrin visade en tydlig nedåtgående trend för alla huvudsakliga skadeindikatorer grundades på uppgifter från konsulten. I detta avseende står det klart att å ena sidan grundades de makroekonomiska indikatorerna enligt tabellerna 4-a–6-c i förordningen om preliminär antidumpningstull på uppgifter som erhållits från konsulten och som, där så var möjligt, dubbelkontrollerats mot andra tillgängliga källor. Å andra sidan grundades de mikroekonomiska indikatorerna enligt tabellerna 7-a–11-c i förordningen om preliminär antidumpningstull på uppgifter som samlats in från unionstillverkarna i urvalet och som kontrollerats på plats av kommissionen. Det bör också noteras att avgörande faktorer för den skadevållande situationen för unionsindustrin såsom unionsindustrins lönsamhetsnivåer, det genomsnittliga försäljningspriset i unionen samt prisunderskridandet grundade sig på uppgifter som samlats in från unionstillverkarna i urvalet och de exporterande tillverkare som hade kontrollerats på plats. Ovanstående invändning avvisas därför.

4.5.2. *Makroekonomiska indikatorer*

4.5.2.1. Tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande

(537) Den totala tillverkningen, produktionskapaciteten och kapacitetsutnyttjandet i unionen utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 4-a

Moduler – tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande (MW)

	2009	2010	2011	UP
Tillverkningsvolym	2 155	3 327	4 315	4 021
Index (2009 = 100)	*100*	*154*	*200*	*187*
Produktionskapacitet	4 739	6 983	9 500	9 740
Index (2009 = 100)	*100*	*147*	*200*	*206*
Kapacitetsutnyttjande	45 %	48 %	45 %	41 %

Källa: Europressedienst

Tabell 4-b

Celler – tillverkning, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande (MW)

	2009	2010	2011	UP
Tillverkningsvolym	1 683	2 376	2 723	2 024
Index (2009 = 100)	*100*	*141*	*162*	*120*
Produktionskapacitet	2 324	3 264	3 498	3 231
Index (2009 = 100)	*100*	*140*	*151*	*139*
Kapacitetsutnyttjande	72 %	73 %	78 %	63 %

Källa: Europressedienst

(538) Totalt sett ökade tillverkningen av moduler i unionen med 87 % under skadeundersökningsperioden. Tillverkningen nådde en topp 2011 och minskade sedan under undersökningsperioden. Tillverkningen av moduler i unionen ökade mycket långsammare än tillväxten av förbrukningen, som mer än tredubblades under samma period. Mot bakgrund av den väsentligt ökade förbrukningen fördubblade unionstillverkarna sin produktionskapacitet för moduler under skadeundersökningsperioden. Trots den högre produktionsnivån sjönk dock unionsindustrins kapacitetsutnyttjande med 4 procentenheter och nådde endast 41 % under undersökningsperioden.

(539) Totalt sett ökade tillverkningen av celler i unionen med 20 % under skadeundersökningsperioden. Den nådde en topp 2011 och minskade därefter under undersökningsperioden. Unionstillverkningen av celler följde trenden för unionsförbrukningen, med en långsammare ökning fram till 2011 och sedan en mer uttalad minskning under undersökningsperioden. I linje med utvecklingen av förbrukningen i unionen ökade unionsindustrin först sin kapacitet med 51 % fram till 2011 och sedan sjönk denna under undersökningsperioden. Totalt sett ökade kapaciteten med 39 % under skadeundersökningsperioden. Kapacitetsutnyttjandet ökade fram till 2011, då det nådde en topp på 78 %, och sjönk sedan med 15 procentenheter under undersökningsperioden. Totalt sett minskade unionsindustrins kapacitetsutnyttjande under skadeundersökningsperioden och nådde 63 % under undersökningsperioden.

(540) Unionsindustrin ökade därför sin kapacitet som svar på ökad förbrukning. Unionsindustrins tillverkningsnivåer ökade dock mycket långsammare än förbrukningen, vilket ledde till minskat kapacitetsutnyttjande för den berörda produkten under skadeundersökningsperioden.

(541) Afase hävdade att den produktionsvolym som fastställs för moduler och celler i skäl 537 och den produktionskapacitet i unionsindustrin som fastställs för moduler och celler i samma skäl var överdrivna och lämnade in uppgifter från andra källor (dvs. EPIA, IM och BNEF) som visade lägre volymer. Dessa siffror är de som anges i skäl 537.

(542) Den produktionsvolym som fastställs i skäl 537 grundas på uppgifter som omfattar både börsnoterade företag och onoterade företag. Den utveckling av unionstillverkningen som fastställs i skäl 537 ligger dessutom i linje med den utveckling av unionsförbrukningen som fastställs i skäl 509. Uppgifterna om produktionsvolymer från Afase uppvisade däremot andra tendenser för unionsförbrukningen än de som fastställs i skäl 509 och enligt den statistik över unionsförbrukningen som offentliggjorts av EPIA.

(543) När det gäller produktionskapaciteten, framgick det av undersökningen att undersökningsresultaten i skäl 537 inbegrep kapaciteten hos de företag som var föremål för ett insolvensförfarande eller hade upphört med tillverkningen under undersökningsperioden, eftersom de inte hade sålt sina fabriker och maskiner och därmed kunde återuppta produktionen mycket snabbt. Såsom nämns i skäl 542, inbegrep siffrorna i skäl 537 uppgifter från onoterade företag.

(544) Slutligen dubbelkontrollerades uppgifterna från den oberoende konsulten och de befanns vara någorlunda korrekta. På grundval av ovanstående fann man att uppgifterna från Afase baserade på andra tillgängliga källor inte nödvändigtvis stred mot resultaten i den preliminära antidumpningsförordningen.

(545) Under alla omständigheter skulle ett godtagande av de siffror som lämnats av Afase inte ha någon effekt på de övergripande slutsatserna att unionsindustrin lidit väsentlig skada eftersom den negativa utvecklingen för dessa indikatorer, dvs. tillverkningen och produktionskapaciteten i unionen, skulle vara ännu mer uttalad.

(546) En samarbetsvillig icke-närstående importör hävdade att produktionsvolymen, produktionskapaciteten och kapacitetsutnyttjandet borde ha fastställts enbart utifrån uppgifter från de unionstillverkare som ingick i urvalet. Eftersom det rör sig om makroekonomiska indikatorer, bör de emellertid fastställas på nivån för alla unionstillverkare för att man ska få en så meningsfull och fullständig bild som möjligt av unionsindustrins situation. Detta påstående avvisas därför.

(547) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter begärde en part att kommissionen skulle klargöra hur den årliga tillverkningen i unionen hade beräknats av konsulten. En annan part begärde att kommissionen skulle lämna ytterligare förklaringar rörande möjligheten att få de olika tillgängliga uppgifterna om den totala produktionskapaciteten i unionen att gå ihop. En annan part påstod att unionens sammanlagda produktion och produktionskapacitet borde ha erhållits från de unionstillverkare som ingick i urvalet, eftersom detta skulle ha gett ett mer tillförlitligt resultat. I detta avseende hävdades det att offentligt tillgängliga uppgifter var inexakta beroende på uppgifternas konfidentiella karaktär och att alla forskningscentra och konsulter var tvungna att grunda sin analys på ett antal uppskattningar och antaganden.

(548) Det klargjordes att den årliga tillverkningen i unionen beräknades på grundval av de siffror som hade rapporterats av unionstillverkarena till konsulten. När den årliga tillverkningen från en viss unionstillverkare inte kunde erhållas för ett visst år, uppskattades denna genom att tillämpade kapacitetsutnyttjandet från föregående år på den nya produktionskapaciteten för det året. EU-institutionerna har också jämfört den siffra som erhölls från konsulten med de siffror som angivits i unionsindustrins svar på de gängse frågeformulären innan undersökningen inleddes. Båda dessa siffror är liknande.

(549) När det gäller begäran att lämna ytterligare förklaringar gällande möjligheten att förena de olika tillgängliga uppgifterna för unionens produktionskapacitet, ska det noteras att denna information redan återfanns i den öppna akten tillgänglig för de berörda parterna. Ansökan avslogs därför.

(550) Slutligen ska det sägas att unionens produktion och produktionskapacitet är makroekonomiska indikatorer och därför måste fastställas på nivån för hela unionsindustrin och inte på nivån för de unionstillverkare som ingick i urvalet.

(551) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att den metod som använts för att samla in uppgifter om produktionen (huvudsakligen intervjuer och besök på produktionsanläggningar) inte kunde ge tillförlitliga resultat på grund av dessa uppgifters konfidentiella karaktär, vilket följaktligen gjorde att företagen var ovilliga att lämna ut dem. Sådana metoder kan därför inte anses vara tillfredsställande. Detta bekräftas av det faktum att även om ett mycket större antal unionstillverkare hade använts av konsulten än av kommissionen vid granskningen av företagens representativitet när förfarandet påbörjades, är den totala produktionsvolym som fastställdes av konsulten lägre än den sammanlagda produktionsvolym som fastställdes av kommissionen i syfte att granska företagens representativitet. Denna part hävdade vidare att uppgifterna rörande denna skadeindikator följaktligen inte kan betraktas som faktiska bevis i den mening som avses i artikel 8.1 i grundförordningen.

(552) För det första ska det klargöras att antalet tillverkare som konsulten beaktat, å ena sidan, och kommissionen beaktat, å andra sidan, var i stort sett desamma och argumentet att resultaten var inkonsekventa måste därför avvisas. Det erinras vidare om att de uppgifter som samlats in genom konsulten har dubbelkontrollerats mot andra källor där så var möjligt, och det konstaterades att dessa beräkningar var tillräckligt tillförlitliga. Det bekräftas därför att de uppgifter om tillverkningen som konsulten lämnat utgör faktiska bevis i den mening som avses i artikel 8.1 i grundförordningen.

4.5.2.2. Försäljningsvolymer och marknadsandel

(553) Unionsindustrins försäljningsvolym och marknadsandel utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 5-a

Moduler – försäljningsvolym och marknadsandel (MW)

	2009	2010	2011	UP
Försäljningsvolym på unionsmarknaden	1 037	1 890	2 683	2 357
Index (2009 = 100)	*100*	*182*	*259*	*227*
Marknadsandel	19 %	15 %	13 %	13 %

Källa: Europressedienst

Tabell 5-b

Celler – försäljningsvolym och marknadsandel (MW)

	2009	2010	2011	UP
Försäljningsvolym på den totala marknaden	1 470	1 913	2 245	1 545
Index (2009 = 100)	*100*	*130*	*153*	*105*
Marknadsandel	68 %	57 %	52 %	38 %

Källa: Europressedienst

(554) Under skadeundersökningsperioden ökade försäljningsvolymen för moduler med 127 %. I förhållande till förbrukningsökningen på 221 % innebar detta dock att unionsindustrins marknadsandel minskade från 19 % år 2009 till 13 % under undersökningsperioden. När det gäller celler ökade unionsindustrins försäljning endast marginellt med 5 % medan förbrukningen ökade med 87 %, vilket ledde till en minskning av marknadsandelen från 68 % år 2009 till 38 % under undersökningsperioden. Som svar på den ökande förbrukningen ökade unionsindustrins försäljning av moduler och celler mycket mindre än importen från det berörda landet. Därmed kunde unionsindustrin inte dra nytta av den ökande förbrukningen. Som en följd av detta minskade marknadsandelarna för moduler och celler under skadeundersökningsperioden.

(555) En berörd part hävdade att unionsindustrins marknadsandel för moduler bara låg på 19 % redan 2009 och att en minskning med 6 procentenheter under skadeundersökningsperioden inte kan anses som skada.

(556) Minskningen av marknadsandelen med 6 procentenheter under skadeundersökningsperioden måste ses mot bakgrund av en ökning av unionsförbrukningen av moduler med 200 % under samma period. Som nämns ovan kunde unionsindustrin även i ett scenario med ökad förbrukning inte öka sin försäljningsvolym i enlighet med detta, utan förlorade istället marknadsandelar. Detta påstående måste därför avvisas.

(557) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att de metoder som använts för att samla in uppgifter om försäljning (huvudsakligen intervjuer och besök i produktionsanläggningar) inte kunde ge tillförlitliga resultat på grund av dessa uppgifters konfidentiella karaktär, vilket ledde till att företagen var ovilliga att lämna ut dem. Sådana metoder kan därför inte anses vara tillfredsställande. På samma sätt kan de inte heller anses som faktiska bevis i den mening som avses i artikel 8.1 i grundförordningen. Såsom nämns ovan i skäl 482 dubbelkontrollerades de uppgifter som samlats in av konsulten mot andra källor där så var möjligt och det konstaterades att beräkningarna var tillräckligt tillförlitliga. Det bekräftas därför att de uppgifter om försäljningen som konsulten tillhandahållit utgör faktiska bevis i den mening som avses i artikel 8.1 i grundförordningen.

4.5.2.3. Sysselsättning och produktivitet

(558) Sysselsättning och produktivitet utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 6-a

Moduler – sysselsättning och produktivitet

	2009	2010	2011	UP
Antal anställda	11 779	15 792	17 505	16 419
Index (2009=100)	*100*	*134*	*149*	*139*
Produktivitet (kW/ anställd)	183	211	247	245
Index (2009=100)	*100*	*115*	*135*	*134*

Källa: Europressedienst

Tabell 6-b

Celler – sysselsättning och produktivitet

	2009	2010	2011	UP
Antal anställda	5 281	5 937	5 641	4 782
Index (2009=100)	*100*	*112*	*107*	*91*
Produktivitet (kW/ anställd)	319	400	483	423
Index (2009=100)	*100*	*126*	*151*	*133*

Källa: Europressedienst

(559) Sysselsättningen för moduler ökade mellan 2009 och undersökningsperioden med 39 %, medan den minskade med 9 % för celler. Det noteras dock att sysselsättningen för moduler ökade fram till 2011 och sedan minskade under undersökningsperioden. För celler ökade sysselsättningen fram till 2010 och minskade sedan under 2011 och undersökningsperioden. Den totala produktiviteten visade positiva trender för moduler och celler, med en ökning på 34 % respektive 33 %. Detta beror delvis på unionsindustrins ansträngningar att klara trycket från subventionerad import från Kina.

(560) I linje med minskningen av unionens tillverkning av moduler mellan 2011 och undersökningsperioden minskade även sysselsättningen för moduler under samma period. För celler ökade sysselsättningen fram till 2010 och minskade sedan 2011 och under undersökningsperioden, medan tillverkningen av celler i unionen ökade stadigt fram till 2011 och sedan började minska.

(561) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att metoden för fastställandet av den totala sysselsättningen i unionen under skadeundersökningsperioden var felaktig. Parten hävdade att om sysselsättningen för en särskild unionstillverkare inte var tillgänglig beaktades i stället den genomsnittliga sysselsättningen för de unionstillverkare för vilka dessa uppgifter var tillgängliga. Detta måste avvisas, eftersom metoden för att fastställa den totala sysselsättningen var annorlunda, dvs. om uppgifter om sysselsättning för en viss unionstillverkare inte var tillgängliga uppskattades den på grundval av uppgifter från samma företag från tidigare år. Såsom nämns i skäl 482 kontrollerades denna metod och befanns vara rimlig. Påståendet avvisades därför.

4.5.2.4. Storleken på de utjämningsbara subventionerna och återhämtning från tidigare subvention eller dumpning

(562) Alla subventionsmarginaler ligger väsentligt över miniminivån. När det gäller inverkan på unionsindustrin från storleken på de utjämningsbara subventionerna kan den, med tanke på volymen av import och priserna på denna från det berörda landet, anses vara betydande.

(563) Eftersom detta är det första antisubventionsförfarandet som gäller den berörda produkten finns det inga uppgifter tillgängliga för att bedöma inverkan från eventuell tidigare dumpning eller subventionering.

4.5.3. *Mikroekonomiska indikatorer*

4.5.3.1. Priser och faktorer som påverkar priser

(564) De genomsnittliga försäljningspriserna för unionstillverkarna i urvalet till icke-närstående kunder i unionen utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 7-a

Moduler – genomsnittligt försäljningspris i unionen

	2009	2010	2011	UP
Genomsnittlig försäljningspris på den fria marknaden i unionen (euro/kW)	2 198,75	1 777,15	1 359,35	1 030,83
Index (2009=100)	*100*	*81*	*62*	*47*
Tillverkningskostnader (EUR/kW)	2 155,02	1 599,44	1 400,13	1 123,60
Index (2009=100)	*100*	*74*	*65*	*52*

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

Tabell 7-b

Celler – genomsnittligt försäljningspris i unionen

	2009	2010	2011	UP
Genomsnittlig försäljningspris på den fria marknaden i unionen (euro/kW)	1 525,09	1 160,99	777,62	474,91
Index (2009=100)	*100*	*76*	*51*	*31*
Tillverkningskostnader (EUR/kW)	1 647,10	1 021,67	1 057,56	745,61
Index (2009=100)	*100*	*62*	*64*	*45*

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

(565) Försäljningspriserna sjönk kraftigt, dvs. med 53 % för moduler och med 69 % för celler under skadeundersökningsperioden. Försäljningspriserna sjönk stadigt under skadeundersökningsperioden, men prisminskningen var särskilt uttalad under undersökningsperioden, när de föll till ohållbara nivåer. Under skadeundersökningsperioden minskade tillverkningskostnaden med 48 % för moduler och med 55 % för celler. Unionsindustrin kunde varken dra nytta av sina kontinuerliga ansträngningar att öka sin kostnadseffektivitet eller inverkan från den minskade råvarukostnaden för polykristallint kisel. Detta berodde huvudsakligen på den ökande prispressen från subventionerad import som hade en negativ inverkan på unionsindustrins försäljningspriser, som minskade ännu mer än effektivitetsvinsterna. Detta framgår av den negativa trenden för unionsindustrins lönsamhet som beskrivs i skäl 579. Totalt sett minskade det genomsnittliga försäljningspriset och tillverkningskostnaden för den likadana produkten väsentligt, vilket fick förödande konsekvenser för unionsindustrins lönsamhet.

(566) En berörd part bestred undersökningsresultaten att minskningen av de genomsnittliga försäljningspriserna hade haft en förödande inverkan på unionsindustrins lönsamhet. Parten hävdade att unionsindustrins genomsnittliga kostnad minskade på samma sätt och att en prissänkning därför är naturlig. Såsom beskrivits i skäl 565, visade emellertid undersökningen att unionsindustrins försäljningspriser minskade ännu mer än dess genomsnittliga produktionskostnad och således återspeglades inte de minskade kostnaderna i unionsindustrins lönsamhet. Det bekräftas därför att unionsindustrins minskade försäljningspris hade förödande effekter på unionsindustrins lönsamhet och påståendena i detta avseende tillbakavisas därför.

(567) En annan part invände mot slutsatsen i skäl 138 i förordningen om preliminär antidumpningstull att priserna låg på ohållbart låga nivåer under undersökningsperioden, och hävdade att detta skulle bestämmas av marknadskrafterna. Samma part invände också mot slutsatsen i samma skäl att unionsindustrin inte kunde dra nytta av kostnadsminskningarna på grund av pristrycket från den subventionerade importen. Institutionerna konstaterar följande i detta avseende: ”ohållbara nivåer” avser det faktum att unionsindustrin sålde med förlust och därför inte kunde överleva på lång sikt. Frågan om huruvida prisnivån är hållbar är därför bara en fråga om förhållandet mellan produktionskostnaderna och priserna. Med att de ”inte kunde dra nytta av kostnadsminskningarna” avses det faktum att kostnaderna minskade långsammare än priserna. Båda dessa påståenden styrks av bevisning i skäl 138 i förordningen om preliminär antidumpningstull. Detta argument avvisades därför.

4.5.3.2. Arbetskraftskostnader

(568) De genomsnittliga arbetskraftskostnaderna för unionstillverkarna i urvalet utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 8-a

Moduler – genomsnittlig arbetskraftskostnad per anställd

	2009	2010	2011	UP
Genomsnittlig arbetskraftskostnad per anställd (euro)	38 194	40 793	41 781	42 977
Index (2009=100)	*100*	*107*	*110*	*113*

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

Tabell 8-b

Celler – genomsnittlig arbetskraftskostnad per anställd

	2009	2010	2011	UP
Genomsnittlig arbetskraftskostnad per anställd (euro)	49 677	49 357	49 140	49 350
Index (2009=100)	*100*	*99*	*99*	*99*

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

(569) Mellan 2009 och undersökningsperioden ökade den genomsnittliga arbetskraftskostnaden per anställd för moduler stadigt med totalt 13 %. När det gäller celler förblev den genomsnittliga arbetskraftskostnaden stabil under skadeundersökningsperioden och minskade något med 1 % mellan 2009 och 2010 men förblev sedan stabil fram till undersökningsperioden. Den totala ökningen av arbetskraftskostnaden kan delvis förklaras av den samtidiga produktivitetsökningen (moduler och celler) och inflationsutvecklingen.

(570) En berörd part hävdade att det inte förelåg någon inflation under skadeundersökningsperioden och därmed kunde den totala ökningen av arbetskraftskostnaderna inte ha orsakats av denna faktor.

(571) I motsats till vad som hävdats av den berörda parten, visade undersökningen att det har förelegat inflation under skadeundersökningsperioden och att ökningen i lönekostnaden, begränsad till moduler, kan förklaras av inflationen och produktivitetsökningen.

(572) En berörd part hävdade att den skada som unionsindustrin led berodde på de ökade arbetskraftskostnader och den samtidiga minskningen av produktiviteten. Det bör dock först noteras att arbetskraftskostnaden var stabil i fråga om celler, medan produktiviteten ökade både för celler och för moduler. Bara den ökade arbetskraftskostnaden för moduler kan därför förklaras med en ökad produktivitet. Dessutom har undersökningen visat att arbetskraftskostnader inte utgör en betydande del av produktionskostnaden, vilket redan anges i skäl 203 i förordningen om preliminär antidumpningstull. Detta argument avvisades därför.

4.5.3.3. Lager

(573) Lagernivåerna för unionstillverkarna i urvalet utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 9-a

Moduler – lager

	2009	2010	2011	UP
Utgående lager (kW)	28 612	40 479	74 502	65 415
Index (2009=100)	*100*	*141*	*260*	*229*

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

Tabell 9-b

Celler – lager

	2009	2010	2011	UP
Utgående lager (kW)	16 995	23 829	76 889	68 236
Index (2009=100)	100	140	452	402

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

(574) Lagren ökade kraftigt, dvs. med 129 % för moduler och med 302 % för celler, under skadeundersökningsperioden. När det gäller moduler ökade lagren stadigt och nådde mycket höga nivåer 2011 (160 %), medan de minskade under undersökningsperioden men fortfarande låg på en mycket hög nivå jämfört med början av skadeundersökningsperioden. När det gäller celler var utvecklingen ännu mer uttalad, med en ökning av lagren mellan 2009 och 2011 på över 350 %. Även för celler minskade lagren under undersökningsperioden men låg kvar på en mycket hög nivå jämfört med början av skadeundersökningsperioden.

(575) Undersökningen visade att unionstillverkarna på grund av den ogynnsamma situation som råder tenderade att hålla begränsade lager av den likadana produkten och utgå från beställningar för sin tillverkning. Därför är ökningen av lagren av den likadana produkten under skadeundersökningsperioden inte en relevant faktor när det gäller att fastställa om unionsindustrin lidit väsentlig skada.

(576) En part hävdade att presentationen av lagervärdena i skäl 141 i förordningen om preliminär antidumpningstull är vilseledande, eftersom lagren uttrycktes i kW snarare än i MW till skillnad från unionsindustrins produktionsvolym.

(577) Om lagren är uttryckta i kW eller i MW ansågs som sådant irrelevant för att fastställa huruvida unionsindustrin lidit väsentlig skada. Detta påstående avvisas därför.

(578) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade flera parter att lagren borde ha fastställts för hela unionsindustrin och att uppgifterna från endast tio unionstillverkare inte var representativa. Det klargörs att lager anses vara en mikroekonomisk indikator, och därför bör fastställas på grundval av de uppgifter som samlats in för varje enskilt företag, i detta fall från urvalet av unionstillverkare som ansågs som representativa för hela unionsindustrin. Ovanstående påstående avvisades därför.

4.5.3.4. Lönsamhet, kassaflöde, investeringar och räntabilitet samt kapitalanskaffningsförmåga

(579) Lönsamhet och kassaflöde utvecklades på följande sätt under skadeundersökningsperioden:

Tabell 10-a

Moduler – lönsamhet och kassaflöde

	2009	2010	2011	UP
Lönsamhet vid försäljning i unionen till icke-närstående kunder (% av omsättningen)	2 %	10 %	-3 %	-9 %
Kassaflöde	13 %	10 %	12 %	3 %

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

Tabell 10-b

Celler – lönsamhet och kassaflöde

	2009	2010	2011	UP
Lönsamhet vid försäljning i unionen till icke-närstående kunder (% av omsättningen)	-8 %	12 %	-36 %	-57 %
Kassaflöde	75 %	52 %	-0,3 %	-46 %

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

(580) Lönsamheten för unionstillverkarna i urvalet fastställdes genom att nettovinsten före skatt vid försäljningen av den likadana produkten till icke-närstående kunder i unionen uttrycktes i procent av omsättningen av sådan försäljning.

(581) Lönsamheten minskade kraftigt och vändes i förlust under skadeundersökningsperioden för den likadana produkten. Lönsamheten minskade med 11 procentenheter för moduler och med 49 procentenheter för celler.

(582) Lönsamheten för den likadana produkten steg mellan 2009 och 2010 men sjönk sedan väsentligt 2011, när unionsindustrin gjorde förluster, och fortsatte sjunka väsentligt under undersökningsperioden. Förlusterna var särskilt stora för celler.

(583) Även utvecklingen av kassaflödet, som är unionstillverkarnas förmåga att investera i sin verksamhet, var negativ mellan 2009 och undersökningsperioden. Det minskade med 10 procentenheter för moduler med en liten ökning 2011. Den mest påtagliga minskningen av kassaflödet inträffade mellan 2011 och undersökningsperioden. Det minskade kassaflödet för celler var mer uttalat än för moduler och nådde kraftigt negativa nivåer under undersökningsperioden. Därför minskade kassaflödet för den likadana produkten under skadeundersökningsperioden.

(584) Siffrorna nedan representerar utvecklingen av investeringar och räntabilitet för unionstillverkarna i urvalet i förhållande till den totala marknaden under skadeundersökningsperioden:

Tabell 11-a

Moduler – investeringar och räntabilitet

	2009	2010	2011	UP
Investeringar (euro)	12 081 999	50 105 017	64 643 322	32 730 559
Index (2009=100)	*100*	*415*	*535*	*271*
Räntabilitet	-15 %	19 %	-15 %	-17 %

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

Tabell 11-b

Celler – investeringar och räntabilitet

	2009	2010	2011	UP
Investeringar (euro)	31 448 407	34 451 675	10 234 050	6 986 347
Index (2009=100)	*100*	*110*	*33*	*22*
Räntabilitet	-4 %	10 %	-20 %	-19 %

Källa: Kontrollerade svar på frågeformulär.

(585) Tabellen ovan visar att unionsindustrin ökade sina investeringar med 171 % för moduler mellan 2009 och undersökningsperioden. Detta var i huvudsak kopplat till den väsentligt ökade kapaciteten. Under samma period minskade unionsindustrin dock sina investeringar med 78 % för celler. De investeringar som gjordes gällde i huvudsak FoU samt förbättring och bibehållande av tillverkningsteknik och tillverkningsprocesser för att öka effektiviteten. Eftersom unionsindustrin inte hade råd att göra ytterligare investeringar när det gällde celler under skadeundersökningsperioden var investeringsnivån relativt låg under undersökningsperioden. Eftersom investeringarna i princip finansierades genom kassaflöde och företagsinterna lån hade det minskade kassaflödet en omedelbar inverkan på investeringsnivån.

(586) Räntabiliteten uttrycktes som vinsten i procent av det bokförda nettovärdet av investeringar. Räntabiliteten för den likadana produkten följde motsvarande negativa utveckling som övriga indikatorer för ekonomiskt resultat mellan 2009 och undersökningsperioden för alla produkttyper. För celler förelåg en ökning 2009 och 2010, men 2011 minskade räntabiliteten kraftigt och nådde negativa nivåer. För moduler var räntabiliteten negativ under hela skadeundersökningsperioden, förutom 2010 när den nådde 19 %. Totalt sett minskade den under skadeundersökningsperioden till -17 % för celler under undersökningsperioden, dvs. med 1 %, men var dock fortfarande kraftigt negativ, dvs. -19 %. Totalt sett var utvecklingen av räntabiliteten för den likadana produkten negativ under skadeundersökningsperioden.

(587) Kapitalanskaffningsförmågan analyserades i förhållande till den totala marknaden, och det visades att en konstant försämring förelåg av unionsindustrins förmåga att generera likvida medel för den likadana produkten och därmed en försvagning av unionsindustrins ekonomiska situation.

(588) En berörd part hävdade att uppgifterna om investeringar såsom anges ovan var för låga i förhållande till unionsindustrins produktionskapacitet så som visas i skäl 538. Till stöd för detta påstående sade sig parten känna till att den investering som gjorts av en unionstillverkare för kapacitetsökningar gjorts till en mycket högre kostnad. Den berörda parten drog därför slutsatsen att unionsindustrins fastställda produktionskapacitet måste ha överskattats. Det noteras att detta påstående inte kunde styrkas med någon bevisning, särskilt inte angående den investering som gjorts av den berörda unionstillverkaren. Däremot grundades uppgifterna om investeringar i förordningen om preliminär antidumpningstull på faktiska och kontrollerade uppgifter från de unionstillverkare som ingick i urvalet. Det bör noteras att detta påstående också grundades på en jämförelse mellan de totala investeringarna hos de unionstillverkare som ingick i urvalet och den totala produktionskapaciteten för hela unionsindustrin, vilket inte kan anses vara en lämplig grund för jämförelse eftersom inte de totala investeringarna för hela unionsindustrin beaktats. Detta argument avvisades därför.

4.5.3.5. Slutsats om skada

(589) Analysen av unionsindustrins situation visade en tydlig nedåtgående trend för alla de viktigaste skadeindikatorerna. Mot bakgrund av en stadigt ökande förbrukning ökade tillverkningen av moduler och celler under skadeundersökningsperioden. Trots att försäljningsvolymen ökade, krympte unionsindustrins marknadsandel under undersökningsperioden på grund av den större ökningen av förbrukningen under skadeundersökningsperioden. Det genomsnittliga försäljningspriset sjönk kraftigt under skadeundersökningsperioden, vilket hade en negativ inverkan på alla indikator för ekonomiskt resultat såsom lönsamhet, kassaflöde, räntabilitet och kapitalanskaffningsförmåga.

(590) Under skadeundersökningsperioden ökade unionsindustrins försäljningsvolym totalt sett. Ökningen åtföljdes dock av en betydande minskning av det genomsnittliga försäljningspriset.

(591) Under skadeundersökningsperioden ökade berörda parters import från Kina uttryckt som volym och marknadsandel. Samtidigt sjönk importpriserna stadigt, vilket innebar ett betydande prisunderskridande av unionsindustrins genomsnittspris på unionsmarknaden.

(592) Flera berörda parter hävdade att unionsindustrin och särskilt de unionstillverkare som ingick i urvalet gjorde bra resultat. Det hävdades att utvecklingen av vissa skadeindikatorer, nämligen tillverkningsvolym, produktionskapacitet, försäljning och sysselsättning och till och med lönsamheten för vissa av tillverkarna i urvalet ökade och inte skulle visa väsentlig skada. Undersökningen bekräftade inte dessa påståenden utan visade en tydlig nedåtgående utveckling för många skadeindikatorer som är relevanta för slutsatsen att unionsindustrin har lidit väsentlig skada.

(593) Mot bakgrund av detta bekräftade undersökningen bland annat att försäljningspriserna ligger lägre än tillverkningskostnaderna, vilket har en negativ inverkan på unionsindustrins lönsamhet, som nådde negativa nivåer under undersökningsperioden. Slutsatsen dras att om den subventionerade importen skulle fortsätta komma in på unionsmarknaden skulle unionsindustrins förluster sannolikt leda till att tillverkningen av den likadana produkten i någon betydande omfattning skulle upphöra i unionen. Detta förefaller bekräftas av utvecklingen under och efter undersökningsperioden, dvs. att vissa företag förklarat sig insolventa och/eller har upphört med tillverkningen tillfälligt eller permanent.

(594) Mot bakgrund av ovanstående dras slutsatsen att unionsindustrin lidit väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8.4 i grundförordningen.

5. **ORSAKSSAMBAND**

5.1. **Inledning**

(595) I enlighet med artikel 8.5 och 8.6 i grundförordningen undersökte kommissionen om den väsentliga skada som unionsindustrin lidit vållades av den subventionerade importen från det berörda landet. Även andra kända faktorer, utöver den subventionerade importen, som kunde ha skadat unionsindustrin, undersöktes för att kontrollera att den eventuella skada som vållats av sådana faktorer inte tillskrevs subventionerad import.

(596) Några berörda parter hävdade att marknadsförhållandena för den berörda produkten skiljde sig mellan medlemsstaterna och att orsakssambandet därför borde fastställas separat för varje medlemsstat.

(597) Nationella stödprogram bestämmer i viss grad storleken på medlemsstaternas marknader. Undersökningen har dock också avslöjat att efterfrågan inte enbart beror på stödprogram. Beroende på geografisk belägenhet (solexponering) och lokalt elpris förefaller solpaneler ha nått eller åtminstone vara nära nätparitet (dvs. att priset för att producera solenergi motsvarar kostnaden för att producera konventionell energi), vilket innebär att vissa investeringar äger rum oberoende av stödprogram. Därmed kunde det inte fastställas att marknadsförhållandena uteslutande beror på stödprogram och detta påstående avvisades därför.

(598) Flera berörda parter hävdade att den analys av orsakssambandet som genomförts inte har åtskilt och kvantifierat de skadliga verkningarna av den subventionerade importen från effekterna av andra kända faktorer som samtidigt skadar unionsindustrin. Dessutom hävdades det att kommissionen underlåtit att genomföra en gemensam analys av dessa andra kända faktorer.

(599) Som svar på detta påstående bör det noteras att kommissionen, i enlighet med etablerad praxis, först undersökt om det finns ett orsakssamband mellan den subventionerade importen och den skada som unionsindustrin lidit och sedan undersökt huruvida någon av de andra kända faktorerna hade brutit det fastställda orsakssambandet mellan den väsentliga skada som unionsindustrin lidit och den subventionerade importen. I denna analys bedömdes verkan av andra kända faktorer för unionsindustrins situation, åtskilda från de skadevållande verkningarna av den dumpade importen, för att säkerställa att den skada som vållats av dessa faktorer inte tillskrevs den subventionerade importen. Det konstaterades att ingen av dem hade någon större, om ens någon, inverkan på situationen för industrin som kunde ändra det faktum att den konstaterade väsentliga skadan måste tillskrivas den subventionerade importen. Därför avvisades argumentet.

(600) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter framförde flera berörda parter på nytt de ovanstående argumenten. De hävdade att kommissionen uttryckligen, genom en motiverad och adekvat förklaring, uttryckligen bör fastställa att den skada som vållats av andra faktorer än den subventionerade importen inte tillskrivs denna import.

(601) Efter en genomgång av alla uppgifter konstaterades det i denna undersökning att den subventionerade importen, betraktad separat, hade vållat unionsindustrin väsentlig skada. Det var inte möjligt att kvantifiera verkningarna av andra kända faktorer, och därför gjordes en kvalitativ bedömning i enlighet med skälen 164–222 i förordningen om preliminär antidumpningstull. Sammanfattningsvis bekräftades det att den väsentliga skada som unionsindustrin lidit vållats av den subventionerade importen. De andra faktorernas inverkan på unionsindustrins negativa utveckling ansågs begränsad. Det bör noteras att det i artikel 8.5 och 8.6 i grundförordningen inte föreskrivs något krav på formen för de analyser av vad som ska tillskrivas eller inte tillskrivas ha orsakat skada som ska utföras. Tvärtom måste enligt artikel 8.5 och 8.6 i grundförordningen sådana analyser utföras på ett sådant sätt att den subventionerade importens skadevållande verkningar kan separeras och åtskiljas från de skadliga verkningarna av andra faktorer. Av undersökningen framgick ingen bevisning för att alla andra kända faktorer som kan ha bidragit till den skada som åsamkats, tillsammans eller för sig, upphävde orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Ovanstående analys bekräftade att andra kända faktorer inte var av det slaget att de ändrar slutsatsen att den väsentliga skada som unionsindustrin lidit måste tillskrivas den subventionerade importen. Av dessa skäl avvisades dessa argument.

(602) Vissa berörda parter hävdade att de nationella stödsystemen, solexponeringen och elpriserna (inklusive administrativa avgifter) skiljer sig åt mellan medlemsstaterna, och att det dessutom finns olika marknadssegment på varje marknad (bostadsanläggningar på mindre än 40 kW, kommersiella anläggningar och industrianläggningar på mellan 40 kW och 1 MW samt anläggningar för den allmännyttiga marknaden på mellan 1 MW och 10 MW). Parterna hävdade därför att analysen av orsakssambandet bör genomföras separat för varje medlemsstat, å ena sidan, och för de storskaliga segmenten och bostadssegmenten, å andra sidan.

(603) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter framhöll vissa berörda parter på nytt sin synpunkt att analysen av orsakssambandet borde göras för varje medlemsstat för sig, men lämnade dock inga ytterligare argument eller ny bevisning i detta avseende.

(604) Undersökningen har visat att försäljning och importpriser är ungefär desamma i hela unionen. Det kan därför anses att det verkligen finns en enda marknad för den undersökta produkten. Undersökningen visade inte heller att tillverkarna i de enskilda medlemsstaterna eller regionerna koncentrerade sin verksamhet till denna specifika

marknad eller att den subventionerade importen var koncentrerad till en medlemsstat eller region. Dessutom hävdade ingen av de berörda parterna att subventioneringen och skadan borde ha analyseras för varje enskild medlemsstat, vilket dock skulle vara en förutsättning för att utföra en separat analys av orsakssambandet för varje medlemsstat. Undersökningen visade inte på några bevis för att detta skulle ha varit en lämplig strategi, särskilt med tanke på att priserna på den berörda produkten var liknande i hela unionen. Det ska dessutom noteras att solexponeringen kan vara olika i olika regioner i samma medlemsstat, t.ex. har södra Frankrike mer solexponering än norra Frankrike, eller att olika regioner inom en medlemsstat kan ha olika stödsystem (t.ex. i Belgien) och inverkan av dessa faktorer på efterfrågan kan därför variera från en region till en annan inom samma medlemsstat. Skillnaderna i regelverket hos varje medlemsstat och/eller region och de skilda förutsättningarna, t.ex. solexponering motiverar dock ingen separat analys av orsakssamband och därför inte heller separata analyser av skada och subventionering. Dessa argument avvisades därför.

(605) En annan berörd part hävdade att även om andra faktorer kan vara relevanta, är de nationella stödsystemen fortfarande den faktor som har störst betydelse för efterfrågan. Samma part ifrågasatte också att nätparitet redan uppnåtts på vissa platser och hävdade att priserna på moduler ökat sedan undersökningsperioden medan elpriserna gått ner. Parten hävdade vidare att i vissa medlemsstater medger hur som helst inte de rättsliga, ekonomiska och tekniska förhållandena någon anslutning till nätet och för de medlemsstaterna var det därför irrelevant om nätparitet uppnåtts eller inte. Denna part lämnade emellertid inte någon bevisning till stöd för ovannämnda påståenden. Under alla omständigheter bekräftar ovanstående argument att situationen när det gäller såväl nationella stödsystem som nätparitet i viss utsträckning kan skilja sig åt mellan medlemsstaterna. Ingen av de inlämnade uppgifterna var emellertid av ett sådant slag att de visar att en separat analys för varje medlemsstat skulle vara befogad. Dessa påståenden avvisades därför.

(606) Efter det slutgiltiga meddelandet av uppgifter upprepade samma berörda part påståendet och lämnade vissa uppgifter som skulle illustrera de skilda marknadsförhållandena i varje medlemsstat och segment. De uppgifter som lämnats in kunde inte betraktas som avgörande, eftersom de bestod av en Power Point-presentation utan någon bevisning, och därför inte visade att en separat analys för varje medlemsstat skulle vara motiverad. Partens påstående avvisades därför.

(607) Mot denna bakgrund drogs slutsatsen att en analys av orsakssambandet per medlemsstat och/eller region och per segment inte skulle motsvara de verkliga förhållandena på marknaden.

(608) De kinesiska myndigheterna hävdade att kommissionen har utfört analysen av orsakssambandet på ett inkonsekvent sätt, eftersom skadeanalysen gjordes separat för moduler och celler, medan man i analysen av orsakssambandet inte gjorde någon åtskillnad mellan produkttyperna. I detta avseende ska det noteras att skadeindikatorerna faktiskt angavs separat för varje produkttyp, men att slutsatserna för varje indikator avser den undersökta produkten som helhet. Det erinras också om att moduler och celler är en enda produkt och att analysen av orsakssambandet därför genomfördes på grundval av detta. Påståendet avvisades därför.

5.2. **Verkan av den subventionerade importen**

(609) Utredningen visade att den subventionerade importen från Kina ökade kraftigt under skadeundersökningsperioden. Volymen ökade väsentligt, med cirka 300 % för moduler och med cirka 400 % för celler, och marknadsandelarna ökade för moduler från [60 % – 65 %] 2009 till [78 % – 83 %] under undersökningsperioden, och för celler från [5 % – 10 %] 2009 till [22 % – 27 %] under undersökningsperioden. Därmed bekräftades det att den berörda produktens importvolym och marknadsandel ökade kraftigt under skadeundersökningsperioden Det fanns ett klart tidsmässigt samband mellan ökningen av den subventionerade importen och unionsindustrins minskade marknadsandel. Utredningen fastställde också att den subventionerade importen såsom nämns i skäl 527 underskred unionsindustrins priser under undersökningsperioden.

(610) Utredningen visade att den subventionerade importens pris sjönk med 64 % för moduler och med 42 % för celler under skadeundersökningsperioden, vilket ökade prisunderskridandet. Unionsindustrin gjorde betydande ansträngningar att sänka sina tillverkningskostnader för att stå emot denna prispress. Trots detta tvingade det extremt låga priset på den kinesiska importen unionsindustrin att ytterligare sänka sina försäljningspriser till en olönsam nivå. Därmed minskade unionsindustrins lönsamhet kraftigt under skadeundersökningsperioden och visade förluster under undersökningsperioden.

(611) På grundval av ovanstående dras slutsatsen att förekomsten av kinesisk import och den ökade marknadsandelen för subventionerad import från Kina till priser som konstant underskred unionsindustrins har haft en avgörande roll för den väsentliga skada unionsindustrin lidit, vilket främst återspeglas i dess dåliga ekonomiska situation och försämringen av de flesta av skadeindikatorerna.

(612) En berörd part bestred att det skulle finnas ett tillräckligt stort samband mellan den subventionerade importen av den berörda produkten från Kina och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Parten hävdade att detta skulle stödjas, å ena sidan, av det faktum att från 2009 till 2010 ökade unionsindustrins vinstmarginal för celler väsentligt (från förlust till en vinst på 12 %), medan den kinesiska importen låg 36 % lägre i pris än unionsindustrins priser och fördubblade sin marknadsandel under samma period. Mellan 2010 och 2011 ökade, å andra sidan, den kinesiska importen sin marknadsandel med bara 6 procentenheter, trots att förbrukningen ökade mycket mer under samma period, samtidigt som unionsindustrin ändå hade en förlust på 36 %. Denna part hävdade vidare att underundersökningsperioden låg importen av celler från andra tredjeländer på samma prisnivå som den kinesiska importen, men vann ytterligare marknadsandelar som motsvarade unionsindustrins förlust av marknadsandelar.

(613) Undersökningen visade att den kinesiska marknadsandelen ökade konstant för både moduler och celler under skadeundersökningsperioden (17 procentenheter för moduler, 17 procentenheter för celler). Som nämns i skäl 609 ökade den subventionerade importen från Kina betydligt samtidigt som importpriserna sjönk. Samtidigt förlorade unionsindustrin marknadsandelar under skadeundersökningsperioden och alla huvudsakliga skadeindikatorer uppvisade en negativ trend, som beskrivs i skälen 589–593. Därmed bekräftas det klara tidsmässiga sambandet mellan ökningen av den subventionerade importen och unionsindustrins förlust av marknadsandelar.

(614) Det ovan nämnda tidsmässiga sambandet fastställdes för alla produkttyper separat. Dessutom leder analysen av importens inverkan på unionsindustrins vinstmarginal separat för varje år av skadeundersökningsperioden inte till några meningsfulla resultat, eftersom förekomst av subventioner och väsentlig skada samt ett orsakssamband dem emellan inte behöver fastställas för varje år separat. Sambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skadan är i tillräcklig grad påvisad vid analysen av utvecklingen under hela skadeundersökningsperioden.

(615) Det ska också noteras att unionsindustrins lönsamhet är en av de faktorer som anges i artikel 8.4 i grundförordningen som bör undersökas vid granskningen av den subventionerade importens inverkan på unionsindustrins situation. Enbart den omständigheten att unionsindustrin var lönsam under ett givet år betyder inte nödvändigtvis att den inte led väsentlig skada. Dessutom behöver unionsindustrins förlust av marknadsandelar inte exakt motsvara ökningen av marknadsandelen för den subventionerade importen för att det ska gå att fastställa ett orsakssamband mellan skadan och den subventionerade importen. Slutligen ska det sägas att andra faktorer (t.ex. import från andra tredjeländer eller utveckling av förbrukningen) som kan ha inverkat på den skadevållande situationen för unionsindustrin undersöktes och behandlas i skälen 619–732.

(616) Det tidsmässiga sambandet mellan en ökad subventionerad import i betydande kvantiteter till priser som underskred unionsindustrins priser och unionsindustrins alltmer utsatta situation är en tydlig indikator på ett orsakssamband i detta fall, såsom fastställs i skälen 609–611. Påståendena rörande bristen på samband mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit avvisades därför.

(617) Efter det slutgiltiga meddelandet av uppgifter ifrågasatte samma berörda part fortfarande analysen av orsakssambandet, eftersom unionsindustrins lönsamhet inte hade analyserats särskilt i förhållande till vissa år (särskilt 2010), utan för hela skadeundersökningsperioden.

(618) Det bör i detta avseende noteras att inga giltiga slutsatser kan dras om orsakssambandet genom en analys av något särskilt år i skadeundersökningsperioden och samtidigt bortse från unionsindustrins utveckling under hela skadeundersökningsperioden och dess samband med utvecklingen för den subventionerade importen. En sådan analys kan endast leda till en partiell bild och inga giltiga slutsatser kan dras av dessa. Den lönsamhet som också styrde andra finansiella indikatorer som unionsindustrin uppnådde under 2010 var hög på grund av en särskilt stor ökning av förbrukningen i unionen, som främjades av mycket generösa stödsystem och som gjorde det möjligt för unionsindustrin att uppnå sin största försäljningsökning samma år, men bara tillfälligt och i alla händelser inte hållbar för denna typ av industri. Detta argument avvisades därför.

5.3. **Verkningar av andra faktorer**

5.3.1. *Import från andra tredjeländer*

(619) Volymen av importen från tredjeländer ökade under skadeundersökningsperioden med 19 % för moduler, samtidigt som marknadsandelen minskade från 18,4 % till 6,8 %. Taiwan är den näst största exportören efter Kina.

(620) Importvolymen från övriga tredjeländer ökade med 186 % för celler under skadeundersökningsperioden, vilket medförde en ökning av marknadsandelen från ca 24 % år 2009 till ca 36 % under undersökningsperioden. När det gäller celler är Taiwan den näst största exportören efter Kina. Både mängden och marknadsandelen för den taiwanesiska exporten överstiger med stor marginal den från övriga tredjeländer men är fortfarande lägre än för den kinesiska exporten.

(621) Importpriserna på moduler och celler från tredjeländer var i genomsnitt högre än det genomsnittliga enhetspriset för den kinesiska importen. Den information som finns tillgänglig om import från Taiwan visar att det genomsnittliga importpriset för moduler var högre än det genomsnittliga kinesiska importpriset för moduler, medan det genomsnittliga importpriset på celler låg i samma intervall som det genomsnittliga kinesiska importpriset på celler. Eftersom ingen detaljerad prisinformation per produkttyp fanns att tillgå kan jämförelsen av genomsnittspriser dock endast användas som en indikation, och inga säkra slutsatser kan dras på grundval av jämförelsen. Under skadeundersökningsperioden ökade volymen av import av celler från Taiwan stadigt, vilket ledde till att marknadsandelen ökade med ca 14 procentenheter. Även om importen av celler från Taiwan kan ha bidragit till den skada som vållats unionsindustrin, kan därför inte slutsatsen dras att denna import bröt orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Kina och den skada som vållats unionsindustrin, eftersom importvolymen av celler från Kina var något högre än importen från Taiwan. Vad gäller priserna kan även om de indikativa genomsnittspriserna befinner sig i samma intervall inte några slutsatser dras på grund av detta eftersom det inte finns några uppgifter tillgängliga om de importerade cellernas specifika typer. Totalt sett för den undersökta produkten var dock volymen trots den ökade marknadsandelen lägre än den från Kina, och prisnivån var generellt högre, med undantag för celler under undersökningsperioden. Av dessa skäl, särskilt med tanke på importvolymen och marknadsandelen för produkter från övriga tredjeländer samt deras prisnivå, som i genomsnitt är lika hög eller högre än för unionsindustrins produkter, kan slutsatsen dras att import från tredjeländer inte bryter orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada unionsindustrin lidit.

(622) Flera berörda parter lämnade synpunkter efter det slutliga meddelandet av uppgifter när det gäller undersökningsresultaten beträffande import från andra tredje länder. Parterna lämnade dock inga nya uppgifter eller bevisning som kunde ha ändrat de berörda undersökningsresultaten.

(623) Dessa parter betonade särskilt omfattningen av importen av celler från Taiwan. Den absoluta importvolymen av den berörda produkten från Taiwan (1 132 MW) motsvarar endast en ytterst liten andel (mindre än 5 %) av den totala förbrukningen i unionen (21 559 MW) och jämfört med importen från Kina (15 005 MW). Importen från Taiwan har därför, om ens över huvud taget, endast marginellt bidragit till skadan för unionsindustrin och inte brutit orsakssambandet.

Tabell 12

Import och marknadsandelar för import från andra tredjeländer

MODULER	2009	2010	2011	UP
Importvolym från övriga tredjeländer (MW)	1 003	1 702	1 385	1 195
Index (2009=100)	*100*	*169*	*138*	*119*
Marknadsandel för importen från övriga tredjeländer	18,4 %	14,0 %	7,0 %	6,8 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	2 385,34	1 852,23	1 430,90	1 218,41
Index (2009=100)	*100*	*78*	*60*	*51*
Import från Taiwan (MW)	49	144	140	135
Index (2009=100)	*100*	*294*	*286*	*276*

MODULER	2009	2010	2011	UP
Marknadsandel för importen från Taiwan	0,9 %	1,2 %	0,7 %	0,8 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	2 102,04	1 659,72	1 350,00	1 125,93
Index (2009=100)	*100*	*79*	*64*	*54*
Import från Förenta staterna (MW)	140	180	51	60
Index (2009=100)	*100*	*129*	*36*	*43*
Marknadsandel för importen från Förenta staterna	2,6 %	1,5 %	0,3 %	0,3 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	2 400,00	1 872,22	1 431,37	1 233,33
Index (2009=100)	*100*	*78*	*60*	*51*
Import från övriga Asien (MW)	720	1 140	1 029	879
Index (2009=100)	*100*	*158*	*143*	*122*
Marknadsandel för importen från övriga Asien	13,2 %	9,3 %	5,2 %	5,0 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	2 400,00	1 870,18	1 440,23	1 229,81
Index (2009=100)	*100*	*78*	*60*	*51*
Import från övriga världen (MW)	94	238	165	121
Index (2009=100)	*100*	*253*	*176*	*129*
Marknadsandel för importen från övriga världen	1,7 %	2,0 %	0,8 %	0,7 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	2 404,26	1 869,75	1 442,42	1 231,40
Index (2009=100)	*100*	*78*	*60*	*51*

Källa: Europressedienst

CELLER	2009	2010	2011	UP
Importvolym från övriga tredjeländer (MW)	510	884	1 100	1 457
Index (2009=100)	*100*	*173*	*216*	*286*
Marknadsandel för importen från övriga tredjeländer	23,7 %	26,6 %	25,5 %	36,2 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	1 166,67	1 072,40	751,82	553,88
Index (2009=100)	*100*	*92*	*64*	*47*
Import från Taiwan (MW)	235	400	540	997
Index (2009=100)	*100*	*170*	*230*	*424*
Marknadsandel för importen från Taiwan	10,9 %	12,0 %	12,5 %	24,8 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	948,94	1 100,00	670,37	514,54
Index (2009=100)	*100*	*116*	*71*	*54*
Import från Förenta staterna (MW)	40	40	40	33

CELLER	2009	2010	2011	UP
Index (2009=100)	*100*	*100*	*100*	*83*
Marknadsandel för importen från Förenta staterna	1,9 %	1,2 %	0,9 %	0,8 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	1 350,00	1 050,00	825,00	636,36
Index (2009=100)	*100*	*78*	*61*	*47*
Importvolym från Japan (MW)	60	154	170	145
Index (2009=100)	*100*	*257*	*283*	*242*
Marknadsandel för importen från Japan	2,8 %	4,6 %	3,9 %	3,6 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	1 350,00	1 051,95	829,41	641,38
Index (2009=100)	*100*	*78*	*61*	*48*
Import från övriga världen (MW)	175	290	350	282
Index (2009=100)	*100*	*166*	*200*	*161*
Marknadsandel för importen från övriga världen	8,1 %	8,7 %	8,1 %	7,0 %
Genomsnittligt importpris (euro/kW)	1 348,57	1 051,72	831,43	638,30
Index (2009=100)	*100*	*78*	*62*	*47*

Källa: Europressedienst

5.3.2. *Icke-subventionerad import från Kina*

(624) En nogrann analys av den icke-subventionerade importen från Kina visade att den inte hade någon väsentlig inverkan på unionsindustrins situation som kunde antas bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada unionsindustrin lidit.

5.3.3. *Utveckling av förbrukningen i unionen*

(625) Såsom nämns i skäl 509, ökade förbrukningen i unionen med 221 % för moduler och 87 % för celler under skadeundersökningsperioden. Förbrukningen nådde en topp 2011 och sjönk under undersökningsperioden men låg fortfarande långt över nivån i början av skadeundersökningsperioden 2009. Unionsindustrin kunde inte dra nytta av denna ökning av förbrukningen eftersom dess marknadsandel föll från 19 % till 13 % för moduler och från 68 % till 38 % för celler under samma period. Samtidigt ökade Kinas marknadsandel kraftigt fram till 2011 och förblev därefter på en påtagligt hög nivå under undersökningsperioden, när förbrukningen minskade. Eftersom den subventionerade importen från Kina trots en minskad förbrukning i unionen under undersökningsperioden antingen behöll sin marknadsandel (moduler) eller ökade den (celler) till men för unionsindustrin under skadeundersökningsperioden, går det inte att dra slutsatsen att den minskade förbrukningen bryter orsakssambandet mellan den dumpade importen och den skada unionsindustrin lidit. Undersökningen visade dessutom att eftersom unionsindustrins kapacitet i alla händelser var mycket lägre än nivån på förbrukningen så kunde den minskande förbrukningen under undersökningsperioden inte ha någon inverkan på den skada som unionsindustrin lidit.

(626) Utifrån tillgänglig information är det svårt att fastställa i vilken utsträckning efterfrågan drivs av medlemsstaternas stödprogram. Såsom nämns i skäl 632 finns det många olika stödprogram, och samspelet mellan dessa och efterfrågan är mycket komplext, varför det är svårt att avgöra hur stor inverkan de har. Det underlag som finns att tillgå tyder dock också på att det kommer att fortsätta finnas en efterfrågan på solenergi även utan stödprogram och att efterfrågan till och med kommer att öka med tiden, om än i en långsammare takt än om stödprogram tillämpas. I detta sammanhang hävdade flera parter att nätparitet redan hade nåtts eller nästan nåtts i vissa delar av unionen.

(627) En berörd part hävdade att importen från Kina inte fångade upp hela den ökade förbrukningen och att unionsindustrin när det gäller moduler visserligen förlorade marknadsandelar mellan 2009 och 2010 men ändå ökade sin lönsamhet under samma period. Det hävdades vidare att under 2009 när importen av celler från Kina bara hade en marknadsandel på 8 %, drabbades unionsindustrin ändå av en förlust på 8 %.

(628) Såsom nämns i skälen 609–616 behöll den subventionerade importen från Kina, trots den minskade förbrukningen i unionen under undersökningsperioden, antingen sin marknadsandel (moduler) eller ökade den (celler) till nackdel för unionsindustrin under skadeundersökningsperioden. Det går därför inte att dra slutsatsen att utvecklingen av förbrukningen var sådan att den kunde bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada som unionsindustrin lidit. Undersökningen visade dessutom att eftersom unionsindustrins kapacitet i alla händelser var mycket lägre än nivån på förbrukningen så kunde den minskande förbrukningen under undersökningsperioden inte ha någon inverkan på den skada som unionsindustrin lidit. Detta påstående avvisades därför.

(629) En annan berörd part bestred att efterfrågan i unionen kommer att kvarstå även utan nationella stödsystem. Denna part hävdade att det finns ett samband mellan efterfrågan och stödsystem och att i avsaknad av sådana system skulle projekt inom solcellssektorn inte längre vara lönsamma och efterfrågan på solpaneler skulle också upphöra. Parten kunde dock inte lägga fram några belägg som motsade de resultat som anges i skäl 626. I avsaknad av nya uppgifter avvisades detta påstående.

(630) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade de kinesiska myndigheterna att det faktum att unionsindustrins kapacitet i alla händelser inte tillgodosåg unionens efterfrågan saknar betydelse, eftersom försäljningsvolymen av unionsindustrins moduler minskat i linje med den minskade förbrukningen, och upprepade att den minskade förbrukningen mellan 2011 och undersökningsperioden orsakade den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Mellan 2011 och undersökningsperioden minskade visserligen förbrukningen och försäljningsvolymen av moduler i unionen i en liknande takt, men detta måste ses mot bakgrund av att utvecklingen av den kinesiska subventionerade priserna, som väsentligt underskred unionsindustrins priser, vilket tvingade unionsindustrin att sälja med förlust. Såsom nämnts i skäl 111 i förordningen om preliminär antidumpningstull, erinras det i detta avseende om att importen från Kina antingen bibehöll sin marknadsandel (moduler) eller ökade den (celler) när förbrukningen minskade. Samtidigt sjönk priserna på importen från Kina avsevärt och underskred betydligt unionsindustrins försäljningspriser. Detta påstående avvisades därför.

5.3.4. *Inmatningspriser som huvudexempel på stödsystem*

(631) Flera berörda parter har hävdat att orsaken till den skada unionsindustrin lidit är förknippad med de sänkta inmatningspriserna i medlemsstaterna. Dessa nedskärningar påstås ha lett till en minskning av solcellsinstallationer och minskat efterfrågan på unionsmarknaden, vilket i sin tur skulle ha vållat unionsindustrin väsentlig skada.

(632) Medlemsstaterna införde inmatningspriser, kvoter att uppfylla med köp- och säljbara gröna certifikat, investeringsbidrag och skatteincitament för att stödja produktionen av förnybar energi. Dessutom beviljas stöd från EU:s strukturfonder i vissa medlemsstater. Det vanligaste stödinstrument som tillämpades för solenergi var inmatningspriser. Kommissionen inriktade sin analys på denna typ av stödprogram.

(633) Inmatningspriser är ett ekonomiskt stödinstrument som syftar till att uppnå obligatoriska nationella mål för användning av förnybar energi, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG ([1]) om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor. Stödnivån och hur inmatningspriserna fungerar varierar mellan medlemsstaterna. Inmatningspriserna binder nätoperatörer att köpa solenergi till priser som säkerställer att solenergiproducenter (vanligen ägarna av solenergiinstallationer) kan täcka sina kostnader och få en rimlig avkastning. I likhet med andra stödprogram är inmatningspriser i de flesta fall föremål för kontroll av statligt stöd i enlighet med artiklarna 107 och 108 i EUF-fördraget, vilket säkerställer att elproducenterna inte överkompenseras.

(634) Trots de nationella skillnaderna kunde tre fenomen observeras när det gäller utvecklingen av inmatningspriser i unionen: i) minskad nivå på inmatningspriserna, ii) upphörande av hela systemet med inmatningspriser (Spanien) och iii) införande av kapacitetsgränser (nedan kallade *tak*) för installationer som berättigade till finansiering samt övergripande tak för den årliga nyinstallationen av stödberättigad kapacitet på medlemsstatsnivå. När det gäller taken förefaller dessa huvudsakligen ha införts under 2012 och hade därför sannolikt ingen inverkan på förbrukningen under undersökningsperioden. Analysen inriktades därför på att inmatningsprissystemet har upphört i Spanien och minskningen av nivån på inmatningspriserna i de flesta medlemsstater. Det analyserades huruvida dessa faktorer hade påverkat efterfrågan på unionsmarknaden och huruvida detta kunde ha orsakat den väsentliga skada unionsindustrin lidit. Det ansågs att utvecklingen av inmatningspriser när det gäller efterfrågan på moduler även var representativ för celler. Eftersom celler är nödvändiga för tillverkning av moduler

([1]) Panelrapport, *US – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, *punkt* 10.187.

och eftersom de inte används i någon annan tillverkningsprocess utlöser en minskad efterfrågan på moduler automatiskt en minskad efterfrågan även på celler.

(635) Undersökningen bekräftade kopplingen mellan utvecklingen av inmatningspriserna och förbrukningen, men den fastställde också att minskningen av efterfrågan mellan 2011 och undersökningsperioden inte innebar att orsakssambandet bryts mellan den subventionerade importen från Kina och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit och som beskrivs i detalj i skäl 625 ovan. Undersökningen visade att de exporterande tillverkarna klarade att behålla sin marknadsandel för moduler (80 %) och kunde till och med öka sin marknadsandel något för celler (från 20 % år 2011 till 22 % under undersökningsperioden), samtidigt som situationen för unionsindustrin försämrades. Det bör dessutom noteras att unionsindustrins genomsnittspris på moduler sjönk med 53 % under skadeundersökningsperioden, huvudsakligen på grund av den väsentliga ökningen av den subventionerade importen och den kraftiga prispress denna medförde på unionsmarknaden. Därför kan den minskade lönsamhet som drabbade unionsindustrin inte huvudsakligen tillskrivas sänkning av inmatningspriserna.

(636) Kommissionen håller med om att tillämpningen av inmatningspriser skapade efterfrågan på solenergi och att förbrukningen av den undersökta produkten under undersökningsperioden har minskat på grund av att systemet med inmatningspriser har upphört, som i Spanien, eller tillämpas i mindre omfattning, som i andra medlemsstater, vilket kan ha bidragit till den skada unionsindustrin lidit. Denna minskade förbrukning under undersökningsperioden var dock inte av sådan omfattning att den bryter orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada unionsindustrin lidit.

(637) Flera parter hävdade att neddragningarna av inmatningspriserna gjorde det mindre lockande för investerare att investera i solenergi och därmed minskade efterfrågan på den berörda produkten i unionen.

(638) Undersökningen bekräftade att det fanns ett samband mellan nivån på inmatningspriserna och investeringsnivån i solenergiindustrin, men den visade också att investeringar i solenergi är mindre beroende av stöd i regioner med hög solexponering där produktionen av solenergi är mer effektiv och i regioner med högre elpriser. Undersökningen visade att investeringar fortfarande görs (t.ex. i Spanien) trots att systemet med inmatningspriser har upphört. Vidare visade undersökningen att investeringar i solenergi fortfarande är attraktiva, trots lägre nivåer på inmatningspriserna. Mot bakgrund av detta avvisades detta påstående.

(639) Flera parter hävdade att utvecklingen av inmatningspriserna utövat ett starkt nedåtgående tryck på priserna och därmed på unionsindustrins lönsamhet. En berörd part hävdade att det bara var inmatningsprisernas inverkan på efterfrågan som hade undersöktes, medan inverkan på priserna också borde ha analyserats. I samband med detta hävdade flera berörda parter att de flesta medlemsstater genomförde stora nedskärningar redan under 2010, vilket förde med sig ett nedåtgående tryck på priserna på moduler.

(640) När det gäller detta påstående bör det noteras att medlemsstaterna har genomfört nedskärningar av inmatningspriserna vid olika tidpunkter och i olika takt och att få fram en allmän bild för hela unionen är ganska svårt. Oavsett vid vilken den tidpunkt nivåerna på inmatningspriserna var som lägst, kan den avsevärda minskningen av unionspriserna och lönsamheten under skadeundersökningsperioden inte enbart eller främst förklaras med minskningen av inmatningspriserna. För det första ska det påpekas att utifrån de uppgifter som samlats in för Tyskland och Italien, som tillsammans stod för ungefär 75 % av unionsförbrukningen under 2011, var nedgången i det genomsnittliga försäljningspriset mer uttalad än minskningen av inmatningspriserna under undersökningsperioden. För det andra ska det påpekas att den bevisning som samlats in visar att för vissa länder som Italien, blev unionsindustrin tvungen att kraftigt sänka sina priser, trots de mycket generösa inmatningspriserna. Slutligen ska det påpekas att under undersökningsperioden var unionstillverkarna tvungna att sälja till priser som låg under deras produktionskostnad, vilket främst berodde på det faktum att de kinesiska exporterande tillverkarna stod för 80 % av unionsförbrukningen och därför hade makten att påverka prissättningen.

(641) I undersökningen konstaterades det vidare att fram till 2011 gjorde de höga inmatningspriserna tillsammans med prissänkningarna på moduler i unionen att investeringar i solenergi blev ytterst attraktiva eftersom investerarna kunde få stor avkastning. Detta resulterade i ett stort antal investeringar och följaktligen i en stor efterfrågan på solpaneler. Till följd av den ökade efterfrågan, ökade avsevärt det totala beloppet som betalades ut i inmatningspriser och de flesta medlemsstaterna sänkte nivån på de befintliga stödprogrammen, bland annat för att undvika en ökning av kostnaderna för el. Detta visar att nedskärningarna av inmatningspriserna också kan ha varit en följd av de sjunkande priserna och inte tvärtom. Detta påstående avvisades därför.

(642) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att det fanns en motsägelse mellan skäl 640, enligt vilket en bedömning av efterfrågan i unionen som helhet är svår att göra, och skäl 608, enligt vilket en analys av orsakssambandet för varje medlemsstat inte skulle leda till några meningsfulla resultat. I detta avseende klargörs att vad som avses i den bedömning som beskrivs i skäl 640 är svårigheten att få en allmän bild av utvecklingen av inmatningspriserna för hela unionen, och inte efterfrågan i unionen, vilket den berörda parten hävdade. Av detta följer att det inte finns någon motsättning mellan de två skälen och därför avvisades påståendet.

(643) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att priserna på moduler, även med höga inmatningspriser, kan minska avsevärt på grund av teknisk utveckling, stordriftsfördelar, kostnadsminskningar och en större global produktionskapacitet. Med avseende på detta påstående noteras det att den bevisning som samlats in visar att de italienska tillverkarna var tvungna att sänka sina priser till under produktionskostnad även när inmatningspriserna var höga. De faktorer som anges ovan kan mycket väl ha påverkat de genomsnittliga kostnaderna, men de kan inte förklara varför unionstillverkarna var tvungna att sänka sina priser till under deras produktionskostnad. Därför dras slutsatsen att det främst var den subventionerade importen från Kina som ledde till att priserna nådde ohållbara nivåer, och detta påstående avvisades.

(644) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en part att slutsatsen i skäl 641, att minskningen av inmatningspriserna också kunde vara följden av minskade priser och inte tvärtom, inte stöds med någon bevisning.

(645) Det noteras att slutsatserna i skäl 641 grundades på uppgifter som var tillgängliga under undersökningen och det scenario som beskrivs faktiskt ansågs som rimligt med hänsyn till förhållandena på denna specifika marknad. Detta argument avvisades därför.

(646) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter höll en part inte med om slutsatsen att det nedåtgående pristrycket på unionstillverkarna främst berodde på den subventionerade importen och hävdade tvärtom att det var minskningarna av inmatningspriserna som tvingade unionstillverkarna att sänka sina priser. Samma part upprepade att när inmatningspriserna minskade sjönk också priserna på solcellssystemen i linje med de minskade inmatningspriserna, så att kostnaderna för projektutvecklarna inte ökar, vilket till slut orsakade pristrycket på unionstillverkarna.

(647) Eftersom ingen avgörande bevisning lades fram till stöd för dessa påståenden vidhöll kommissionen sin analys och sina slutsatser i enlighet med skälen 640–641.

(648) Samma part hävdade att marknaderna styrs genom utvecklingen av inmatningspriserna och lämnade uppgifter om antalet solcellsinstallationer för åren 2012 och 2013 i Förenade kungariket. De uppgifter som lämnats av denna part var en publikation av den brittiska regeringen som grundas på veckovisa registreringar i Förenade kungarikets centrala register över inmatningspriser. Det noteras att dessa uppgifter för det mesta avsåg en period utanför undersökningsperioden och endast gällde en medlemsstat, medan den aktuella undersökningen inriktades på situationen på unionsmarknaden som helhet. I alla händelser bestrids det inte att nivåerna på inmatningspriserna påverkar efterfrågan, eftersom investeringarnas lönsamhet på platser med mindre solstrålning beror på nivån på inmatningspriserna. För att visa att den nivå på vilken inmatningspriserna hade fastställts under undersökningsperioden hade vållat skadan, skulle de berörda parterna ha varit tvungna att visa att en prisökning för unionstillverkarna till en icke skadevållande nivå skulle ha inneburit att unionstillverkarna inte hade kunnat sälja den berörda produkten eftersom investeringar i solcellssystem inte skulle ha varit hållbara till dessa prisnivåer. Ingen sådan bevisning har lämnats in. Påståendet avvisades därför.

(649) Flera parter hävdade mot bakgrund av de låga inmatningspriserna att investeringar i solenergiprojekt bara var ekonomiskt lönsamma när de utfördes med solpaneler som importerats från Kina till låga priser. Det hävdades därför att det var nedskärningarna av inmatningspriserna som hade vållat väsentlig skada för unionsindustrin. En annan part hävdade att nivån på inmatningspriserna påverkar prissättningen av moduler.

(650) Det bör noteras att till vilken kostnad per modul ett projekt fortfarande är ekonomiskt lönsamt varierar beroende på medlemsstat eller region utifrån ett antal olika faktorer såsom inmatningspriser, andra incitament i lagstiftningen, solexponering, pris på konventionell el osv. Undersökningen visade dessutom att de nuvarande installationerna beror allt mindre på inmatningspriserna, eftersom nätparitet för solenergi troligen har uppnåtts för vissa typer av installationer i flera regioner i Europa, t.ex. en stor del av Italien, Spanien, Portugal, södra Frankrike och Grekland. Mot bakgrund av detta avvisades därför dessa påståenden.

(651) En berörd part hävdade att kommissionen inte hade undersökt huruvida unionsindustrin hade försummat att förutse att de statliga stödsystemen plötsligt skulle kunna komma att dras in eller minska. Inga argument framfördes till stöd för detta påstående. Det bör emellertid noteras att, enligt den bevisning som samlats in, finns det inga uppgifter som tyder på att unionsindustrin svarade på marknadssignalerna (dvs. utveckling av förbrukningen) och andra tillgängliga uppgifter (dvs. en minskning av stödsystem) på ett orimligt sätt. Detta påstående avvisades därför.

(652) En berörd part hävdade att nedskärningarna av inmatningspriserna var orsaken till att unionsindustrins försäljning minskade, eftersom investeringarna bara hade varit lönsamma på grund av de låga kinesiska priserna. Den bevisning som samlats in visar endast en liten minskning av unionsindustrins försäljning under undersökningsperioden, i motsats till vad som skulle förväntas om solenergiprojekten hade varit möjliga endast med kinesiska moduler. Tvärtom var det så att unionsindustrins försäljning av moduler ökade fram till 2011 för att sedan minska något under undersökningsperioden, och följde alltså samma tendens som förbrukningen. Detta påstående avvisades därför.

(653) En berörd part hävdade att de sänkta inmatningspriserna hade tvingat unionstillverkarna att sänka sina priser för att hålla intresset uppe hos investerare för solenergi och säkra fortsatt efterfrågan och tillväxt.

(654) Undersökningen visade att unionsindustrin framför allt tvingades sänka priserna på grund av pressen från den subventionerade importen och inte på grund av de sänkta inmatningspriserna. Detta framgår av att den mest betydande sänkningen av unionsindustrins priser inträffade 2010 och 2011, före de större neddragningarna av systemen med inmatningspriser. Ökningen av den subventionerade importen från Kina som kraftigt underskred unionsindustrins priser tvingade unionsindustrin att sänka sina priser allt mer. Detta påstående måste därför avvisas.

(655) En annan berörd part hävdade att de undersökningsresultat i skälen 174 och 175 i förordningen om preliminär antidumpningstull som visade att förändringarna av inmatningspriserna inte bröt orsakssambandet inte har någon saklig eller rättslig grund, och att de är oförenliga med artikel 8.5 i grundförordningen, eftersom kommissionen underlåtit att bedöma nivån på den skada som orsakats av nedskärningarna av inmatningspriserna och eftersom kommissionen ansåg att den kraftiga minskningen av unionsindustrins pris bara hade varit en följd av den subventionerade importen från Kina. Samma part hävdade att det sänkta priset på moduler och celler var ett globalt fenomen och inte berodde på trycket från den kinesiska importen.

(656) När det gäller påståendet att kommissionen hade underlåtit att bedöma nivån på den skada som vållats av nedskärningarna av inmatningspriserna, hänvisas till skälen 628 och 629, samt 640 och 641, där kommissionen kom fram till att varken nedgången i efterfrågan eller effekterna av inmatningspriserna på unionspriserna var av sådan art att detta kunde bryta orsakssambandet mellan den skada som unionsindustrin lidit och den subventionerade importen från Kina, oavsett huruvida och i vilken utsträckning de eventuellt hade orsakats av nedskärningar av inmatningspriserna. Därför måste påståendet att kommissionens undersökningsresultat saknar saklig grund avvisas. När det gäller argumentet att det sänkta priset på moduler och celler är ett globalt fenomen hänvisas till skälen 619–621, där volymer och priser för import till unionen från andra länder än Kina bedöms. Visserligen fanns det en övergripande nedåtgående trend i priserna på moduler och celler, men de subventionerade priserna på importen från Kina har förvärrat den nedåtgående trenden till förlustbringande nivåer. Mot bakgrund av detta avvisades detta påstående.

(657) Sammanfattningsvis har inmatningspriser varit en viktig faktor för utvecklingen av solcellsmarknaden i unionen och systemet med inmatningspriser har påverkat förbrukningen av den undersökta produkten. Undersökningen visade dock att förbrukningen inte sjönk i någon väsentlig grad trots betydande neddragningar i systemet med inmatningspriser. Dessutom visade undersökningen att de minskade unionspriserna inte i första hand orsakades av neddragningar i systemet med inmatningspriser. Därför dras slutsatsen att utvecklingen när det gäller inmatningspriser inte bryter orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada unionsindustrin lidit.

5.3.5. *Annat ekonomiskt stöd till unionsindustrin*

(658) Vissa berörda parter hävdade att den väsentliga skada som unionsindustrin lidit berodde på minskat ekonomiskt stöd till unionsindustrin. Som stöd för detta påstående tillhandahölls uppgifter om stöd som beviljats en unionstillverkare före skadeundersökningsperioden (mellan 2003 och 2006).

(659) Den bevisning som lades fram visade ingen koppling mellan den väsentliga skada som åsamkats unionsindustrin och något påstått stöd som mottagits av en unionstillverkare under perioden före skadeundersökningsperioden. Eftersom denna information dessutom härrör från före skadeundersökningsperioden förefaller den inte vara relevant. Därför kunde inget samband fastställas mellan något påstått stöd som mottagits av unionsindustrin och den väsentliga skada som vållats. Detta påstående måste därför avvisas.

5.3.6. *Överkapacitet*

(660) Det har påståtts att den väsentliga skada unionsindustrin lidit berodde på överkapacitet på unionsmarknaden och på hela världsmarknaden. Det hävdades också att överkapaciteten på världsmarknaden ledde till den konsolidering av unionsindustrin som för närvarande äger rum och att eventuell skada som lidits var en följd av det fanns alltför många produktionsanläggningar. Vidare hävdade flera berörda parter att den väsentliga skada som åsamkats unionsindustrin var självförvållad och förknippad med överexpansion av unionsindustrins kapacitet. Vissa berörda parter hävdade i stället att den skada unionsindustrin lidit berodde på dess misslyckande med att göra de nödvändiga investeringarna för att öka sin kapacitet.

(661) Unionsindustrin ökade visserligen sin produktionskapacitet, men dess totala tillverkningsvolym täckte inte den ökade förbrukningen på unionsmarknaden under skadeundersökningsperioden. Därmed var ökningen av unionsindustrins tillverkningskapacitet rimlig och följde marknadsutvecklingen, dvs. förbrukningsökningen. Kapacitetsökningen kan därför inte anses vara en orsak till skadan.

(662) Inte heller påståendet att unionsindustrin inte investerade i att bygga ut sin kapacitet bekräftades under undersökningen. Såsom nämns ovan ökade unionsindustrin i stället under skadeundersökningsperioden gradvis sin kapacitet och hade tillgänglig överskottskapacitet under skadeundersökningsperioden, vilket är ett tecken på att kapaciteten räckte för att tillgodose den ökade efterfrågan. Detta argument avvisades därför.

(663) Vissa berörda parter hävdade att situationen var svår för alla aktörer på marknaden, inklusive de lägre ned och högre upp i tillverkningskedjan, vilket berodde på överkapaciteten på världsmarknaden och att marknaden förändrades till följd av detta. I detta sammanhang hävdades det att den undersökta produkten hade blivit en stapelvara som enskilda tillverkare inte längre kunde sätta priserna på utan att dessa bestämdes av efterfrågan och utbud på världsmarknaden. Det hävdades att det var denna situation och inte den subventionerade importen som hade orsakat den väsentliga skada unionsindustrin lidit.

(664) Undersökningen bekräftade att det fanns en överkapacitet på den globala marknaden, främst i Kina. När det gäller den marknadsförändring som påstods ha gjort den undersökta produkten till en stapelvara skulle denna inte motivera illojal prissättning och illojala handelsmetoder. I detta avseende bör det noteras att unionsindustrin har tillverkat och sålt den undersökta produkten i över 20 år, medan den industri i Kina som tillverkar den berörda produkten utvecklades först nyligen (omkring 2005), huvudsakligen som en följd av inmatningspriser och andra politiska incitament i unionen och den efterföljande ökningen av efterfrågan. Dessa påståenden måste därför avvisas.

(665) En annan berörd part hävdade att överkapaciteten ledde till prisrationalisering. I detta sammanhang bör det å ena sidan påpekas att överkapaciteten i praktiken ledde till en ”kapplöpning ned till lägsta möjliga nivå” och en press nedåt på unionsindustrins priser, som i genomsnitt översteg minskningen av produktionskostnaderna. Å andra sidan följde unionsindustrins kapacitetsökning marknadsutvecklingen och ansågs rimlig. Dessutom var ökningen av produktionskapaciteten för celler på en lägre nivå än för moduler. Detta påstående avvisas därför.

(666) En annan berörd part hävdade att den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrins inriktning på enbart specialiserade investeringar samt dess oförmåga att göra nödvändiga investeringar i ökad kapacitet och kostnadsbesparingar. Inte heller detta påstående kunde bekräftas av undersökningen som visade att unionsindustrin ökade sin produktionskapacitet och effektivitet under skadeundersökningsperioden. Detta påstående avvisas därför.

(667) Vidare hävdade en berörd part att unionsindustrin ökade sin produktionskapacitet trots redan låga nivåer av kapacitetsutnyttjande, vilket ledde till självförvållad skada. Detta påstående grundades dock på en jämförelse mellan utvecklingen av de investeringar som gjordes av unionstillverkarna i urvalet samt utvecklingen av hela unionsindustrins kapacitetsutnyttjande, som inte är en lämplig grund för jämförelse. Dessutom visade undersökningen att unionsindustrin inte har ökat sin produktionskapacitet i en omfattning som överskred utvecklingen av unionsförbrukningen, och detta argument avvisades därför.

(668) Dessutom tyder den bevisning som inhämtats på att unionsindustrin kunde minska sina tillverkningskostnader och bli mer konkurrenskraftig genom investeringar i nya maskiner. Detta argument avvisades därför.

(669) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter invände vissa berörda parter mot att unionsindustrins kapacitetsökning var rimlig och följde marknadsutvecklingen, särskilt utvecklingen av förbrukningen i unionen. När det gäller moduler ökade emellertid produktionskapaciteten med 106 %, medan förbrukningen i unionen ökade med 221 % under skadeundersökningsperioden, dvs. mer än dubbelt så mycket. När det gäller celler ökade på samma sätt produktionskapaciteten med 39 %, medan förbrukningen i unionen ökade med 87 % under skadeundersökningsperioden. Detta visar att ökningen av produktionskapaciteten var avsevärt lägre än ökningen av förbrukningen, och kan därför inte betraktas som orimlig eftersom det aldrig var överkapacitet i unionen. Analysen av huruvida kapacitetsökningarna var rimliga bör inte heller bygga på en analys från år till år, utan bör beakta utvecklingen under hela skadeundersökningsperioden. Effekterna av kapacitetsökningarna slår således vanligtvis igenom först efter en viss tidsperiod efter de investeringar som görs och en separat analys av ett år kan leda till en snedvriden bild. Påståendet avvisades därför.

5.3.7. *Råvarupriserna inverkan*

(670) Flera berörda parter hävdade att den väsentliga skada unionsindustrin lidit var förknippad med utvecklingen av priset på polykristallint kisel, det huvudsakliga råmaterialet för tillverkning av plattor. Det hävdades att unionsindustrin slöt långsiktiga leveranskontrakt till fast pris och därför inte kunde dra nytta av de sänkta priserna på polykristallint kisel under skadeundersökningsperioden.

(671) Utredningen visade att även om unionsindustrin hade långsiktiga avtal för polykristallint kisel, omförhandlades dessa oftast utifrån prisutvecklingen för polykristallint kisel, och avtalspriserna nådde nivåer nära och ibland till och med under priserna på spotmarknaden.

(672) Vissa berörda parter upprepade att unionsindustrin eller åtminstone en del av den inte kunde dra nytta av de sjunkande priserna på polykristallint kisel under undersökningsperioden på grund av långfristiga kontrakt på råvaror. Parterna i fråga hävdade att omförhandlingarna eller uppsägningen av långfristiga kontrakt på polykristallint kisel och/eller plattor ledde till böter. För att understödja detta argument lämnade parterna in tidningsartiklar där det uppgavs att vissa unionstillverkare hotades av rättstvister eller att de avslutat sina kontrakt. Vissa parter inkom med uppgifter som påstods bekräfta att de långfristiga kontrakten inte kan omförhandlas.

(673) Polykristallint kisel är den huvudsakliga råvaran för tillverkarna av plattor. Undersökningen visade att priserna på polykristallint kisel ökade under 2008 när de nådde en topp på cirka 500 USD/kg, men att de minskade igen under 2009 för att ligga på ca 50–55 USD/kg i slutet av 2009, med bara en svagt uppåtgående trend under 2010 och början av 2011. Priserna sjönk avsevärt under undersökningsperioden, vilket resulterade i ett pris på i 30 USD/kg (JRC Scientific and Policy Reports, PV Status Report 2012). Det bör noteras att verkningarna på unionsindustrin av priserna på polykristallint kisel endast kunde vara ganska marginell eftersom all påverkan på tillverkningskostnaden för celler och moduler försvagades genom värdekedjan. Vidare avsåg de ovannämnda tidningsartiklarna utvecklingen efter undersökningsperioden, och de rör alltså inte situationen för de berörda unionstillverkarna under undersökningsperioden och kan därför inte beaktas. Det kan bekräftas att unionsindustrin faktiskt kunde omförhandla inte bara priserna i de långfristiga kontrakten, utan också de avtalsenliga böterna rörande dessa långfristiga kontrakt.

(674) En berörd part hävdade vidare att det är tillräckligt att endast en del av unionstillverkarna har påverkats av de långfristiga kontrakten och att situationen för unionsindustrin överlag är irrelevant. Parten hävdade att högre kostnader inte nödvändigtvis behöver påverka alla aktörer på samma sätt. Detta argument tar inte hänsyn till att de genomsnittliga priserna på polykristallint kisel för unionsindustrin i många fall inte var högre än marknadspriserna eller spotpriserna och att frågan om huruvida högre kostnader påverkar alla eller endast ett fåtal aktörer därför inte var relevant. Detta påstående avvisas därför.

(675) En annan berörd part begärde att kommissionen skulle göra åtskillnad på och kvantifiera effekterna av varje faktor som påverkar unionsindustrins situation. Särskilt effekten av den betydande nedgången i priserna på polykristallint kisel borde behandlas separat. Det hävdades härvidlag att det var de sänkta priserna på polykristallint kisel snarare än prispressen från den kinesiska importen som orsakade nedgången i försäljningspriserna. När det gäller unionsindustrin bör det noteras att de genomsnittliga försäljningspriserna minskade mycket mer än de genomsnittliga produktionskostnaderna, för vilka minskningen av råvarupriserna kunde ha haft betydelse. Detta påstående avvisas därför.

(676) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade vissa berörda parter att effekterna av de minskade polykiselpriserna på unionsindustrins kostnader inte begränsades eller försvagades via värdekedjan som konstaterades i undersökningen. Såsom redan nämnts i skäl 255, är dock polykisel den huvudsakliga råvaran för dem som tillverkar plattor, och följaktligen konstaterades en eventuell inverkan på kostnaderna för tillverkningen av celler eller moduler bli försvagad i värdekedjan. De berörda parterna lämnade ingen bevisning som skulle ha kunnat minska värdet av detta undersökningsresultat. Undersökningen visade dessutom att minskningen av priserna på polykisel under skadeundersökningsperioden återspeglades i den genomsnittliga kostnaden för tillverkning av celler och moduler hos de unionstillverkare som ingick i urvalet, vilken minskade i liknande omfattning som polykiselpriserna. En berörd part ifrågasatte effekterna av de påstådda böter som unionsindustrin tvingades betala på grund av omförhandling av kontrakten med leverantörerna. I detta avseende kan det inte uteslutas att ett begränsat antal tillverkare kan ha varit tvungna att betala böter för uppsägning av kontrakt om leverans av plattor under skadeundersökningsperioden. Kommissionen fann dock inga bevis för att dessa påföljder kan ha påverkat situationen för unionsindustrin som helhet eller skulle vara representativa. Den berörda parten lämnade inte heller någon sådan bevisning. Det kan därmed inte helt uteslutas att påföljderna kan ha haft en viss negativ inverkan på ett begränsat antal unionstillverkare, men den övergripande effekten på unionsindustrin var i bästa fall marginell och kunde inte bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin som helhet lidit. Dessa argument avvisades därför.

(677) En annan berörd part hävdade att de minskade försäljningspriserna för den undersökta produkten i unionen delvis beror på det minskade priset på polykisel. I detta avseende bör det dock noteras att undersökningen visade att importen från Kina subventionerades till priser som väsentligt underskred unionsindustrins priser. Prisminskningen går därför utöver den minskning av produktionskostnaderna som kan förklaras av minskade råvarupriser. Om prisminskningen endast var en följd av de minskade råvarupriserna skulle unionsindustrin inte ha varit tvungen att sänka sina försäljningspriser under produktionskostnadsnivå. Detta påstående måste därför avvisas.

(678) En annan berörd part upprepade att det tvistemål som en unionstillverkare stod inför efter undersökningsperioden kan ha påverkat situation för åtminstone denna unionstillverkare redan under undersökningsperioden. Denna part förklarade dock inte hur och i vilken utsträckning en sådan händelse som inträffade efter undersökningsperioden faktiskt skulle ha haft en inverkan på denna tillverkares situation under undersökningsperioden. Av undersökningen framgick inte heller någon bevisning för sådana effekter. Påståendet måste därför avvisas.

(679) Samma berörda part ifrågasatte dessutom de ovannämnda undersökningsresultaten och påstod att ingen bevisning hade lagts fram. Undersökningsresultaten grundades emellertid på uppgifter och positiv bevisning, vars icke-konfidentiella versioner var tillgängliga för alla berörda parter.

(680) Mot denna bakgrund dras slutsatsen att även om vissa unionstillverkare kan ha påverkats av de långsiktiga avtalen så har unionsindustrin som helhet inte lidit skada på grund av dem och kunde utnyttja råvaruprissänkningen fullt ut. De långsiktiga avtalen befanns därför inte bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som åsamkats unionsindustrin.

5.3.8. *Självförvållad skada: inverkan av unionsindustrins automatisering, storlek, stordriftsfördelar, konsolidering, innovation, kostnadseffektivitet och import*

(681) Flera berörda parter hävdade att den skada som åsamkats unionsindustrin berodde på den höga graden av automatisering i tillverkningsprocessen. Det hävdades att de småskaliga tillverkarna hade en nackdel jämfört med de större, vertikalt integrerade, tillverkarna och att eventuell skada dessa småskaliga tillverkare lidit därmed inte kan tillskrivas den subventionerade importen. I detta sammanhang hävdades det också att unionsindustrin i vilket fall sammantaget var liten och därmed inte kunde dra nytta av stordriftsfördelar.

(682) Undersökningen visade att även småskaliga tillverkare på unionsmarknaden hade en hög grad av automatisering i sina tillverkningsprocesser, vilket hade en gynnsam effekt på tillverkningskostnaderna. De flesta unionstillverkare har specialiserat sig på någon del av tillverkningsprocessen (celler eller moduler) och därigenom ökat sin konkurrenskraft när det gäller den specifika produkttyp de tillverkar. Påståendet att den höga graden av automatisering skulle ha orsakat den skada som unionsindustrin lidit måste därför avvisas.

(683) Vissa berörda parter hävdade att prispressen ledde till en konsolidering av unionsindustrin och av den kinesiska industrin, och att konsolideringen skulle ha varit orsaken till den väsentliga skada unionsindustrin lidit. Undersökningen visade dock att konsolideringen snarare var en följd av den subventionerade importen och av de illojala handelsmetoderna. Vidare styrkte denna part inte med några bevis i vilken grad konsolideringsprocessen kunde ha orsakat den skada som lidits.

(684) Vidare hävdades det att bristen på vertikal integration inom unionsindustrin var orsaken till den skada som lidits. Generellt borde de vertikalt integrerade tillverkarna under normala förhållanden ha större säkerhet för sin distributionskedja. Undersökningen visade dock att fördelen med vertikal integration inte kunde utnyttjas fullt ut av den del av unionsindustrin som var vertikalt integrerad på grund av den mycket starka prispressen från subventionerad import. Den subventionerade importen hindrade dessutom unionsindustrin, även den vertikalt integrerade, att dra full fördel av ett högt kapacitetsutnyttjande för att uppnå stordriftsfördelar. Vidare visade undersökningen inget samband mellan vertikal integration och bättre lönsamhet, eftersom den starka prispressen hade påverkat detta samband.

(685) Vissa berörda parter hävdade att unionsindustrin saknade teknisk innovation samt inte investerade i ny teknik. Vid undersökningen framkom dock inga bevis som styrkte dessa påståenden. Tvärtom visade undersökningen att huvuddelen av unionsindustrins investeringar gällde nya maskiner och FoU och att det inte fanns några relevanta tekniska skillnader mellan produkterna i olika delar av världen.

(686) Vidare hävdade en berörd part att den väsentliga skada unionsindustrin lidit beror på dåligt projektgenomförande (misslyckade projekt). I detta avseende bör det noteras att påståendet inte styrktes. Dessutom kunde eventuella misslyckade projekt snarare betraktas som en följd av den subventionerade importen. Detta påstående måste därför avvisas.

(687) Flera berörda parter hävdade att unionsindustrin inte kunde rationalisera sina kostnader i tid för att anpassa sig till utvecklingen på världsmarknaden. Andra parter hävdade att arbetskraftskostnaderna och omkostnaderna är högre i unionen än i Kina.

(688) Undersökningen visade att unionsindustrins tillverkningskostnad stadigt sjönk under skadeundersökningsperioden. Produktiviteten ökade för moduler och celler. Såsom nämns ovan kunde unionsindustrin inte dra nytta av den minskade tillverkningskostnaden på grund av den plötsliga ökningen av subventionerade import från Kina och den efterföljande prispressen på unionsmarknaden.

(689) Det noteras att de exporterande tillverkarna i Kina inte hade någon komparativ fördel när det gäller råvaror (polykristallint kisel) och de maskiner som används, eftersom båda huvudsakligen importerades från unionen. När det gäller berörda arbetskraftskostnader och omkostnader, inbegripet avskrivningar, utgjorde dessa i genomsnitt mindre än 10 % av den totala kostnaden för en modul under undersökningsperioden och anses inte ha haft någon väsentlig betydelse. När det gäller elkostnader utgjorde dessa i genomsnitt mindre än 1 % av den totala kostnaden för en modul under undersökningsperioden och anses inte ha haft någon väsentlig betydelse. Påståendet att de kinesiska tillverkarna använde nyare utrustning var dessutom inte underbyggt.

(690) Vidare hävdades det att vissa unionstillverkare köpte in celler och/eller moduler från det berörda landet och återförsålde dessa produkter på unionsmarknaden som sina egna. Skadan som dessa transaktioner resulterade i borde inte tillskrivas den subventionerade importen. Undersökningen visade dock att unionsindustrins import av den berörda produkten var komplementär och omfattade en begränsad volym jämfört med tillverkningen i unionen och att därför en eventuell inverkan av denna endast skulle vara marginell och inte kunde anses bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada som unionsindustrin lidit.

(691) För att matcha utvecklingen med sjunkande priser på importen från Kina tvingades unionsindustrin därför att göra stora ansträngningar för att rationalisera sin tillverkningskostnad. Trots unionsindustrins ansträngningar kunde försäljningspriset dock inte återspegla kostnadsrationaliseringen på grund av den subventionerade importens kraftiga prisunderskridande.

(692) Vissa berörda parter hävdade att den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrin inte använde sig tillräckligt av stordriftsfördelar. Det hävdades att de småskaliga tillverkarna hade en nackdel jämfört med de större, vertikalt integrerade, tillverkarna och att eventuell skada dessa småskaliga tillverkare lidit därmed inte kan tillskrivas den subventionerade importen. En annan berörd part hävdade att automatiseringen av produktionsprocessen är kostsam och att stordriftsfördelar därför är ännu viktigare för att minska produktionskostnaderna.

(693) Undersökningen visade att den subventionerade importen hindrade unionsindustrin, även större och vertikalt integrerade tillverkare, att dra full fördel av ett högt kapacitetsutnyttjande för att uppnå stordriftsfördelar. Undersökningen visade hursomhelst inget samband mellan storlek, vertikal integration och bättre lönsamhet, eftersom den starka prispressen från den subventionerade importen hade påverkat detta samband. Undersökningen har visat att det inte längre fanns några stordriftsfördelar på en marknad där kapacitetsutnyttjandet var lågt, något som även gällde de kinesiska tillverkarna. Dessa påståenden avvisades därför.

(694) Vidare hävdade en berörd part att investerare och banker inte skulle finansiera projekt om modultillverkaren är alltför liten, eftersom större tillverkare erbjuder bättre garantier och är mer accepterade som låntagare. Med andra ord är investerare och banker tveksamma till att finansiera solenergirelaterade projekt med moduler som tillverkats i unionen. Undersökningen visade emellertid att om investerarna och bankerna eventuellt föredrar att finansiera kinesiska tillverkare som har större produktionskapacitet beror det på snedvridningen som den subventionerade importen har skapat på unionsmarknaden. Såsom nämns ovan spelar produktionslinjernas storlek inte någon roll om kapacitetsutnyttjandet är fortsatt lågt. Detta påstående avvisades därför.

(695) En berörd part hävdade att unionsindustrin har en ogynnsam kostnadsstruktur jämfört med dess kinesiska konkurrenter, eftersom de senare drog fördel av lägre arbetskraftskostnader, elektricitets- och avskrivningskostnader, och dessutom hade den nyaste utrustningen. Den berörda parten kunde dock inte ge några nya uppgifter eller belägg som kunde ändra undersökningsresultaten i detta hänseende. Påståendet att de kinesiska tillverkarna använder den nyaste utrustningen behandlades i skäl 203 i förordningen om preliminär tull, där det uppges att de exporterande tillverkarna i Kina inte hade några komparativa fördelar, i synnerhet som maskiner och utrustning importerades från Europeiska unionen. De ovanstående påståendena avvisades därför.

(696) En annan part hävdade att de kinesiska tillverkarna hade en komparativ fördel när det gäller priserna på polykristallint kisel och stordriftsfördelar, vilket resulterade i lägre kostnader för maskinerna. Parten lämnade dock inte några nya uppgifter eller belägg till stöd för detta. Följaktligen avvisades denna parts invändning.

(697) Vidare hävdade en berörd part att vissa unionstillverkare köpte in celler och/eller moduler från det berörda landet och återförsålde dessa produkter på unionsmarknaden som sina egna. Parten menade att skadan som uppkom av dessa transaktioner inte borde tillskrivas den subventionerade importen. Undersökningen visade dock att unionsindustrins import av den berörda produkten var komplementär och omfattade en begränsad volym jämfört med tillverkningen i unionen och att därför en eventuell inverkan av denna endast skulle vara marginell och inte kunde anses bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada som åsamkats unionsindustrin.

(698) En icke-närstående importör hävdade att det faktum att antalet anställda ökade borde beaktas i analysen. När det gäller detta påstående bör det noteras att sysselsättningen ökade mellan 2009 och 2011 för moduler för att sedan minska under undersökningsperioden. För celler ökade sysselsättningen fram till 2010 och minskade sedan under 2011 och ytterligare under undersökningsperioden. Det ska också noteras att för moduler följde sysselsättningen samma tendens som unionstillverkningen. Eftersom den kinesiska importen ökade sin marknadsandel för celler under hela perioden till men för unionsindustrin, kunde unionsindustrin inte dra nytta av den ökade förbrukningen såsom förväntat. Den minskade sysselsättningen under 2011 och under undersökningsperioden motsvarar därför de företag som antingen hade blivit insolventa eller hade upphört med sin celltillverkning.

(699) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade en berörd part påståendet att den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrins småskalighet och brist på tillräckliga stordriftsfördelar. Såsom redan förklarats i skäl 682 och i skälen 195 och 196 i förordningen om preliminär antidumpningstull, kan det inte längre ens på den globala marknaden finnas några stordriftsfördelar till följd av storlek, eftersom kapacitetsutnyttjandet i allmänhet var lågt och eftersom det var en enorm överkapacitet i hela världen. Påståendet måste därför avvisas.

(700) Samma part upprepade vidare att den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrins oförmåga att uppnå kostnadsfördelar. Denna part hävdade att detta särskilt berodde på att de flesta unionstillverkare var vertikalt integrerade. Parten lade dock inte fram några ytterligare uppgifter om vilken utsträckning det faktum att tillverkarna är vertikalt integrerade skulle kunna ha haft en negativ inverkan på deras kostnadsstruktur. Påståendet måste därför avvisas.

(701) Alla de ovannämnda argumenten måste därför avvisas.

5.3.9. *Konkurrens från solcellstunnfilmsprodukter och annan solcellsteknik*

(702) Flera berörda parter hävdade att den skada unionsindustrin lidit hade orsakats av konkurrensen från solcellstunnfilmsprodukter och annan solcellsteknik, eftersom dessa tekniker är utbytbara och har samma slutanvändning. Det hävdades också att tunnfilm konkurrerade med den undersökta produkten särskilt för markmonterade och kommersiella/industriella hustakssystem, som utgör en väsentlig del av unionens sammanlagda solcellsmarknad.

(703) Undersökningen visade att solcellstunnfilmsprodukter tillverkas från andra råvaror och inte bygger på plattor av kristallint kisel. De har generellt mycket lägre verkningsgrad och lägre avgiven effekt än moduler av kristallint kisel. Därför kan de inte användas på begränsade ytor som tak, dvs. de är inte helt utbytbara med den berörda produkten. Undersökningen visade också att även om solcellstunnfilmsprodukter är billigare än den undersökta produkten, stod de bara för en begränsad andel av den totala solcellsmarknaden i unionen under skadeundersökningsperioden. Även om det kan förekomma viss konkurrens mellan tunnfilmsprodukter och den berörda produkten anses denna därför vara begränsad.

(704) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade en berörd part att konkurrensen från tunnfilmsprodukter sannolikt hade orsakat den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Parten hävdade i detta avseende att marknadsandelen för tunnfilmsprodukter av hela marknaden för solteknik i Tyskland var betydande under större delen av undersökningsperioden och att den minskade först i början av 2012.

(705) Undersökningen visade faktiskt att de genomsnittliga priserna på tunnfilmsprodukter låg på lägre nivåer än de genomsnittliga prisnivåerna på den undersökta produkten.

(706) Såsom det anges i skäl 703 har dock tunnfilmsprodukter en mycket lägre verkningsgrad och lägre uteffekt än solcellsmoduler av kristallint kisel, vilket innebär att en eventuell konkurrens mellan dessa produkter inte kunde ha bidragit till den skada som unionsindustrin lidit, eftersom moduler av kristallint kisel är den dominerande tekniken på unionens solenergimarknad. I JRC PV Status Report 2012 anges att en följd av de minskade priserna på polysilikon är att tunnfilmsprodukter under de senaste åren har förlorat marknadsandelar på bekostnad av moduler av kristallint kisel.

(707) Dessa påståenden måste därför avvisas.

5.3.10. *Finanskrisen och dess återverkningar*

(708) Det hävdades att finanskrisen och den ekonomiska nedgången hade haft en negativ inverkan på unionsindustrins tillgång till finansiering och därmed var orsaken till den skada unionsindustrin lidit.

(709) Unionsindustrins kapitalanskaffningsförmåga minskade kraftigt under skadeundersökningsperioden. Eftersom solenergiindustrin är kapitalintensiv är kapitalanskaffningsförmågan av avgörande betydelse. Den ekonomiska nedgången hade viss inverkan på unionsindustrins situation. Undersökningen visade dock att unionsindustrins situation försämrades trots unionsmarknadens tillväxt mellan 2009 och 2011 som en följd av den subventionerade import från Kina som kraftigt prisunderskred unionsindustrins försäljningspriser. Därför drogs slutsatsen att finanskrisens eventuella återverkningar förvärrades av ökningen av subventionerad import från Kina och att den begränsade tillgången till finansiering till stor del var en följd av det negativa marknadsklimatet samt av unionsindustrins situation och framtidsutsikter på grund av den subventionerade importen.

(710) Det undersöktes också om den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrins underlåtenhet att söka lämplig finansiering medan den fortfarande var lönsam. Undersökningen visade till exempel att år 2010 då unionsindustrin fortfarande var lönsam ökade investeringsnivån för moduler och för celler med 315 % respektive 10 % jämfört med 2009. Eftersom solcellsindustrin är kapitalintensiv, kan man förvänta sig att unionsindustrin kontinuerligt söker lämplig finansiering för att förbättra kostnadseffektiviteten och konkurrera med den illojalt subventionerade importen. Därför dras slutsatsen att bristen på tillgång till finansiering är ett resultat av den snedvridna situationen och inte dess orsak.

(711) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter, upprepade en berörd part att de skadevållande verkningarna av finanskrisen bör separeras och särskiljas och inte tillskrivas den subventionerade importen. Parten hänvisade till allmänt tillgängliga uppgifter som visar att minst en unionstillverkare ansåg att finanskrisen var huvudorsaken till dess skadevållande situation. I den aktuella undersökningen grundades undersökningsresultaten på företagsspecifika

uppgifter som går betydligt längre än allmänt tillgängliga uppgifter från vissa företag. De allmänt tillgängliga uppgifter till vilka hänvisning gjordes kan därför inte påverka undersökningsresultaten att även om finanskrisen har haft en viss inverkan på unionsindustrins situation, kunde den inte bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Detta påstående måste därför avvisas.

(712) En annan berörd part hävdade att skillnaden i tillgång till finansiering mellan unionsindustrin och de kinesiska exporterande tillverkarna borde ha beaktats. Parten hävdade att det var en av de viktigaste faktorer som orsakat den väsentliga skadan för unionsindustrin och inte den subventionerade importen. Den förmånliga tillgången till finansiering för vissa kinesiska exporterande tillverkare har dock konstaterats snedvrida marknaden och kan mycket väl vara ett viktigt skäl till att de kinesiska exporterande tillverkarna kunde exportera den berörda produkten till subventionerade priser. Denna faktor kan därför inte bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. Påståendet avvisades därför.

(713) Av dessa skäl drogs slutsatsen att även om finanskrisen hade en viss betydelse för unionsindustrins situation kunde den inte bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen och den skada unionsindustrin lidit. Dessa påståenden avvisades därför.

5.3.11. *Unionsindustrins exportresultat*

(714) Vissa berörda parter hävdade att unionsindustrins exportförsäljning sjönk kraftigt under skadeundersökningsperioden, särskilt mellan 2009 och 2011 för moduler och mellan 2009 och första kvartalet 2012 för celler och att detta orsakade den väsentliga skada unionsindustrin lidit.

(715) Såsom visas i tabellen nedan var exportvolymerna för moduler betydande trots en liten minskning under undersökningsperioden, och genomsnittspriserna under undersökningsperioden låg över genomsnittskostnaderna för moduler under hela skadeundersökningsperioden. Denna faktor kan därför inte ha orsakat den väsentliga skada som unionsindustrin lidit. När det gäller celler representerade exportvolymen endast 12 % av den totala tillverkningsvolymen för celler. Trots att priserna var låga under undersökningsperioden kan de därför inte ha haft mer än begränsad inverkan på unionsindustrins situation. Följaktligen avvisades dessa argument.

Tabell 13-a

Moduler

	2009	2010	2011	UP
Volymen exporterade moduler (MW)	989	1 279	1 157	1 148
Index (2009=100)	*100*	*129*	*117*	*116*
Genomsnittligt exportpris (euro/kW)	2 500	1 900	1 470	1 230
Index (2009=100)	*100*	*76*	*59*	*49*

Källa: Europressedienst

Tabell 13-b

Celler

	2009	2010	2011	UP
Volymen exporterade celler (MW)	62	320	315	238
Index (2009=100)	*100*	*516*	*508*	*384*
Genomsnittligt exportpris (euro/kW)	1 350	1 050	830	640
Index (2009=100)	*100*	*78*	*61*	*47*

Källa: Europressedienst

(716) Av dessa skäl konstaterades det att inverkan av unionsindustrins exportresultat inte bidragit till den väsentliga skada industrin lidit. Följaktligen avvisades dessa argument.

5.3.12. *Upptäckten av skiffergasfyndigheter i Europeiska unionen*

(717) En berörd part hävdade att den skada som åsamkats unionsindustrin berodde på upptäckten av skiffergasfyndigheter i unionen och att framtidsutsikterna med ökad produktion av billig skiffergas i unionen hade minskat offentliga och privata investeringar i projekt som rör förnybar energi.

(718) Undersökningen visade att förbrukningen av den undersökta produkten ökade betydligt under hela skadeundersökningsperioden, vilket redan har nämnts i skäl 509. Vidare framkom vid undersökningen inga konkreta belägg för att den skada unionsindustrin lidit skulle ha berott på upptäckten av skiffergasfyndigheter i unionen. Detta påstående avvisas därför.

5.3.13. *Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter*

(719) Samma part hävdade att den skada unionsindustrin lidit hade orsakats av låga investeringar i solenergiproduktion på grund av de låga marknadspriserna för koldioxidutsläppsrätter inom unionens utsläppshandelssystem.

(720) Inga bevis har dock lagts fram för detta, och undersökningen har inte påvisat några faktiska omständigheter som skulle bekräfta detta påstående. Tvärtom visade undersökningen att förbrukningen av den undersökta produkten ökade väsentligt under skadeundersökningsperioden. Detta påstående måste därför avvisas.

5.3.14. *Ledningsbeslut*

(721) Vissa berörda parter hävdade att den väsentliga skada minst en av unionstillverkarna lidit hade orsakats av felaktiga ledningsbeslut. Dessa påståenden byggde på årsredovisningar, viss information i en skrivelse från en aktieägare i företaget till övriga aktieägare och en tidningsartikel.

(722) Inga uppgifter i handlingarna visade att något av ledningsbesluten för det berörda företaget var ovanliga eller oförsiktiga eller hade någon inverkan på hela unionsindustrin. Därför måste argumenten i detta avseende avvisas.

5.3.15. *Andra politiska åtgärder*

(723) En berörd part hävdade att den väsentliga skada unionsindustrin lidit hade orsakats av andra politiska åtgärder rörande förnybar energi, åtgärder för att stimulera innovation, minska byråkrati, underlätta handel och reglera nätåtkomst, eftersom dessa politiska åtgärder gynnar de exporterande tillverkarna. Även om det skulle vara fallet att vissa av de politiska åtgärder som tas upp skulle underlätta import från tredjeländer och en allmän tillväxt av solenergiindustrin, skulle de dock även gynna unionsindustrin. Vidare skulle avsikten med dessa politiska åtgärder inte ha varit att import till unionen skulle ske till skadevållande subventionerade priser. Därför måste argumenten i detta avseende avvisas.

5.3.16. *Övriga argument*

(724) En berörd part hävdade att den skada som unionsindustrin lidit berodde på nackdelen med att vara föregångare och bristen på politiskt stöd från Europeiska kommissionen under tidigare år. Denna part hävdade också att bortsett från de nationella stödsystemen är också befolkningen, BNP, elförbrukning, finansieringsmöjligheter och nätåtkomst viktiga faktorer på varje marknad. Den ovannämnda parten kunde emellertid inte underbygga sina påståenden, som därför avvisades.

(725) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade samma part påståendet att den skada som unionsindustrin lidit berodde på unionsindustrins nackdel att vara föregångare. Påståendet hade dock varken analyserats eller styrkts med bevisning, och måste därför avvisas.

5.4. **Sammantagen bedömning av övriga faktorer som konstaterats ha bidragit till skadan**

(726) Undersökningen har visat att följande övriga faktorer kan ha bidragit till skadan: Importen av den berörda produkten från Taiwan, minskningen av inmatningspriserna, långfristiga kontrakt på polykisel för ett begränsat antal unionstillverkare samt finanskrisen.

(727) Såsom visats ovan i avsnitt 5.3.1 respektive 5.3.7, är den eventuella påverkan från importen från Taiwan och de långfristiga polykiselkontrakten för ett begränsat antal unionstillverkare i bästa fall marginell, eftersom eventuella effekter späddes ut ytterligare genom värdekedjan.

(728) När det gäller finanskrisen har undersökningen visat att den viktigaste orsaken till unionsindustrins svårigheter med att få tillgång till kapital för investeringar var den subventionerade importen som hindrade unionsindustrin från att sälja sina produkter till lönsamma priser när unionsmarknaden uppvisade en stark tillväxt (2009–2011).

(729) När det gäller inmatningspriserna har tredje parter inte kunnat visa att nivåerna under undersökningsperioden skulle ha varit så låga att de skulle ha hindrat unionstillverkarna från att sälja produkten till icke-skadevållande priser. Institutionerna anser att sänkningarna av inmatningspriserna kan förklara den minskade efterfrågan, eftersom investeringar i vissa områden inte längre bar sig. De kan dock inte bryta orsakssambandet, inte heller tillsammans med andra faktorer som har visat sig bidra till att vålla skada, eftersom de fortfarande låg på en nivå på vilken, om den subventionerade importen inte fanns, unionstillverkarna kunde ha sålt sina produkter till icke-skadevållande priser.

(730) Även om den sammanlagda effekten av de fyra andra faktorerna som bidragit till skadan bedöms, bryts därför inte orsakssambandet mellan subventionering och skada.

5.5. **Slutsats om orsakssamband**

(731) Undersökningen har visat ett orsakssamband mellan den väsentliga skada unionsindustrin lidit och den subventionerade importen från Kina. Andra möjliga orsaker till skada, såsom import från andra tredjeländer, förbrukning, inmatningspriser, andra ekonomiska stöd som beviljats unionsindustrin, överkapacitet, råvaruprisernas effekt, självförvållad skada, konkurrens från tunnfilm, finanskrisen och dess återverkningar, unionsindustrins exportresultat, upptäckten av skiffergasfyndigheter i EU, ledningsbeslut, unionens system för handel med utsläppsrätter och andra politiska åtgärder analyserades, och ingen av dessa kunde påvisas bryta orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Kina och den väsentliga skada unionsindustrin lidit.

(732) Samtliga verkningar av andra skadefaktorer än den subventionerade importen har analyserats individuellt och kollektivt. Därför dras slutsatsen att den samlade bedömningen av samtliga faktorer som skulle kunna ha haft en inverkan på den skadliga situationen för unionsindustrin (dvs. importen från tredjeländer, inmatningspriser, effekten av råvarupriserna, finanskrisen), inte gemensamt kan förklara den skada som unionsindustrin lidit, framför allt i form av låga priser och ekonomiska förluster på grund av spridningen av lågprisimport i betydande kvantiteter av den berörda produkten från Kina. På grundval av denna analys, i vilken det har redogjorts för verkningarna av alla kända faktorer som har betydelse för unionsindustrins situation och gjorts en avgränsning av den subventionerade importens skadevållande verkningar, drogs därför slutsatsen att det finns ett orsakssamband mellan den subventionerade importen från Kina och den väsentliga skada som vållats unionsindustrin under undersökningsperioden.

6. **UNIONENS INTRESSE**

6.1. **Inledande anmärkningar**

(733) I enlighet med artikel 31 i grundförordningen undersökte kommissionen om det, trots ovan angivna undersökningsresultat om skadevållande subventionering, fanns tvingande skäl att dra slutsatsen att det inte ligger i unionens intresse att införa utjämningsåtgärder i detta särskilda fall. I detta syfte och i enlighet med artikel 31.1 i grundförordningen gjordes en analys av unionens intresse på grundval av en bedömning av alla berörda parters intressen, däribland intressena hos unionsindustrin, företagen på högre och lägre tillverkningsled inom solcellssektorn, importörerna och användarna av den berörda produkten.

(734) Omkring 150 aktörer gav sig till känna efter det att den parallella antidumpningsundersökningen inletts, och beaktades också i den här undersökningen. Särskilda frågeformulär skickades till icke-närstående importörer, aktörer högre upp i tillverkningskedjan (inklusive en råvaruproducent och leverantörer av produktionsutrustning för den undersökta produkten), aktörer längre ned i tillverkningskedjan (inklusive projektutvecklare och installatörer) och konsumentorganisationen Beuc. Tre intresseorganisationer som företrädde olika aktörer (unionsindustrin, aktörer högre upp och längre ned i tillverkningskedjan) inom solcellssektorn lämnade information.

(735) Det hävdades att bedömningen av unionens intresse inte grundades på ett representativt antal aktörer.

(736) Kommissionen har tagit kontakt med de olika aktörerna på följande sätt.

(737) Vad gäller aktörer i tidigare och senare led i tillverkningskedjan sände kommissionen, som nämns i skäl 734, särskilda frågeformulär till cirka 150 aktörer inklusive de icke-närstående importörer som hade gett sig till känna efter inledandet av undersökningen och som därför hade möjlighet att lämna relevanta uppgifter till kommissionen. 21 besvarade frågeformulär inkom. Dessutom har inte bara svaren på frågeformulären utan också kontrollerbara och vederbörligt motiverade kommentarer och synpunkter som de berörda parterna tillhandahållit inom tidsfristerna beaktats i undersökningen, oberoende av om dessa parter hade besvarat frågeformuläret eller inte. Afase har till kommissionen överlämnat synpunkter på sina medlemmars vägnar, aktörer inom solcellssektorn, som också granskades.

(738) Vad gäller icke-närstående importörer kontaktade kommissionen, som nämns i skäl 25, alla 250 icke-närstående importörer som klaganden lämnat uppgift om och gjorde ett preliminärt urval i enlighet med artikel 27 i grundförordningen för att täcka in den största representativa importvolym som rimligen kan undersökas inom den tid som står till förfogande. Endast ett av de preliminärt valda företagen kunde dock efter kontroll bekräftas vara en icke-närstående importör. I ett senare skede av undersökningen uppmanades ytterligare icke-närstående importörer, som i inledningsskedet lämnat in ett formulär om stickprovsförfarande men inte ingick i urvalet, att samarbeta i undersökningen. Sex av dem samtyckte och fick ett frågeformulär, och fem lämnade svar, varav tre ansågs vara tillräckligt uttömmande. Det slutgiltiga urvalet av icke-närstående importörerna omfattar därför fyra icke-närstående importörer, som representerar ett urval på 2 % till 5 % av importen av den berörda produkten. Med avseende på denna låga andel, måste det hållas i minnet att den största delen av importen av den berörda produkten till unionen inte sker via icke-närstående importörer.

(739) Sammanfattningsvis har följande uppgifter använts för analysen av unionens intresse:

— Besvarade frågeformulär från åtta unionstillverkare i urvalet och fyra icke-närstående importörer i urvalet samt det specifika frågeformuläret som mottagits från åtta aktörer i tidigare led och 13 aktörer i senare led (sju projektutvecklare/installatörer, sex tjänsteleverantörer med verksamhet i bland annat solcellssektorn), av de 150 aktörer som hade gett sig till känna efter inledandet och fått de specifika frågeformulären.

— De uppgifter som kontrollerats under kontroller på plats hos åtta unionstillverkare, en icke-närstående importör, två aktörer i tidigare led, fyra aktörer i senare led (projektutvecklare/installatörer) och en intresseorganisation (se skäl 17 i förordningen om preliminär antidumpningstull och skäl 29).

— Uppgifter om unionens intresse som lämnats av andra berörda parter, däribland sammanslutningar, samt offentligt tillgängliga uppgifter om utvecklingen av solcellsmarknaden i Europa, särskilt: EPIA:s *Global Market Outlook for Photovoltaics* 2013–2017.

6.2. **Unionsindustrins intresse**

(740) Ungefär 21 000 personer var direkt sysselsatta inom unionsindustrin under undersökningsperioden inom tillverkning och försäljning av den likadana produkten.

(741) I undersökningen fastslogs att unionsindustrin har lidit väsentlig skada som vållats av den subventionerade importen från det berörda landet under undersökningsperioden. Det erinras om att ett antal skadeindikatorer uppvisade en negativ utveckling under skadeundersökningsperioden. I synnerhet påverkades de skadeindikatorer som hänger samman med de samarbetsvilliga unionstillverkarnas ekonomiska resultat mycket negativt, såsom lönsamhet, kassaflöde och räntabilitet. Unionstillverkarna av moduler och celler bedrev sin verksamhet med förlust 2011 och under undersökningsperioden. Följaktligen tvingas vissa unionstillverkare redan då stänga sina tillverkningsanläggningar medan andra drabbades av insolvens. I avsaknad av åtgärder förefaller en ytterligare försämring av unionsindustrins ekonomiska situation mycket trolig.

(742) Införandet av utjämningsåtgärder förväntas innebära att rättvisa handelsvillkor återupprättas på unionsmarknaden, så att unionsindustrin kan anpassa priserna på den likadana produkten till tillverkningskostnaden och på så sätt förbättra sin lönsamhet. Införandet av utjämningsåtgärder förväntas också göra det möjligt för unionsindustrin att åtminstone delvis återvinna de marknadsandelar som den förlorade under skadeundersökningsperioden, med en positiv inverkan på den ekonomiska situationen. Vidare

skulle unionsindustrin kunna få bättre tillgång till kapital och investera mer i FoU och innovation på solcellsmarknaden. Slutligen visade undersökningen på en möjlig omstart av affärsverksamheten för de unionstillverkare som tvingades lägga ned sin tillverkning på grund av pressen från den kinesiska importen. Enligt detta scenario skulle inte bara de befintliga 21 000 arbetstillfällena i unionsindustrin (under undersökningsperioden) säkras, utan dessutom skulle det finnas rimliga framtidsutsikter till ytterligare expansion av tillverkningen och ökad sysselsättning.

(743) Om åtgärderna inte skulle införas kan en fortsatt minskning av marknadsandelen förväntas med en ytterligare försämring av unionsindustrins lönsamhet. Detta skulle vara ohållbart på kort till medellång sikt. Som en följd av detta skulle utöver det stora antal unionstillverkare som redan tvingats bort från marknaden ännu fler tillverkare kunna ställas inför insolvens, vilket på kort till medellång sikt sannolikt skulle leda till att unionsindustrin skulle försvinna, med åtföljande omfattande följder när det gäller de befintliga arbetstillfällena.

(744) Några berörda parter ifrågasatte att unionsindustrin skulle kunna dra nytta av eventuella utjämningsåtgärder och hävdade att i) åtgärderna kommer att leda till minskad efterfrågan på solcellsprodukter i unionen och unionsindustrin kommer därför inte att kunna öka sin försäljning, ii) unionsindustrin har små produktionsanläggningar och kan därför inte tillgodose efterfrågan från vissa typer av anläggningar såsom kommersiella takanläggningar och stora markmonterade anläggningar, iii) unionstillverkarna accepteras inte som låntagare i bank, iv) införandet av tullar på celler kommer i praktiken att öka unionstillverkarnas produktionskostnader för moduler och göra modulerna mindre attraktiva för konsumenterna samt v) om det sker en betydande minskning av importen från Kina, kommer tillverkarna från andra tredje länder med största sannolikhet att dra fördel av den minskade importen från Kina.

(745) När det gäller påståendet att åtgärderna kommer att minska efterfrågan på solcellsprodukter i unionen, och att unionsindustrin därför inte kommer att kunna öka sin försäljning, ska det noteras att parterna inte kunde lämna några kontrollerbara uppgifter om att det skulle finnas ett direkt samband mellan införandet av åtgärder och minskningen av efterfrågan på solcellsprodukter som visade sig ha påverkats av flera faktorer under årens lopp.

(746) Som svar på påståendet att unionsindustrin har små produktionsanläggningar och därför inte kan tillgodose efterfrågan från vissa typer av anläggningar såsom kommersiella takanläggningar och stora markmonterade anläggningar, bör det noteras att undersökningen har visat att unionsindustrin har kapacitet att leverera både till kommersiella och industriella anläggningar (mellan 40 kW och 1 MW) samt till anläggningar på den allmännyttiga marknaden (1 MW och 10 MW). Det kunde inte heller genom undersökningen påvisas att de produkter som tillhandahålls av olika tillverkare inte skulle kunna användas i samma projekt. Detta påstående avvisas därför.

(747) Argumentet att unionsindustrin inte skulle kunna dra nytta av åtgärderna, eftersom unionstillverkarna inte accepteras som låntagare av banker och att investeringsfonder inte skulle vilja finansiera projekt som använder moduler tillverkade i EU var inte underbyggt. Under alla omständigheter kan det förväntas att införandet av åtgärder kommer att återupprätta rättvisa marknadsvillkor som bör lugna investerare, inklusive banksektorn, när det gäller unionstillverkarnas förmåga att utveckla livskraftiga projekt. Av dessa skäl avvisades argumentet.

(748) Med hänvisning till påståendet att införandet av tullar på celler i praktiken kommer att öka produktionskostnaderna för unionstillverkarna av moduler och göra modulerna mindre attraktiva för konsumenterna, bör det beaktas att offentligt tillgängliga källor visar att priserna på moduler och celler är på väg nedåt, även om det inte kan uteslutas att vissa prisökningar kan inträffa efter införandet av tullar. Även om kostnaden för celler kan komma att öka till följd av åtgärderna, bör således de sammantagna prissänkningarna leda till minskade kostnader för moduler. Tillverkarna i fråga kan också besluta att köpa sina celler i unionen, och inte längre från Kina. Slutligen förväntar sig kommissionen att införandet av åtgärder kommer att leda till ett ökat kapacitetsutnyttjande hos unionstillverkarna av celler och därmed öka deras stordriftsfördelar, vilket skulle ge lägre kostnader. Detta påstående avvisas därför.

(749) Påståendet att andra tredjeländer troligen skulle komma att dra nytta av om den kinesiska importen kraftigt skulle minska efter införandet av åtgärder kunde inte bekräftas i undersökningen. Enligt undersökningen finns det inga tydliga tecken på att andra tredjeländer skulle komma att lägga om stora delar av sin export till unionsmarknaden, särskilt mot bakgrund av expansionen av marknaderna i andra tredjeländer, särskilt i Asien, såsom förutspås av offentligt tillgängliga källor. Slutligen finns det heller inget som tyder på att unionsindustrin inte kommer att kunna konkurrera med importen från dessa länder, även om importen från andra tredjeländer skulle öka till följd av en minskad kinesisk import.

(750) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en del parter att det är orealistiskt att förvänta sig att framväxten av en hållbar unionsindustri som tillverkar moduler och celler eftersom det finns ingen rationell investerare som skulle investera i de unionstillverkare som påstods lida av en ogynnsam kostnadsstruktur och därför inte kan tillverka till konkurrenskraftiga priser. Undersökningen bekräftade inte att unionsindustrin lider av en ogynnsam kostnadsstruktur, såsom förklaras i skälen 202 och 203 i förordningen om preliminär antidumpningstull. Frånvaron av subventionerad import och ett större kapacitetsutnyttjande bör därför medföra stordriftsfördelar och möjliggöra framväxten av en hållbar unionsindustri. Mot bakgrund av detta avvisas argumentet.

(751) En part hävdade att efterfrågan i EU drivs av utvecklingen av inmatningspriserna och att investerarnas förväntade avkastning på investeringarna är kopplad till denna utveckling. Parten hävdade särskilt att om priserna ökar i unionen till följd av tullarna och om inmatningspriserna inte anpassas till denna utveckling, kommer efterfrågan att minska och unionsindustrin kommer inte att kunna dra nytta av de tullar som införts.

(752) Som svar på detta påstående kan det noteras att trots sambandet mellan nivån på inmatningspriserna och efterfrågan på solcellsanläggningar visar den bevisning som samlats in under undersökningen att efterfrågan i framtiden kommer att bli allt mindre beroende av inmatningspriser och andra stödordningar eftersom nätparitet för solenergi troligen har uppnåtts för vissa typer av anläggningar på flera platser i unionen. Dessutom bör den förväntade avkastningen på investeringen baseras på rättvisa marknadspriser. Slutligen bör det noteras att även om det inte kan uteslutas att vissa prisökningar kan komma att uppstå efter införandet av åtgärderna, framgår det av allmänt tillgängliga källor att priserna överlag är i nedåtgående. Detta påstående avvisas därför.

(753) Berörda parter har påpekat att eftersom efterfrågan på solpaneler drivs av stödprogram, i synnerhet inmatningspriser, och av nivån på elpriserna för slutkonsumenten (som avgör nätparitet), kan priselasticiteten i efterfrågan vara mycket hög. Även om det är riktigt att en större prisökning kan leda till en kraftig minskning av efterfrågan på grund av den särskilda karaktären på marknaden som de berörda parterna påpekar, måste detta argument avvisas eftersom det är mycket osannolikt att prishöjningar till följd av åtgärderna kommer att bli stora av följande skäl: För det första bekräftar alla tillgängliga källor att den stora minskningen av priserna på den berörda produkten under och efter undersökningsperioden fram till idag kommer att fortsätta. För det andra skulle den ekonomiska effekten av det åtagande som godtagits av kommissionen vara att de kinesiska exporterande tillverkarna kommer att leverera den berörda produkten till ett minimiimportpris på mindre än 60 c/W, vilket ligger långt under det pris som har observerats under undersökningsperioden vid en volym som ungefär motsvarar dess nuvarande marknadsandelar. På denna prisnivå är det mycket osannolikt att efterfrågan kommer att minska i betydande utsträckning, eftersom det priset säkerställer tillräcklig efterfrågan både med den nu gällande stödnivån från stödsystemen och med de nuvarande nivåerna av nätparitet. Dessutom förväntas elpriset för slutförbrukarna öka, medan priset på den berörda produkten förväntas minska. Genom en indexering säkerställer åtagandet att ytterligare prissänkningar av den berörda produkten beaktas för minimiimportpriset. Dessa argument avvisades därför.

(754) Flera berörda parter hävdade att unionsindustrins intresse inte är betydelsefullt, eftersom det mervärde som skapas av industrier i tidigare och senare led är betydligt större än det mervärde som skapas av unionsindustrin i värdekedjan för solceller. Argumentet att de olika segmenten inom solcellssektorn har olika mervärden har inte bestridits. Undersökningen visade att unionsindustrin har lidit väsentlig skada till följd av orättvisa handelsmetoder. Faktum är att vissa unionstillverkare redan tvingats att stänga och om åtgärder inte införs, är det sannolikt med en ytterligare försämring. Eftersom alla segment inom solcellssektorn är nära beroende av varandra skulle ett upphörande av tillverkningen i unionen vara till förfång för hela solcellssektorn och göra denna helt beroende av leveranser utifrån. Därför, och också av skäl som rör försörjningstrygghet, avvisas detta argument.

(755) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade en berörd part argumentet att det högre mervärde som skapas av tidigare och senare produktionsled, jämfört med unionsindustrin av den berörda produkten, är relevant för huruvida utjämningstullar bör införas. I detta avseende bekräftas att institutionerna vid bedömningen av unionens intresse gjorde en avvägning mellan de positiva och de negativa konsekvenser tullarna kan få på de olika ekonomiska aktörerna. Medan inverkan på såväl tidigare som senare led är begränsad kommer åtgärderna ge unionsindustrin möjlighet att återhämta sig från den skadevållande subventioneringen.

(756) En part ifrågasatte antalet arbetstillfällen som skulle räddas genom införandet av åtgärder. Parten hävdade att unionsindustrin sysselsätter cirka 6 000 personer, och inte 25 000, såsom anges i skäl 229 i förordningen om preliminär antidumpningstull.

(757) Ingen bevisning lades emellertid fram till stöd för detta påstående, och det avvisades därför. Det ska klargöras att med hänsyn till uteslutandet av plattor från produktdefinitionen uppgick sysselsättningen inom unionsindustrin till cirka 21 000 anställda under undersökningsperioden. Några belägg för att antalet anställda i unionsindustrin har ändrats betydligt efter undersökningsperioden tillhandahölls inte av de berörda parterna.

(758) Sammanfattningsvis har undersökningen visat att unionsindustrin led väsentlig skada av den subventionerade importen från Kina och att den inte kan få tillbaka investeringen genom lönsam försäljning. Det förväntas att införandet av åtgärder kommer att återupprätta rättvisa handelsvillkor på unionsmarknaden, vilket skulle göra det möjligt för unionsindustrin att konkurrera på lika villkor. Den sannolika minskningen av importen från Kina bör göra det möjligt för unionsindustrin att öka sin försäljning i unionen och därmed bättre utnyttja den tillgängliga produktionskapaciteten på kort sikt. Detta kan i sin tur ge stordriftsfördelar. Även om det kan hända att priserna på den likadana produkten kommer att öka på kort sikt till följd av åtgärderna, lär den övergripande sjunkande pristrenden upprätthållas, vilket, å ena sidan, beror på den ytterligare minskningen av tillverkningskostnaden för den undersökta produkten, och, å andra sidan, det konkurrenstryck från tillverkarna i tredjeländer, vilka också skulle konkurrera på unionsmarknaden.

(759) Slutsatsen blir därför att det skulle ligga i unionsindustrins intresse att införa slutgiltiga utjämningsåtgärder.

6.3. **Icke-närstående importörers intresse**

(760) Som nämns i skäl 26 analyserades situationen för de importörer som ingick i urvalet.

(761) Sammantaget under undersökningsperioden stod den verksamhet som rörde den berörda produkten för 60–100 % av den totala verksamheten för de fyra samarbetsvilliga icke-närstående importörerna. Dessutom tog de fyra samarbetsvilliga icke-närstående importörerna mellan 16 % till 100 % av sin totala import av moduler från Kina, men bara en av dem importerade uteslutande från det berörda landet. De fyra samarbetsvilliga icke-närstående importörernas lönsamhet när det gäller den berörda produkten var i genomsnitt 2,3 % under undersökningsperioden.

(762) Ett påstående gjordes om att införande av åtgärder för den berörda produkten skulle inverka negativt på importörernas affärsverksamhet. För det första skulle all import från Kina inte upphöra om tullar infördes. För det andra kan det visserligen förväntas att införandet av åtgärder kan ha en negativ inverkan på den ekonomiska situationen för importörer som enbart importerar från Kina, men med tanke på den sannolika ökningen av import från andra tredjeländer, bör importörer som köper från Kina kunna byta till andra försörjningskällor.

(763) En berörd part hävdade att effekterna av tullarna för de icke-närstående importörerna hade underskattats, eftersom det inte finns några egentliga alternativa försörjningskällor som skulle kunna ersätta importen från Kina av den berörda produkten om tullar skulle införas. Ett byte av leveranskälla är svårt med tanke på att merparten av tillverkningen finns i Kina och detta skulle innebära ytterligare betydande kostnader.

(764) I detta hänseende erinras det om att införandet av åtgärder inte skulle leda till att importen av den berörda produkten från Kina skulle upphöra. Av undersökningen framgick det att den eventuella minskningen av importen från Kina kommer att påverka särskilt de importörer som köper den berörda produkten enbart från Kina. Detta är fallet för bara en av de fyra samarbetsvilliga icke-närstående importörerna. När det gäller åtgärdernas inverkan på de icke-närstående importörernas ekonomiska situation, kan det inte uteslutas att den kan bli negativ, men man har kommit fram till att detta i hög grad kommer att bero på deras förmåga att byta försörjningskälla eller föra över åtminstone en del av den eventuella prisökningen på sina kunder. För operatörer som importerar produkten också från andra källor än Kina eller som importerar också andra produkter än den berörda produkten kommer den negativa inverkan att begränsas ytterligare. Kommissionen anser därför att även om det är troligt att importörerna av den berörda produkten påverkas negativt så kommer denna påverkan i genomsnitt vara begränsad.

(765) En icke-närstående importör hävdade att det krävs en betydande arbetsinsats och finansiella investeringar innan importören kan godta produkter från en ny leverantör. I detta avseende hävdades som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter att relevant bevisning lämnades till kontrollgruppen vid tidpunkten för kontrollbesöket på plats angående de långa provningar som krävs av importörer innan de fattar ett beslut om att handla från en särskild exportör.

(766) Kommissionen erkänner att upprättandet av ett nytt förhållande mellan en importör och en leverantör kan medföra ytterligare kostnader och tid (t.ex. för provning av produkten). Detta uppväger dock inte behovet av att återställa rättvisa konkurrensförhållanden på marknaden. Samtidigt förefaller byte av leverantör att vara en normal risk i importörernas yrkesverksamhet och hänger

samman med att solcellsmarknaden utvecklas och därmed genomgår ständiga ändringar (t.ex. konkurser, sammanslagningar) som kräver en övergång till nya leverantörer. Det kan dessutom antas att nya typer av moduler når marknaden med jämna mellanrum (med t. ex. ny effektivitet) som också kräver provning. I detta avseende förefaller provning av en ny produkt (även från samma leverantör) vara en rutinverksamhet snarare än en ovanlig verksamhet. Påståendet avvisades därför.

(767) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade två parter påståendet att de icke-närstående importörernas intresse inte korrekt beaktats. En part hävdade att avsaknaden av en icke-konfidentiell version av svaren på frågeformulären från de ytterligare samarbetsvilliga importörerna inte möjliggjorde en riktig bedömning av parterna. Parten ifrågasatte kommissionens bedömning när det gäller möjligheten att import från andra tredjeländer till unionen skulle öka och därmed göra det möjligt för importörerna att byta leverantörer, mot bakgrund av att andra tredjemarknader växer explosionsartat. Parten hävdade i detta syfte att ett sådant antagande motsade slutsatsen i skäl 749, dvs. att importen från andra tredjeländer inte skulle vara särskilt stor. En annan part ifrågasatte huruvida kommissionen respekterar principen om icke-diskriminering, eftersom unionstillverkarna gavs en mer framträdande plats i kommissionens bedömning jämfört med andra aktörer.

(768) För det första bekräftas att den icke-konfidentiella versionen av svaren på frågeformulären som mottagits efter offentliggörandet av förordningen om preliminär antidumpningstull från ytterligare samarbetsvilliga importörer inkluderades i akten för inspektion av berörda parter. För det andra finns det ingen motsättning mellan antagandet att importen från andra tredjeländer kan öka till följd av lägre import från Kina och att en sådan ökning inte skulle vara särskilt stor till följd av den ökande efterfrågan på solcellsinstallationer i hela världen. Samtidigt, eftersom unionsindustrin förväntas ta en viss del av de marknadsandelar som tidigare innehades av produkter från Kina, kan en viss förlust av affärer för icke-närstående importörer inte uteslutas. Men det bör beaktas att den totala storleken på solcellsmarknaden förväntas fortsätta växa på lång sikt, allteftersom nätparitet nås på fler och fler ställen. Slutligen klargörs det att, som i alla undersökningar avseende handelspolitiska skyddsåtgärder, medan unionsindustrins situation bedömdes i syfte att fastställa om den lidit väsentlig skada till följd av den subventionerade importen, bedömdes unionsindustrins intresse i samband med analysen av unionens intresse på lika villkor som intressen hos andra ekonomiska aktörer, inbegripet de icke-närstående importörerna. Vidare klargörs att undersökningen huruvida unionsindustrin lidit väsentlig skada regleras särskilt i artikel 8.4 i grundförordningen som fastställer miniminormer för en sådan undersökning. Unionens intresse analyseras endast när förekomsten av skadlig subventionering fastställts i enlighet med de standarder som anges i artikel 31 i grundförordningen. Till följd av detta ansågs att de sannolika negativa konsekvenserna för vissa importörer, särskilt de som handlar uteslutande från Kina, inte är större än fördelarna med åtgärderna för unionsindustrin och för EU:s solcellsmarknad på medellång och lång sikt till följd av en rättvis konkurrens.

(769) Därför dras slutsatsen att införandet av åtgärder på den föreslagna nivån kan ha en viss negativ inverkan på icke-närstående importörer av den berörda produkten.

6.4. **Aktörernas intresse högre upp i tillverkningskedjan**

(770) Aktörer högre upp i tillverkningskedjan är huvudsakligen verksamma inom råvaruproduktion samt tillverkning och konstruktion av produktionsutrustning för den undersökta produkten. Åtta svar på frågeformulären mottogs från aktörer högre upp i tillverkningskedjan. Två kontrollbesök gjordes som omfattade en råvaruproducent och en tillverkare av produktionsutrustning.

(771) Sammantaget varierade verksamheten under undersökningsperioden för de åtta samarbetsvilliga aktörerna högre upp i tillverkningskedjan för den undersökta produkten i förhållande till deras totala verksamhet, och endast för ett samarbetsvilligt företag representerade den 100 % av verksamheten. För övriga varierande andelen mellan 6 % och 80 %. I genomsnitt representerade den verksamhet under undersökningsperioden som rörde den berörda produkten ca 41 % av den totala verksamheten för samarbetsvilliga aktörer högre upp i tillverkningskedjan. När det gäller arbetstillfällen sysselsatte de åtta aktörerna högre upp i tillverkningskedjan ca 4 200 personer under undersökningsperioden. Lönsamheten varierade beroende på segment och enskilt företag från höga nivåer till svagt negativa resultat. Undersökningen visade att aktörer med negativ lönsamhet led av unionsindustrins försämrade situation, eftersom vissa kunder de förlorade var unionstillverkare av den undersökta produkten, och av den minskade förbrukningen. Efter det att plattor uteslutits från produktdefinitionen bör unionstillverkarna av produkten gynnas av införandet av tullar, eftersom unionsindustrin förväntas öka sin tillverkning av celler och moduler.

(772) Försäljningen för unionsaktörer på en högre nivå i tillverkningskedjan omfattade unionen, Kina och andra tredjeländer. Under undersökningsperioden motsvarade fördelningen av försäljningen ca 20 % i unionen, nästan 50 % till Kina och ca 30 % till övriga tredjeländer.

(773) Vissa parter i den sektor som omfattar högre nivåer i tillverkningskedjan hävdade att ett införande av antidumpningsåtgärder skulle påverka deras affärsverksamhet negativt eftersom Kina är deras huvudsakliga exportmarknad. Det hävdades att tullar skulle leda till en kraftig begränsning av importen av den berörda produkten från Kina till unionen, vilket i sin tur skulle leda till att Kina skulle begränsa importen av polykristallint kisel och produktionsutrustning från unionen. Som en följd av detta skulle unionsaktörerna högre upp i tillverkningskedjan enligt uppgift behöva skala ned sin affärsverksamhet och minska antalet anställda.

(774) Det noteras först att syftet med tullen inte är att förhindra importen från Kina av den berörda produkten utan att återupprätta lika konkurrensvillkor. Därmed skulle importen från Kina till unionsmarknaden fortsätta i viss grad men till rättvisa priser. Vidare visade undersökningen att aktörerna högre upp i tillverkningskedjan i unionen är globalt närvarande på olika nationella marknader och är därför inte helt beroende av sin export till Kina. Det är därmed rimligt att anta att unionens aktörer högre upp i tillverkningskedjan på solcellsmarknaden skulle kunna kompensera för en eventuell minskning av exporten till Kina genom export till andra marknader, som enligt offentligt tillgängliga marknadsundersökningar förväntas växa. I vilket fall står den kinesiska solcellsmarknaden redan inför en betydande tillverkningsöverkapacitet, och det är därför tveksamt om unionens maskintillverkare skulle kunna sälja mycket mer tillverkningsutrustning på kort till medellång sikt.

(775) Flera berörda parter påstod att merparten av insatsvarorna i värdekedjan för solcellsprodukter kommer från unionen, men att denna fördelaktiga situation kan upphöra om tullar skulle införas. Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter påpekade en av parterna att åtgärderna i detta fall kan utlösa andra åtgärder som Kina kan införa för unionens produkter.

(776) I detta sammanhang förväntas importen från Kina fortsätta att försörja unionsmarknaden även med gällande tullar. Dessutom förutspår olika offentligt tillgängliga källor inom solcellssektorn, som EPIA:s prognos för den globala solcellsmarknaden 2013–2017, att en eventuell efterfrågeminskning inom unionen bara kommer att äga rum på kort sikt (2013 och 2014), eftersom förbrukningen i unionen kommer att öka ytterligare under kommande år. Om orättvisa handelsmetoder åtgärdas blir det dessutom möjligt att skapa en hållbar tillväxt på solcellsmarknaden i unionen på medellång och lång sikt, vilket alla aktörer i unionen bör kunna dra nytta av. Slutligen när det gäller argumentet om eventuella repressalier från Kina som svar på åtgärder i detta fall, erinras det om att Kina som varje annan WTO-medlem endast får utnyttja undersökningar avseende handelspolitiska skyddsåtgärder i motiverade fall och att en sådan undersökning måste uppfylla WTO:s strikta regler. Kommissionen övervakar varje sådan undersökning för att säkerställa att WTO:s regler följs. Detta påstående avvisas därför.

(777) En del parter ifrågasatte påståendet att den minskade exporten till Kina från unionens aktörer i tidigare led av tillverkningskedjan i solcellssektorn kan kompenseras genom export till andra marknader och hävdade att tullarna kommer att minska den globala efterfrågan på produkten.

(778) I detta hänseende ska det för det första noteras att den kinesiska importen inte förväntas upphöra helt till följd av tullarna. Dessutom visade de uppgifter som inhämtats under loppet av undersökningen inte något direkt samband mellan utvecklingen av importen från Kina till unionsmarknaden och exporten från Kina till andra marknader. Dessutom förutspår offentligt tillgängliga källor, som EPIA:s prognos för den globala solcellsmarknaden 2013–2017, att solcellsmarknaden världen över kommer att växa under kommande år. När det gäller den kinesiska solcellsmarknaden, finns det tecken som tyder på att den inhemska förbrukningen i Kina kommer att öka kraftigt (enligt EPIA). Mot bakgrund av ovanstående förväntas exporten till Kina från unionsaktörer i tidigare led inte minska väsentligt till följd av ett införande av åtgärder.

(779) Det bör också noteras att nedgången i efterfrågan i unionen under 2013 och 2014 kan få en negativ inverkan på aktörerna i tidigare led. Detta kan dock inte, åtminstone i huvudsak, kopplas till tullarna. När det gäller unionstillverkarna av maskiner för solcellsindustrin är det dessutom på grund av den befintliga betydande outnyttjade kapaciteten i Kina osannolikt att deras export till Kina kan öka stort, även i ett scenario där de kinesiska tillverkarna ökar sin produktionsvolym. Den information som samlats in under undersökningen visade slutligen att tillverkarna av maskiner också kan påverkas av den kinesiska tolfte femårsplanen för solcellsindustrin som anger att år 2015 bör 80 % av tillverkningsutrustningen för celler komma från Kina. Så länge denna förändring sker

i överensstämmelse med WTO:s regler kan den också ytterligare minska möjligheten för maskintillverkarna i unionen att konkurrera på den kinesiska marknaden. Ovanstående invändning avvisas därför.

(780) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade de kinesiska myndigheterna att den tolfte femårsplanen för solcellsindustrin endast erbjuder vissa allmänna vägledande principer som är inte bindande, eftersom några tillsynsbefogenheter inte fastställs, och att den bör därför inte ses som ett tecken på att möjligheten för maskintillverkarna i unionen att konkurrera på den kinesiska marknaden begränsas. I detta avseende ska det noteras att de kinesiska myndigheterna inkluderade solcellsindustrin bland de strategiska industrierna i den tolfte femårsplanen och också utfärdade en specifik plan för solcellsindustrin. I denna plan uttryckte de kinesiska myndigheterna sitt stöd för ”överlägsna företag” och ”nyckelföretag”, åtog sig att ”främja genomförandet av olika stöd till solcellsindustrin” och att ”utarbeta övergripande förberedelser för stöd av industrin, finansiering, beskattning […]”. Eftersom dessutom planen innehåller centrala direktiv som den kinesiska industrin ska uppnå under femårsperioden har den en stor verkan på marknaden, både i Kina och i länder som gör affärer med Kina. Med hänsyn till ovanstående finns det tydliga indikationer på att valfriheten för de kinesiska tillverkarna av celler och konkurrensen från unionstillverkarna av den tillverkningsutrustning som exporteras till den kinesiska marknaden begränsas av planen. Detta argument avvisades därför.

(781) En samarbetsvillig råvarutillverkare ifrågasatte möjligheten till kompensation på andra marknader för den lägre produktionen på den kinesiska marknaden, med tanke på den betydande produktionskapaciteten i Kina, som inte lätt skulle kunna byggas upp på annat håll. Detta argument avvisas eftersom det inte finns något som tyder på att produktionen på den kinesiska marknaden minskar så som det påstås.

(782) En berörd part ifrågasatte antalet anställda i den sektor i tidigare led som anges i skäl 236 i förordningen om preliminär antidumpningstull. Det klargörs att dessa 4 200 anställda bara avsåg de samarbetsvilliga aktörerna i tidigare led, t.ex. utrustningstillverkare och råvaruleverantörer, utifrån deras svar på frågeformuläret, och inte hela sektorn.

(783) Med tanke på ovanstående dras slutsatsen att utjämningsåtgärdernas inverkan på maskintillverkare inte skulle vara betydande, medan inverkan på råvaruleverantörerna kan vara negativ på kort sikt med tanke på en möjlig minskning av deras försäljning till Kina.

6.5. **Aktörernas intresse längre ned i tillverkningskedjan**

(784) Aktörerna längre ned i tillverkningskedjan är huvudsakligen verksamma inom projektutveckling, marknadsföring och kommunikation samt solcellsinstallation. 13 svar på frågeformuläret mottogs från aktörer på lägre nivåer i tillverkningskedjan, varav sju från aktörer vilkas verksamhet är direkt kopplade till den likadana produkten (nämligen projektutvecklare och installatörer) och sex från tjänsteleverantörer inom solcellssektorn vilkas verksamhet inte är direkt kopplade till den undersökta produkten (logistik, transport, marknadsföring etc.). Dessa besvarade frågeformulär inkluderar också ett svar från en icke-närstående importör som visade sig uppfylla kriterierna för en aktör längre ned i tillverkningskedjan, eftersom den huvudsakliga verksamheten var installation (se skäl 25 ovan).

(785) I skäl 242 i förordningen om preliminär antidumpningstull görs bedömningen att verksamheten för aktörerna längre ned i tillverkningskedjan (installatörer och projektutvecklare) när det gäller den undersökta produkten varierade i andel av deras totala verksamhet. I genomsnitt representerade den 41 % under undersökningsperioden. De samarbetsvilliga aktörernas lönsamhet för den undersökta produkten var i genomsnitt 11 % under undersökningsperioden. När det gäller arbetstillfällen sysselsatte de sju aktörerna längre ned i tillverkningskedjan ca 550 personer under undersökningsperioden.

(786) Flera parter ifrågasatte representativiteten för de uppgifter om aktörer i senare led när det gäller omsättning, lönsamhet och sysselsättning som kommissionen fått fram i svaren på frågeformulären från de sju aktörerna i senare led. Afase lämnade in en undersökning som genomförts bland dess medlemmar (installatörer) för att illustrera att solcellsverksamheten för en majoritet av installationsföretagen utgör en viktig inkomstkälla. Afase gjorde vidare gällande att aktörerna i senare led, särskilt installatörerna, i motsats till undersökningsresultaten i skäl 242 i förordningen om preliminär antidumpningstull bara skulle uppnå ensiffriga vinstmarginaler som inte tillåter någon absorption av tullar.

(787) När det gäller representativiteten hos de uppgifter som används i förordningen om preliminär antidumpningstull har kommissionen använt alla uppgifter som tillhandahålls av de operatörer i senare led som har fyllt i särskilda frågeformulär samt de inlagor som lämnats av Afase, såsom förklaras i skäl 737.

(788) När det gäller påståendet att solcellsverksamheten utgör en viktig inkomstkälla för installatörer, bekräftade ytterligare analys av svaren på frågeformuläret från de sju operatörerna i senare led (installatörer och projektutvecklare) att den verksamhet som har direkt samband med den likadana produkten står för i genomsnitt ca 42 % av dessa aktörers totala verksamhet och att lönsamheten är i genomsnitt 11 %. Om man däremot också beaktar den verksamhet som inte har direkt samband med den berörda produkten så ökar den totala betydelsen i hög grad för tre av de sju aktörerna. Därför varierar den motsvarande andelen från cirka 45 % till 100 % under undersökningsperioden. Dessutom skulle för de sju aktörerna (installatörer och projektutvecklare) lönsamheten av solcellsverksamheten inklusive verksamheter som inte är direkt knutna till den berörda produkten uppgå till i genomsnitt 9 %. När det gäller sysselsättning skulle solcellsverksamheten inklusive verksamheter som inte är direkt knutna till den berörda produkten stå för omkring 660 arbetstillfällen på heltid under undersökningsperioden för de sju aktörerna. Bortsett från solcellsprojekt och solcellsanläggningar var dessa operatörer också verksamma inom vindkraftsanläggningar och produktion av elektrisk utrustning.

(789) Det anses att åtgärdernas eventuella effekter på operatörer i senare led i första hand måste bedömas för verksamhet som har direkt samband med den undersökta produkten som under undersökningsperioden hade en lönsamhet på 11 % i genomsnitt. Även om den bedöms på grundval av den totala solcellsverksamheten utan direkt anknytning till den undersökta produkten skulle slutsatserna inte ändras avsevärt eftersom de olika faktorer som beaktas, nämligen lönsamhet och möjlighet att absorbera en del av tullen, inte varierar kraftigt totalt sett (lönsamheten sjunker från 11 % i genomsnitt till 9 % i genomsnitt). Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter ifrågasatte en part hos vilken kommissionen hade genomfört ett kontrollbesök representativiteten för slutsatsen om lönsamhet för installatörer och utvecklare, som, när det gäller detta företag, påstods baseras på en enda transaktion. Detta argument avvisas eftersom kommissionen beräknade lönsamheten av aktörerna i senare led på grundval av alla uppgifter som lämnats av dem i deras svar på frågeformuläret.

(790) När det gäller den undersökning som genomfördes av Afase bland dess medlemmar, ska det för det första noteras att alla aktörer hade tillfälle att ge sig till känna vid inledandet av undersökningen och besvara det specifika frågeformulär som utformats för aktörerna i senare led i vilket nödvändiga uppgifter begärs in för bedömningen av effekterna av tullar på dessa aktörer. För det andra ska det noteras att installatörernas identitet inte angavs i undersökningen, och det gick därför inte att kontrollera t.ex. relevansen och tillförlitligheten hos de lämnade uppgifterna. För det tredje ska det noteras att även om ett antal frågor i undersökningen gällde installatörernas förmåga att absorbera eventuella tullar, saknades i undersökningen uppgifter om vilken vinst som uppnåtts av dessa installatörer under undersökningsperioden, vilket innebär att det saknades ett viktigt inslag för att utvärdera effekten av åtgärderna. Till följd av detta gick det inte att dra några meningsfulla slutsatser av den undersökning som tillhandahållits.

(791) Ett påstående gjordes om att åtgärderna inte ligger i unionens intresse eftersom de kommer att leda till högre priser på moduler och därmed avskräcka slutanvändare/konsumenter från att göra installationer. Följaktligen skulle aktörerna längre ned i tillverkningskedjan få färre beställningar och vara tvungna att skala ned sin verksamhet. Denna bedömning byggde på en studie från Prognos av eventuella förluster av arbetstillfällen som lämnades in i samband med undersökningen. Enligt studien ligger den stora majoriteten arbetstillfällen på unionens solcellsmarknad i riskzonen om tullar införs. Studien bygger på en uppskattning från EPIA enligt vilken totalt 265 000 personer var direkt sysselsatta på alla nivåer av unionens solcellsmarknad under 2011, inklusive unionstillverkare, importörer och aktörer högre upp och längre ned i tillverkningskedjan. Med utgångspunkt från denna uppskattning av den totala direkta sysselsättningen inom solcellssektorn under 2011 drog man i studien från Prognos slutsatsen att upp till 242 000 av 265 000 arbetstillfällen skulle förloras på tre år, beroende på nivån på tullarna. De flesta av arbetstillfällen skulle enligt studien förloras på marknaden för aktörer längre ned i tillverkningskedjan, där Prognos hävdade att ca 220 000 personer var anställda 2011.

(792) Undersökningen bekräftade inte scenariot ovan och pekade på en mycket lägre direkt sysselsättning på unionens solcellsmarknad 2011, under undersökningsperioden och 2012.

(793) Till att börja med väckte undersökningen tvivel på att EPIA:s uppskattning av den totala direkta sysselsättningen inom solcellssektorn var korrekt. Särskilt visade sig vid kontrollbesöket hos EPIA att de underliggande uppgifterna som ledde till slutsatsen om 265 000 arbetstillfällen var inexakta och inte kunde användas som underlag för en sådan slutsats. De uppgifter som erhölls i

samband med kontrollbesöket tyder på att den direkta sysselsättning inom solcellssektorn som beräknats för 2011 kunde ha en felmarginal på upp till 20 %. Dessutom inkluderade uppskattningen arbetstillfällen i andra europeiska länder utanför EU samt arbetstillfällen som rörde tunnfilmsprodukter, som inte omfattas av denna undersökning.

(794) Det klargörs att felmarginalen på 20 %, uppåt eller nedåt, för EPIA:s uppskattning av den direkta sysselsättningen inom solcellssektorn, upptäcktes under kontrollbesöket hos EPIA. Detta visar svårigheten att ge exakta uppgifter om sysselsättningen längre ned i tillverkningskedjan beroende på att få och ofta motstridiga uppgiftskällor finns att tillgå.

(795) Trots dessa tvivel, och även om den ursprungliga uppskattningen av antalet arbetstillfällen skulle användas för att analysera åtgärdernas inverkan, måste följande kommentarer göras. Uppskattningen omfattar europeiska arbetstillfällen inom solcellssektorn 2011, som hade samband med ett mycket stort antal solcellsinstallationer inom unionen det året (ca 20 GW). Med tanke på att installationerna minskade till ca 17,5 GW under undersökningsperioden och 15 GW år 2012 är det rimligt att anta att även antalet arbetstillfällen i lägre tillverkningsled minskade i motsvarande grad, eftersom den har ett direkt samband med den installerade effekten. För detta ändamål gav specialtidskrifter vid handen att sysselsättningen inom solcellssektorn i Tyskland, den största nationella marknaden, minskade från 128 000 till 100 000 mellan 2011 och 2012, inklusive arbetstillfällen hos tillverkarna. Vidare väckte undersökningen starka tvivel på huruvida siffran endast innefattade heltidsjobb som enbart gällde solcellsindustrin. Undersökningen visade här att särskilt verksamheten inom solcellssektorn längre ned i tillverkningskedjan (installationer) i allmänhet bara utgör en del av en mycket bredare verksamhet, där den huvudsakliga verksamheten gäller värme- eller elinstallationer, VVS m.m.

(796) I ljuset av detta är det sannolikt att införandet av åtgärder kan leda till en höjning av priset i unionen på den undersökta produkten och därmed innebära att färre solcellsinstallationer görs på kort sikt. Arbetstillfällena inom denna del av marknaden kan dock endast påverkas negativt i begränsad grad, på grund av det följande. För det första utgör den solcellsrelaterade verksamheten för åtminstone vissa av installatörerna endast en del av deras verksamhet och är dessutom säsongsbunden. Därför bör installatörerna kunna genomföra annan verksamhet i ett läge där efterfrågan på solcellsinstallationer minskar. Eftersom de mål för förnybar energi och energieffektivitet som överenskommits på unionsnivå är rättsligt bindande för medlemsstaterna kan det förväntas att den minskade efterfrågan på solenergiinstallationer kompenseras av en ökad efterfrågan på andra former av förnybar el och energieffektivitet. Många anställda inom den sektorn som omfattar lägre nivåer i tillverkningskedjan har sannolikt de färdigheter som krävs för att dra fördel av den ökade efterfrågan inom dessa närliggande sektorer. För det andra, med tanke på de befintliga vinsterna på marknaden på lägre nivåer i tillverkningskedjan (se skäl 785 ovan) torde installatörer kunna absorbera en del av prishöjningen och därmed begränsa inverkan på slutpriserna och på efterfrågan av solcellsinstallationer.

(797) Oberoende av införandet av tullar tyder tillgängliga prognoser för efterfrågan på solcellsinstallationer på en sannolik minskning av efterfrågan 2013, med en årlig installation av mellan 9,8 och 16,5 GW under året, vilket sannolikt skulle inverka negativt på antalet arbetstillfällen på marknaden för lägre nivåer i tillverkningskedjan.

(798) Slutligen påpekas det att en höjning av solcellspriser sannolikt skulle inträffa i vilket fall, eftersom den tillverkning i Kina som försörjer unionsmarknaden till stor del förefaller vara förlustbringande, vilket är en ohållbar situation.

(799) Vad gäller förlusten av arbetstillfällen bekräftade de uppgifter som samlades in under undersökningen att sektorn i senare led har fått kännas vid förluster av arbetstillfällen till följd av nedgången i efterfrågan på solcellsanläggningar på cirka 5 GW mellan 2011 och 2012. Dessa förlorade arbetstillfällen kan inte kopplas till åtgärderna eftersom de speglar en marknadsutveckling. Dessutom förväntas en ytterligare nedgång i efterfrågan under 2013 och 2014 och denna kommer sannolikt att leda till ytterligare förluster av arbetstillfällen inom solcellssektorn. Den här utvecklingen av efterfrågan förespåddes av viktiga forskningscentra före inledandet av undersökningen och således kan förlusten av arbetstillfällen inte tillskrivas införandet av åtgärder.

(800) Unionsindustrin lämnade in en studie utförd av en konsult vid PriceWaterhouseCoopers (nedan kallat *PWC*) av den eventuella inverkan av åtgärder på arbetstillfällen inom solcellssektorn. I PWC:s studie hänvisas det till studien från Prognos som förutspådde stora förluster av arbetstillfällen på solcellsmarknaden till följd av införandet av åtgärder och som lämnades in av Afase innan de preliminära tullarna infördes och har beskrivits i skäl 791. PWC:s studie kritiserar studien från Prognos och pekar på det faktum att det totala antalet förlorade arbetstillfällen enligt prognos uppskattning i själva verket

överskred det totala antalet existerande arbetstillfällen inom solcellssektorn i unionen. När det gäller effekterna av tullar på unionsmarknaden, kom PWC till motsatt slutsats än företaget Prognos hade gjort, dvs. positiva nettoeffekter på arbetstillfällena i unionen och att fördelarna uppväger eventuella negativa effekter av tullarna (t. ex. på efterfrågan).

(801) Afase hävdade att kommissionen inte avslöjade källan till den felmarginal på 20 % för direkta arbetstillfällen inom solcellssektorn som beräknats för 2011 av EPIA.

(802) Denna felmarginal på 20 %, som kan gälla uppåt eller nedåt, blev uppenbar under kontrollbesöket vid EPIA. Den visar svårigheten att ge exakta uppgifter om sysselsättningen längre ned i tillverkningskedjan beroende på att få och ofta motstridiga uppgiftskällor finns att tillgå.

(803) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade några parter att kommissionens analys teg om att tullarna endast kommer att leda till förlust av ytterligare arbetstillfällen till följd av det färre antalet solcellsinstallationer efter 2011. Det hävdades att denna förlust av arbetstillfällen, särskilt i senare led, är nära knuten till det faktum att solcellsinstallatörer är beroende av solenergiinstallationer. Dessutom kritiserade Afase kommissionen för att inte korrekt ha beaktat den undersökning man gjorde bland sina medlemmar och en liknande undersökning som utförs av en brittisk branschorganisation som påstods visa ett sådant beroende.

(804) När det gäller kommissionens påstådda tystnad om verkningarna av tullarna på sysselsättningen, hänvisas det till skälen 799 och 800, där invändningarna i fråga om åtgärdernas effekter på sysselsättningen inom solcellssektorn behandlas och där det erkänns att arbetstillfällen i senare led kan påverkas på kort sikt på grund av åtgärderna.

(805) När det gäller den undersökning som genomfördes av Afase och den brittiska branschorganisationen tillhandahölls som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter identiteten på de företag som deltog. Undersökningarna var dock fortfarande bristfälliga, eftersom till exempel vissa svar var ofullständiga. Analysen av undersökningarna visade följande. När det gäller Afases undersökning ska man för det första notera att majoriteten av de 50 installatörer som besvarade undersökningen förklarade sig vara uteslutande verksamma på solcellsmarknaden. 15 av de 50 installatörerna förklarade sig vara verksamma också inom annan icke-solcellsrelaterad verksamhet, såsom värme, elektriska anläggningar och vindkraft i viss utsträckning. I den brittiska undersökningen hade 21 av de 31 brittiska företagen som besvarade undersökningen annan verksamhet än solcellsverksamhet. Detta resultat visar att när det gäller nästan hälften av projektutvecklarna och installatörerna är slutsatsen i skäl 247 i förordningen om preliminär antidumpningstull beträffande förmågan att utföra annan verksamhet, såsom el- och värmeinstallationer, rörsystem och andra miljövänliga energianläggningar, korrekt. Det erkänns dock att denna förmåga kan finnas i mindre omfattning än vad som antogs i förordningen om preliminär antidumpningstull. Dess mildrande effekt vad gäller förlorade arbetstillfällen kan därför vara mindre än vad som ursprungligen antogs. För det andra använde vissa av aktörerna som deltog i undersökningarna av Afase och den brittiska branschorganisationen produkter som tillverkats i unionen och vissa planerade att köpa icke-kinesiska produkter till följd av åtgärderna för att undvika en prishöjning.

Deras beroende av kinesisk import och åtgärdernas verkningar förväntas därför minska eftersom de kan tillgå produkter tillverkade i unionen. För det tredje medger uppskattningen av åtgärdernas verkningar på alla tillfrågade aktörers verksamhet inte några säkra slutsatser eftersom deras bedömning var mycket olika. Vissa företag har inte ens kunnat bedöma sådana effekter. För det fjärde varierade också svaren på frågan om antalet solcellsprojekt som riskerade att ställas in om tullar infördes från ”inte många” till ”alla” i den brittiska undersökningen. Vissa operatörer var inte förmögna att göra en uppskattning. Slutligen saknade båda undersökningarna en fråga om lönsamheten för de ekonomiska aktörerna som deltog, vilket är viktigt för bedömningen av en möjlig absorption av en eventuell prisökning till följd av tullen.

(806) Flera parter hävdade att installatörer inte så lätt kan ändra sin verksamhet eller byta till andra anläggningar inom grön energi på grund av områdenas mycket olika teknik och kunnande. Om tullar införs, skulle de därför tvingas upphöra med sin verksamhet. Efter det slutliga meddelandet av uppgifter upprepades detta påstående av en berörd part, med argumentet att installatörer har investerat betydande resurser i specialisering på solcellsverksamhet, såsom särskild utbildning, som skulle visa att deras huvudsakliga inriktning är solcellssektorn och att de inte skulle ha lätt att byta till annan verksamhet.

(807) Detta argument var inte tillräckligt underbyggt, eftersom det inte framgår vilken specifik kunskap en installatör skulle behöva förvärva och hur svårt och dyrt det är att erhålla den. Det förnekas under alla omständigheter inte att installatörer har utvecklat ett kunnande som är specifikt för anläggningar med solcellsmoduler. Utvecklingen av denna sakkunskap är dock relativt ny och tillkommer till den primära expertis installatörerna besitter vad gäller el- och värmeinstallationer, rörsystem etc. Den har också utvecklats som svar på orättvisa handelsmetoder, nämligen inflödet av subventionerad import från Kina. Oberoende av de specialiserade färdigheterna hos de anställda i installationsföretagen, måste detta argument diskuteras parallellt med analysen i skälen 792–800 om sysselsättningsläget i senare led som på kort sikt kan påverkas negativt men som tack vare en hållbar handel skulle leda till en ökning av anställningen av installatörer på medellång till lång sikt. Därför avvisades påståendet i fråga.

(808) Flera parter ifrågasatte förmågan hos aktörerna i senare led att absorbera ens en del av den eventuella prisökningen. Även detta argument var otillräckligt underbyggt och det var alltså omöjligt att bedöma i vilken utsträckning detta påstående stämde. Lönsamheten för de samarbetsvilliga aktörerna i senare produktionsled vilkas verksamhet har direkt samband med den berörda produkten uppskattas till i genomsnitt cirka 11 %, vilket ger de berörda aktörerna möjlighet att absorbera åtminstone en del av en eventuell prisökning. I detta sammanhang bör det erinras om att den övergripande tendensen för priserna är nedåtgående.

(809) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter upprepade några parter påståendet om en allvarlig risk för minskad efterfrågan på solenergiprodukter i unionen till följd av åtgärderna, som enligt dessa parter talar mot åtgärderna. En part hävdade att solenergi för närvarande har en hög priselasticitet i efterfrågan och att även en begränsad prisökning för solenergiprodukter skulle leda till en kraftig nedgång i efterfrågan. Denna part uppskattade att en utjämningstull på cirka 30 % kan minska efterfrågan med 8 GW medan en tull på 50 % skulle minska efterfrågan med 10 GW. I samma anda hänvisar Afase till en undersökning som gjorts av en marknadsanalytiker, som även den förutspår en minskning av efterfrågan på upp till 2 GW under 2013 till följd av en tull på 50 %, vilket är en nedgång av mycket mindre omfattning.

(810) Även om olika nedgångsscenarier lämnades in av parterna under undersökningen utöver de som nämns ovan, innehöll de inga jämförbara resultat. Även om det inte kan uteslutas att tullarna kan leda till en minskning av efterfrågan på solcellsinstallationer, är en kvantifiering av detta svår att göra med hänsyn till de olika faktorer som påverkar hur attraktiva solcellsinstallationer är i unionen. Även om en sådan minskning skulle äga rum på kort sikt förväntas dessutom de medel- och långsiktiga fördelarna med rättvis handel uppväga de negativa konsekvenserna på kort sikt. Slutligen har Afase själv medgett att bedömningen av det direkta sambandet mellan efterfrågan och tullar skulle vara möjlig först då tullarna är på plats. Detta argument avvisades därför.

(811) Såsom nämns i skäl 784 ovan mottogs sex besvarade frågeformulär från tjänsteleverantörer inom solcellssektorn vilkas verksamhet inte har direkt samband med den berörda produkten (logistik, transport, marknadsföring etc.). Svaren ansågs indikera den solcellsrelaterade verksamhetens relativa betydelse jämfört med de berörda samarbetsvilliga aktörernas totala verksamhet. Trots vissa brister i svaren gav uppgifterna i frågeformulären möjlighet att göra bedömningen att dessa aktörers solcellsrelaterade verksamhet är marginell i förhållande till deras totala verksamhet. Den solcellsrelaterade verksamheten stod för i genomsnitt omkring 5 % av den totala omsättningen och omkring 8 % av den totala sysselsättningen. Vad gäller lönsamheten låg den i genomsnitt på 7 %. Uppgifterna avseende lönsamhet var dock inte fullständiga eftersom alla aktörer inte rapporterade dessa. Därför drogs slutsatsen att det inte är troligt att åtgärdernas eventuella inverkan på den ekonomiska situationen för tjänsteleverantörerna inom solcellssektorn skulle vara betydande.

(812) Mot bakgrund av detta dras slutsatsen att åtgärderna på kort sikt skulle ha en begränsad negativ inverkan på aktörer på lägre nivåer i tillverkningskedjan, baserat på den större minskning av antalet installationer jämfört med ett kontrafaktiskt scenario utan tullar som större forskningscentrum förutspår och i den mån tullarna inte kan absorberas av aktörerna på lägre nivåer i tillverkningskedjan. Trots den möjliga minskningen av efterfrågan på solcellsinstallationer bör installatörerna kunna bedriva annan verksamhet, antingen förknippad med andra gröna energikällor eller med installatörernas primära verksamhet, enligt ovan. I ljuset av de uppgifter som tillhandahölls drogs slutsatsen att det inte är troligt att åtgärdernas eventuella inverkan på den ekonomiska situationen för tjänsteleverantörerna inom solcellssektorn skulle vara betydande.

6.6. **Slutanvändarnas/konsumenternas intresse**

(813) Inga framställningar har kommit från några parter som direkt företräder slutanvändarnas intressen, t.ex. konsumentorganisationer. I detta avseende hänvisas det till två typer av slutanvändare: konsumenter (hushåll) och övriga slutanvändare (t.ex. institutioner och företag). Undersökningen visade att endast ungefär en fjärdedel av de befintliga solcellsinstallationerna i unionen (så kallade mindre takinstallationer) var beställda av konsumenter. Övriga installationer (markmonterade, industriella och kommersiella i mycket större skala) var beställda av övriga slutanvändare.

(814) Flera parter hävdade att konsumenterna skulle drabbas av en prishöjning på solcellsmoduler om åtgärderna infördes. Även om priset på solcellsmoduler på unionsmarknaden som en följd av tullar kan förväntas öka något, kommer troligen konsumenter och andra slutanvändare endast att drabbas i begränsad omfattning eftersom undersökningen visade att modulpriset står för upp till 50 % av den totala kostnaden för en solcellsinstallation. Med tanke på projektutvecklares och installatörers vinstmarginaler är det rimligt att anta att de slutgiltiga prishöjningarna för moduler för konsumenter kommer att kunna absorberas åtminstone delvis och därmed motverkas. På grundval av tillgängliga bevis dras slutsatsen att åtgärder på den föreslagna nivån åtminstone delvis kommer att absorberas av distributionskedjan och därmed inte nödvändigtvis leda till högre priser för konsumenterna på detaljhandelsnivå.

(815) Vidare noteras det att om ingen tull skulle införas skulle unionsindustrins sannolika försvinnande leda till att konsumenterna bara skulle ha en källa till moduler i framtiden. I detta scenario skulle de kinesiska exporterande tillverkarna kunna stärka sin redan mycket starka position på marknaden, och detta skulle också kunna leda till prishöjningar på kort till medellång sikt som skulle drabba konsumenter/slutanvändare. Såsom nämns ovan skulle en prishöjning förmodligen inträffa i vilket fall, med tanke på att den kinesiska tillverkningen är förlustbringande.

(816) Vissa parter hävdade att tullarna skulle leda till höjda priser på den berörda produkten. Följaktligen skulle bli en nedgång i efterfrågan på solcellsanläggningar eftersom de skulle bli för dyra för konsumenterna och inte tillräckligt attraktiva för andra investerare.

(817) Som redan nämnts i skäl 752, ska det noteras att även om det kan bli en tillfällig ökning av priserna till följd av införandet av åtgärder, är den övergripande tendensen nedåtgående, vilket bekräftas i flera offentliga källor. Detta påstående avvisas därför. Även om det är svårt att exakt kvantifiera en eventuell prisökning till följd av åtgärderna och en därmed sammanhängande eventuell nedgång i efterfrågan, bör flera punkter uppmärksammas. För det första står den undersökta produkten för upp till 50 % av den totala kostnaden för en solcellsanläggning och därför kan tullen åtminstone delvis absorberats. För det andra kommer konkurrensen mellan unionsindustrin och tillverkarna i tredjeländer, som redan finns på unionsmarknaden, sannolikt att hålla priserna nere. Samtidigt borde unionsindustrin kunna uppnå bättre ekonomiska resultat tack vare de stordriftsfördelar som följer av en bättre användning av produktionsanläggningarna och minskade produktionskostnader. För det tredje har efterfrågan på solcellsanläggningar ett samband inte bara med priserna på den undersökta produkten, utan även med nivån på inmatningspriserna. Med den nuvarande låga efterfrågan, jämfört med efterfrågan under 2011 och under undersökningsperioden, förväntas det att inmatningspriserna inte kommer att minska så snabbt som under skadeundersökningsperioden, vilket möjliggör fortsatta investeringar i solcellsprojekt. Detta påstående avvisas därför.

(818) Som svar på det slutliga meddelandet av uppgifter ifrågasatte en part resonemanget ovan. Parten hävdade att tendensen till sjunkande priser inte kan fortsätta efter det att åtgärderna införs. Parten erinrade om att åtgärderna utgör en mycket betydande kostnadsökning som inte kan kompenseras helt och hållet genom kostnadsminskningar och/eller import från tredjeländer. Dessutom framhölls på nytt att unionsindustrin inte kommer att kunna göra nya investeringar i anläggningar och maskiner och att operatörer i senare led kan absorbera lite om deras vinst är 11 %. Slutligen finns ingen bevisning som tyder på att inmatningspriserna kan kompensera för prishöjningen.

(819) Det erinras om att det tvärt emot detta påstående inte förväntas att en prishöjning till följd av åtgärderna kan kompenseras helt utan snarare att en tillfällig ökning av priserna till följd av åtgärderna är möjlig (se skäl 247 i förordningen om preliminär antidumpningstull). En sådan prisökning kan till och med föranledas av skillnader i pris mellan de kinesiska subventionerade produkterna och de icke-kinesiska produkterna. Den information som samlats in under undersökningen gör det dock möjligt att hävda att den slutgiltiga prishöjningen delvis kan absorberas av ett antal faktorer mot bakgrund av lönsamheten i senare led på 11 % i genomsnitt. Slutligen, när det gäller påståendet om att det inte finns några belägg som tyder på att

inmatningspriser kan kompensera för prishöjningen, är rimligt att anta att dessa anpassas över tiden i takt med utvecklingen av projektkostnaderna.

(820) En part hävdade att sedan mars 2013 har i själva verket priserna på moduler ökat med 20 % i unionen och att det råder en brist på lager sedan 2013. Detta argument var inte underbyggt och tvärtom bekräftar offentliga uppgiftskällor att priserna var relativt stabila under andra kvartalet 2013. Även om uppgifterna skulle vara korrekta, skulle de endast återspegla att risken för en eventuell utjämningstull har räknats in i priset efter det att registreringen av importen infördes. Argumentet avvisas därför.

(821) En annan part hävdade att solcellsprojekten inte skulle generera någon avkastning för en investerare om de sjunkande inmatningspriserna motsvarades av sjunkande projektkostnader, inklusive priset på moduler, eftersom de utgör en betydande del av kostnaderna i ett visst givet projekt. I detta syfte hävdades det att tullarna skulle äventyra genomförbarheten för många solcellsprojekt eftersom tullarna medför höjda priser.

(822) Såsom nämns i skäl 752 ovan, är den allmänna pristrenden för produkten i nedåtgående. Vikten av inmatningspriserna för marknaden minskar allteftersom nätparitet sannolikt kommer att uppnås i flera regioner. På dessa grunder avvisas påståendet att priset på solcellsmoduler skulle kunna få en negativ inverkan på solcellsprojekt inklusive frågan om deras genomförbarhet.

(823) En berörd part tillhandahöll en intern modell för att bevisa att genomförbarheten för många solcellsprojekt kommer att hotas om tullar skulle tillämpas.

(824) Denna modell möjliggjorde inte en korrekt kvantifiering av i vilken utsträckning attraktiviteten av investeringar i solcellsanläggningar (t.ex. avkastningen på investeringarna) kan komma att minska i händelse av höjda priser på produkten. Det antagande som används i modellen att en eventuell tull skulle kunna överföras helt och hållet till slutanvändarna eller konsumenterna är hur som helst osannolikt med tanke på de befintliga vinstmarginalerna för aktörerna i senare led. Ett investeringsbeslut baseras dessutom inte enbart på priset på moduler utan också på många andra faktorer, bland annat förekomsten av ett generellt gynnsamt ramverk för solcellsanläggningar i ett visst land, stödnivån respektive elpriset (för nätparitet). Detta påstående måste därför avvisas.

(825) Mot bakgrund av det ovanstående dras slutsatsen att införandet av åtgärder generellt borde ha begränsad inverkan på konsumenter och andra slutanvändare. Detta gäller oavsett de nationella stödprogrammens roll när det gäller att stimulera efterfrågan på solcellsinstallationer. Om nationella stödprogram anpassas till högre priser för solpaneler (genom högre inmatningspriser) kan effekten för konsumenterna försvinna helt.

6.7. **Övriga argument**

(826) Vissa parter hävdade att unionsindustrin inte kan försörja unionsmarknaden med de mängder som krävs och att det därför om utjämningstullar införs finns stor risk för brist i unionen, vilket kan leda till ytterligare prishöjningar på den berörda produkten.

(827) Undersökningen har funnit att detta argument är oberättigat. Unionsindustrin har underutnyttjat sin tillverkningskapacitet sedan 2009. Under undersökningsperioden var unionens kapacitetsutnyttjande för moduler 41 %, med reservkapacitet på ytterligare ca 5,7 GW. För celler var den 63 %, med ytterligare reservkapacitet på ca 1,2 GW. Tack vare reservkapaciteten skulle unionsindustrin därför på kort sikt kunna konkurrera om ytterligare marknadsandelar. Även på medellång sikt kan det rimligen antas att unionsindustrin kommer att utöka sin tillverkningskapacitet för att kunna uppnå bättre stordriftsfördelar och ytterligare prissänkningar. Vidare finns det även andra försörjningskällor i världen som levererar till unionsmarknaden och kommer att kunna konkurrera på den om importen av kinesiska produkter minskar. Undersökningen visade att den icke-kinesiska reservkapaciteten utanför unionen under undersökningsperioden var 5,6 GW för moduler och 6 GW för celler. Därför dras slutsatsen att den totala reservkapaciteten i unionen och andra tredjelandstillverkare utanför unionen räcker för att på kort sikt täcka upp den möjliga minskningen av kinesisk import mot bakgrund av efterfrågan på solcellsinstallationer i EU enligt prognosen för 2013 (mellan 9,8 GW

och 16,5 GW) och 2014 (9 GW och 17,1 GW) från forskningscentrum som EPIA.

(828) Även om man gör ett mer återhållsamt antagande om unionens tillverkningskapacitet (se skäl 545 ovan), skulle unionens och tredjeländers outnyttjade kapacitet tillsammans vara tillräcklig för att på kort sikt komplettera den potentiella minskningen av importen från Kina. Även på medellång sikt kan det rimligen antas att unionsindustrin kommer att utöka sin tillverkningskapacitet för att kunna täcka efterfrågan och uppnå bättre stordriftsfördelar och ytterligare prissänkningar. Detta argument avvisades därför.

(829) Vissa parter hävdade också att införandet av tullar på den berörda produkten kommer att skada utvecklingen av solcellsmarknaden i Europa och därmed innebära att målen för Europa 2020-agendan när det gäller förnybara energikällor och en minskning av utsläppen av växthusgaser inte kommer att kunna uppnås.

(830) Till att börja med är 2020-målen inte enbart beroende av solenergi. Andra gröna energikällor som vind, biomassa, vattenkraft osv. är lika viktiga. Eftersom ingen särskild andel tillskrivs solenergi för 2020-målen förväntas ett något minskat antal solcellsinstallationer inte höja den totala kostnaden för 2020-agendan. Vidare är priset på solpaneler bara en av många faktorer som är avgörande för solcellsindustrins utveckling i unionen. Lika viktiga är en gynnsam rättslig och ekonomisk ram på unionsnivå och nationell nivå, förbättrad tillgång till finansiering av projekt för förnybar energi och investeringar i FoU. När det gäller finansiering av investeringar i solenergi kommer införandet av tullar att förbättra situationen för unionsindustrin och för solcellssektorn i allmänhet. Troligen kommer därmed också tillgången till kapital att öka både för unionsindustrin och för investerare inom solcellssektorn. Slutligen påminns det om att syftet med tullen inte är att eliminera den kinesiska importen utan att återställa en rättvis konkurrens. Om priset på den berörda produkten skulle öka innebär beläggen för vinsterna på marknaden på lägre nivåer i tillverkningskedjan att det kan antas att prishöjningen delvis absorberas av aktörerna på den marknaden. Därför bör priset på moduler inte öka väsentligt för slutanvändarna/konsumenterna och efterfrågan på solenergiinstallationer skulle kunna hålla sig inom det prognosticerade intervallet.

(831) Mot bakgrund av det ovanstående dras slutsatsen att införandet av åtgärder generellt sett inte skulle få någon betydande negativ påverkan på annan EU-politik.

6.8. **Slutsats om unionens intresse**

(832) Den övergripande positiva effekten för unionsindustrin uppväger den sannolika negativa effekten för andra aktörer på solcellsmarknaden, inklusive slutanvändare (konsumenter).

(833) Mot bakgrund av ovanstående dras slutsatsen att det på grundval av den tillgängliga informationen rörande unionens intresse inte finns några tvingande skäl som talar emot införandet av slutgiltiga åtgärder på import av den berörda produkten med ursprung i Kina.

7. **SLUTGILTIGA UTJÄMNINGSÅTGÄRDER**

(834) Mot bakgrund av slutsatserna beträffande subventionering, skada, orsakssamband och unionens intresse bör slutgiltiga utjämningsåtgärder införas i syfte att förhindra att unionsindustrin vållas ytterligare skada genom subventionerad import.

7.1. **Nivå för undanröjande av skada**

(835) Vid fastställandet av nivån på tullen togs hänsyn till de subventionsmarginaler som konstaterats och det tullbelopp som var nödvändigt för att undanröja den skada som unionsindustrin lidit utan att överskrida de konstaterade subventionsmarginalerna.

(836) Vid beräkning av det tullbelopp som är nödvändigt för att undanröja verkningarna av den skadevållande subventioneringen, ansågs det att åtgärderna borde göra det

möjligt för unionsindustrin att täcka sina tillverkningskostnader och uppnå en vinst före skatt som industrin rimligen skulle kunna uppnå vid försäljning av den likadana produkten i unionen under normala konkurrensförhållanden, dvs. om det inte hade förekommit någon subventionerad import. I enlighet med tribunalens rättspraxis är en sådan vinst den som uppnåtts i början av skadeundersökningsperioden, dvs. innan ökningen av den subventionerade importen. Därför justerades vinstmålet till 8 % på grundval av den vägda genomsnittliga vinst som unionsindustrin uppnådde under 2009 och 2010 för moduler och celler vid lönsamhet.

(837) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade unionsindustrin att lönsamheten för året 2010 bör användas som den lönsamhetsnivå som unionsindustrin rimligtvis skulle kunna uppnå om det inte förekom någon subventionerad import snarare än den genomsnittliga vinstmarginalen för åren 2009 och 2010. I detta avseende anfördes att lönsamheten under 2009 var otillräcklig och att omständigheterna under dessa två år var tydligt specifika med tanke på i synnerhet utvecklingen av förbrukningen under 2010, vilket dämpade effekterna av subventionering under det året. I detta sammanhang bör det noteras att det inte är relevant om den genomsnittliga vinstmarginal som unionsindustrin uppnått var ”tillräcklig” för fastställandet av nivån för undanröjande av skada. Nivån för undanröjande av skada bör baseras på den vinst som rimligen kan uppnås vid frånvaron av subventionerad import. Det är de utredande avdelningarnas praxis att anse att denna nivå har uppnåtts i början av skadeundersökningsperioden. Eftersom i detta fall unionsindustrin gjorde förluster i samband med försäljningen av celler i början av skadeundersökningsperioden under 2009 är denna metod olämplig och det ansågs vara mer tillförlitligt att grunda fastställandet av nivån för undanröjande av skada på den vägda genomsnittliga vinstmarginalen för det första och det andra året av skadeundersökningsperioden. Det ansågs också att det är irrelevant att omständigheterna var olika under dessa två år.

(838) En annan part upprepade att olika vinstmål bör fastställas för moduler och celler, till följd av att lönsamheten för dessa produkttyper visade skilda tendenser under skadeundersökningsperioden. Även om indikatorerna anges separat för varje produkttyp, avser slutsatserna för varje indikator den undersökta produkten som helhet. Det erinras också om att moduler och celler är en och samma produkt och att subventionsmarginalerna och nivån för undanröjande av skada fastställdes på grundval av detta.

(839) På grundval av detta beräknades ett icke-skadevållande pris för unionsindustrins likadana produkt. Det icke-skadevållande priset erhölls genom addition av ovannämnda vinstmarginal på 8 % till tillverkningskostnaden under undersökningsperioden för unionstillverkarna i urvalet.

(840) Den nödvändiga prisökningen fastställdes därefter på grundval av en jämförelse mellan det vägda genomsnittliga importpriset för de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna i Kina, som fastställts vid beräkningen av prisunderskridandet, vederbörligen justerat för importkostnader och tullar, och det vägda genomsnittliga icke-skadevållande priset för den likadana produkt som unionstillverkarna i urvalet sålde på unionsmarknaden under undersökningsperioden. Den eventuella skillnad som jämförelsen resulterade i uttrycktes sedan i procent av det vägda genomsnittliga totala importvärdet cif.

(841) En part hävdade att de utvalda unionstillverkarnas försäljning var inriktad på de övre segmenten på marknaden, såsom bostads- och småföretagssektorn, vilka drog till sig högre inmatningspriser och föreslog att unionsindustrins försäljningspris därför borde anpassas i enlighet med detta. Det bör noteras att detta påstående inte bör vara avgörande för beräkningen av skademarginalen, eftersom undersökningen visade att unionstillverkarna inte var lönsamma.

7.2. **Slutgiltiga åtgärder**

(842) Mot denna bakgrund och i enlighet med artikel 15 i grundförordningen, bör en slutlig utjämningstull införas på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler) med ursprung i eller avsända från Kina, och i enlighet med regeln om lägsta tull fastställas till en nivå motsvarande den lägre av de konstaterade subventions- och skademarginalerna. I detta fall bör tullsatsen därför fastställas till en nivå som motsvarar de konstaterade subventionsmarginalerna.

(843) Med hänsyn till den höga graden av samarbetsvilja från de kinesiska exporterande tillverkarnas sida, fastställs tullsatsen för övriga företag till nivån för den högsta tullsatsen som ska införas för företag i urvalet eller som är samarbetsvilliga. Tullsatsen för övriga företag kommer att tillämpas på de företag som inte var samarbetsvilliga i undersökningen.

(844) För de samarbetsvilliga kinesiska företag som förtecknas i bilagan och som inte ingick i urvalet fastställs den slutgiltiga tullsatsen till den vägda genomsnittliga tullsats som gäller för företagen i urvalet.

(845) På grundval av det som anges ovan fastställs nivån för tullarna till följande:

Företag	Subventionsmarginal	Skademarginal	Tullsats
Wuxi Suntech Power Co. Ltd Suntech Power Co. Ltd Wuxi Sunhhine Power Co. Ltd Luoyang Suntech Power Co. Ltd Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd	4,9 %	46,3 %	4,9 %
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %	41,8 %	6,3 %
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %	48,2 %	3,5 %
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd, Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd;	5,0 %	56,5 %	5,0 %
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %	58,2 %	11,5 %
LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd	11,5 %	58,2 %	11,5 %
Delsolar (Wujiang) Co. Ltd,	*miniminivå*	64,9 %	0,0 %
Renesola Jiangsu Ltd Renesola Zhejiang Ltd	4,6 %	80,1 %	4,6 %
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	6,5 %	60,1 %	6,5 %
Företag som förtecknas i bilagan	6,4 %	51,1 %	6,4 %
Övriga företag	11,5 %	80,1 %	11,5 %

(846) De ovanstående slutgiltiga utjämningsåtgärderna fastställs i form av värdetull.

(847) De individuella företagsspecifika utjämningstullsatser som anges i denna förordning har fastställts på grundval av resultaten av den här undersökningen. De speglar således den situation som under undersökningen konstaterades föreligga för dessa företag. Dessa tullsatser är således (i motsats till den landsomfattande tullsats som är tillämplig på övriga företag) uteslutande tillämpliga på import av produkter med ursprung i det berörda landet och som har tillverkats av dessa företag, dvs. de specifika rättsliga enheter som nämns. Import av den berörda produkten som tillverkats av något annat företag som inte uttryckligen nämns med namn och adress i artikel 1, inbegripet enheter som är närstående de uttryckligen nämnda företagen, omfattas inte av dessa satser utan ska i stället omfattas av den tullsats som gäller för övriga företag.

(848) En ansökan om tillämpning av en individuell utjämningstullsats (t.ex. till följd av en ändring av enhetens namn eller inrättandet av nya produktions- eller försäljningsenheter) bör utan dröjsmål sändas till kommissionen ([1]) tillsammans med alla relevanta uppgifter, särskilt beträffande sådana ändringar av företagets verksamhet i fråga om tillverkning, inhemsk försäljning och exportförsäljning som hänger samman med exempelvis namnändringen eller ändringen av produktions- eller försäljningsenheterna. Om det är motiverat kommer den här förordningen i sådana fall att ändras genom en uppdatering av förteckningen över de företag som omfattas av individuella tullsatser.

(849) För att utjämningstullen ska kunna tillämpas korrekt bör tullsatsen för övriga företag inte bara tillämpas på de icke-samarbetsvilliga exporterande tillverkarna utan också på de tillverkare som inte exporterade till unionen under undersökningsperioden.

(850) Åtgärder införs för att tillåta unionstillverkarna att återhämta sig från den skadevållande verkan av subventionering. För den händelse att det till att börja med skulle uppstå en obalans mellan de eventuella fördelarna för unionstillverkarna och kostnaderna för andra ekonomiska aktörer i unionen, kan denna obalans kompenseras av en ökning eller återupptagning av tillverkningen i unionen. Det tänkta scenariot med ökad tillverkning i unionen kanske dock inte är fas med marknadsutvecklingen på denna volatila marknad. Unionens förbrukning av moduler ökade med 264 % mellan 2009 och 2011, för att sedan minska med 43 procentenheter under de sex månaderna mellan 2011 och undersökningsperioden. Volatiliteten är än mer framträdande när man tittar på perioden 2006–2011, då unionens förbrukning av moduler ökade från mindre än 1 GW till nästan 20 GW, dvs. en ökning med cirka 2 000 % på bara fem år. Denna volatilitet förväntas fortsätta, och prognoser som har publicerats av företagsorganisationer pekar på skillnader på 100 % och mer mellan olika scenarier även på medellång sikt för perioden 2014–2015.

(851) Av dessa skäl anses det under sådana exceptionella omständigheter lämpligt att begränsa åtgärdernas giltighetstid till bara två år.

(852) Denna period bör räcka för att unionstillverkarna ska kunna öka eller återuppta sin tillverkning, utan att situationen för andra ekonomiska aktörer i unionen ändå riskeras särskilt mycket. Det anses att en period om två år är lämpligast för att kunna analysera om införandet av åtgärder verkligen har fått någon verkan när det gäller att öka unionstillverkningen och att därmed kompensera för de negativa effekterna på andra ekonomiska aktörer i unionen.

(853) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade en unionstillverkare att en period på två år är för kort för att återhämta sig från den skada man lidit. Dessutom hävdades att en period om två år inte skulle tillåta unionstillverkare att lämna in affärsplaner för det innevarande och det kommande räkenskapsåret. I detta avseende ska det noteras att åtgärdernas varaktighet till och med december 2015 bör vara tillräckligt för unionstillverkarna att lämna in affärsplaner till och med 2015.

(854) Dessutom bestred inte unionstillverkaren skälen till att varaktigheten begränsades till två år, främst marknadens rörlighet. Tillverkaren uttryckte till och med sin uppskattning för en översyn om åtgärderna behöver ändras på grund av en ändrad marknadssituation. Eftersom sannolikheten av en förändring av marknadsförhållandena inom två år verkligen är hög på denna rörliga marknad, anses det lämpligt att begränsa åtgärderna till två år till att börja med.

(855) Efter det slutliga meddelandet av uppgifter hävdade klaganden att två år är otillräckligt för att investera i produktion, med hänvisning till skäl 852. På grund av den betydande lediga kapaciteten hos unionsindustrin kan dock en ökad produktion uppnås genom ett bättre utnyttjande av befintlig produktionskapacitet, som borde vara genomförbart utan betydande ytterligare investeringar.

([1]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, 5.6.2009, s. 16).

(856) Klaganden hävdade vidare att införandet av slutgiltiga utjämningstullar för en period på två år är otillräckligt för att unionsindustrin ska kunna återhämta sig från de skadliga verkningarna av tidigare subventionering. Införandet av utjämningstullar kan emellertid inte bara baseras på unionsindustrins intressen, utan måste bygga på en avvägning mellan de eventuella fördelarna för unionstillverkarna och kostnaderna för andra ekonomiska aktörer i unionen. På grundval av detta bibehålls beslutet att begränsa åtgärderna till två år.

(857) Alla parter underrättades om de viktigaste omständigheter och överväganden som låg till grund för kommissionens avsikt att rekommendera införandet av en slutgiltig utjämningstull på import av solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel och celler av den typ som används i solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel, med ursprung i eller avsända från Kina (slutligt meddelande av uppgifter). Alla parter beviljades en tidsfrist inom vilken de kunde lämna synpunkter på det slutliga meddelandet av uppgifter.

(858) Skriftliga och muntliga synpunkter från de berörda parterna övervägdes och togs i beaktande när så var lämpligt.

7.3. **Registrering och retroaktivitet**

(859) Såsom nämns i skäl 7 ovan, antog kommissionen den 1 mars 2013 förordning (EU) nr 182/2013 som införde en registrering på import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina från och med den 6 mars 2013.

(860) Från och med den 6 juni 2013 upphörde registreringen av import i syfte att skydda mot dumpad import genom förordningen om preliminär antidumpningstull. Vad gäller denna antisubventionsundersökning och mot bakgrund av ovanstående undersökningsresultat bör också registreringen av import för antisubventionsundersökningens syften upphöra i enlighet med artikel 24.5 i grundförordningen.

(861) Vad gäller en eventuell retroaktiv tillämpning av utjämningsåtgärder behöver de kriterier som anges i artikel 16.4 i grundförordningen utvärderas. Enligt den artikeln kan en slutgiltig utjämningstull tas ut på produkter som infördes för konsumtion högst 90 dagar före den dag då de preliminära åtgärderna börjar tillämpas men inte före undersökningens inledande.

(862) I detta fall har inga preliminära utjämningsåtgärder tillämpats. Som en följd därav beslutas att den slutgiltiga utjämningstullen inte ska tas ut retroaktivt.

8. **ÅTGÄRDERNAS FORM**

(863) Efter det att de preliminära antidumpningsåtgärderna antagits i den parallella antidumpningsundersökningen ([1]) erbjöd en grupp av samarbetsvilliga exporterande tillverkare, inbegripet närstående företag i Kina och i Europeiska unionen tillsammans med den kinesiska handelskammaren för import och export av maskiner och elektroniska produkter (nedan kallad *CCCME*), ett gemensamt prisåtagande i enlighet med artikel 8.1 i den grundläggande antidumpningsförordningen ([2]). Erbjudandet om åtagande fick även stöd av de kinesiska myndigheterna. Kommissionen undersökte erbjudandet och godtog åtagandet genom kommissionens beslut 2013/423/EU ([3]).

(864) Efter beslut 2013/423/EU lämnade de exporterande tillverkarna tillsammans med CCCME in en anmälan om att ändra sitt ursprungliga åtagande. De önskade revidera åtagandet till följd av att plattor undantagits från produktdefinitionen som beskrivs i skälen 46 och 99. Dessutom begärde ett antal ytterligare exportörer, inom den tidsfrist som anges i artikel 8.2 i den grundläggande antidumpningsförordningen, att få omfattas av åtagandet.

(865) Samma grupp av exporterande tillverkare har tillsammans med CCCME, inom den tidsfrist som anges i artikel 13.2 i den grundförordningen ([4]), begärt att villkoren för åtagandet godtas av kommissionen för att avlägsna alla skadliga verkningar av den subventionerade importen. Kommissionen godtog genom genomförandebeslut 2013/707/EU detta erbjudande med avseende på de slutgiltiga tullarna.

([1]) European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, 1049 Bryssel, Belgien.
([2]) Förordning (EU) nr 513/2013 EUT L 343, 22.12.2009, s. 51.
([3]) Kommissionens beslut 2013/423/EU av den 2 augusti 2013 om godtagande av ett åtagande som erbjudits i samband med antidumpningsförfarandet avseende import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina (EUT L 209, 3.8.2013, s. 26).
([4]) Rådets förordning (EG) nr 597/2009 av den 11 juni 2009 (EUT L 188, 18.7.2009, s. 93).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull införs härmed på import av solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel samt celler av den typ som används i solcellsmoduler eller solcellspaneler av kristallint kisel (cellernas tjocklek är högst 400 mikrometer), som för närvarande omfattas av KN-numren ex 8501 31 00, ex 8501 32 00, ex 8501 33 00, ex 8501 34 00, ex 8501 61 20, ex 8501 61 80, ex 8501 62 00, ex 8501 63 00, ex 8501 64 00 och ex 8541 40 90 (Taricnummer 8501 31 00 81, 8501 31 00 89, 8501 32 00 41, 8501 32 00 49, 8501 33 00 61, 8501 33 00 69, 8501 34 00 41, 8501 34 00 49, 8501 61 20 41, 8501 61 20 49, 8501 61 80 41, 8501 61 80 49, 8501 62 00 61, 8501 62 00 69, 8501 63 00 41, 8501 63 00 49, 8501 64 00 41, 8501 64 00 49, 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 och 8541 40 90 39) och med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina, om de inte befinner sig under transitering i den mening som avses i artikel V i Gatt.

Följande produkttyper är undantagna från definitionen av den berörda produkten:

— Bärbara solladdare som består av mindre än sex celler och som laddar batterier eller tillhandahåller elektricitet till apparater.

— Solcellstunnfilmsprodukter.

— Solcellsprodukter av kristallint kisel som permanent har integrerats i elektriska produkter som inte används för energiproduktion men som använder den elektricitet som produceras av de integrerade solcellerna av kristallint kisel.

— Moduler eller paneler med en utgående spänning som inte överstiger 50 V likspänning och en uteffekt på högst 50 W som endast är avsedda att användas direkt som batteriladdare i system med samma spänning och effekt.

2. Följande slutgiltiga utjämningstullsatser ska tillämpas på nettopriset fritt unionens gräns, före tull, för de produkter som beskrivs i punkt 1 och som tillverkats av nedanstående företag:

Företag	Tullsats	Tarictilläggsnummer
Wuxi Suntech Power Co. Ltd; Suntech Power Co. Ltd; Wuxi Sunshine Power Co. Ltd; Luoyang Suntech Power Co. Ltd; Zhenjiang Ren De New Energy Science Technology Co. Ltd; Zhenjiang Rietech New Energy Science Technology Co. Ltd,	4,9 %	B796
Yingli Energy (China) Co. Ltd; Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd; Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Co. Ltd; Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd	6,3 %	B797
Changzhou Trina Solar Energy Co. Ltd; Trina Solar (Changzhou) Science & Technology Co. Ltd; Changzhou Youze Technology Co. Ltd; Trina Solar Energy (Shanghai) Co. Ltd; Yancheng Trina Solar Energy Technology Co. Ltd	3,5 %	B791

Företag	Tullsats	Tarictilläggsnummer
JingAo Solar Co. Ltd; Shanghai JA Solar Technology Co. Ltd, JA Solar Technology Yangzhou Co. Ltd; Hefei JA Solar Technology Co. Ltd, Shanghai JA Solar PV Technology Co. Ltd;	5,0 %	B794
Jiangxi LDK Solar Hi-Tech Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Nanchang) Co. Ltd; LDK Solar Hi-Tech (Suzhou) Co. Ltd,	11,5 %	B793
LDK Solar Hi-Tech (Hefei) Co. Ltd	11,5 %	B927
Delsolar (Wujiang) Ltd	0 %	B792
Renesola Jiangsu Ltd Renesola Zhejiang Ltd	4,6 %	B921
Jinko Solar Co. Ltd Jinko Solar Import and Export Co. Ltd ZHEJIANG JINKO SOLAR CO. LTD ZHEJIANG JINKO SOLAR TRADING CO. LTD	6,5 %	B845
Företag som förtecknas i bilagan	6,4 %	
Övriga företag	11,5 %	B999 (1)

(1) Företag förtecknade i bilaga II till den parallella Rådets genomförandeförordning (EU) nr 1238/2013 (se sidan 1 i detta nummer av EUT) om antidumpning, ska ha det Tarictilläggsnummer som anges i den bilagan.

3. Om inget annat anges ska gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

Artikel 2

1. Import som deklareras för övergång till fri omsättning för produkter som för närvarande omfattas av KN-nummer ex 8541 40 90 (Taricnummer 8541 40 90 21, 8541 40 90 29, 8541 40 90 31 och 8541 40 90 39) och som faktureras av företag från vilka åtaganden har godtagits av kommissionen och vars namn förtecknas i bilagan till genomförandebeslut 2013/707/EU ska undantas från den antisubventionstull som införs genom artikel 1, förutsatt att

a) ett företag på förteckningen i bilagan till genomförandebeslut 2013/707/EU har tillverkat, avsänt och direkt fakturerat ovannämnda produkter eller via ett närstående företag som också förtecknas i bilagan till genomförandebeslut 2013/707/EU antingen till närstående företag i unionen som fungerar som importör och klarerar varorna för fri omsättning i unionen eller till första oberoende kund som fungerar som importör och klarerar varorna för fri omsättning i unionen,

b) importen åtföljs av en åtagandefaktura som är en handelsfaktura som innehåller åtminstone de uppgifter och den försäkran som föreskrivs i bilaga 2 till denna förordning,

c) importen åtföljs av ett exportåtagandeintyg enligt bilaga 3 till den här förordningen, och

d) de varor som deklarerats och uppvisas för tullmyndigheterna exakt motsvarar beskrivningen på åtagandefakturan.

2. En tullskuld ska uppstå vid tidpunkten för godkännande av deklarationen för övergång till fri omsättning

a) närhelst det konstateras att sådan import som avses i punkt 1 inte uppfyller ett eller flera av villkoren i den punkten, eller

b) om kommissionen drar tillbaka sitt godtagande av åtagandet enligt artikel 13.9 i förordning (EG) nr 597/2009 genom en förordning eller ett beslut där det hänvisas till enskilda transaktioner och genom vilket de berörda åtagandefakturorna ogiltigförklaras.

Artikel 3

De företag från vilka åtaganden godtagits av kommissionen och vars namn förtecknas i bilagan till genomförandebeslut 2013/707/EU med förbehåll för de där angivna villkoren, ska också utfärda en faktura för transaktioner som inte är undantagna från antisubventionstullen. Den fakturan ska vara en handelsfaktura som innehåller minst de uppgifter som anges i bilaga 4 till denna förordning.

Artikel 4

Den registrering av import av solcellsmoduler av kristallint kisel och väsentliga komponenter (dvs. celler och plattor) med ursprung i eller avsända från Folkrepubliken Kina som infördes genom förordning (EU) nr 182/2013 ska upphöra.

Artikel 5

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Den ska gälla under en period av två år.

Den ska upphöra att gälla den 7 december 2015.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 2 december 2013.

På rådets vägnar

Ordförande

E. GUSTAS

BILAGA 1

Företagets namn	Tarictilläggsnummer
Anhui Schutten Solar Energy Co. Ltd Quanjiao Jingkun Trade Co. Ltd	B801
Anji DaSol Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B802
Canadian Solar Manufacturing (Changshu) Inc. Canadian Solar Manufacturing (Luoyang) Inc. CSI Cells Co. Ltd CSI Solar Power (China) Inc.	B805
Changzhou Shangyou Lianyi Electronic Co. Ltd	B807
CHINALAND SOLAR ENERGY CO. LTD	B808
CEEG Nanjing Renewable Energy Co. Ltd CEEG (Shanghai) Solar Science Technology Co. Ltd China Sunergy (Nanjing) Co. Ltd China Sunergy (Shanghai) Co. Ltd China Sunergy (Yangzhou) Co. Ltd	B809
Chint Solar (Zhejiang) Co. Ltd	B810
ChangZhou EGing Photovoltaic Technology Co. Ltd	B811
ANHUI RINENG ZHONGTIAN SEMICONDUCTOR DEVELOPMENT CO. LTD. CIXI CITY RIXING ELECTRONICS CO. LTD. HUOSHAN KEBO ENERGY & TECHNOLOGY CO. LTD.	B812
CNPV Dongying Solar Power Co. Ltd	B813
CSG PVtech Co. Ltd	B814
DCWATT POWER Co. Ltd	B815
Dongfang Electric (Yixing) MAGI Solar Power Technology Co. Ltd	B816
EOPLLY New Energy Technology Co. Ltd SHANGHAI EBEST SOLAR ENERGY TECHNOLOGY CO. LTD JIANGSU EOPLLY IMPORT & EXPORT CO. LTD	B817
Era Solar Co. Ltd	B818
ET Energy Co. Ltd ET Solar Industry Limited	B819
GD Solar Co. Ltd	B820
Guodian Jintech Solar Energy Co. Ltd	B822
Hangzhou Bluesun New Material Co. Ltd	B824
Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology Co. Ltd Zhejiang Jinbest Energy Science and Technology Co. Ltd	B825
Hanwha SolarOne Co. Ltd	B929
Hanwha SolarOne (Qidong) Co., Ltd	B826
Hengdian Group DMEGC Magnetics Co. Ltd	B827

Företagets namn	Tarictilläggsnummer
HENGJI PV-TECH ENERGY CO. LTD.	B828
Himin Clean Energy Holdings Co. Ltd	B829
Jetion Solar (China) Co. Ltd Junfeng Solar (Jiangsu) Co. Ltd Jetion Solar (Jiangyin) Co. Ltd	B830
Jiangsu Green Power PV Co. Ltd	B831
Jiangsu Hosun Solar Power Co. Ltd	B832
Jiangsu Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B833
Jiangsu Runda PV Co. Ltd	B834
Jiangsu Sainty Machinery Imp. And Exp. Corp. Ltd Jiangsu Sainty Photovoltaic Systems Co. Ltd	B835
Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd	B836
Changzhou Shunfeng Photovoltaic Materials Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Electronic Power Co. Ltd Jiangsu Shunfeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B837
Jiangsu Sinski PV Co. Ltd	B838
Jiangsu Sunlink PV Technology Co. Ltd	B839
Jiangsu Zhongchao Solar Technology Co. Ltd	B840
Jiangxi Risun Solar Energy Co. Ltd	B841
Jiangyin Hareon Power Co. Ltd Taicang Hareon Solar Co. Ltd Hareon Solar Technology Co. Ltd Hefei Hareon Solar Technology Co. Ltd Jiangyin Xinhui Solar Energy Co. Ltd Altusvia Energy (Taicang) Co, Ltd	B842
Jinggong P-D Shaoxing Solar Energy Tech Co. Ltd	B844
Jinzhou Yangguang Energy Co. Ltd Jinzhou Huachang Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Jinmao Photovoltaic Technology Co. Ltd Jinzhou Rixin Silicon Materials Co. Ltd Jinzhou Youhua Silicon Materials Co. Ltd	B795
Juli New Energy Co. Ltd	B846
Jumao Photonic (Xiamen) Co. Ltd	B847
Kinve Solar Power Co. Ltd (Maanshan)	B849
GCL SOLAR POWER (SUZHOU) LIMITED GCL-Poly Solar Power System Integration (Taicang) Co. Ltd GCL Solar System (Suzhou) Limited GCL-Poly (Suzhou) Energy Limited Jiangsu GCL Silicon Material Technology Development Co. Ltd Jiangsu Zhongneng Polysilicon Technology Development Co. Ltd Konca Solar Cell Co. Ltd Suzhou GCL Photovoltaic Technology Co. Ltd	B850

Företagets namn	Tarictilläggsnummer
Lightway Green New Energy Co. Ltd Lightway Green New Energy (Zhuozhou) Co. Ltd	B851
Motech (Suzhou) Renewable Energy Co. Ltd	B852
Nanjing Daqo New Energy Co. Ltd	B853
LEVO SOLAR TECHNOLOGY CO. LTD NICE SUN PV CO. LTD	B854
Ningbo Jinshi Solar Electrical Science & Technology Co. Ltd	B857
Ningbo Komaes Solar Technology Co. Ltd	B858
Ningbo Osda Solar Co. Ltd	B859
Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance Co. Ltd	B860
Ningbo South New Energy Technology Co. Ltd	B861
Ningbo Sunbe Electric Ind Co. Ltd	B862
Ningbo Ulica Solar Science & Technology Co. Ltd	B863
Perfectenergy (Shanghai) Co. Ltd	B864
Perlight Solar Co. Ltd	B865
Phono Solar Technology Co. Ltd Sumec Hardware & Tools Co. Ltd	B866
RISEN ENERGY CO. LTD	B868
SHANDONG LINUO PHOTOVOLTAIC HI-TECH CO. LTD	B869
SHANGHAI ALEX NEW ENERGY CO. LTD SHANGHAI ALEX SOLAR ENERGY SCIENCE & TECHNOLOGY CO. LTD	B870
BYD(Shangluo)Industrial Co.Ltd Shanghai BYD Co. Ltd	B871
Shanghai Chaori International Trading Co. Ltd Shanghai Chaori Solar Energy Science & Technology Co. Ltd	B872
Propsolar (Zhejiang) New Energy Technology Co. Ltd Shanghai Propsolar New Energy Co. Ltd	B873
Lianyungang Shenzhou New Energy Co. Ltd Shanghai Shenzhou New Energy Development Co. Ltd SHANGHAI SOLAR ENERGY S&T CO. LTD	B875
Jiangsu ST-Solar Co. Ltd Shanghai ST-Solar Co. Ltd	B876
Shanghai Topsolar Green Energy Co. Ltd	B877
Shenzhen Sacred Industry Co. Ltd	B878
Leshan Topray Cell Co. Ltd Shanxi Topray Solar Co. Ltd Shenzhen Topray Solar Co. Ltd	B880
Shanghai Sopray New Energy Co. Ltd Sopray Energy Co. Ltd	B881

Företagets namn	Tarictilläggsnummer
Ningbo Sun Earth Solar Energy Co. Ltd NINGBO SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD. SUN EARTH SOLAR POWER CO. LTD.	B882
TDG Holding Co. Ltd	B884
Tianwei New Energy (Chengdu) PV Module Co. Ltd Tianwei New Energy Holdings Co. Ltd Tianwei New Energy (Yangzhou) Co. Ltd	B885
Wenzhou Jingri Electrical and Mechanical Co. Ltd	B886
Winsun New Energy Co. Ltd	B887
Wuhu Zhongfu PV Co. Ltd	B889
Wuxi Saijing Solar Co. Ltd	B890
Wuxi Solar Innova PV Co. Ltd	B892
Wuxi Machinery & Equipment Import & Export Co. Ltd Wuxi Taichang Electronic Co. Ltd Wuxi Taichen Machinery & Equipment Co. Ltd	B893
Shanghai Huanghe Fengjia Photovoltaic Technology Co. Ltd State-run Huanghe Machine-Building Factory Import and Export Corporation Xi'an Huanghe Photovoltaic Technology Co. Ltd	B896
Wuxi LONGi Silicon Materials Co. Ltd Xi'an LONGi Silicon Materials Corp.	B897
Years Solar Co. Ltd	B898
Yuhuan BLD Solar Technology Co. Ltd Zhejiang BLD Solar Technology Co. Ltd	B899
Yuhuan Sinosola Science & Technology Co. Ltd	B900
Yunnan Tianda Photovoltaic Co. Ltd	B901
Zhangjiagang City SEG PV Co. Ltd	B902
Zhejiang Global Photovoltaic Technology Co. Ltd	B904
Zhejiang Heda Solar Technology Co. Ltd	B905
Zhejiang Jiutai New Energy Co. Ltd Zhejiang Topoint Photovoltaic Co. Ltd	B906
Zhejiang Kingdom Solar Energy Technic Co. Ltd	B907
Zhejiang Koly Energy Co. Ltd	B908
Zhejiang Longbai Photovoltaic Tech Co. Ltd	B909
Zhejiang Mega Solar Energy Co. Ltd Zhejiang Fortune Photovoltaic Co. Ltd	B910
Zhejiang Shuqimeng Photovoltaic Technology Co. Ltd	B911
Zhejiang Shinew Photoeletronic Technology Co. Ltd	B912

Företagets namn	Tarictilläggsnummer
Zhejiang SOCO Technology Co. Ltd	B913
Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology Limited Liability Company Zhejiang Yauchong Light Energy Science & Technology Co. Ltd	B914
Zhejiang Tianming Solar Technology Co. Ltd	B916
Zhejiang Trunsun Solar Co. Ltd Zhejiang Beyondsun PV Co. Ltd	B917
Zhejiang Wanxiang Solar Co. Ltd WANXIANG IMPORT & EXPORT CO LTD	B918
Zhejiang Xiongtai Photovoltaic Technology Co. Ltd	B919
ZHEJIANG YUANZHONG SOLAR CO. LTD	B920
Zhongli Talesun Solar Co. Ltd	B922
ZNSHINE PV-TECH CO. LTD	B923
Zytech Engineering Technology Co. Ltd	B924

BILAGA 2

Följande uppgifter ska anges på den handelsfaktura som åtföljer företagets försäljning till Europeiska unionen av varor som omfattas av åtagandet:

1. Rubriken ”HANDELSFAKTURA SOM ÅTFÖLJER VAROR SOM OMFATTAS AV ETT ÅTAGANDE”.
2. Namnet på det företag som har utfärdat fakturan.
3. Handelsfakturans nummer.
4. Datum för utfärdande av handelsfakturan.
5. Det Tarictilläggsnummer enligt vilket de fakturerade varorna ska tullklareras vid Europeiska unionens gräns.
6. En exakt beskrivning i klartext av varorna, med uppgift om
   — produktkodnumret (PCN),
   — produktkodnumrets tekniska specifikationer,
   — företagets produktkodnummer (CPC),
   — KN-nummer, och
   — kvantitet (i watt-enheter).
7. Försäljningsvillkor, med uppgift om
   — pris per enhet (watt),
   — betalningsvillkor,
   — leveransvillkor, och
   — sammanlagda rabatter och avdrag.
8. Namnet på det företag som fungerar som importör och till vilket företaget direkt utfärdar fakturan.
9. Namnet på den företrädare för företaget som har utfärdat handelsfakturan samt följande undertecknade försäkran:

   ”Jag intygar härmed att försäljningen för direkt export till Europeiska unionen av de varor som avses i denna faktura omfattas av och sker enligt villkoren i det åtagande som [företagets namn] erbjudit och Europeiska kommissionen godtagit genom genomförandebeslut 2013/707/EU. Jag försäkrar att uppgifterna i denna faktura är fullständiga och korrekta.”

BILAGA 3

EXPORTÅTAGANDEINTYG

Följande uppgifter ska anges på det exportåtagandeintyg som ska utfärdas av CCCME för varje handelsfaktura som åtföljer företagets försäljning till Europeiska unionen av varor som omfattas av åtagandet:

1. Namn, adress och fax- och telefonnummer till den kinesiska handelskammaren för import och export av maskiner och elektroniska produkter (CCCME).
2. Namn på det företag som anges i bilagan till kommissionens genomförandebeslut 2013/707/EU och som utfärdar handelsfakturan.
3. Handelsfakturans nummer.
4. Datum för utfärdande av handelsfakturan.
5. Det Tarictilläggsnummer enligt vilket de fakturerade varorna ska tullklareras vid Europeiska unionens gräns.
6. En exakt beskrivning av varorna, med uppgift om
   — produktkodnumret (PCN),
   — tekniska specifikationer för varorna och företagets eventuella produktkodnummer (CPC), och
   — KN-nummer.
7. Den exakta kvantiteten av exporterade enheter uttryckta i watt.
8. Intygets nummer och sista giltighetsdag (tre månader efter utfärdandet).
9. Namnet på den företrädare för CCCME som har utfärdat intyget samt följande undertecknade försäkran:

   ”Undertecknad intygar härmed att detta intyg utfärdats för direkt export till Europeiska unionen av de varor som omfattas av den handelsfaktura som åtföljer försäljning som omfattas av åtagandet, och att intyget har utfärdats inom ramen för och enligt villkoren för det åtagande som [företagets namn] erbjudit och Europeiska kommissionen godtagit genom kommissionens genomförandebeslut 2013/707/EU. Jag intygar att uppgifterna i detta intyg är riktiga och att den mängd som intyget gäller inte överskrider tröskeln i åtagandet.”
10. Datum.
11. CCCME:s underskrift och sigill.

BILAGA 4

Följande uppgifter ska anges på den handelsfaktura som åtföljer företagets försäljning till Europeiska unionen av varor som omfattas av antisubventionstullar:

1. Rubriken ”HANDELSFAKTURA SOM ÅTFÖLJER VAROR SOM OMFATTAS AV ANTIDUMPNINGS- OCH UTJÄMNINGSTULLAR”.
2. Namnet på det företag som har utfärdat handelsfakturan.
3. Handelsfakturans nummer.
4. Datum för utfärdande av handelsfakturan.
5. Det Tarictilläggsnummer enligt vilket de fakturerade varorna ska tullklareras vid Europeiska unionens gräns.
6. En exakt beskrivning i klartext av varorna, med uppgift om
   — produktkodnumret (PCN),
   — produktkodnumrets tekniska specifikationer,
   — företagets produktkodnummer (CPC),
   — KN-nummer, och
   — kvantitet (i watt-enheter).
7. Försäljningsvillkor, med uppgift om
   — pris per enhet (watt),
   — betalningsvillkor,
   — leveransvillkor, och
   — sammanlagda rabatter och avdrag.
8. Namn på och underskrift av den företrädare för företaget som har utfärdat handelsfakturan.